

Tiêu gia cấp tử

Đạm
Anh

Ta thích Giang Hàng, bởi vì hán sẽ không tính kế ta, cho dù có hơi ngốc nhiều lúc cũng hại ta tức đến nuốt không trôi cơm, nhưng ta vẫn thích hán.

Ai gia, có hỉ

Tác giả: Đạm Anh

Thể loại: cổ đại, hài, sủng, HE

Nguồn convert: [tangthuvien](#)

Edit: Thanh Mai

Độ dài: 2 Quyển – 59 Chương, 2 Phiên ngoại

Văn án

Bên ngoài lưu truyền mấy thông tin thật ko chịu nổi, nói ai gia đùa giỡn danh tướng đương triều, nhảy bò vào Trữ đại tướng quân, còn cùng tiểu Hoàng đế kếm ai gia tới bốn tuổi làm mấy chuyện ko theo luân thường đạo lý.

Ai gia thật là oan uổng, ngay cả ngón tay của bọn họ ai gia cũng chưa từng chạm qua, nói gì tới tán tỉnh chứ?

Chẳng qua một ngày nào đó đang buông rèm nhiếp chính, ai gia bất hạnh ngã ra đất, truyền Thái y đến chẩn bệnh, lại thông báo có hỉ mạch. (mang thai)

Thẩm tướng nói: “Vi thần có tội.”

Ninh đại tướng quân nói: “Vi thần cũng có tội.”

Hoàng đế sờ sờ cằm, nói: “Trẫm nghĩ, có lẽ trẫm cũng có tội.”

Mục Lục

[Chương 1:](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Phiên ngoại 1: Ghi chép của Hoàng đế](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44](#)

[Chương 45](#)

[Chương 46](#)

[Chương 47](#)

[Chương 48](#)

[Chương 49](#)

[Chương 50](#)

[Chương 51](#)

[Chương 52](#)

[Chương 53](#)

[Chương 54](#)

[Chương 55](#)

[Chương 56](#)

[Chương 57](#)

[Chương 58](#)

[Chương 59](#)

[Phiên ngoại](#)

Chương 1:

Ta họ Tô danh Cán, khi tiên đế băng hà ta mới đến tuổi cập kê, ta vốn đã chuẩn bị tư tưởng bồi táng, ko ngờ tiên đế để lại một thánh chỉ, nội dung ta cũng không nhớ rõ, chỉ nhớ duy nhất đoạn tiên đế ban tước Phù Cơ, trợ giúp thái tử đăng cơ. Sau đó, ta trở thành Thái Hậu trẻ tuổi nhất vương triều Đại Vinh.

Cho tới nay, tâm tư của ta vẫn ko yên. Mười hai tuổi ta lấy thân phận bé gái mồ côi tiến cung, tiên đế thấy ta thì coi như con gái mà nuôi dưỡng, ta nằm mơ cũng không ngờ, cuối cùng lại rơi vào hoàn cảnh này.

Nhưng mà, tiên đế đã uỷ thác lại trọng trách, ta đành dắt tay thái tử Lý Nhân mới mười một tuổi trước ánh mắt chằm chằm của văn võ bá quan ngồi lên ngôi vị Hoàng đế.

Rèm che hạ xuống, ta bắt đầu cuộc sống buông rèm nhiếp chính.

Rèm hạ xuống, Như Ca cùng Như Vũ tay cầm quạt tròn đứng hai bên quạt, Như Thi cùng Như Họa hai người chia ra xoa bóp tay và vai ta, vừa mạnh lại vừa nhẹ nhàng. Phía ngoài rèm, các triều thần có vẻ đang nghị sự chuyện lũ lụt. Ta lấy tay chống cằm, hắt xì một cái, miễn cưỡng hỏi: “Gần đây trong cung có đồn đãi nào liên quan tới ai gia ko?”

Từ lúc ta buông rèm nhiếp chính tới nay, lời đồn đãi về ta trong cung chưa bao giờ thiếu. Ví dụ như yêu nữ hại nước hại dân, hóa thân hồ ly quỷ mị... Dù sao ta cũng chẳng thêm để ý, chỉ cảm thấy trong cung nhân tài xuất hiện như mưa, mồm mép thật là tốt.

Như Ca chợt dạ liếc mắt ra bên ngoài nhìn một cái, rồi mới hạ giọng nói: “Trong cung đồn đại nương nương gần đây dâm loạn triều đình, sắc tâm nổi lên, thừa dịp đêm đen gió lớn, bỏ nhào vào người Ninh đại tướng quân trong tiệc rượu mùa xuân.”

Nghe xong, ta kinh hoảng ho khan không ngừng, tiếng nghị sự bên ngoài ngừng lại, Như Ca cuống quýt mang trà tới, ta uống một hớp mới

dừng ho được, đợi cổ họng thanh lại, dùng thanh âm trầm ồm nói: “Ai gia không sao, tiếp tục lâm triều.”

Việc Ninh đại tướng quân này, ta thật sự oan uổng. Ngày đó tiệc rượu mùa xuân, ta chỉ gặp Ninh Hằng thoáng qua, đúng lúc mưa xuân vừa dứt, mặt đất trơn trượt, ta lão đảo, Như Ca đỡ lấy ta, ta với Ninh Hằng cùng lấm chỉ quần áo xướt qua, hai chữ bồ nhào, quá mức nặng nề rồi.

Tuy nói Ninh Hằng này, tuy ta rất tán thưởng, nhưng cũng chưa từng nghĩ tới tình trạng đói bụng ăn quàng.

Ta nghịch nghịch vòng ngọc trên cổ tay, lại hỏi: “Còn gì nữa ko?”

Như Họa giọng nói nhỏ nhẹ yếu ớt như ruồi: “Trong cung còn đồn đại nương nương chọc ghẹo Thảm tướng đại nhân...”

Ta giật mình, trong đầu âm âm như nai con đụng phải tường. Ta nâng mắt nhìn bóng dáng mờ mờ đứng đầu hàng người bên phải, hai tai bắt đầu đỏ lên.

Mơ ước của tất cả các cô nương ở vương triều Đại Vinh, trông mong có được một đêm xuân phong với Thảm tướng. Làm gì có người con gái nào ko hoài xuân, mặc dù ta là Thái Hậu cao quý, nhưng giờ cùng lấm mới chỉ hai mươi, Thảm tướng tất nhiên cũng là giấc mộng của ta.

Việc lâm triều khô khan, buồn tẻ, Thảm tướng chính là động lực để ta kiên trì mỗi ngày.

Lang ky trúc mã lai, nhiều sàng lộng thanh mai. (Hai câu trong Trường Can Hành. Thành ngữ Thanh Mai Trúc Mã bắt nguồn từ hai câu này)

Hai câu thơ này là nói về quan hệ tình cảm giữa ta và Thảm tướng. Đại Vinh vương triều có tứ đại danh môn vọng tộc —— Thảm, Lưu, Triệu, Tô. Thảm gia và Tô gia chính là thế giao (quan hệ mấy đời thân nhau), phụ thân cùng mẫu thân ta từng nói nếu tới tuổi cập kê mà ta chưa có người tới cầu thân thì sẽ kết làm thông gia với Thảm gia. Chỉ tiếc sau đó chỉ trong một

đêm Tô gia chịu hoạ diệt môn, việc hôn sự giữa ta và Thẩm tướng tựa như bọt nước trên mặt hồ, như ảnh như huyễn.

Tên Thẩm tướng chỉ có hai chữ đơn giản, là Cảnh Chi. Mỗi khi trong lòng ta kêu lên một tiếng Cảnh Chi, là lúc suy nghĩ ta tung bay vượt ra ngoài Hoàng cung. Cảnh Chi Cảnh Chi, nói ra chữ này, tựa như lương khô giữa những ngày đói.

Chỉ tiếc, hai chữ Cảnh Chi này ta chỉ có thể chôn sâu dưới đáy lòng.

Ta nâng chén uống một ngụm trà, khoe mắt long lanh lại liếc nhìn bóng hình mờ mờ đó, thoáng chốc trà đắng bỗng biến thành kẹo ngọt, chạy thẳng đến tim ta. Tâm ta lại giống như nước trà trong cốc này nhận nhạo một hồi.

Như Vũ đột nhiên tiến đến gần tai ta, cúi thấp lại cúi thấp nữa, cho tới khi tiếng của nàng chỉ có ta nghe được thì mới nói: “Nương nương, Như Vũ còn nghe được một tin đồn nữa...”

Ta ổn định lại nỗi lòng đang nhận nhạo, mắt nâng lên, “Ừm?”

Như Vũ là cung nữ xinh đẹp nhất trong số bốn cung nữ bên cạnh ta, nói chuyện cũng rất mạnh dạn, “Trong cung đồn đãi nương nương cùng bề hạ ban đêm làm chuyện ko theo luân thường đạo lý...”

Ta cúi đầu uống một ngụm trà, mấy lời kia vừa lướt qua tai, đồng thời nước trà trong miệng phun ra sạch, tung bay trong không khí như Tiên nữ rắc hoa.

Tiếng nghị sự bên ngoài rèm lại im bật, nhi tử Hoàng đế của ta còn hỏi: “Thái Hậu vẫn khoẻ chứ?”

Ta khụ một tiếng, nói: “Ai gia vẫn khoẻ.”

Bên ngoài rèm trướng lại tiếp tục nghị sự, ánh mắt lạnh của ta phóng tới Như Vũ, Như Vũ cũng chẳng sợ, cười hắc một tiếng lại tiếp tục quạt mát cho ta. Lúc này, Hoàng đế nói một câu: “Chuẩn tấu.”

Tiếng nói còn chưa mất đi vẻ thiếu niên non nớt, nhưng chung quy vẫn có uy nghiêm mà Hoàng đế nên có. Ta cảm khái, ta buông rèm nhiếp chính đã năm năm, Hoàng đế bây giờ cũng là một thiếu niên mười sáu tuổi.

Mấy lời đồn đại trong cung cũng thật là thái quá, trên danh nghĩa ta cũng được coi là mẫu thân Hoàng đế, đối với Hoàng đế xanh non mơn mớn này, dù cho ta kẹo ngọt ta cũng chẳng muốn gặm.

Lúc bãi triều, ta vẫn còn đang cảm khái trí tưởng tượng phong phú của con người, không để ý giẫm chệch khỏi bậc ngọc, hơn nữa Như Họa Như Ca Như Thi Như Vũ cũng không nghĩ bậc ngọc cao từng ấy có thể làm Thái Hậu ngã, vì thế không ai kịp đưa tay ra đỡ.

Dưới nền đất trải thảm lông rất êm, nên ta ngã cũng ko đau, chỉ có mũi hơi đỏ lên. Tất cả văn võ bá quan đứng dưới triều ko hện mà cùng quay mặt ra chỗ khác, ra vẻ chưa từng nhìn thấy dáng ngã kỳ dị của ai gia. Như Họa vội vàng nâng ta dậy, Hoàng đế nói: “Truyền Thái y.”

Ta vội vàng nói: “Ai gia không sao, không cần truyền Thái y.”

Hoàng đế lại nói: “Thái Hậu phượng thể làm trọng, vẫn nên để Thái y bắt mạch xem sao.”

Trước mặt các triều thần, ta cũng không muốn làm trái ý Hoàng đế, đành chấp nhận. Ta đi tới Noãn các (phòng ấm) phía sau điện, Như Họa đỡ ta nằm xuống ghế quý phi, lúc Quách Thái y bắt mạch cho ta, Hoàng đế đứng bên cạnh, vẻ mặt quan tâm nhìn ta, ta thuận tiện nói: “Bệ hạ cứ yên tâm, ngã một chút thể cũng ko nghiêm trọng lắm.”

Vừa nói xong, ta thoáng thấy sắc mặt Quách Thái y biến đổi. Hắn đổi tay xem lại mạch cho ta, sau đó, trên trán hắn mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Hoàng đế hỏi: “Quách Thái y, sao rồi?”

Quách Thái y sợ hãi liếc nhìn ta, cả người đều lạnh run. “Thỉnh bệ hạ giáng tội, vi thần hồ thẹn mang chức Thái y, chần không ra chứng bệnh... chứng bệnh của Thái Hậu.”

Hoàng đế giận đến tái mặt, hăn cũng không giáng tội Quách Thái y, ngược lại chỉ nhìn chăm chăm Quách Thái y, rồi truyền Ngụy Thái y đến, sau khi Ngụy Thái y bắt mạch cho ta, lại quỳ phịch một tiếng xuống đất, lặp lại mấy lời Quách thái y vừa nói.

Cứ như vậy, ta thấy kinh hãi. Xem bộ dáng hai người bọn họ, chẳng lẽ bệnh của ta là bệnh nan y? Từ trước tới giờ, ngoại trừ thân thể béo ra một chút, thì toàn thân ta thật sự thấy khoẻ mạnh, cũng chẳng thấy ko ổn chỗ nào.

Ta khụ một tiếng, cho hai vị Thái y đứng lên, “Các người cứ việc nói, ai gia sẽ không trách cứ các người.”

Quách Thái y cùng Ngụy Thái y nhìn nhau, lại ùm một tiếng quỳ xuống.

Giọng nói Hoàng đế rất bình tĩnh hỏi: “Thái Hậu rốt cuộc bị bệnh gì?”

Quách Thái y run run môi, từng chữ từng chữ từ đôi môi dày run run thoát ra, “Thái Hậu nương nương có... hỉ mạch.” (có thai)

Chương 2

Hai chữ hỉ mạch, giống như tiếng sấm sau cơn mưa nổ vang trong đầu ta. Ta kinh hoảng vỗ bàn, tức giận nói: “Hoang đường! Đúng là hoang đường!”

Mấy tin đồn trong cung đúng là không chịu nổi, nhưng trời biết đất biết, ta Tô Cán một thân trong trắng, thân thể tuyệt đối chưa từng bị người khác nhúng chàm qua. Ta mười hai tuổi đã tiến cung, tiên đế thấy ta tuổi còn nhỏ cũng không chạm qua ta, cho tới bây giờ thân phận Thái hậu tôn quý, thiên hạ này làm gì có ai dám ngắt đoá hoa cúc vàng trong khuê phòng chứ.

Sắc mặt Hoàng đế cũng cực kỳ khó coi, ánh mắt dò xét của hắn đảo qua người ta, rồi sau đó lại rơi xuống trên người Ngụy Thái y, “Ái khanh, lời nói Quách Thái y là thật?”

Ngụy Thái y dập đầu không ngừng, “Từng chữ từng chữ của vi thần đều là thật, tuyệt không dám khi quân.”

Quách Thái y quỳ xuống liền nói: “Vi thần nguyện lấy đầu ra bảo đảm.”

Giọng điệu của bọn họ như chém đinh chặt sắt, ta vừa nghe, hôn mê bất tỉnh ngay tại chỗ. Khi mở mắt ra, đã ở bên trong tẩm cung, Như Vũ thấy ta tỉnh lại, giọng nói kích động run run.

“Nương nương rốt cục đã tỉnh, vừa rồi người suýt hù chết Như Vũ.”

Ta nâng tay, Như Vũ đỡ ta ngồi dậy, cũng để gối mềm sau lưng ta, Như Ca cầm quạt quạt nhẹ, ta liếc thấy ánh mắt các nàng như đang phiêu phiêu về nơi xa, ta xoa xoa thái dương, hỏi: “Thái y nói thế nào?”

Như Ca đáp: “Bẩm nương nương, Quách Thái y nói nương nương vừa rồi là bị động thai.”

Mấy lời này thật là hoang đường, ta lại xoa xoa thái dương, “Các người đã thấy có người nào nằm trên giường của ai gia chưa?”

Như Ca cùng Như Vũ nói: “Chưa.”

Ta lại nói: “Vậy có thai là sao?”

Như Ca ngẩng đầu nhìn ta, “Nương nương, Như Ca từng nghe qua một chuyện xưa...”

Như Ca là cung nữ chăm đọc sách nhất trong số bốn người, ta gật đầu ý bảo nàng tiếp tục nói. Giọng nói Như Ca rất êm tai: “Ở một nơi gọi là huyện An Lăng có một gia đình họ Trương, nhà có ba người. Sau đó xảy ra chiến sự Nam Bắc, con trai duy nhất của Trương gia bị bắt đi phục dịch, Trương gia chỉ còn lại Trương mẫu cùng con dâu Trương thị. Sau đó không lâu, chiến trường truyền đến tin dữ, Trương lang quân chết trận ở sa trường. Nương tử Trương thị quá bi thương, chỉ trong một đêm bạc trắng đầu, ban đêm nằm mộng, nương tử Trương thị gặp được Trương lang quân, cá nước thân mật. mấy ngày sau, nương tử Trương thị có hỉ mạch.”

Ta lau mồ hôi lạnh, Như Ca nói: “Nương nương, có khi thai này là hên ước trong mộng của người với tiên đế...”

Ta mướt hết mồ hôi. Ngày hôm nay toàn gặp phải chuyện hoang đường thế này, ta mở miệng nói: “Không cần nói nữa.”

Như Ca có chút thất vọng đáp lời “Dạ”. Ta thấy bộ dạng kia của nàng ta, thì biết trong đầu nàng ta chắc chắn có vô số chuyện kỳ dị liên quan tới hỉ mạch. Nếu còn để cho nàng ta nói tiếp, có khi còn nói hài tử trong bụng ta là thần tiên tái thế cũng nên.

Ý nghĩ này làm ta kinh ngạc, vô thức, ta cũng tự cho rằng trong bụng có tồn tại hài nhi.

Lúc Hoàng thượng đến, ta vừa mới bắt đầu dùng bữa tối. Trên bàn bày ra bốn năm món ăn, trong đó đều là thực phẩm giải nhiệt. Hoàng đế nhíu mày: “Thái hậu có thai, sao có thể dùng mấy thứ đồ ăn này?”

Ta vừa nghe xong, trong lòng cảm xúc xoay chuyển. Trước mặt người trong cung, ta cũng ko muốn làm trái ý Hoàng đế, vì thế để Như Ca đem mấy món ăn đó đi xuống, cũng để mấy cung nữ lui hết ra ngoài.

Hoàng đế nhi tử lúc này tới tìm ta, khẳng định là có lời muốn nói.

Lần này ta có hỉ mạch, mặc kệ là thật hay là giả, đối với Hoàng đế mà nói, là tổn hại tới thể diện Hoàng gia. Ta với Hoàng đế cũng coi như có tình cảm, mười hai tuổi ta đã vào cung, tiên đế để ta chăm sóc thái tử. Chóp mắt, nay đã qua tám năm. Ta tận mắt nhìn thấy một tiểu hài tử sau khi đái dầm thì khóc nước mắt nước mũi dầm đìa trở thành Hoàng đế, tình cảm này chắc hẳn cũng có trong lòng, nói vậy có nghĩa ta chắc hẳn sẽ khuyên ta uống một chén Lạc tử thang. (thuốc phá thai)

Không ngờ ta đã đánh giá thấp tâm tư Hoàng đế, hẳn bắt đắc dĩ nhìn ta, khẽ nói: “Quán Quán, bất kể phụ thân của thai nhi trong bụng nàng là ai, ta cũng sẽ thay nàng bảo hộ.”

Quán Quán là tên của ta từ nhỏ, phụ thân và mẫu thân lúc còn sống thường gọi ta như vậy. Ta cũng không biết làm sao Hoàng đế biết tên ta lúc còn nhỏ, lúc xung quanh ko có người, hẳn gọi ta thân thiết như vậy. Tuy rằng có chút sai trái, nhưng dù sao hẳn cũng là Hoàng đế, thích gọi thế nào thì gọi thế đấy đi. Ở chung với hẳn những năm gần đây, ta cũng hiểu ra quy luật, khi hẳn gọi ta là Quán Quán, ta biết tâm tình hẳn không tệ. Nếu hẳn gọi ta là Phù Cơ, khẳng định là gặp chuyện phiền lòng. Nếu gọi ta là Thái hậu khẳng định là đang tức giận.

Qua nhiều năm như vậy, hẳn cũng chưa từng gọi ta một tiếng mẫu hậu. Ta so với mẫu thân hẳn, chắc hẳn cũng không thể tiếp nhận nổi.

Ta thở dài, nói: “Bệ hạ...”

Hoàng đế nói: “Quán Quán không phải đã nhận lời ta sao, lúc ko có người, thì gọi tên của ta?”

“Thừa Văn.” Hoàng đế mỉm cười, ta lại nói tiếp: “Hỉ mạch này của ta quả thật quá kỳ quái, ta cũng không ngại nói thật ra, ta không có khả năng có hỉ mạch.”

Hoàng đế sững sốt, hần nói: “Ta tưởng... Thầm khanh.”

Lúc này đến phiên ta ngây người, Hoàng đế than nhẹ một tiếng, “Quán Quán, lúc trên điện, ánh mắt nàng nhìn Thầm khanh...” Hoàng đế ngừng lại. Lòng ta kinh hãi, không ngờ Hoàng đế còn luyện được bản lĩnh cách rèm nhìn mặt, tâm tư của ta chôn rất sâu, chẳng ngờ Hoàng đế lại nhìn ra.

Ta nghiêm túc nói: “Mặc dù ta có tâm tư ngưỡng mộ Thầm tướng, nhưng một ngày là Thái hậu Đại Vinh, ta sẽ vì tiên đế mà thủ tiết. Trong bụng ... ko phải của Thầm tướng.”

Hoàng đế suy tư một lúc, lại nói: “Chẳng lẽ là Ninh khanh?”

Ta lại lau mồ hôi lần nữa, “Thừa Văn nói cái gì?”

Hoàng đế sờ sờ cằm, “Trong cung đồn đãi...”

Ta nói như chém đinh chặt sắt: “Không thể tin!”

Hoàng đế nhìn ta thật sâu, “Mặc kệ là ai, Quán Quán, ta nhất định sẽ thay nàng bảo hộ cái thai.” Ngừng lại, hần còn nói thêm: “Bắt đầu từ ngày mai, Quán Quán nàng ở lại trong cung dưỡng thai. Hiện nay trẫm đã có thể đảm đương được nhiều việc, việc triều đình, nàng đừng lo lắng.”

Ta cười cười, “Làm phiền bệ hạ rồi.”

Tuy trên mặt ta đang cười, nhưng trong lòng lại lau mồ hôi lạnh. Qua mấy năm, Hoàng đế trưởng thành rồi hơn nữa còn trưởng thành rất nhanh, nay chỉ cần nói đôi ba câu đã làm ta đáp ứng ko can thiệp vào chuyện triều chính.

Hôm sau ta ngủ thẳng đến khi mặt trời lên cao, mới miễn cưỡng gọi một tiếng, bốn cung nữ lập tức tới hầu hạ rửa mặt thay quần áo. Ta hỏi luôn,

“Bây giờ là giờ nào?”

Như Thi trả lời: “Bẩm nương nương, lâm triều vừa mới chấm dứt.”

Ta cảm khái, tuy Hoàng đế làm ta ko thể can thiệp vào triều chính, trong lòng ta cũng thấy có chút bất mãn, nhưng ở phương diện khác mà nói, ta cũng không phải dậy sớm. Cũng chẳng biết Hoàng đế chuẩn bị lý do gì nói ta ko đến, cũng không biết Thảm tướng thấy ta vắng mặt sẽ nghĩ thế nào.

Nhớ tới Thảm tướng, lòng ta tự nhiên ảm áp thêm vài phần, Thảm tướng đối với ta, là phiền não hay là thuốc tiên đây. Ta lập tức bảo Như Họa mang bức hoạ bên trong túi hương Như ý tới.

Túi Như ý, thật ra là một túi hương khảm ngọc thù tinh xảo.

Ta rất yêu quý bởi vì trong thọ yến của Thái hậu, Thảm tướng đã tặng thứ đó cho ta. Lúc ấy bên bờ ao sen, mùi thơm thoảng thoảng, ánh trăng nhu hoà, từ vạt áo hắt lấy ra một túi hương Như ý, trong mắt tràn đầy ý cười mà nói với ta: “Chúc nàng mọi chuyện như ý, từ nay về sau luôn tươi cười.”

Từ lúc đó về sau, ta biết Thảm tướng chính là tình kiếp ko thể tránh khỏi trong cuộc đời ta.

Ta nhẹ nhàng quơ quơ túi như ý trong tay, tiếng chuông thanh thúy ở hai đầu dây buộc miệng túi vang lên, làm tâm tình ta cũng vui vẻ hơn. Ta cười truyền lệnh gọi Như Họa, chẳng biết có phải vì có hỉ mạch hay ko, mà ta ăn thấy rất ngon miệng, đồ ăn trên bàn thoảng chốc đã trở thành hư không.

Như Họa Như Ca Như Thi Như Vũ nhìn mà tròn mắt sắp rớt ra ngoài.

Tới khi ta ăn no ngồi xoa bụng, thái giám Tào Võ tiến vào bẩm báo Thảm tướng cầu kiến bên ngoài. Tuy nữ quyền hậu cung không thể gặp mặt ngoại thần, nhưng ta buông rèm chấp chính mấy năm qua, mấy quý củ này, ta chưa bao giờ tuân thủ.

Nghe được hai chữ Thảm tướng, trong lòng ta thấy vui vẻ, lập tức hỏi: “Thảm tướng đến đây bao lâu rồi?”

Tào Võ đáp: “Bẩm Thái hậu, một lúc sau khi lâm triều xong Thảm tướng tới đây, nghe nói Thái hậu đang dùng đồ ăn sáng, thì bảo tiểu nhân đợi khi nào Thái hậu ăn xong hẵng bẩm báo.”

Ta nghe xong, trách cứ: “Về sau nếu Thảm tướng tới, ngươi lập tức vào thông báo.”

Như Họa Như Ca các nàng dù sao cũng đã theo ta nhiều năm, cũng khôn khéo biết đối nhân xử thế. Tâm tư ta hướng về Thảm tướng, các nàng ít nhiều cũng đoán ra. Thấy Thảm tướng muốn gặp, các nàng biết điều lui ra ngoài.

Thật ra, các nàng lui hay ko lui cũng chẳng sao, dù sao ta cũng chỉ là phát hồ tình chỉ hồ lễ (phát ra từ tình, dừng lại ở lễ nghĩa) với Thảm Tướng thôi, thật ra ngay cả ngón tay của Thảm Tướng ta cũng chưa từng chạm qua.

Thảm Kinh Ngôn một thân triều phục, áo bào tím thắt lưng vàng, vẫn anh tú như mọi hôm làm tim ta đập nhanh như hươu chạy. Ta cố làm ra vẻ bình tĩnh nói: “Thảm tướng tới đây có chuyện gì?”

Hắn khom vai cúi chào, tiếng nói vững vàng: “Vi thần có tội.”

Ta sững sốt.

Hắn lại nói: “Ngày mừng mười tháng sáu, Thái hậu tưởng nhớ người đã khuất, say rượu tại Tô phủ, vi thần nhất thời không nhận được, cùng Thái hậu làm chuyện phạm thượng.”

Ta nhìn chằm chằm, Thảm Kinh Ngôn quỳ xuống đất nói: “Thỉnh Thái hậu giáng tội.”

Ta cuối cùng cũng hiểu ra, giờ khắc này cấp độ khiếp sợ của ta so với việc nghe hỉ mạch ngày hôm qua còn cao hơn gấp vài lần, ta lắp bắp nói: “Ngươi... ý của ngươi là... ta... ta... cùng ngươi... ngươi...”

Thẩm Kinh Ngôn gật đầu thật mạnh.

Sắc mặt của ta trắng bệch. Việc này ta không biết nên cao hứng hay là nên khủng hoảng, ta thật sự thật không ngờ ta lại hồ đồ như thế. Ngày mùng mười tháng sáu, chính là ngày Tô gia diệt môn. Mỗi năm vào ngày này, ta đều xuất cung tới Tô phủ thắp hương tưởng nhớ người nhà. Ta nhớ rõ hôm đó có chút thương tâm, nên uống rượu. Sau đó bị say, trong mộng mộng lung lung hình như nghe thấy có người gọi tên ta, không ngờ ta lại mượn rượu cùng Thẩm tướng làm nên chuyện phong lưu.

Ta nhớ mang máng hôm sau tỉnh lại, ta đã ở tẩm cung của mình, cả người đau nhức, hình như đúng tình trạng sau khi cá nước thân mật.

Ta khiếp sợ nói: “Ngươi...”

Thẩm Kinh Ngôn xấu hổ nói: “Thỉnh Thái hậu giáng tội.”

Huyệt thái dương của ta đau nhức, “Thẩm tướng trước tiên đứng lên đã, việc này ai gia cần cân nhắc lại.” Ta là bề trên của Thẩm Kinh Ngôn, nếu như việc này truyền ra ngoài, con đường làm quan của hắn chắc chắn vì việc này mà chấm dứt. Ta nhìn hắn, lại nhìn ánh nắng rực rỡ bên ngoài, trong lòng cảm thấy chuyện này thật hư ảo.

Trong lúc vô tình lại một đêm xuân phong cùng Thẩm Kinh Ngôn, hơn nữa cuối cùng còn làm ra...

Ta buông tiếng thở dài, Thẩm Kinh Ngôn đứng lên nói: “Việc này là ta sai, ta nguyện ý dốc hết sức nhận mọi hậu quả.”

Bỗng dưng, ta nói: “Ngươi vừa mới nói nhất thời không nhận được?”

Thẩm Kinh Ngôn nói: “Nếu chưa từng phát sinh chuyện Tô gia bị diệt môn, thì tử của ta hiện nay chính là trưởng nữ Tô gia Tô Cán.”

“Người nói là người đối với ta...”

Hắn thoải mái nói: “Vi thần thật sự có tâm ngưỡng mộ với Thái hậu.”

Lời này quá bạo dạn làm ta khiếp sợ, ta thở ra một hơi, hai mắt tròn trắng, lại hôn mê bất tỉnh.

Chương 3

Có lẽ là ngất nhiều, cho nên tốc độ tỉnh lại của ta cũng nhanh hơn một chút. Tầm nửa canh giờ sau, ta đã tỉnh lại. Còn chưa mở mắt ra, đã ngửi thấy mùi thuốc nồng nặc.

Ta mở mắt, “Ồi” một tiếng, Như Ca cùng Như Họa vội chạy tới, “Nương nương, người cuối cùng cũng tỉnh.”

Như Ca đỡ ta ngồi dậy, ta xoa xoa thái dương, “Lúc này Ai gia lại động thai khí à?”

Như Họa đáp: “Bẩm nương nương, đúng vậy.”

Ta lại xoa xoa thái dương, nâng mắt nhìn khắp bốn phía, Như Ca không then là cung nữ hầu cận của ta, ta còn chưa hỏi nàng đã nói luôn: “Nương nương, Thẩm tướng ở bên ngoài chờ.”

Lúc này trong lòng ta có chút thấp thỏm không yên. Tuy rằng cha hài tử là hần, người trong mộng của ta, đây đúng là may mắn trong bất hạnh, nhưng hài tử này đến thật bất ngờ, ta ko có chút ấn tượng nào với việc ân ái.

Ta không biết phải đối mặt với Thẩm Khinh Ngôn thế nào. Trong bao nhiêu giấc mộng, đều là mộng xuân của ta với hần. Mới vừa rồi lời Thẩm Khinh Ngôn nói ra làm ta động tâm, nhưng ta lại có cảm giác lời hần nói không thật. Đêm hôm đó, nhất định là ta uống rượu rồi thuận tiện cường bạo hần. Mà hần ngại thân phận Thái Hậu của ta, nên mới ko nói ra. Nay lại nháo ra chuyện này, vì để ta thoải mái, hần đã bẻ cong sự thật.

Ta càng nghĩ càng thấy có lý. Thẩm tướng là chính nhân quân tử, làm sao lại mượn rượu để ái ân cùng ta? Mà chuyện ân ái này, khẳng định là lỗi của ta. Ta ko còn mặt mũi nào để gặp Thẩm Khinh Ngôn, nên sai Như Ca đi nói với hần: “Việc này ai gia sẽ xử lý. Thẩm tướng không cần lo lắng, cũng không cần thỉnh tội với bề hạ.”

Khi Như Ca quay lại, Như Họa đang hầu hạ ta uống thuốc dưỡng thai, ta uống một ngụm, thật đắng. Nhưng khi nghĩ tới cha hài tử là người trong

mộng của mình, thì ta hơi cảm thấy, ngọt ngào.

Có lẽ là ông trời chiều cố ta, biết ta với hần ko thể kết thành phu thê, nên ban thưởng cho ta một đêm xuân phong, sinh ra một hài tử, thỏa mãn ước mộng bao năm của ta.

Sau khi uống xong thuốc dưỡng thai, Tào Võ lại tiến vào, “Bẩm báo nương nương, Ninh đại tướng quân cầu kiến.”

Ninh Hằng tới tìm ta, đúng là hiếm thấy. Ta với Ninh Hằng cũng không phải là quen biết, mà ta khá thích Ninh Hằng. Lúc mới buông rèm nhiếp chính, Ninh Hằng mới là một quan ngũ phẩm. Mấy năm nay Ninh Hằng từng bước từng bước một lên chức, ta cũng nhìn thấy. Nay hần tới được chức tướng quân nhất phẩm cao quý, lập bao nhiêu công trạng, không người nào không phục.

Mà Ninh Hằng này rất chính trực, năm đó tiên đế ra chiếu để ta trợ giúp thái tử đăng cơ, mấy ngày sau, Như Ca cùng Như Thi mỗi ngày đều phải dành ra ba canh giờ để sắp xếp lễ vật của triều thần, trong đó không thiếu kỳ trân thế bảo. Sau đó, Như Ca lại điểm qua danh sách, trong đám văn võ bá quan, duy nhất ko có tên Ninh Hằng.

Sau đó, ta gặp lại hần trên triều, ánh mắt hần nhìn ta mang theo trách cứ, từ lúc đó ta đã biết Ninh Hằng không coi trọng ta, hần cùng với dân chúng đều nhất trí cho rằng ai gia là tai họa của Đại Vinh. Nhưng xét theo phương diện khác, Ninh Hằng lại là một trung thần.

Trong đó quan hệ của hần với Hoàng đế, cũng rất đáng để tìm tòi nghiên cứu. Trong cung từng có lời đồn đại, Hoàng đế đến nay vẫn chưa nạp phi, nguyên nhân chỉ có thể là có Ninh Hằng bên cạnh. Lúc ấy nghe xong, ta bật cười. Nhân tài trong cung đúng là nhiều vô kể, mới nghĩ ra được một câu chuyện đoạn tay áo chỉ phích (*nam yêu nam*) này. Cứ những lúc nhàn hạ ta lại ra ngự hoa viên ngắm hoa, chợt thấy thái giám của Hoàng đế cùng một cung nữ chụm đầu nói chuyện, ta nín thở tập trung tinh thần lắng nghe, lập tức thấy kinh hãi.

Bọn họ nói nửa đêm ở tẩm cung Hoàng đế nhìn thấy Ninh đại tướng quân cùng bệ hạ tư thể cười ngửa thờ dốc ko ngừng, lúc đó kiều diễm không tả hết được. Ta cảm khái, lời đồn đại trong cung đúng là không có gì là không thể.

Khi Ninh Hằng tiến vào, tâm trí ta vẫn đang bay bổng với suy nghĩ của riêng mình, lúc hần hành lễ, ta dùng ánh mắt không gì là không thể nhìn hần từ trên xuống dưới. Nhìn toàn thân thể hần, đánh giá triều phục từ dưới lên trên, đúng là rất thú vị.

Lúc Ninh Hằng cùng Hoàng đế tư thể cười ngửa cá nước thân mật, có lẽ Ninh Hằng ở trên. Nhưng mà nhìn ánh mắt sâu không thấy đáy của Hoàng đế, lúc trên giường chắc cũng không chịu ở dưới người khác.

Ta cười rất sâu xa, vội vàng miễn lễ cho Ninh Hằng đứng dậy.

Sau khi Ninh Hằng đứng lên, ánh mắt lướt qua đám người Như Ca Như Họa bên người ta, ta hiểu ý, liếc mắt bảo các nàng lui ra.

Trong lúc Như Ca Như Họa lui ra, vẻ mặt Ninh Hằng khá rối rắm. Ta nghĩ chắc là Ninh Hằng không kiềm chế được tình cảm với Hoàng đế, nên Ninh Hằng tới tìm ta để tâm sự. Nhớ lại hôm qua lúc Hoàng đế đoán rằng hài tử trong bụng ta là của Ninh Hằng, vẻ mặt có chút đau lòng.

Chắc chắn, xem ra giữa bọn họ đúng là có gian tình ko muốn cho ai biết. Cho tới khi xung quanh không còn người khác, ta liền lạnh lùng nhìn về phía Ninh Hằng, “Ninh khanh, không biết khanh đến đây có chuyện gì?”

Ninh Hằng mở miệng, nói một câu “Vi thần” sau đó ngừng lại, trong lòng ta sôi ruột như có mèo cào, “Ninh khanh có chuyện gì cứ nói thẳng.” Dừng lại, ta lại nói: “Ai gia là một người rất tân tiến, chuyện kinh hãi thế tục gì trong cung ai gia cũng chấp nhận được.”

Có vẻ câu nói này của ta như liều thuốc trợ tim cho Ninh Hằng, hần quỳ mạnh xuống, gần từng tiếng: “Vi thần có tội.”

Ta cười nói: “Thật ra ai gia rất tân tiến, chuyện lưỡng tình tương duyệt (tình yêu ko thể chia cắt), cũng không phân chia thân phận nam nữ. Chỉ cần là thật tâm, sao còn phải e ngại thế tục?”

Trên mặt Ninh Hằng lộ vẻ kinh ngạc, “Thái Hậu không trách tội vi thần?”

Ta nói: “Không trách tội, Ninh khanh có can đảm phá tan thế tục, ai gia vui mừng còn chẳng đủ.”

Sắc mặt Ninh Hằng biến đổi, “Tội vi thần vạn lần đáng chết. Tất cả đều là lỗi của vi thần.”

Ta nghe xong, đánh giá hần vài lần. Không ngờ hần chấp nhận gánh hết toàn bộ trách nhiệm, có con dâu như vậy ta cũng vui mừng. Ta quyết định khuyên bảo hần.

Ta khụ khụ, nói: “Ninh khanh có tội gì?”

Ninh Hằng nói: “Thái Hậu, thai nhi trong bụng người là của vi thần.”

Lời này không thể nghi ngờ chính là thiên lời từ trên thiên đình đánh thẳng xuống đầu ta, lòng ta run rẩy, rồi run run hỏi: “Ninh khanh khanh nói gì thế?”

Vẻ mặt Ninh Hằng xấu hổ nói: “Ngày mừng mười tháng sáu, trên đường đi ngang qua Tô phủ, vi thần thấy Thái Hậu có vẻ uống không ít rượu, xông lên xe ngựa của vi thần. Vi thần giúp Thái Hậu nương nương lên xe. Lúc ở trong xe ngựa, người ra lệnh cho vi thần thoát y. Vi thần không dám kháng chỉ, vi thần cũng không ngờ, lúc vi thần cởi áo, Thái Hậu người lại nhảy lên người vi thần, sau đó...” Trên mặt hần vẻ xấu hổ lại tăng thêm, “Vi thần nhất thời ko kìm được lòng đã cùng Thái Hậu người làm chuyện đó trong xe ngựa.”

Ta cố gắng hít một hơi.

Ninh Hằng ngẩng đầu nói với ta: “Vi thần làm chuyện sơ suất như thế, vi thần không dám hy vọng xa vời được Thái Hậu tha thứ. Chỉ cầu Thái Hậu giáng tội.”

Có lẽ hai ngày qua, ngắt nhiều lần, lần này muốn ngắt cũng chẳng ngắt được nữa. Ninh Hằng nổi tiếng là người chính trực không nói dối bao giờ, nay thấy vẻ mặt hắn rất nghiêm túc có lẽ là không nói dối. Thảm Khinh Ngôn cũng nói là vào ngày mừng mười tháng sáu, Thảm Khinh Ngôn chắc chắn sẽ không gạt ta. Nói như thế, chẳng lẽ đêm hôm đó sau khi ta cùng với Thảm Khinh Ngôn ái ân, rời khỏi Tô phủ lại cùng Ninh Hằng ái ân tiếp?

Ta bị ý nghĩ của mình làm hoảng sợ tới độ sắp hít thở không thông.

Ninh Hằng lại nói: “Khẩn cầu Thái Hậu giáng tội, vi thần nguyện ý tự hạ quan chức lưu đầy biên cương.”

Phạt như thế là quá nặng nề, Ninh Hằng là trụ cột của Đại Vinh, nếu vì chuyện phong lưu của ta mà tổn thất một nhân tài, đúng là lợi bất cập hại (*lợi thì ít mà hại thì nhiều*). Huống chi da mặt ta cũng ko dày tới mức nói với hắn, haizz, Ninh khanh, có thể thai nhi trong bụng ko phải của ngươi, trước ngươi, ai gia cũng cùng Thảm tướng ân ái một lần rồi.

Ta xoa xoa thái dương, nói thật dịu dàng với Ninh Hằng: “Ninh khanh, việc này đợi thai nhi sinh ra rồi hẵng quyết định. Khanh không cần phải nhọc lòng, ai gia cũng rất phân minh. Trước tiên khanh cứ lui xuống đi. Ai gia có chút mệt mỏi.”

Ninh Hằng nhìn ta, vẻ mặt kỳ quái. Chắc hắn cũng chẳng đoán được Đại Vinh lại có một vị Thái Hậu hồ đồ như thế. Cùng người khác ái ân cũng không biết, lại cùng một người khác ái ân tiếp cũng không biết... Nếu lại có người thứ ba chạy tới, ta chắc chắn sẽ ngắt xịu.

Việc này, ta phiền não, huyết thái dương cũng đau âm ỉ.

Sau khi Ninh Hằng rời đi, ta gọi Như Thi ấn huyết. Thủ pháp của Như Thi không tồi, bình thường chỉ ấn một canh giờ, là giảm bớt đau đớn.

Như Ca ở bên cạnh cho chút ngải thảo vào ấm lô, ta ngủ thấy, cũng thư thái đi nhiều.

Như Thi xoa bóp thật thoải mái, qua một lúc, ta đã thấy buồn ngủ. Ta hắt xỳ một cái, tay chồng cầm bắt đầu ngủ gà ngủ gật. Khi mở mắt ra, bên ngoài trời đã tối đen như mực. Xung quanh không thấy bóng dáng Như Ca Như Họa. Ta cúi đầu nhìn xuống, trên người đã đắp một chiếc chăn mỏng, ấm lô vẫn toả ra hương thơm ngải thảo.

Ta xoay xoay cổ tay đau nhức, nâng mắt nhìn lên, có một bóng người được ngọn đèn chiếu bóng lên bình phong. Ta nhìn chăm chú, đúng là Hoàng đế.

Ta ho nhẹ một tiếng, gọi: “Bệ hạ?”

Hoàng đế từ phía sau bình phong bước tới, trong mắt có ý cười nhìn nhìn ta, “Quán Quán tỉnh rồi à?”

Ta thấy hần gọi ta như thế, liền thì người trong tấm cung đã bị hần cho lui hết rồi. Ta vân vân tay giọng nói có chút chua xót, nói: “Thừa Văn sao lại ở đây?”

Ánh mắt của hần thâm trầm, “Ta có lời muốn nói.”

Ta ngẩn người, bỗng dung nhớ tới mấy lời kinh hãi của Thẩm Khinh Ngôn cùng Ninh Hằng hôm nay. Ta cũng biết chỗ nào trong cung cũng có tai mắt của Hoàng đế, mấy lời Thẩm Khinh Ngôn cùng với Ninh Hằng đã nói hôm nay chắc chắn sẽ tới tai Hoàng đế ko thiếu một chữ.

Sắc mặt của ta biến đổi, “Bệ hạ muốn xử phạt Thẩm khanh cùng Ninh khanh?”

Hoàng đế cười tủm tỉm như cũ, “Không phải.”

Ta gần như đã hiểu ra, “Bệ hạ, việc này sai ko chỉ có hai người bọn họ. Ai gia lúc ấy không nên uống rượu, vừa uống rượu vào đã làm hỏng việc.”

“Đúng thật.”

Rõ ràng Hoàng đế kém ta bốn tuổi, mà chức vị của ta cũng cao hơn, hiện tại đối với hắn, trong lòng ta chung quy vẫn có chút kính sợ. Có lẽ là do uy nghiêm thiên tử, ta là Thái Hậu cũng quá vô dụng rồi.

“Thẩm khanh cùng Ninh khanh đều là trụ cột nước nhà, Thừa Văn đừng vì nhất thời tức giận mà huỷ luôn tiền đồ bọn họ.”

Hoàng đế nhìn ta thật sâu, hỏi ta: “Nếu vậy, Thái Hậu có biết thai nhi trong bụng là của Thẩm khanh hay là Ninh khanh không?”

Ta quần bách lắc đầu.

Hoàng đế than một tiếng, sờ cằm, nói: “Trẫm nghĩ, có lẽ trẫm cũng có tội.”

Mọi chuyện kinh hãi của ta hôm nay đều bắt đầu từ hai chữ “có tội”, Hoàng đế vừa nói xong, ta đã dứt khoát hôn mê bất tỉnh.

Thật ra lần này là ta giả ngất, người đã ngất hơi nhiều, giả bộ ngất tất nhiên là rất tự nhiên thành thực. Nếu nói cùng Thẩm Kinh Ngôn một đêm xuân phong, ta vui vẻ chấp nhận, cùng Ninh Hằng ái ân, ta cũng miễn cưỡng chịu được. Chỉ có một điều duy nhất ta ko chấp nhận được chính là cùng Hoàng đế vui vẻ ở khuê phòng.

Ta ngất xỉu vốn là việc rất bình thường. Từ sau khi có hỉ mạch, bên cạnh ta xảy ra bao nhiêu chuyện hoang đường. Cứ theo đà này, dự đoán được tiếp theo Hoàng đế sẽ nói, thai nhi trong bụng ta là của hắn, không khéo cũng là cùng ngày mừng mười tháng sáu, về phần quá trình như thế nào, chắc chắn sẽ làm người khác ghen hòng không nói được lời nào.

Cuộc sống cứ như hát hí khúc, liễu ám hoa minh (trong hoàn cảnh khốn khó, tìm được lối thoát), phong hồi lộ chuyển (quanh co), kinh hách không ngừng.

“Quán Quán.”

Mặt không chút biểu tình ta tiếp tục giả bộ bất tỉnh, lỗ tai dựng đứng lên. Việc giả ngất cũng có lợi, nếu Hoàng đế nói mấy lời hoang đường đúng như ta dự đoán, tiện thể ta làm hoàng lương nhất mộng luôn (ta làm một giấc mộng viễn vông). Nếu không, ta giả bộ từ từ tỉnh lại, giọng nói suy yếu: “Bệ hạ, ai gia vừa rồi bị động thai khí.”

Nghe thấy Hoàng đế buông tiếng thở dài, rồi sau đó hần nói như ông cụ non: “Ta chỉ muốn nói, ngày mừng mười tháng sáu kia...”

Tim ta nhảy luôn tới cổ họng, nhưng Hoàng đế lại cố tình ngừng lại, một chút động tĩnh cũng không có. Ta len lén nhìn Hoàng đế, không ngờ hần bỗng dung bắt lấy tay ta, “Ta thật sự có tội, nếu hôm đó ta ko cho Quán Quán quay về Tô phủ làm lễ tế, thì sẽ ko có chuyện hoang đường ngày hôm nay.”

Ta nhẹ nhàng thở phào. May mắn may mắn, phụ thân hài tử của ta không liên quan tới Hoàng đế nhi tử, nếu có liên quan thật, thì lúc hài tử sinh ra, ko biết nên gọi Hoàng đế một tiếng anh hay là phụ thân đây?

“Thẩm khanh cùng Ninh khanh cũng hồ đồ, lại cùng Quán Quán...” Hoàng đế lại buông tiếng thở dài, “Thôi thôi, việc này ta cũng không muốn quản nữa, Quán Quán thích làm thế nào thì làm thế đấy đi. Nếu Quán Quán muốn Thẩm khanh, muốn gặp hần, ta cũng sẽ mắt nhắm mắt mở cho qua.”

Ta kinh ngạc vút ra đằng sau ý nghĩ giả bộ ngất, hai mắt mở to, “Cái gì?”

Hoàng đế cười nói rất thoải mái, “Thẩm khanh đúng là thuốc tốt cho Thái Hậu, trăm chỉ nói một câu Thẩm khanh, Thái Hậu lập tức không hôn mê nữa.”

Câu này đúng là rất kinh hãi, giữa từng câu từng chữ dường như còn ẩn ẩn sự hờn giận. Mắt Hoàng đế không chỉ có thể cách rèm đoán được ánh mắt mà còn phát hiện ta giả ngất. Ta đành cười một tiếng, “Ai gia vừa rồi bị động thai khí.”

“Thai khí này hôm nay có vẻ bị động hơi nhiều.”

“Có lẽ tương lai còn động dài dài.” Ta lại cười gượng một tiếng.

Hoàng đế cười như có như không nhìn bụng ta, ta thấy ánh mắt Hoàng đế bắt đầu kỳ lạ, trong phút chốc nảy ra hứng thú, “Bệ hạ nhìn ra gì chưa?”

Hoàng đế sững sốt.

Ta phần khích nói: “Người nhìn ra là nam hài tử hay nữ hài tử? Là của Thẩm khanh hay là Ninh khanh?”

Hoàng đế lập tức trầm mặt.

Ta thấy hình như không đúng lắm, cũng không nghĩ ra lời vừa rồi đã đụng tới chỗ đau của hắn. Ta nghĩ đi nghĩ lại, phút chốc mắt loé sáng, hai chữ Ninh khanh chính là căn nguyên.

Hoá ra là chuyện này... Hoá ra là chuyện này...

Trong lòng ta buông tiếng thở dài, chắc là Hoàng thượng không ngờ được người trong tim hắn Ninh Hằng lại có quan hệ với mẫu hậu hắn, nếu phụ thân của hài tử là Ninh Hằng, tương lai hài tử này còn gọi Hoàng đế một tiếng anh. Hài tử của người mình yêu lại gọi mình là anh, là ta cũng ko chịu nổi.

Vậy nên phản ứng này, cũng là bình thường.

Ta lý giải xong thì vỗ vỗ vai hắn, “Bệ hạ, ai gia nói lời này có chút đường đột, người chớ để trong lòng.”

Hoàng đế có lẽ đã nghe được ý tứ sâu xa trong lời nói của ta, mày hắn đang nhú chặt lại từ từ dần ra, nói một câu “Thái Hậu nên đi nghỉ thôi” rồi chậm rãi rời khỏi tầm cung ta.

Ta nhìn tấm lưng kia của hắn, thật là tịch mịch.

Chợt nhận ra mình thật vô tâm xen vào chuyện của hắn, theo lời những người hay đi buôn chuyện thì ta chính là “người thứ ba”, trong lòng ta lập tức thấy áy náy. Lần này đã gây đại họa, chẳng cần phải truy cứu ai đúng ai sai nữa. Hiện giờ, ta chỉ có thể đem tên đầu sỏ gây nên mọi chuyện —— rượu, từ nay về sau cấm ko được động vào, nếu không chẳng biết tới một hôm đẹp trời nào đó lại nhận được hỉ mạch không chừng.

Chương 4

Về chuyện hỉ mạch của ta, Hoàng đế tuy đã ra lệnh chặn hết tin tức, nhưng dù sao nhà trong thiên hạ chỗ nào không bị hở tường chứ. Lúc ta đang bịt mũi uống thuốc dưỡng thai, một tiếng nói hoa lệ cùng tiếng ngọc bội đình đang từ xa đi tới gần ——

“Ha ha ha, Thái hậu, nghe nói người có thai?”

Ta bị sắc thuốc, Như Ca vội vỗ nhẹ lưng ta, khi xuôi xuống rồi mới nhìn về phía tiếng nói đó ngẩng đầu bất đắc dĩ nói: “Thường Trữ, lần sau người đến chỗ ta thì đừng có đem theo mấy câu kinh hãi thế tục ấy đi...” Ta ngừng lại một chút, “Người tới thỉnh an ai gia ko thể ăn mặc chỉnh tề một chút à?”

Nhìn toàn thân Thường Trữ, rõ ràng là thành gia lập thất rồi, mà tóc tai bù xù, mặc hay ko mặc cũng chẳng khác nhau là mấy.

Thường Trữ lơ đễnh nói: “Trời nóng, mặc thế này mới thoải mái.” Nàng đột nhiên vẫy tay với Như Ca đang đứng phía sau, “Như Vũ mỹ nhân, đi lấy cho bản cung mấy đồ ăn giải nhiệt đi.”

Như Ca yên lặng trả lời “Dạ” .

Thường Trữ lại quay sang Như Vũ đang lau bình hoa nói: “Như Thi mỹ nhân, người cũng đi cùng Như Vũ mỹ nhân đi.”

Như Vũ yên lặng nhìn ta một cái, rồi yên lặng đi ra ngoài.

Thường Trữ này trí nhớ không tốt lắm, luôn nhớ nhầm tên bốn cung nữ thân cận của ta, bất kể ta nói đi nói lại bao nhiêu lần, chung quy nàng ấy vẫn không thể sửa được. Sau đó nghe nói nàng ấy ngay cả mấy người hầu trong phủ cũng không nhớ nổi, ta mới bỏ qua vấn đề này.

Thường Trữ là Hoàng tử của Hoàng đế, nàng họ Lý tên Khuynh Thành, Thường Trữ là phong hào (tước hiệu) của nàng. Thường Trữ Khuynh Thành hai tên này đều đẹp như nhau. Thường Trữ chính là đệ nhất

mỹ nhân của Đại Vinh, từng có người thấy vẻ đẹp của Thường Trữ mà cam nguyện tự thiến để được vào cung làm thái giám. Nhưng mà tác phong Đại công chúa Thường Trữ cũng rất dũng mãnh, trong phủ nàng ấy không biết có bao nhiêu nam hầu, ta từng khuyên nhủ nàng ấy vài lần là bớt phóng túng đi một chút, nàng ta lại chỉ miễn cưỡng cười nói: “Con người chỉ sống có một đời, vì sao lại không nên tận tình hưởng lạc chứ?”

Thường Trữ cũng xấp xỉ tuổi ta, lúc ta mới tiến cung, quan hệ với Thường Trữ rất tốt, nàng thường che chở ta. Trước sau đều đối xử với ta như một mặc dù ta bị gọi là lòng dạ độc ác, bao nhiêu lần mệnh ta treo lên sợi chỉ, đều là Thường Trữ cứu trở về. Tới nay, ta với nàng ấy cũng có thể nói là tri kỉ chốn khuê phòng.

“Hài tử trong bụng ngươi là của ai?”

Câu hỏi này cũng quá thẳng rồi, ta lại sắc lần nữa, “Thật ra... ta cũng không biết.”

Thường Trữ gật gù, có vẻ vui mừng nói: “Tác phong hiện giờ của ngươi tốt hơn trước nhiều rồi, giống ta hơn. Ta vốn định khuyên bảo ngươi tìm vài nam hầu về để mua vui, chẳng ngờ ngươi bình thường chẳng hé miệng một câu, vừa đánh tiếng đã biến thành thiên lôi, đến mức còn có luôn cả hài tử.” Nàng đột nhiên tiến tới gần tai ta, “Hay là ngươi không biết biện pháp phòng tránh trong phòng the hả?”

Ta cảm khái: “Một lời khó nói hết.”

“Thôi thôi, đợi ngươi sinh hài tử xong ta sẽ truyền bí quyết cho.” Thường Trữ khép lại quạt trong tay, “Lần này ta tới đây, chính là có chuyện tốt muốn nói với ngươi.”

“Ừ?”

“Ngươi có nhớ từ năm trước ngoài cung rất thịnh hành một vở hí kịch?”

Ta thoáng nghĩ ngợi, “Là công chúa chia sẻ?”

Thường Trữ gật đầu, “Đúng rồi. Vở hí kịch đó tới nay vẫn rất phổ biến, ta vẫn chưa được xem. Ta nhớ tới ngươi, nên mời gánh hát Phiên Quả giờ Tuất đêm nay tới biểu diễn.”

Ta cầm lấy một quả nho trên bàn, chậm rãi bóc vỏ, “Gánh hát Phiên Quả này mấy hôm trước ta cũng nghe kể qua về vở diễn, nói về một nữ nhân ở dị giới xuyên qua tới Hoàng cung phát sinh một thiên tình cảm với Hoàng tử. Chuyện đó thật là vớ vẩn, trong Hoàng cung làm gì có chuyện cung nữ nhân hạ thoải mái làm bậy bạ như thế được, hay là Thái tử phi nói hươu là hươu luôn được? Nếu Thường Trữ ngươi muốn hươu Phò mã, còn phải qua bao nhiêu trình tự.” Ta bỏ quả nho đã bóc sạch vỏ vào miệng, một lúc lâu sau mới chậm rãi nói: “Gánh hát Phiên Quả này đúng là không đáng tiền bỏ ra.”

Lúc này Như Ca và Như Vũ bung nước nho cùng chè hạnh vào, Thường Trữ thích nhất là hai đồ giải nhiệt này, ngọt ngọt thanh thanh. Thường Trữ bung lên một chén, sau khi uống một ngụm, lại hưởng thụ mà cảm thán buông tiếng thở dài: “Thái hậu, hai cung nữ này bên người ngươi đúng là trình độ rất cao, đầu bếp nổi tiếng trong phủ ta làm nước nho cũng không có nổi mùi vị này.”

Ta cười nhưng không nói.

Thường Trữ lại nói tiếp: “Thật ra cũng không phải không đáng tiền như ngươi nói. Dù sao ngươi đang phải dưỡng thai không nhàm chán thì cũng là vô vị, chi bằng đi xem gánh hát Phiên Quả kia xem có thật không đáng tiền hay không? Hơn nữa, bốn cung nữ hầu cận của ngươi chắc hẳn cũng thích vở 《Công chúa chim sẻ》 này.”

Ta nhìn Như Ca, Như Ca nói: “Công chúa nói cũng đúng, Như Ca từ nhỏ đã rất thích xem gánh hát diễn. Nghe nói gánh hát Phiên Quả đã đổi tên vở diễn thành 《Chim sẻ bay lên cao》.”

“Hoá ra ngươi là Như Ca, không phải Như Vũ, ngươi nắm bắt thông tin nhanh thật.” Thường Trữ đột nhiên cười với ta, “Mời gánh hát vào trong cung diễn, ngươi sẽ có cơ hội gặp Thẩm tướng, tại sao không làm?”

Ta liếc mắt nhìn Như Ca cùng Như Vũ, các nàng hai mắt nhìn mũi, mũi nhìn chân, chỉ cúi đầu ko nói. Tâm tư của ta với Thẩm tướng vốn tưởng rằng là chuyện bí mật, nhưng ta lại tính sai, trong cung này làm gì có chuyện gì bí mật.

Ta buông tiếng thở dài: “Như Ca Như Họa, chuẩn bị thiệp mời, tối nay ai gia muốn mời tất cả các triều thần tới Sướng Thính các nghe hí kịch.”

Thường Trữ cười ra tiếng, “Vậy là được rồi, đời người là phải hưởng thụ, Như Họa mỹ nhân, khi sắp xếp ghế ngồi người cũng cần phải khôn khéo một chút.”

Ta lau mồ hôi trên trán, Thường Trữ này mồm miệng đúng là chẳng bao giờ giữ được. Ta khoát tay, “Thường Trữ, người mau về nhà đi. Nếu không lát nữa Phò mã nhà người lại tới đây tìm.”

Trước khi đi Thường Trữ cũng không quên trêu chọc ta một câu, “Thái hậu, người đừng quên trong bụng người còn có hài tử, cẩn thận đừng để động thai khí.”

Ta lại đưa tay lên lau mồ hôi, Như Ca đã chuẩn bị xong thiệp mời, hỏi ta mời những người nào. Ta trầm ngâm một lát, rồi lần lượt đọc tên các triều thần ra, đến ba chữ Thẩm Kinh Ngôn, tâm tư ta lại nhộn nhạo như gió thổi lá cây.

Cuối cùng, Như Ca hỏi: “Nương nương, lần này có gửi thiệp mời tới Ninh đại tướng quân ko?”

Từ trước đến giờ cứ là thiệp mời của ta, Ninh Hằng đều không hề nề mặt, chưa một lần tới tham dự. Mà ta cũng không giận, Ninh Hằng càng cứng rắn ngang ngạnh như thế, ta càng thấy thú vị. Hiện giờ ta với hắn đã có quan hệ kia, không mời hắn cũng không được.

Như Họa bóc vỏ một quả nho đưa cho ta, sau khi ăn xong, ta mới chậm rãi nói: “Mời đi.”

Gió đêm thổi qua, ánh trăng toả sáng, trăng hôm nay tròn đẹp, ta ngồi trên kiệu, hai mươi tư cung nữ xinh xắn ở Lưu Ly Cung đi theo hai bên. Trước khi đi, ta để cho Như Thi sơn móng tay, lúc này từng ngón đang ần dưới tay áo dài, đợi đến khi ta cùng Thảm Khinh Ngôn nói chuyện, tay áo dài lay động, sẽ lộ ra bộ móng tay sơn đỏ, có lẽ sẽ làm hấn rung động.

Khi đến Sướng Thính Các, Tào Võ hô một tiếng “Thái hậu tới”, mọi người đều hành lễ, ta đi thẳng đến ghế chủ vị, sau khi Như Ca đỡ ta ngồi xuống, Tào Võ lại hô một tiếng “Bình thân”, mọi người mới lục tục ngồi vào vị trí riêng của mình.

Thường Trữ ngồi bên trái, đêm nay nàng ấy thật không làm mất thể diện ta, trang phục rất quý củ, nhưng lại dẫn theo vài lang quân tuần tú đến, thể hiện rõ tác phong anh dũng của nàng ấy làm ta mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Nàng liếc mắt thấy bộ móng tay sơn đỏ, trong mắt hiện lên ý cười, nàng nói nhỏ bên tai, nhẹ giọng nói: “Hà hà, Thảm tướng ngồi phía sau ngươi, ta với hấn đổi ghế ngươi thấy thế nào?”

Ta vừa định nói nàng chớ làm bừa, nàng đã xoay qua Thảm Khinh Ngôn nói: “Hà hà, Thảm tướng, bản cung với ngươi đổi ghế được không? Lang quân nhà ta hôm nay hơi cảm mạo, ghế này gió lại lớn.”

Công phu bịa chuyện của Thường Trữ từ trước đã rất cao, ta thấy vị lang quân kia của nàng cũng rất phối hợp, Thường Trữ vừa dứt lời, đã ho khụ một tiếng như thật.

Giọng nói Thảm Khinh Ngôn từ từ truyền đến, đem theo sự nho nhã, “Công chúa mời.”

Thường Trữ cười nói: “Thảm tướng đúng là rất sáng khoái.”

Thảm Khinh Ngôn ngồi xuống bên trái ta, mỉm cười dưới ánh trăng sáng, tâm can phôi phế của ta lại nhộn nhạo lên, ta rút rề gập đầu một cái, Thường Trữ ở phía sau cười lớn.

Ta coi như không nghe thấy, vỗ tay ý bảo gánh hát có thể bắt đầu diễn.

Trên sân khấu bắt đầu diễn kịch, kịch bắt đầu diễn mà ta hoàn toàn không có hứng thú xem, trong đầu ta chỉ toàn nghĩ nên bắt chuyện thế nào với Thẩm Kinh Ngôn. Một ý nghĩ xẹt qua, ta với hần thân thể cũng động chạm rồi, nói chuyện còn e ngại gì nữa?

Ta như được khai sáng, mắt long lanh thoáng nhìn Thẩm Kinh Ngôn, hần lại rất chăm chú xem kịch. Ta cũng nhìn lên trên sân khấu, chỉ nhìn một cái mà lục phủ ngũ tạng suýt nữa phọt hết ra ngoài.

May mắn ta định lực cao, nặng nề khụ một tiếng, Thẩm Kinh Ngôn quay lại nhìn ta, ta mở môi chậm rãi nói: “Người diễn vở Công chúa chim sẻ này chọn thật kém, vừa nhìn, ai gia còn tưởng là đang cãi nhau. So với gánh hát lần trước xem, đúng là thua xa.”

Thẩm Kinh Ngôn khẽ cười một tiếng.

Lòng ta ngứa như bị lông vũ phe phẩy, ta giả bộ lơ đãng nói: “Quá chán, người nhìn xem, cũng là cùng một màn diễn chim sẻ bị trúng tên, lúc trước gánh hát kia diễn lay động lòng người, còn người hát này hát như sấm đánh ngang tai, thật là làm cho người ta... làm cho người ta...”

Thẩm Kinh Ngôn bỗng nhiên nở nụ cười, khuôn mặt tràn đầy ý cười, “Thái hậu rất hài hước.”

Ta đột nhiên cảm thấy gánh hát diễn tuyệt đối không bằng nụ cười tao nhã của Kinh Ngôn, ta che miệng cười nói: “Kinh Ngôn nói chuyện cũng rất thú vị.”

Mắt hần dừng lại trên tay ta một lúc, “Màu đỏ thật tương xứng với Thái hậu.”

Ta nghe xong mà lòng vui rạo rức, nhưng trước mặt chúng thần không thể biểu hiện ra, đành cười cất lời khen ngợi vở diễn. Thấy ta nói thế, một đồng người phía sau cũng vội vàng khen lấy khen để. Lúc ấy ta cảm khái, thế gian này, hay hay không hay cũng là do bề trên định đoạt.

Ta len lén nhìn Thẩm Khinh Ngôn, hần mím cười tiếp tục xem diễn, trong lòng ta cảm thấy gánh hát này diễn hay hay không hay cũng như nhau hết, chỉ cần thấy hần cười, tức là rất hay rồi.

Thẩm Khinh Ngôn mặc dù từng nói có ngưỡng mộ ta, nhưng chung quy ta vẫn cho rằng hần vì thể diện của ta nên mới nói thế. Cảnh Chi là một người tuyệt vời, làm sao lại thích một goá phụ như ta chứ?

Lập tức, lòng ta biến thành thật lạnh thật lạnh. Ta cũng chẳng còn tâm tư vui vẻ nữa, trong lòng chỉ muốn sớm kết thúc, không ngờ gánh hát này lại tẻ đến thế, diễn một màn lại một màn nữa, ta thấy không có tẹo thú vị nào, cũng may chủ gánh hát là người biết xem sắc mặt, thấy sắc mặt ta ko tốt, vội vàng kết thúc vở diễn.

Lúc tan cuộc, Thẩm Khinh Ngôn như có như không nhìn lướt qua bụng ta, ta cười, nói với hần: “Chuyện đó, Khinh Ngôn ko cần để trong lòng.”

Vẻ mặt hần có chút phức tạp, nhưng vẫn không nói gì nữa.

Trong lòng ta cũng thấy phức tạp, hài tử trong bụng ta không biết phụ thân là ai, tùy tiện để Thẩm Khinh Ngôn nghĩ thế, ta cũng thấy ngượng ngùng. Mọi chuyện cứ đợi cho tới khi hài tử sinh ra, xác nhận được phụ thân là ai rồi mới tính tiếp.

Ta bước lên kiệu, đám người kính cẩn nâng kiệu rồi chậm rãi dời đi.

Lúc đi được nửa đường, phía trước truyền tới giọng nói ——

“Thái hậu xin dừng bước.”

Chương 5

Giọng nói này...

Ta vén rèm lên nhìn, giật mình ngẩn người, đúng là Ninh Hằng. Hôm nay xem kịch ta chỉ để ý tới Thẩm Kinh Ngôn, hoàn toàn để ý là Ninh Hằng cũng tới.

Ta cho dừng kiệu lại, hỏi: “Ninh Khanh có chuyện gì vậy?”

Ninh Hằng lại nói: “Vi thần có thể nói chuyện riêng với Thái Hậu được không?”

Nói chuyện... Ta với Ninh Hằng ngoại trừ hài tử trong bụng thì còn chuyện gì để nói. Ta căn bản thấy hơi mệt mỏi, nhưng nhớ như Ninh Hằng là phụ thân hài tử trong bụng ta, ta đành bước xuống.

Cách đó ko xa có một đình hình bát giác, ta bảo các cung nữ theo hầu ở lại, rồi thản nhiên bước tới đình nghỉ chân, Ninh Hằng cũng đi theo sau.

Bây giờ đang là giữa mùa hạ, hoa sen trong cung đều đã nở rộ, bên cạnh đình nghỉ cũng có hồ sen, còn chưa tới gần đình nghỉ, hương hoa sen thơm mát thoang thoảng đã theo gió bay đến.

Lúc vào tới đình, tâm tình cũng có chút hồi hộp. Mấy ngày gần đây, ta bị hoảng sợ không ít. Cho nên nếu có người muốn nói chuyện, ta đều phải cân nhắc cẩn thận, chỉ sợ đột nhiên lại xuất hiện thêm người ta từng ân ái.

Ta nhìn đoá sen màu phấn hồng, giọng cảm khái: “Nơi này không có ai, Ninh Khanh có chuyện gì cứ nói thẳng.”

Ninh Hằng đứng phía sau ta, thật lâu hần vẫn không nói gì. Ta vốn định nhẫn nại chờ đợi, hương hoa sen như thổi vào cõi lòng, chung quy ta vẫn không đợi được Ninh Hằng nói chuyện. Trong lòng thấy khó hiểu, cũng may hôm nay được nói chuyện với người trong lòng ở khoảng cách gần một lúc, nên tâm tình không tệ, lập tức xoay người lại gọi hần một tiếng: “Ninh Khanh?”

Ta vừa xoay người đã thấy kinh ngạc, Ninh Hằng trước kia hay phải dẫn binh chinh chiến sa trường, làn da phơi nắng nhiều nên sạm đi, cũng may mấy năm gần đây thăng quan tiến chức ở lại kinh thành, có thời gian cho làn da hồi phục, vẻ ngoài càng lúc càng xuất chúng, có điều bình thường hắn nói năng cẩn trọng, mà lúc này thấy mặt hắn đỏ ửng, bộ dáng muốn nói gì đó lại thôi, thật sự làm ta thấy kinh ngạc không ít.

Trong phút chốc, hắn nâng mắt lên nhìn ta, cuối cùng cũng mở miệng: “Lần đầu tiên vi thần nhìn thấy Thái Hậu, là năm năm trước. Khi đó vi thần chỉ là tướng quân giữ chức quan ngũ phẩm, hôm đó tiến cung diện thánh cùng tướng quân Uy Hoá, lúc ra về vi thần không cẩn thận ngã phải chậu cúc Ba Tư của Thái Hậu, chiếu theo quy định trong cung, vi thần phải bị phạt hai mươi bản. Vừa lúc Thái Hậu đi qua, đã miễn tội cho vi thần.”

Việc này ta không có chút ấn tượng nào, cũng không biết Ninh Hằng nhắc tới việc này là có ý gì. Ta yên lặng nghe tiếp, không ngờ Ninh Hằng lại ngừng lại không nói tiếp.

Ta đành mở miệng nói: “Sau đó thì sao?”

Ninh Hằng mặt đỏ ửng có phần giống hoa sen trong hồ, hắn hình như đang bối rối, cuối cùng mắt hắn mở to mắt, ánh mắt sáng rõ nhìn thẳng ta, “Ngay từ lúc đó, ta đối với người đã nhất kiến chung tình .” (vừa gặp đã yêu)

Ta chớp mắt, chớp chớp mắt, lại chớp mắt...

Chẳng lẽ sơn móng tay của ta hôm nay còn có tác dụng mời gọi hoa đào, hay là hài tử trong bụng ta quá mức mê người, thế cho nên liên tiếp có người can đảm xem thường luân thường lễ tục, đặt một cái thang ngay cạnh lăng của tiên đế chờ ta xuất tường... (Hồng hạnh xuất tường – ý chỉ ngoại tình)

Ta nghĩ sắc mặt của mình lúc này cực kỳ quý dị, “Ninh khanh, ai gia là Thái Hậu.”

“Vi thần biết, nhưng vi thần thật sự ái mộ Thái Hậu.”

Nói thật, nghe một lang quân tuổi còn trẻ đầy hứa hẹn mà lại tuần lã giữa hương hoa sen thơm ngát cùng trăng sáng tỏ tình, thật sự ta cũng thấy có chút lâng lâng. Ta híp mắt lại, hỏi: “Người thích ta vì cái gì?”

Ninh Hằng nhẹ giọng nói: “Trí Viễn không biết, Trí Viễn chỉ biết thích đó là thích.”

Ta sững sốt, chắc Trí Viễn là tên tự của Ninh Hằng. Không ngờ cách tự xưng của Ninh Hằng lại thay đổi nhanh như vậy. Ta đánh giá hẳn một lượt, sự chân thành trong mắt hẳn tuy không phải là giả, nhưng...

Ta thở dài: “Vậy chuyện người với bộ hạ...”

Ninh Hằng ngăn ra, “Ý của Thái hậu là...”

Vậy xem ra, Hoàng đế đơn phương tương tư rồi. Đêm qua nhìn sắc mặt Hoàng đế, có thể đoán được có tình cảm sâu nặng với Ninh Hằng. Ta vốn tưởng rằng Ninh Hằng là bị ta cưỡng ép, không ngờ tâm tư của hắn cũng đặt ở chỗ ta. Chuyện tình cảm, rồi rắm, thật tình ngồi xem cũng thấy mệt mỏi rồi.

Bỗng dưng, ta có một ý nghĩ cực kỳ khó tin. Trong sách nói chuyện tình cảm đúng là thường đi theo đường tròn, hiện tại Hoàng đế thích Ninh Hằng, Ninh Hằng thích ta, ta thích Thẩm Kinh Ngôn, như vậy đoạn sau không phải là Thẩm Kinh Ngôn thích Hoàng đế đấy chứ?

Ta bị suy luận đấy làm cho kinh sợ mặt trắng bệch. Sắc mặt Ninh Hằng có chút áy náy, “Thái Hậu, vi thần đã đường đột rồi.”

Có vẻ Ninh Hằng đã đoán nhầm nguyên nhân sắc mặt biến đổi của ta, ta không khỏi mềm lòng xuống, “Chẳng còn cách nào.”

Có lẽ Ninh Hằng lại hiểu lầm nguyên nhân sắc mặt ta đại biến, trong phút chốc ta lại vui vẻ trở lại, “Thái Hậu, vi thần có một yêu cầu hơi quá đáng.”

Ta nheo mắt.

“Hôm nay vì thần thấy mấy người nam hầu của Thường Trữ công chúa rất vui vẻ, vì thần nghĩ rằng...”

Ta lập tức ngắt lời hắn, “Ninh Khanh là đại tướng của triều đình ta, sao có thể chịu oan ức như vậy được?”

Ninh Hằng nghiêm mặt nói: “Không oan ức, có thể làm nam hầu của Thái Hậu, Trí Viễn cam tâm tình nguyện. Huống chi bây giờ trong bụng Thái Hậu còn mang cốt nhục của Trí Viễn, Trí Viễn càng phải dốc lòng chăm lo cuộc sống hằng ngày của Thái Hậu. Khi mặt trời mọc, Trí Viễn là triều thần Đại Vinh, nhưng sau khi mặt trời lặn, Trí Viễn là nam hầu của Thái Hậu. Thái Hậu thấy sao?”

Hô hấp của ta lập tức ngừng lại. Nam hầu xưa nay đều bị dân chúng phỉ nhổ coi thường, mà Ninh Hằng đường đường là đại tướng lại coi như điều đúng đắn, chẳng lẽ hắn thật sự yêu ta tận xương tủy sao?

Ta còn chưa kịp trả lời, đã nghe thấy một giọng nói ngạc nhiên vang lên từ phía sau ——

“Cái gì?”

Ta với Ninh Hằng cùng sững sờ, dù sao Ninh Hằng cũng chỉ hơi sững sờ, còn ta là cực kỳ sững sờ. Nghiệp chương! Vì sao Thẩm Khinh Ngôn lại ở đây! Ta vốn định giấu diếm sự thật trong một đêm hai lần xuân phong, hôm nay dưới trăng sáng vằng vặc toàn bộ đã bị bại lộ rồi.

Thẩm Khinh Ngôn đi nhanh đến, giận dữ nhìn Ninh Hằng.

“Cốt nhục trong bụng Thái Hậu rõ ràng là của ta, Ninh đại tướng quân có chứng cứ gì chứng minh là của ngươi?”

Ninh Hằng cũng tức giận nhìn lại Thẩm Khinh Ngôn, “Đêm mừng mười tháng sáu kia...”

Mặc Thâm Khinh Ngôn biến sắc, lập tức ngắt lời Ninh Hằng, “Buổi tối đêm mùng mười tháng sáu Thái Hậu ở một chỗ với ta, ngươi làm sao lại xen vào được?”

“Thái Hậu ra khỏi Tô phủ, là ta đưa nàng hồi cung .”

Ninh Hằng vừa nói dứt lời, sắc mặt hai người bọn họ đều biến đổi, hơn nữa không hẹn mà cùng nhìn về phía ta. Tuy bọn họ phản ứng hơi kịch liệt, nhưng đêm đó ta say choáng váng hồ đồ, cơ bản không biết đêm đó đã xảy ra chuyện gì, ta đành nói: “Hài tử trong bụng này... Có thể là của Thâm khanh ... Cũng có thể là Ninh khanh ...”

Thâm Khinh Ngôn cùng Ninh Hằng lúc này sắc mặt biến đổi liên tục.

Thở dài, quả nhiên thể diện của ta đã mất hết rồi, hôm nay ngày tốt cảnh cũng đẹp vốn là hai người lãng mạn nồng nàn, chẳng ngờ lại biến thành hoàn cảnh này. Rõ ràng vừa nãy có tận hai đoá hoa đào chớm nở, hiện giờ đến cả vụn cánh hoa cũng chẳng còn.

Có điều, dường như ông trời cũng đặc biệt chú ý đến ta, chuyên đem mấy chuyện yêu đương hoang đường vớt xuống người ta, làm người trong mộng của ta cùng đoá hoa đào mới chớm nở từ nay về sau tránh ta còn hơn cả tránh rắn rết, không ngờ Ninh Hằng lại nói: “Thái Hậu ý người thế nào?”

Ta ngẩn người, “Cái gì cơ?”

Ninh Hằng có chút ngượng ngùng nói: “Vừa rồi Trí Viễn đã nói sau khi mặt trời lặn, Trí Viễn nguyện làm nam hầu của Thái Hậu.”

Ta hai mắt mở to, “Ninh khanh không ngại sao?”

“Có thể hầu hạ Thái Hậu, là vinh hạnh của Trí Viễn.”

Có lẽ cả thiên hạ này không ai cảm thấy quẫn bách như ta lúc này, ngay trước mặt người trong lòng phải đưa ra lựa chọn như vậy. Ta trả lời ra

sao cũng không được, đang lúc ta tiến thoái lưỡng nan, Thẩm Kinh Ngôn từ từ mở miệng: “Cảnh Chi cũng nguyện làm nam hầu của Thái Hậu.”

Tối nay hoa sen cùng ánh trăng quả thực làm say lòng người, Thẩm Kinh Ngôn với Ninh Hằng chẳng lẽ mới bị rớt xuống hồ sen, đầu bị úng nước rồi mới nói với ta mấy lời thế này?

Ta xoa xoa thái dương, lúc này lại càng tiến thoái lưỡng nan. Thẩm Kinh Ngôn ta tuyệt đối không nỡ để hấn bị người đời chửi mắng, Ninh Hằng lại là người trong tim Hoàng đế, ta cũng không dám.

Chẳng biết từ lúc nào, làm nam hầu trở thành bánh trái thơm ngon, làm hai trọng thần phải đi tranh đoạt...

Thẩm Kinh Ngôn cùng Ninh Hằng lúc này lại mở miệng, không hèn mà cùng lặp lại lời vừa nói.

Ta thật sự là đau đầu, mùi hương thoang thoảng của hoa sen trong đình cũng ko thể giúp ta giải quyết được cục diện phiền phức trước mắt. Ta thậm chí đã suy nghĩ, nếu không tìm được biện pháp thì ngất luôn đi.

Ta luôn là người vừa nghĩ đã làm luôn, hai mắt lập tức trợn trắng, chân chuẩn bị mềm nhũn, ngã về phía lòng Thẩm Kinh Ngôn, thì nghe thấy giọng nói của Hoàng đế không nhanh không chậm vang lên, làm cho hai mắt của ta sáng rõ trở lại.

“Tối nay ánh trăng thật đẹp, đình nghỉ này cũng thật náo nhiệt, Thái Hậu cùng hai vị ái khanh đang ngắm trăng thưởng sen sao?”

Thở dài, đêm nay đúng là nghiệp chướng, người tới góp vui sao lắm vậy chứ!

Ta bị kinh hãi, mấy ngày trước Hoàng đế cũng nói cho Thẩm Kinh Ngôn làm nam hầu của ta, lời nói kia tạm thời coi như là thăm dò. Nếu lúc này Thẩm Kinh Ngôn cũng nói đồng ý, ta chỉ cần mặt dày một chút, thì người trong mộng sẽ thành nam hầu trong tay ta. Nhưng hiện giờ ở chỗ này không chỉ có người trong mộng của ta, còn có cả người trong mộng của

Hoàng đế. Ta chỉ gặp mặt Ninh Hằng, Hoàng đế đã có chút giận dữ, hôm nay nếu nghe thấy Ninh Hằng muốn làm nam hầu của ta, thiên tử nổi giận, thật không thể tưởng tượng được.

Ta cười gượng, “Bệ hạ trùng hợp vậy, cũng tới ngắm trăng sao?”

Thẩm Kinh Ngôn cùng Ninh Hằng hành lễ với Hoàng đế, lúc ánh mắt Hoàng đế đảo qua Ninh Hằng, thì ngừng lại, tiếp theo lại nhìn ta, hần từ từ nói: “Đúng rồi, ngắm trăng thưởng sen cùng các nam hầu.”

Phụt ——

Ta phát hiện từ sau khi không buông rèm nhiếp chính nữa, ta liền thấy sờ sờ Hoàng đế tiểu tử ta quen từ hồi bốn tuổi mà còn do một tay ta nuôi lớn, Hoàng đế vừa nói ra lời này, chân ta lập tức mềm nhũn, phía sau Thẩm Kinh Ngôn cùng Ninh Hằng lập tức cùng lúc đỡ hai tay trái phải của ta.

Mỹ nam bên cạnh, ta vốn nên vui mừng mới đúng. Nhưng lúc này ta thật sự không vui mừng nổi, ta vô ý giẫy người thoát khỏi tay hai người đó, giả bộ như không có việc gì hỏi: “Bệ hạ muốn gặp mấy vị lang quân của Thường Trữ sao?”

“Không phải.” Hoàng đế nhìn Thẩm Kinh Ngôn, lại nhìn Ninh Hằng, “Trẫm là muốn ở đây thưởng thức cùng hai vị nam hầu mới này của Thái Hậu.”

Hần sờ sờ lại nói: “Ninh khanh việc này vài ngày trước cũng đã đề cập với trẫm, chỉ là gần đây chính sự bận rộn, trẫm nhất thời quên mất. Không ngờ Thẩm khanh cũng cùng chung ý tưởng. Tuy việc này hơi bừa bãi phóng túng một chút, nhưng Thái Hậu những năm gần đây rất vất vả công lao cũng lớn, muốn có hai, ba nam hầu cũng không phải là chuyện lớn. Ninh khanh và Thẩm khanh đều là trụ cột của triều đình ta, cũng vì Thái Hậu mà xin làm nam hầu, trẫm thật là vui mừng.”

Chương 6

Ta nghiền ngẫm mãi không nghĩ ra được ý đồ thật sự của Hoàng đế, lại thấy bộ dáng ko đáp ứng ko được của hắn, ta đành miễn cưỡng chấp nhận quay về cung điện.

Thẩm Kinh Ngôn cùng Ninh Hằng theo ta về Phúc cung, Phúc cung là của ta cung điện, “Phúc” cùng “Phù” âm đọc gần giống nhau, cũng là tiên đế ban tặng. Ta an bài cho Thẩm Kinh Ngôn ở Đông Các, còn Ninh Hằng cũng an bài ở Tây Các. Người trong cung được huấn luyện rất tốt, thấy ta dẫn theo 2 nam nhân trở về, mà mặt cũng ko đổi sắc.

Sau khi Như Ca giúp ta thay áo, ta cho mọi người lui đi, một mình ngồi trước bàn trang điểm ngắm túi như ý Thẩm Kinh Ngôn đã tặng. Ta nhẹ nhàng đụng tay vào, tiếng chuông thanh thúy vang lên. Ta nhìn nó tới xuất thần, trong lòng thật sự thấy khó hiểu vì sao Thẩm Kinh Ngôn lại muốn tới làm nam hầu cho ta.

Bất kể ta vắt hết đầu óc ra nghĩ thế nào, cũng chẳng nghĩ ra được nguyên do tại sao. Cuối cùng dứt khoát thôi tất nên, đi ngủ. Hôm sau tỉnh lại, ta gọi đồ ăn sáng, Như Ca Như Họa ở bên cạnh hầu hạ ta.

Trong điện cực kỳ yên lặng, sau khi ta uống xong chén cháo nhỏ, ừm ừm cho thanh cổ họng, hỏi: “Thẩm khanh cùng Ninh khanh lâm triều rồi à?”

Như Họa và Như Ca liếc mắt nhìn nhau, Như Ca đáp: “Bẩm nương nương, đúng vậy.”

“Cùng nhau đi sao?”

Như Họa đáp: “Ninh đại tướng quân đi sớm hơn Thẩm Tương một khắc.”

Ta cân nhắc một hồi, lại hỏi: “Lúc này là giờ nào?”

“Bẩm nương nương, đã là giờ Tỵ bốn khắc.”

Còn nửa canh giờ nữa lâm triều sẽ chấm dứt, nhớ đến Thảm Khinh Ngôn cùng Ninh Hằng đêm qua ngủ lại chỗ ta, hôm nay lúc lâm triều xong, chắc chắn truyền ra ngoài mọi người đều biết. Tất nhiên cũng sẽ có tấu chương nói hành vi của ta là ko đúng đắn, dù sao Hoàng đế đã có lời, thì hắn sẽ tự mình giải quyết. Phiền não của ta bây giờ là ko biết đối mặt như thế nào với bọn họ.

Ta càng nghĩ, càng không nghĩ ra được biện pháp hay. Ăn xong bữa sáng, hoàng đế đến thỉnh an. Hoàng đế cười tủm tỉm xem xét ta, “Thái Hậu hôm qua ngủ có ngon giấc không?”

Không đợi ta trả lời, hắn đã tự trả lời luôn: “Thái Hậu hôm nay sắc mặt không tốt, có vẻ đêm qua rất là sinh động rồi.” (ta định để lao lực cơ J)

Ta nhìn nhìn Hoàng đế, sau khi xác thực được lời hắn nói có ý trêu chọc, ta đành uể oải nói: “Ai gia đang có hỉ mạch, làm sao sinh động được?”

Hoàng đế sừng sốt, sắc mặt của hắn biến đổi, nhưng rất nhanh lại tủm tỉm, “Thái Hậu nói Thảm khanh cùng Ninh khanh chú ý một chút là được.”

Khoé miệng của ta giật giật.

Hoàng đế tiến lại gần, nhỏ giọng nói: “Trẫm biết Thái Hậu người thiên vị Thảm khanh, nhưng cũng không nên lạnh nhạt với Ninh khanh. Ninh khanh hắn...” Hoàng đế ngừng lại, nhìn thật sâu vào mắt ta.

Ta lập tức cảm động.

Không thể tưởng tượng được Hoàng đế lại có tâm tình này, không chỉ tư tay đưa người trong mộng tới chỗ tình địch, mà còn lo lắng tình địch lạnh nhạt với hắn... Tình cảm này, quả thật cảm động thấu trời đất nha.

Ta ra vẻ thâm trầm nói: “Bệ hạ cứ yên tâm.”

Hoàng đế cười cười, “Nếu đã như thế, tối nay Thái Hậu để cho Ninh Khanh bồi tắm đi.” (các nàng bjk thì tắm rồi chứ, nhưng ngược lại là nam phục vụ thì gọi là bồi tắm)

Ta kinh ngạc tròn mắt.

Hoàng đế lại nói: “Ninh Khanh thân thể có tính hàn, lúc này thời tiết nóng bức, đúng là quá thích hợp.”

Ta nghe xong cả người run lên. Lời đồn đại trong cung đúng thật ko phải là giả, Hoàng đế nếu chưa cùng ngủ qua đêm với Ninh Khanh, thì làm sao biết “Ninh Khanh thân thể có tính hàn” .

Ta cười gượng một tiếng, “Đến lúc đó rồi tính.”

Hoàng đế ở chỗ ta dùng ngọc thiện (bữa trưa) xong mới rời đi, ta vội vàng gọi Như Ca Như Hòa các nàng bốn người, chải đầu thay quần áo một hồi, rồi sau đó lên kiệu hướng tới hồ Hàm Quang.

Ta thật sự ko muốn gặp mặt hai vị nam hầu, cũng không nguyên ý để Ninh Hằng tới bồi tắm, đành phải sử dụng bí quyết “kéo dài thời gian” thôi. Ngay giữa trưa, ta tới hồ Hàm Quang du thuyền ngắm cảnh, tới tối thì ngắm trăng trên thuyền, lại còn phải tổ chức cả tiệc nữa... Nói tóm lại, không kéo dài tới lúc Thẩm Khinh Ngôn cùng Ninh Hằng đi ngủ thì tuyệt đối không quay về.

Ta cho người đi mời Thường Trữ tới, nói là tổ chức tiệc vui, ở Đại Vinh Thường Trữ mà đứng thứ hai về độ ham vui, thì chắc chắn không ai dám nhận đứng thứ nhất. Như Ca Như Hòa sớm đã tới hồ Hàm Quang chuẩn bị ổn thỏa, một chiếc thuyền lớn đứng bên hồ, bên cạnh có bậc bước sang, bước qua đó là sang được thuyền.

Thường Trữ một nén nhang sau mới xuất hiện, nàng hôm nay ăn mặc rất đứng đắn, một thân váy áo ôn nhu trước ngực điểm một bông hoa phù dung, tay áo nhẹ bay phiêu lãng, chân đi hài tinh xảo, nhìn người trước mắt, đúng là một mỹ nhân đẹp tuyệt trần.

Ta cười hớ hớ nói: “Mỹ nhân Đại Vinh cũng nhiều, nhưng chỉ có Thường Trữ là khuynh thành khuynh quốc.”

Thường Trữ liếc mắt nhìn ta xem xét, vui vẻ nói: “Ngươi thường ngày không phải đều nằm ỉu rũ trong Phúc Cung hay sao? Sao hôm nay tự dưng lại có hứng thú đi du hồ?”

Ta không thích nhất chính là biểu tình này của Thường Trữ, mỗi lần nàng như ta kiêu đó, ta đều nhớ tới nàng là tỷ muội ruột thịt với Hoàng đế. Ta nhú mày nói: “Có hứng thú đi du hồ mà cũng cần nguyên nhân sao?”

Thường Trữ liếc mắt nhìn bụng, chợt tỉnh ngộ nói: “Hoá ra là như thế.”

Ta không muốn giải thích nhiều, nhanh kéo Thường Trữ lên thuyền. Bên trong thuyền có một bàn dài, trên bàn bày đủ các loại điểm tâm tinh xảo cùng các đồ ăn giải nhiệt. Sau khi Thường Trữ ngồi xuống, liền ôm chặt lấy cốc nước nho không buông, uống hết một cốc rồi lại một cốc.

Ta thấy thế liền nói: “Thường Trữ ngươi đừng ăn nguyên một thứ như thế, trước mắt nhiều đồ ăn đẹp mắt làm người ta hoa cả mắt mà ngươi cũng chẳng để ý tới, chỉ uống nước nho thôi à.”

Thường Trữ dừng lại, bỗng nhiên cười nói: “Hương vị nước nho một khi đã nếm qua thì sẽ nhớ mãi.”

Thường Trữ nói lời này ta nghe xong cảm khái. Nước nho trong lời nói của Thường Trữ cũng ko phải chỉ nước nho, mà là chỉ Phò mã của nàng. Thường Trữ đối với Phò mã của nàng tình cảm sâu đậm bao nhiêu, ta đều nhìn thấy cả. Chỉ tiếc lại biến thành tình thế như bây giờ, thật là đáng tiếc.

Ta nói: “Hương vị nước nho đương nhiên là thơm ngon, nhưng nước sương sớm này cũng ko hề kém, nhấp một ngụm, lạnh thấm tâm gan, mát lạnh cả người. Ngươi uống thử xem.”

Thường Trữ cười khỏ nói: “Ta đã thử qua rồi, chỉ tiếc vẫn không so được với nước nho.”

Ta nâng chén ngọc lên, vừa định nhấp một ngụm sương sớm, Như Ca cùng Như Thi cùng lúc tiến tới, vội la lên: “Nương nương, không được.” Các nàng nhìn nhau, Như Ca lại nói: “Quách Thái y nói, nước sương sớm tính hàn cao, không tốt cho thai nhi.”

Ta lơ đãng nói: “Không sao, chỉ uống một chén thôi, nhiều chén mới hại thân.”

Ta đang nâng chén lên định uống, Như Thi lại vội nói: “Nương nương, không thể uống.” Như Ca vội vàng gạt đầu, “Nương nương, phượng thể làm trọng, thật sự không thể uống.”

Ta thích thú nhìn hai nàng, vài ngày trước ta uống mấy chén còn chẳng thấy các nàng phản ứng lớn như thế, hôm nay ta còn chưa chạm môi vào, các nàng mặt đã như gặp đại họa, có khi ta uống một ngụm các nàng đáng vẻ như muốn đi thắt cổ mất.

Ta hí hóp mắt, “Quách Thái y còn nói gì nữa?”

Như Ca cúi đầu ấp úng nói: “Đêm qua Thẩm Tương phân phó Như Ca, trăm ngàn lần không để nương nương chạm vào đồ giải nhiệt...”

Như Thi cũng ấp úng nói: “Đêm qua Ninh đại tướng quân cũng phân phó Như Thi, vạn vạn lần không để nương nương bị cảm lạnh...”

Ta chợt tỉnh ngộ. Hai cung nữ thiếp thân của ta đều là người sùng bái anh hùng, nhất là Thẩm Kinh Ngôn, hai là Ninh Hằng. Trách không được các nàng phản ứng như thế, hoá ra là lực lượng anh hùng không cho phép.

Thường Trữ cũng ngạc nhiên, nàng mở to một đôi đôi mắt đẹp, “Thai nhi trong bụng ngươi đúng là của Thẩm Kinh Ngôn cùng Ninh Hằng! Hôm nay lúc ta tiến cung, nghe nói hai người bọn họ đều ở tại Phúc Cung của ngươi, ta vốn tưởng là giả, ai ngờ lại là sự thật. Ngươi quả thật là không lên tiếng thì thôi chứ đã nói thì thành nổi tiếng luôn, ta thấy hai đại trọng thần đều bị ngươi thu vào túi, một nam hầu của ngươi cũng bằng mười nam hầu của ta.”

Không nghĩ tới lời đồn lại truyền nhanh như vậy, từ đêm qua tính đến giờ, còn chưa được một ngày, bây giờ thì mọi người đều biết hết. Cái mặt dày của ta biết để đi đâu bây giờ.

Thường Trữ vui vẻ nói: “Ta vốn tưởng rằng chỉ có mình ta là tiếng xấu muôn đời, chẳng ngờ giờ lại còn có người bồi theo. Quán Quán, người đứng là tri kỉ khuê phòng của ta mà, có nạn cùng chịu nha.”

Ta lau mồ hôi. Kỳ thật tiếng xấu muôn đời ta cũng không muốn, lúc này ta để ý sao trời hôm nay tối muộn thế không biết.

Thường Trữ nói: “Tính ra, bây giờ cũng muộn rồi, các triều thần chắc cũng đã giải quyết xong hết mọi việc. Người nếu vội trở về gặp mặt hai tiểu cục cung, thì người cứ về trước đi. Cảnh hồ nước ban đêm rất đẹp, ta muốn ở lại một lúc rồi mới hồi cung.”

Ta đảo mắt, sau đó bảo Như Họa bưng lên một bình rượu ngọc, ta tự mình rót cho Thường Trữ một chén, “Người nếm thử đi” Thường Trữ vừa chạm vào rượu đã mơ mơ màng màng, đúng là chưa qua được một khắc, Thường Trữ đã bắt đầu nghiêng ngả miệng nỉ non nói cái gì đó, ta một câu cũng không nghe rõ được.

Ta để Như Ca cùng Như Thi đỡ nàng đi nghỉ tạm, sau đó ta đứng dậy cất bước đến bên cửa sổ, trên mặt hồ gợn lặn tẩn, đứng trên thuyền nhìn xuống hồ thấy phản chiếu Hoàng cung hoa lệ, người run lên. Ta bắt đầu cảm thấy ta làm Thái Hậu thật uất ức, trên có Hoàng đế áp lực, dưới có Ninh Hằng e ngại, tâm tư Thẩm Kinh Ngôn ta đoán không ra, trong bụng còn có hài tử chẳng biết của ai, chuyện này làm ta buồn rầu không thôi.

Ta đứng qua nửa canh giờ, chân đã mỏi nhừ, Như Ca đỡ ta ngồi xuống, ta hỏi nàng: “Giờ nào rồi?”

“Bẩm nương nương, giờ Tuất năm khắc rồi.”

Ta trầm ngâm, cũng không còn sớm nữa, Thẩm Kinh Ngôn cùng Ninh Hằng mệt nhọc nhất cả ngày, chắc cũng đã ngủ rồi. Ta ngáp một cái, “Quay về Phúc Cung đi.”

Đến trước tẩm cung, Như Vũ cùng Như Thi hai người hai bên đỡ Thường Trữ đang say túy lúy ko biết trời đất là gì, hỏi ta có nên đưa tở phủ của công chúa hay không, ta nghĩ nghĩ, đột nhiên nảy ra một ý tưởng hay, nói luôn: “Trời đã tối muộn, Thường Trữ ở luôn trong cung của ai gia đi.”

Thường Trữ ưa sạch sẽ, lúc này cả người toàn mùi rượu ngủ sẽ không thoải mái, ta sai người đưa nàng đi gọi đầu tiện thể tắm luôn. Như Ca hỏi ta: “Thường Trữ công chúa đưa tới ngủ tại Tây Các sao?”

“Không phải, để Thường Trữ ngủ ở tẩm cung ai gia đi.”

Như Ca kinh ngạc nói: “Chuyện này...”

“Không sao, cứ như thế mà làm đi.” Có Thường Trữ, thì Ninh Hằng đêm nay cũng không dám bò lên giường của ta, ta cũng vì thế mà cự tuyệt yêu cầu của Hoàng đế, thật là an tâm.

Có thể nói là nhất cử lưỡng tiện. (một mũi tên trúng hai con chim)

Nhưng ta không dự đoán được tới nửa đêm, Phò mã của Thường Trữ tìm tới tận cửa, đã quá nửa đêm, làm cho mọi người trong ngoài tẩm cung ta đều tỉnh ngủ, Như Ca vội vàng tiến vào, nói: “Nương nương, Phò mã nói muốn đưa công chúa hồi phủ.”

Ta nhú mày, “Đuổi đi.”

Như Ca lại nói: “Phò mã nói đêm nay không thấy công chúa, sẽ quỳ bên ngoài tới hừng đông.”

Ta nhìn Thường Trữ đang ngủ, nhớ tới lúc trước Phò mã đã làm nàng thương tâm, đáy lòng đang lên cơn tức giận, “Để cho hắn quỳ đi. Ban đêm xông vào Phúc Cung, quấy nhiễu giấc ngủ của ai gia, chỉ tính hai điểm này cũng đủ để nhốt vào đại lao rồi!”

Lời nói vừa dứt, bên ngoài lại truyền đến thanh âm của Ninh Hằng, “Không biết Thái Hậu có nguyên ý nghe một lời của Trí Viễn hay không?”

Ta xếp gọn lại tay áo, “Ninh Khanh tiến vào đi.”

Ninh Hằng làm lễ với ta, nói: “Phò mã ban đêm xông vào Phúc Cung tuy là có tội, nhưng Trí Viễn vừa rồi gặp Phò mã bên ngoài, vẻ lo lắng trên mặt không phải là giả, đúng là vì lo lắng cho công chúa mà đến. Chuyện trong nhà vẫn là chuyện trong nhà, có lẽ công chúa cũng không muốn chuyện nhà mình nháo tới tận Hoàng cung, nếu bị truyền ra ngoài, có thể sẽ ảnh hưởng tới tình cảm của Thái Hậu và công chúa.”

Ta liếc mắt nhìn Thường Trữ, buông tiếng thở dài. Cứ theo tính tình của Thường Trữ, nàng đúng là không muốn ta can thiệp vào chuyện nhà nàng. Thường Trữ thoát nhìn có vẻ hiền hoà, nhưng trong một số việc ngay cả là tri kỉ cũng không thể can thiệp vào.

Ta khoát tay, “Thôi, để Phò mã mang công chúa về đi.”

Sau khi Thường Trữ rời đi, Ninh Hằng ánh mắt ôn nhu nhìn ta, “Trí Viễn đợi Thái Hậu cả đêm, cuối cùng cũng đợi được rồi.”

Chương 7

Ánh mắt này, ngữ điệu này... so với Ninh đại tướng quân trên triều hoàn toàn bất đồng, hay hẳn bị mấy vị lang quân của Thường Trữ ảnh hưởng rồi? Người ta run lên, run rẩy nói: “Chờ... Cái gì...”

Ninh Hằng bước một bước về phía ta, “Bồi tẩm.”

Ta tiếp tục run: “Ai gia lúc này vừa ngủ rồi.”

Ninh Hằng có chút đau thương nói: “Hay là Thái Hậu ghét bỏ Trí Viễn?”

Thở dài, ta thà ghét bỏ chính mình chứ sao dám ghét bỏ người trong tim của Hoàng đế nha. Ta cũng có chút đau thương nói: “Ninh khanh nhân phẩm đoan chính, ngày thường lại phong thần tuần lã, đã vì Đại Vinh lập không ít công lao hiển hách, ai gia thật sự quý mến Ninh khanh.”

Ninh Hằng lại bước thêm một bước về phía ta, “Đã như thế, vì sao Thái Hậu không muốn để Trí Viễn bồi tẩm?”

Ta xem xét khoảng cách giữa hẳn và ta, đánh giá chỉ còn năm sáu bước, ta vốn định nói thẳng ra, lại nghĩ tới ta đã thu nhận cả hai người trong cung, nếu nói thẳng ra lại thành hồng chuyện, nghe qua cũng thấy có chút dỗi gặt.

Lúc này, ta cố gắng chọn từ thật cẩn thận, “Ai gia tướng ngủ không đẹp lắm.”

Ninh Hằng tiến thêm hai bước, “Trí Viễn cũng chịu được.”

Ta bị dồn đến đường cùng, lúc đang muốn đầu hàng, thanh âm Thẩm Khinh Ngôn như gió mạnh thổi đến, “Mọi việc đều phải có thứ tự trước sau, Cảnh Chi cùng Thái Hậu quen biết nhiều năm, người bồi tẩm đêm đầu tiên cũng phải là Cảnh Chi.”

Ta nâng mắt nhìn lên, Thẩm Kinh Ngôn mặc y phục rộng rãi, tóc rối tung, vẻ phong tình này quả thật từ bé đến giờ chưa từng được nhìn thấy. Ta luống cuống cúi đầu xuống, trong lòng mặc niệm: không được thêm nhỏ dãi nam sắc, không được thêm nhỏ dãi nam sắc, không được thêm nhỏ dãi nam sắc...

Nhưng mắt lại không nghe theo đầu óc, vừa nhìn qua, Thẩm Kinh Ngôn dựa trên bình phong, cười nhẹ, trong phút chốc mọi thứ đều nhạt nhòa. Ta lúc đó đã nghĩ nếu đây là nam hầu, ta cũng cam tâm tình nguyện. Chỉ tiếc trong đêm tối mờ mịt, cũng có cô nam quả nữ, Ninh Hằng ở chỗ này đúng là quá chướng mắt.

Nhưng mà sáng nay ta đã đáp ứng Hoàng đế không thiên vị, nên đành phải nói: “Ai gia mệt rồi, các người đừng cãi nhau nữa, đều đi ra ngoài đi.”

Nói xong, tay che miệng ngáp một cái, mặt mày ủ rũ.

Ninh Hằng mở miệng: “Còn việc bồi tẩm...”

Ta cũng không hiểu nổi Ninh Hằng rốt cuộc coi trọng ta ở điểm nào, mà chuyện bồi tẩm cứ nhớ mãi không quên. Ta ở trong lòng oán thán, đột nhiên nhớ tới đêm mừng mười tháng sáu đó, tuy nói một chút ấn tượng ta cũng không có, nhưng xem ra Ninh Hằng lúc này rất muốn được bồi tẩm, cư xử với ta hoàn toàn khác lúc trước, chẳng lẽ đêm hôm đó trên xe ngựa không phải là ta cưỡng bạo hắn?

Trong phút chốc, ta bỗng nhiên nghĩ thông suốt, ta vốn là một người hiền hoà, Hoàng đế đã ban hai nam hầu cho ta, đúng lúc ta cũng thấy trống vắng, huống chi nay tất cả mọi người đều nghĩ ta là một Thái Hậu dâm loạn, kể ra thì cũng không chịu thiệt lắm.

Ta lặng lẽ nhìn hắn, lại xấu hổ nhìn vào mắt Thẩm Kinh Ngôn, nhẹ nhàng nói: “Luân phiên đi.”

Thẩm Kinh Ngôn cùng Ninh Hằng mặt biến sắc, Thẩm Kinh Ngôn nói trước: “Luân phiên như thế nào?”

Ta cười: “Mỗi người một đêm.”

Ninh Hằng hỏi: “Ai trước?”

Ta lại ngáp một cái, “Các người đều là nam hầu của ai gia, việc nhỏ ấy tự mình giải quyết đi.” Như thế, Hoàng đế cũng không thể nói ta thiên vị Thẩm Kinh Ngôn.

Kỳ thật hai chữ bồi tử này, đối với ta và Thẩm Khanh Ninh Khanh, cũng chỉ là lời nói mà thôi. Thái y đã dặn không nên sinh hoạt vợ chồng, bọn họ hai người chắc chắn không dám vi phạm. Là ai nằm cạnh ta cũng thế, tạm thời coi hắn không tồn tại là được.

Hôm sau, lúc dùng đồ ăn sáng ta nghĩ xem tối nay ai sẽ đến bồi tử, ta nghĩ hồi lâu, cuối cùng hy vọng tối nay là Ninh Hằng. Có ba lý do, nhất là vì Ninh Hằng đối với ta có vẻ tình cảm sâu nặng, chắc nửa đêm cũng chẳng làm gì ta; thứ hai là ta đối với Ninh Hằng, sẽ không đến nỗi không nhìn nổi mà làm Bá Vương ngành thượng cung (cường gian haha); thứ ba là thỏa mãn yêu cầu của Hoàng đế.

Đèn rực rỡ vừa được thắp lên, ta cầm quyển sách mấy hôm trước đọc dở nằm trên ghế đọc tiếp, trên bàn bên cạnh có một bình trà Bích loa xuân nóng. Hương trà thơm mát thoang thoang khắp phòng, tâm tình của ta tối nay rất tốt. Sau khi đọc xong quyển sách, thấy trong ngoài đều im ắng như trước.

Ta lại nhìn sắc trời bên ngoài, lúc này đã là giờ Tuất, tại sao hai vị nam hầu kia của ta một chút động tĩnh cũng không có? Ta nén lại nghi ngờ, gọi Như Ca.

Lúc Như Ca tiến vào, không đợi ta mở miệng liền nói luôn: “Nương nương, Thẩm Tương cùng Ninh đại tướng quân vẫn còn đang ở Thiên Kiền Cung.”

Hoàng đế giữ chân hai vị nam hầu của ta sao? Hay là Hoàng đế thấy ta bắt đầu hành động, lại không thể buông tay với người trong mộng? Lúc ta

đang băn khoăn không giải thích nổi, Như Thi vội vàng chạy lại, “Nương nương, Ninh đại tướng quân đã trở lại.”

Mi mắt bỗng chốc nhảy dựng lên, lát sau, Ninh Hằng liền xuất hiện trước mặt ta. Như Ca cùng Như Thi lui ra ngoài không một tiếng động, ta nhìn Ninh Hằng, “Đã cũng Thẩm khanh thương lượng ổn thỏa rồi sao?”

Ninh Hằng gật đầu.

Ta nói: “Ngươi định bồi tắm thế nào?”

Ninh Hằng mặt lại đỏ, “Thái Hậu muốn thế nào Trí Viễn sẽ làm thế đó.”

Khó được thấy Ninh đại tướng quân mặt đỏ lựng, ta nhất thời lại muốn đùa giỡn một chút, “Thật sao?”

“Thật.”

Ta nheo mắt lại đánh giá hắn từ trên xuống dưới, “Ai gia ưa sạch sẽ, ngươi đã tắm rửa chưa?”

Hắn nói: “Chưa.”

Nghe xong, ta để Ninh Hằng ra ngoài tắm rửa sạch sẽ rồi mới vào bồi tắm. Ta thật sự là không chịu nổi áo bào bụi bặm leo lên giường của ta.

Ninh Hằng một khắc sau thì tắm xong, hắn mặc áo khoác mỏng, tóc cũng được thả xuống. Trong ấn tượng của ta, Ninh Hằng đều mặc triều phục rất đứng đắn, tóc được búi cẩn thận tỉ mỉ, nói năng rất thận trọng, lúc này nhìn lại, lại có cảm giác nho nhã thêm vài phần.

Ta lúc này đã chấp nhận tình thế, cũng đứng lên. Ta cười nói: “Bộ dáng này của Trí Viễn, có người nào khác từng nhìn thấy chưa?”

Hắn nhìn lại, nói luôn: “Có.”

Câu này đã thắp lên ngọn lửa hiếu kỳ của ta, ta tỉnh bơ hỏi: “Là bệ hạ sao?”

“Dạ.”

Ta cảm khái không thôi, nghĩ đến Hoàng đế già trước tuổi kia chắc cũng thích nhất bộ dáng này của Ninh Hằng. Ta nhìn Ninh Hằng, lại nhớ lại bộ dáng Hoàng đế, thật sự là càng nhìn càng thấy hai người họ xứng đôi, chỉ tiếc là Ninh Hằng đối với ta tình cảm sâu đậm.

Ta nói với Ninh Hằng: “Trí Viễn có biết thổi tiêu không?”

Ninh Hằng lắc đầu.

“Người biết dùng loại nhạc khí nào không?”

Ninh Hằng mặt có vẻ xấu hổ, “Trí Viễn chưa từng tập qua nhạc cụ nào.”

Ta trước khi đi ngủ thường có một sở thích, không nghe được một nhạc khúc thì đêm ngủ không ngon. Trong tất cả các loại nhạc khí, ta yêu nhất là tiêu, thứ hai là đàn tranh, bốn cung nữ thiếp thân của ta đều am hiểu bậc nhất. Ninh Hằng là võ tướng, không hiểu nhạc lý cũng là chuyện bình thường. Ta khoát tay nói: “Không sao.”

Vì thế, ta gọi Như Ca cùng Như Họa, hợp tấu một khúc “Dương xuân bạch tuyết”. Ta nghe rất thoải mái, xong khúc nhạc, nhìn thấy Ninh Hằng rất có vẻ rất buồn ngủ.

Ta cười một tiếng, Ninh Hằng bừng tỉnh, xấu hổ nhìn ta.

Ta hiền hoà rất thông cảm nói: “Trí Viễn bận rộn cả một ngày, lúc này chắc cũng quá mệt mỏi rồi.”

Ninh Hằng mặt lại đỏ hồng lên.

Ta đúng là có chút xấu xa, nhìn thấy Ninh Hằng ngày thường đứng đắn mặt hồng lên, ta không nhìn được liền đùa giỡn hấn. Ta duỗi lưng một cái, “Ta mệt rồi, Trí Viễn tới bồi tắm đi.”

Ninh Hằng thanh âm trầm ôn “Dạ” .

Ta kinh ngạc nhìn hấn, chẳng biết vì sao ta cảm thấy tiếng đáp này vang dội như băng vậy. Ta nằm nghiêng một bên, lúc Ninh Hằng đang định lên giường, ta lại từ từ nói: “Chạm đã.”

Hấn nhìn chằm chằm ta, ta lại từ từ nói: “Cởi xiêm y ra đi, chỉ để lại tiết khổ thôi.”

Ninh Hằng thoát nhìn có vẻ không muốn.

Ta nhú mày, “Sao thế? Ninh Khanh không phải vừa rồi đã nói ai gia muốn người bồi tắm thế nào người sẽ bồi tắm thế đó sao?” Trong lòng ta âm thầm cười to, đêm qua bị Ninh Hằng dồn đến đường cùng, nay thấy hấn có bộ dáng này, thâm tâm ta cực kỳ vui vẻ. Đối phó với người hạ lưu, thì phải dùng biện pháp hạ lưu. Huống chi, Ninh Hằng này quá mức nghiêm chỉnh, ta vừa mới bộc lộ chút thái độ hạ lưu, vẻ mặt của hấn liền quần bách, khuôn mặt luôn đứng đắn bỗng chốc đỏ rực lên, rất là thú vị.

Nghĩ đến Ninh Hằng chắc không thích hai chữ “Ai gia”, lúc đang lấy tư thế tráng sĩ chặt tay kéo y phục xuống, thì bên ngoài đột nhiên truyền đến thanh âm của Như Ca, “Bẩm Thâm Tương, nương nương đã ngủ rồi.”

Thanh âm Thâm Khinh Ngôn cũng vang lên truyền vào trong phòng, “Ninh đại tướng quân cũng ở bên trong?”

Như Ca không biết trả lời thế nào, ta lại nghe thấy thanh âm to lên của Thâm Khinh Ngôn: “Thái Hậu, Cảnh Chi có việc muốn bẩm báo.”

Ninh Hằng lúc này đã cởi hết xiêm y, lộ ra bộ ngực trơn láng. Ta thật là nhát gan, lần đầu tiên nhìn thấy nam nhân ngực trần, sợ hãi kêu lên một tiếng.

Tiếng kêu sợ hãi này của ta vừa dứt, bên ngoài liền náo loạn lên, một số người đứng trước nhanh chóng vọt vào, Thẩm Kinh Ngôn đi đầu. Lúc này Ninh Hằng đang khoả thân (chỗ cần che vẫn có cái che nhớ), ta nằm trên giường, tình cảnh này, thật là làm cho người khác hiểu lầm mà. Ta thâm tâm gào thét, cái mặt dày của ta làm sao dám đi gặp liệt tổ liệt tông đây.

Thẩm Kinh Ngôn vẻ mặt quái dị, Như Ca Như Vũ hai cung nữ đều biết điều cúi đầu xuống, nhưng sự hưng phấn loé sáng trong mắt hai nàng thì sao thoát được đôi mắt kim tinh của ai gia.

Sự tình ám muội trước mắt, ta quyết định thật nhanh, trước để các cung nữ ra ngoài, còn lại Thẩm Kinh Ngôn cùng với Ninh Hằng đang gần như khoả thân.

Những chuyện hoang đường gần đây đã rèn luyện cho ta một trái tim cường đại, dù trong tình huống nào, ta cũng có thể thoải mái nói chuyện với người trong mộng của mình: “Thẩm Tương có chuyện gì muốn bẩm báo?”

Thẩm Kinh Ngôn chắc rằng trái tim cũng rất cường đại, hẳn cũng thoải mái nói: “Hôm nay nên để Cảnh Chi bồi tẩm.”

Ta sững sốt, nhìn về phía Ninh Hằng.

“Trí Viễn không phải cùng với Thẩm Khanh thương lượng ổn thỏa rồi sao?”

Thẩm Kinh Ngôn nhướng mày, “Thái Hậu thật bất công, vì sao gọi tên tự của Ninh đại tướng quân, lại gọi Cảnh Chi là Thẩm Khanh?”

Ta không ngờ Thẩm Kinh Ngôn lại để ý tới vấn đề này, ta hừm hừm cho thanh cổ họng, định kêu hai tiếng Cảnh Chi, không ngờ hai chữ Cảnh Chi đã giấu trong tim rất lâu bây giờ khẩn trương nói ra lại bị tắc luôn ở cổ họng, mãi không ra được tiếng.

Ninh Hằng lúc này xoay người nhìn Thẩm Kinh Ngôn, “Giờ Tuất đã qua, Thẩm Tương lại còn đang phải ở Thiên Kiền Cung, không lẽ Thẩm

Tương muốn Thái Hậu chờ người tới tận canh ba sao?”

Ta mắt loé sáng, lúc này mới hiểu được vì sao Ninh Hằng lại đến đầu tiên.

Có vẻ Hoàng đế giữ chân Thẩm Kinh Ngôn, để Ninh Hằng gấp rút trở về trước chiếm tiện nghi. Ta cảm khái không thôi, Hoàng đế thật là thâm tình, thật là thương cảm, thật là thương cảm nha.

Chương 8

Đêm hôm đó, Thẩm Kinh Ngôn cùng Ninh Hằng tranh chấp hồi lâu, không ai nhường ai, cuối cùng vẫn là ta ngủ một mình một giường. Nhưng đêm hôm đó ta ngủ cực kỳ ngon, cũng chẳng biết vì sao.

Sau khi rửa mặt xong, vừa ra khỏi tắm cung đã thấy Thẩm Kinh Ngôn đứng trên hành lang phe phẩy quạt, nhìn thấy ta lập tức thu quạt, nhanh chóng hành lễ.

Ngay sáng sớm đã nhìn thấy người trong mộng, tất nhiên là ba tháng hoa đào đều nở rộ (chắc ý tứ ấy là trong lòng nở hoa), trong lòng ta ý hoa ngập tràn. Ta cười đến là sáng lạn, “Thẩm khanh không cần đa lễ.”

Thẩm Kinh Ngôn nhú mày nói: “Thái Hậu gọi Ninh Hằng là Trí Viễn, vì sao lại cứ gọi Cảnh Chi là Thẩm khanh? Hay là Thái Hậu trong thâm tâm thích Ninh Hằng nhiều hơn?”

Hiều lăm này rất lớn, ta Tô Cán nhìn trời nhìn trăng trên cao xin thề, trong lòng ta chỉ có một người là Thẩm Kinh Ngôn. Nhưng mấy lời đáng xấu hổ này làm sao ta dám nói ra miệng được, ta ấp úng nửa ngày, nói quanh co cuối cùng cũng chẳng ra được cái nguyên do.

Đúng là tương tư khó diễn giải thành lời.

Nhìn thấy Thẩm Kinh Ngôn sắc mặt càng lúc càng trầm xuống, Ninh Hằng lúc này lại thư thái bước tới, làm lễ với ta.

Ta thấy hai người bọn họ đều ở đây, mới chợt nhớ ra hôm nay là ngày Hưu Mộc. (theo lệ cũ, người làm quan, cứ mười ngày được nghỉ một ngày gọi là ngày Hưu Mộc)

Ta giả bộ lơ đãng nói: “Cảnh Chi, Trí Viễn, các người đã ăn sáng chưa?” Lời này vừa ra, trong lòng lệ rơi âm âm. Trời biết hai chữ Cảnh Chi này, ta đã giữ trong lòng bao nhiêu năm.

Thẩm Khinh Ngôn mắt sáng rực lên, lập tức tràn đầy ý cười, ta nhìn thấy lòng lại nhộn nhạo hết cả lên.

Ninh Hằng hình như cảm thấy được, tiến lên trước vài bước, đứng chắn ngay tầm mắt Thẩm Khinh Ngôn với ta, “Trí Viễn chưa ăn.”

Cũng may Thẩm Khinh Ngôn lại bước ra một bước, một lần nữa nhìn thấy ánh mắt tình cảm của ta, “Cảnh Chi cũng chưa ăn.”

Ta vui vẻ, nói: “Ai gia cũng chưa, đã như vậy, thì ăn cùng nhau luôn đi.”

Ta ngày thường đều ở trong Thiên Các của Phúc Cung dùng bữa, nhìn ra cửa sổ hình bán nguyệt có thể thấy cây hoa Phù Tang trắng muốt, Như Ca nói với ta, hoa Phù Tang này chu kỳ sống rất lâu, quanh năm suốt tháng vẫn trắng muốt như thế, có thể là điềm xấu.

Về sau mỗi lần ăn đều nhìn thấy nó, lâu ngày lại sinh cảm tình. Mỗi khi chu kỳ sống của hoa qua đi, cành lá trơ trọi, ta thật mong nó sớm nở hoa.

Thẩm Khinh Ngôn đột nhiên nói: “Cảnh Chi nhớ rõ Tô phủ cũng có một cây Phù Tang già.”

Ta cảm khái nói: “Đúng vậy, chỉ tiếc...” Ta lại quay người nhìn cây Phù Tang ngoài cửa sổ, chỉ tiếc cây này không phải cây đấy, Tô gia cũng chẳng còn tồn tại nữa. Ta ngẩng đầu cười cười, “Ăn sáng đi thôi.”

Thẩm Khinh Ngôn vừa nhắc tới, lại khiến cho ta thương cảm. Trong cuộc đời của ta điều thống khổ nhất, chính là Tô gia chịu tội diệt môn, ba mươi sáu mạng người, chỉ trong một đêm tất cả đều chết. Về sau, tiên đế thấy ta đau khổ liền cho xây Thiên Các theo hình dáng Tô phủ, chỉ tiếc là cây Phù Tang ở Thiên Các vẫn khác cây Phù Tang trong Tô phủ.

Hồi tưởng lại chuyện cũ, ta nhất thời không vui nổi. Lúc này Thẩm Khinh Ngôn múc một bát cháo lá sen cho ta, nhẹ giọng nói: “Chuyện cũ đã qua lâu rồi, Thái Hậu chớ đau buồn nữa.”

Ninh Hằng lúc này lại trầm mặc, hẩn bỗng buông bát cơm đang cầm trong tay, ngẩng đầu nói với ta: “Trí Viễn tuy không hiểu nhạc lý, nhưng tinh thông kiếm thuật, Trí Viễn nguyện múa kiếm để đổi lấy nụ cười của Thái Hậu.”

Ta sửng sốt, thật sự không ngờ Ninh Hằng lại nghĩ ra việc này. Cũng thật hay, vừa dùng đồ ăn sáng vừa được thưởng thức một đại tướng quân lẫm tử múa kiếm, ta rất là chờ mong.

Vì thế, Ninh Hằng liền tới mượn kiếm của thị vệ Phúc Cung, ta chống cằm, hứng thú chờ đợi biểu diễn. Thảm Khinh Ngôn cũng nhẹ nhàng nói: “Ninh đại tướng quân vì sự vui vẻ của Thái Hậu, thật là vất vả rồi.”

Lời này ta nghe không rõ ý từ hàm xúc lắm, ngẩng đầu lên hỏi, “Cảnh Chi có vấn đề gì sao?”

Thảm Khinh Ngôn nhìn thật sâu vào mắt ta, lại nói: “Cảnh Chi chỉ không thấy ngon miệng nữa thôi.”

Lời này làm ta cả kinh, ta có chết cũng không đoán được người trong tim của ta sẽ nói như thế. Thảm Khinh Ngôn rót một cốc nước cho ta, “Thái Hậu sao lại kinh ngạc thế? Tâm tư của Cảnh Chi đối với Thái Hậu, Thái Hậu còn chưa rõ sao?”

Thảm Khinh Ngôn năm lần bảy lượt bày tỏ tâm ý, làm ta cực kỳ thương cảm. Ta thật sự không nghĩ ra, hài tử trong bụng lại có mị lực lớn như thế, làm Thảm Khinh Ngôn cất dấu tâm tư hết lần này tới lần khác nói lời yêu thương.

Ta vì sao phủ định tâm ý của Thảm Khinh Ngôn, đó là bởi vì ta biết Thảm Khinh Ngôn trong tim đã có một hình bóng rồi. Người đó là Triệu gia tam tiểu thư. Thảm Khinh Ngôn nghĩ là ta không biết, nhưng ta lại rất rõ ràng. Lúc hẩn còn chưa làm quan, đã kết vòng hoa tặng Triệu tam tiểu thư, chỉ tiếc rằng Triệu tam tiểu thư năm ấy tới tuổi cập kê lại hương tiêu ngọc vẫn. Ngay năm sau đó, Thảm Khinh Ngôn tức giận quyết phân đấu, từ đó con đường làm quan cũng một bước lên mây.

Lúc này Thẩm Kinh Ngôn nói tình cảm với ta trời đất chứng giám, ta tuyệt đối không tin tưởng. Đoán chừng vì đêm mừng mười tháng sáu đây, hấn chiếm tiện nghi của ta, lại bận tâm tới mặt mũi của ta, nên mới làm hạ sách này.

Ta tránh ánh mắt của Thẩm Kinh Ngôn, bắt đầu chuyên chú thưởng thức Ninh Hằng múa kiếm.

Ninh Hằng múa kiếm thật không tầm thường, hấn mặc áo khoác màu xanh nhạt, tay cầm một thanh trường kiếm bình thường, nhưng khi bắt đầu múa, thì sắc thái như là một bức tranh thủy mặc, nói là cảnh đẹp ý vui cũng không quá đáng.

Kỳ thật nếu đơn thuần chỉ nhìn tướng mạo Ninh Hằng, thì Ninh Hằng không giống võ tướng. Nếu để Ninh Hằng mặc một bộ trường bào thư sinh đơn giản, ta khẳng định mọi người đều nghĩ là một thư sinh nho nhã tới kinh thành ứng thi. Khi múa kiếm, còn có năm sáu phần anh dũng tiêu sái. Ta thấy Hoàng đế cũng thật là tinh mắt, liếc một cái đã nhìn ra được mị lực của tướng quân nghiêm trang ít nói này.

Ta xem cực kỳ chăm chú, Ninh Hằng múa kiếm xong rồi ta cũng chẳng kịp phản ứng, cho đến lúc hồi phục lại ý thức, ta mới vội vàng vỗ tay nói: “Trí Viễn không hổ là xuất thân võ tướng, múa kiếm đúng là xuất thần nhập hóa, làm cho ai gia xem đến ngây người.”

Ninh Hằng nói: “Thái Hậu tâm tình đã tốt hơn chưa?”

Ta nói: “Tốt, tất nhiên là tốt, đương nhiên là tốt.”

Ninh Hằng cười nói: “Nếu Thái Hậu thích, Trí Viễn nguyện ngày ngày múa kiếm cho người xem.”

Tay ta xoa bụng. Chẳng biết hài tử này có bao nhiêu năng lực mà làm Ninh Hằng nguyện ý hy sinh như thế. Dù sao cũng tốt, đời người có mấy lúc được vui vẻ, bọn họ yêu ai thì cũng có sao đâu, ta cứ từ từ hưởng lạc là

được. Từ đó, ta lại cảm khái, hiện giờ ta đúng là càng ngày càng giống Thường Trữ rồi.

Thẩm Kinh Ngôn lúc này lại nói: “Cảnh Chi muốn vì Thái Hậu tấu một khúc nhạc, người thấy thế nào?”

Ta mắt sáng lên, ở Đại Vinh, ai mà không biết Thẩm Tương thông thạo âm luật, tuy hứng thổi sáo cũng có thể thành khúc nhạc tuyệt hay. Ta cũng là người yêu âm luật, hắn vừa nói như vậy, ta tất nhiên là vui vẻ, lập tức ra lệnh cho Như Ca về lấy cây sáo ngọc trân quý của ta.

Thẩm Kinh Ngôn mỉm cười nói cảm ơn, Ninh Hằng trở lại ngồi bên cạnh ta, lúc này hắn rầu rĩ nói một câu: “Thẩm Tương đúng là rất hiểu sở thích của Thái Hậu.”

Ta nói: “Trí Viễn múa kiếm, cũng không kém mà.”

Lúc Thẩm Kinh Ngôn bắt đầu thổi sáo, mỉm cười liếc nhìn ta một cái, ta cơ hồ người nhảy dựng cả lên, Ninh Hằng bỗng nhiên rót cho ta một chén trà, ta nhìn mắt hắn, hắn cười rất hàm xúc.

Trong lòng ta như có một cơn gió lạnh thổi qua, vừa rồi thấy Ninh Hằng cười, tựa hồ như đã hiểu rõ cái gì đó.

Ta chưa kịp tự hỏi, thì tiếng sáo Thẩm Kinh Ngôn thổi đã bay tới tai, ta uống cốc trà Ninh Hằng rót cho, thưởng thức âm sáo của Thẩm Kinh Ngôn, ngửi mùi hoa Phù Tang thoang thoảng, đúng thật là hưởng thụ bậc nhất trong nhân gian.

Xong khúc sáo, Thẩm Kinh Ngôn mỉm cười hỏi ta: “Thái Hậu cảm thấy thế nào?”

Ta vỗ tay nói: “Hay, rất hay, cực kỳ hay.”

Lúc ta đang khen, Như Thi đi vào Thiên Các, trên tay bung một cái khay, bên trên đựng một chén thuốc dưỡng thai. Từ khi ta phát hiện có hỉ mạch tới nay, cứ cách vài ngày lại phải uống một chén thuốc dưỡng thai,

mà vị thuốc dưỡng thai này lại đắng như Hoàng Liên, uống xong mồm toàn vị Hoàng Liên. (một vị thuốc đông y)

Lúc ta đang định nói đưa tới đây, thì Thẩm Kinh Ngôn vội vàng hỏi: “Thái Hậu thân thể có chỗ nào không khoẻ sao?”

Ta buông chén thuốc, thấy Thẩm Kinh Ngôn cùng Ninh Hằng vẻ mặt quan tâm nhìn ta, đành đưa tay sờ bụng, cười với bọn họ, “Thuốc dưỡng thai.”

Bọn họ sắc mặt đều biến đổi.

Ta cười nói: “Hay Cảnh Chi và Trí Viễn không biết nữ nhân khi có hỉ mạch là phải uống thuốc dưỡng thai?”

Thẩm Kinh Ngôn nhẹ giọng nói: “Vất vả cho người rồi,” Ngữ khí này không khác gì phụ thân của hải tử.

Ninh Hằng cũng nhẹ giọng nói: “Nếu người cảm thấy đắng quá, về sau Trí Viễn cùng người uống.”

Ta không khỏi liếc mắt nhìn Ninh Hằng một cái, trong mắt hấn chân tình thiết tha, làm ta thật cảm động. Hải tử này, bất kể phụ thân người là ai, đều là nhân trung long phượng nha. (Rồng phượng trong loài người)

Ta quyết tâm uống một hơn hết luôn chén thuốc an thai, lúc buông chén, Ninh Hằng không biết từ lúc nào trên tay đã cầm khăn tay lau thuốc vẫn còn vương bên mép ta, Thẩm Kinh Ngôn cũng không biết từ lúc nào đã lấy mút hoa quả nhét vào miệng ta.

Ta yên tâm thoải mái hưởng thụ sự yêu chiều của hai vị phụ thân mẫu mực, hải tử này cũng thật may mắn a.

Sau đó ta cùng hai nam hầu ngồi nhàn rỗi ở đại sảnh, cũng tán gẫu lung tung một lúc, về sau tán gẫu cũng thấy chán, ta liền bảo Như Ca mang tới bài Mã điều.

(Bài Mã điều điệp tử: làm bằng giấy, rộng 1 tấc, dài 3 tấc (tấc = 3cm) dùng nhiều lớp giấy bồi rồi in lên. Loại bài này có 40 lá, hoa sắc/hình họa chia làm 4 môn/pho, gồm 4 người chơi, giống kiểu chơi “phụ dọc” trong tổ tôm)

Thứ để tiêu khiển trong cung rất nhiều, lúc ta mới tiến cung thường cùng các phi tần tụ tập một chỗ chơi bài Mã điều. Chỉ tiếc Hoàng đế hiện nay tuổi còn nhỏ, hậu cung phi tần rất ít, có thể ngồi chơi bài được chỉ đếm được trên đầu ngón tay, ta muốn tìm thêm người chơi bài Mã điều cũng thật là gian nan.

Lúc này ta cùng hai vị nam hầu ở Phúc Cung, cũng chỉ có thêm 2 người chơi bài nữa. Nhưng chơi bài Mã điều, phải cần đủ 4 người. Đang lúc ta phiên nào biết tìm đâu ra người thứ tư, thì Tào Vĩ bên ngoài hô to một tiếng —— “Thánh Thượng tới.”

Hoàng đế vẫn mặc y phục hằng ngày trong cung, lúc tiến vào, Thẩm Khinh Ngôn cùng Ninh Hằng bên cạnh ta đều đứng dậy hành lễ, Hoàng đế cũng hành lễ với ta, hấn gập đầu ta cũng gập đầu những cái khác cho qua coi như làm xong lễ.

Hoàng đế đầu tiên mắt quét qua Ninh Hằng, rồi sau đó tới Thẩm Khinh Ngôn, rồi quay lại nhìn ta, cuối cùng là nhìn bài Mã điều trên bàn. Hấn lập tức cười, “Thái Hậu đang thiếu một chân bài sao?”

Ta gập đầu, “Đúng vậy.”

Kết quả là, chân bài Mã điều thứ tư ngồi xuống đối diện ta.

Sau khi bài được chia, trong lòng cảm khái vận khí của mình, xui đến trời giận người oán, mấy con bài thượng vàng hạ cám (tạp nham) ta đều có. Ta nâng mắt nhìn ba người còn lại một vòng, Hoàng đế vẻ mặt tựa tiểu phi tiểu, Thẩm Khinh Ngôn như là có dự đoán trước chắc là người chơi bài giỏi, Ninh Hằng thì lại cau mày.

Ta âm thầm nghĩ ngợi, ta chơi bài với Hoàng đế như mang hận thù vậy, chỉ cần ăn của hấn một cây thì lúc sau toàn bộ đều bị hấn ăn lại hết, đối với

người này chỉ có thể thủ không thể công. Mấy cung nữ cũng nói qua Thẩm Khinh Ngôn nghe nói là người chơi bài Mã điều rất khéo léo, hẳn đánh Mã điều như mọc xuân phong (lời lẽ cử chỉ đều thông dong bình thản), người này nhất định phải để ý. Còn về Ninh Hằng, nghe nói chỉ là người học nghề, nhưng bài Mã điều cũng như chiến trường, quả hồng cũng phải chọn quả chín mà nhặt, người này công thủ đều ổn định.

Kết luận xong, ta liền ra quân đầu tiên xuống, nhân tiện nói chuyện phiếm: “Bệ hạ hôm nay sao lại rảnh rồi thế?”

Sau khi Ninh Hằng hạ xuống quân bài thứ hai, Hoàng đế mới nói: “Hôm nay là ngày hưu mộc.” Dứt lời, hạ xuống quân bài thứ ba.

Lúc Thẩm Khinh Ngôn hạ xuống quân bài thứ tư, cũng nói một câu: “Bệ hạ ngày thường bận rộn không ngơi, ngày hưu mộc tất nhiên phải cố gắng nghỉ ngơi một ngày.”

Lúc ta đang tìm bài, Ninh Hằng chợt nhìn ta nói: “Có phải ba quân cùng chết là được Bính?”

Hoàng đế cười tủm tỉm thay ta đáp : “Đúng vậy.”

“Vậy thì Trí Viễn không khách khí.” Dứt lời, thấy Trí Viễn hạ bài xuống, ta vừa nhìn, hoá ra là ba đồng tử. Hoàng đế lúc này cười nói: “Ninh khanh vừa vào đã được Bính, không tồi không tồi.”

Lúc thấy Ninh Hằng được bính, Thẩm Khinh Ngôn cũng cười nói: “Ninh đại tướng quân bài khí (vận khí chơi bài) rất tốt.”

Ta híp mắt, đến phiên ta, ta đánh ra bát đồng, Ninh Hằng đột nhiên nâng mắt nhìn ta, Hoàng đế cũng nhìn ta, Thẩm Khinh Ngôn cũng nhìn ta, mọi người đều chăm chú yên lặng.

Ta liếc mắt nhìn Như Hoa đứng phía sau Ninh Hằng, nàng sắc mặt đại biến, ta nói đùa: “Hay Ninh khanh muốn Hồ?” (như kiểu ừ)

Ninh Hằng cũng nói: “Muốn Bính thôi.” (chắc là thắng thôi)

Ta ngán ra, Ninh Hằng lấy bát đồng của ta, lại đánh xuống tứ đồng, ta lại liếc mắt nhìn Như Họa, Như Họa sắc mặt lại biến đổi, ta lập tức hiểu ra. Có vẻ Ninh Hằng không dám Hồ bài của ta, nay trong tay Ninh Hằng còn lại, khẳng định là tứ đồng.

Ta quan sát bài trên bàn, tứ đồng còn lại hai quân.

Hoàng đế tìm bài, cũng nâng mắt nhìn Thẩm Kinh Ngôn cười, sau đó cười nói: “Có vẻ ván bài đầu tiên là Ninh khanh thắng.”

Ninh Hằng sắc mặt không thay đổi nói: “Chưa đến cuối thì chưa biết được kết quả.”

Ta sờ sờ cảm, lúc lại đến phiên ta, ta khôn khéo lấy một lá tứ đồng, đánh ra một quân, lúc này Như Thi đứng sau Thẩm Kinh Ngôn biến sắc, đồng thời Như Vũ đứng sau Hoàng đế cũng biến sắc.

Ngược lại ba vị đương sự đang ngồi trên bàn mặt không đổi sắc tiếp tục tìm bài. Ta lúc ấy liền hiểu ra, xem ra bọn họ đều muốn Hồ tứ đồng. Lúc ta đụng tới quân tứ đồng cuối cùng, ta cười nói: “Bệ hạ muốn tứ đồng sao?”

Hoàng đế nói: “Có lẽ Ninh khanh muốn tứ đồng.”

Ninh Hằng lại nói: “Chắc là Thẩm Tương muốn là tứ đồng.”

Thẩm Kinh Ngôn nói: “Có thể Thái Hậu cũng muốn tứ đồng.”

Thấy bọn họ đều nói như thế, ta cúi đầu xem xét bài mình, đem tứ đồng thay cho mấy quân đầu, đúng là quyết định không tồi. Nhưng ta lại không muốn cho bọn họ thoả mãn, lại đem tứ đồng đánh xuống.

Lúc này, hoàng đế “A” một tiếng, trực tiếp đem bài trong tay Ninh Hằng hạ xuống, sau đó nhìn ta cười nói: “Ninh khanh thắng Hồi 1 rồi.”

Thẩm Kinh Ngôn nói “Chúc mừng” .

Trong lòng ta đã hiểu ra, hoá ra Hoàng đế là muốn người trong mộng của mình thắng, nói ta không được thiên vị Thẩm Tương, Ninh Hằng có hấn chống lưng, ai mà dám bắt nạt chứ.

Nhưng mà Ninh Hằng người này lại thật là lạ, Hồi 1: thắng, kế tiếp lại thua vài lần về tay ta, Hoàng đế ánh mắt nhìn ta khá là ai oán, ta nhất thời cảm thấy Hoàng đế cũng đáng thương lạ.

Thế gian này chuyện thê thảm nhất chính là có thể làm mọi việc vì người mình yêu, nhưng trong lòng người đấy một chút cũng không nghĩ tới mình. Nghĩ đến đây, ánh mắt ta nhìn Hoàng đế cũng xa xăm trầm luân hơn.

Như thể cảm nhận được suy nghĩ của ta, Hoàng đế nhìn ta thật sâu, nói: “Qua mấy ngày nữa là tới ngày giỗ tiên đế, Thái Hậu chớ quên.”

Ta sững sốt, không cẩn thận buông luôn quân bài trong tay, hoàng đế nói nhanh “Hồ” .

Ta cười lãnh đạm: “Ai gia tất nhiên sẽ không quên.”

Chương 9

Mỗi khi tới ngày giỗ tiên đế, ta sẽ là người dẫn đầu chúng nữ quyền tới Thái Miếu vì tiên đế niệm kinh. Tính ra, vài vị thân vương cùng vương phi ở đất phong cũng vừa tới kinh thành.

Hoàng gia huyết mạch đồng trang lứa phần lớn sống không được lâu, nay hoàng gia huyết mạch còn lại cũng không nhiều lắm, chỉ có bốn người, thứ nhất là Bình Trữ Vương ngang vai vế với tiên đế, thứ hai là Vĩnh Hoài Vương anh trai tiên đế, thứ ba là Nhữ Nam Vương đệ đệ tiên đế, thứ tư là tỷ tỷ của Hoàng đế Thường Trữ công chúa.

Sau khi các thân vương vào kinh, đều phải tới bái kiến Hoàng đế và ta.

Chắc bọn họ đều đã nghe nói tới chuyện phong lưu của ta, nên lúc tiến vào ai cũng giả bộ lơ đãng nhìn lên bụng của ta vài lần. Thái y nói ta mới chỉ mang thai hai tháng, hơn nữa là lần đầu mang thai, tất nhiên ko lộ ra nhanh như vậy.

Lúc này, bọn họ đều hậm hực thu hồi ánh mắt. Duy có Bình Trữ Vương nhìn ta thật sâu, làm ta không khỏi sờ gai ốc. Nhưng nghĩ kĩ ra, Bình Trữ Vương cũng là người thân ruột thịt của tiên đế, cảm tình rất tốt, nay biết ta hồng hạnh ra tường, hận ta oán ta cũng là chuyện đương nhiên.

Hôm ngày giỗ tiên đế, ta cùng với các vương phi, hoàng thân chậm rãi đi tới Thái Miếu.

Ta với Thường Trữ ngồi cùng xe ngựa, phu xe rất có nghề, dọc đường cảm giác nảy xóc cũng không có. Ta lười nhác nằm trên đệm êm, nói với Thường Trữ: “Đêm hôm đó, Phò mã nhà ngươi sau khi đưa được người về thì làm những gì?”

Thường Trữ thần sắc thản nhiên, “Có thể làm cái gì chứ? Y như trước kia thôi.”

Ta nói: “Đêm hôm đó, vẻ mặt Phò mã thật rất kiên quyết, có lẽ ít nhiều gì cũng có tình cảm với người.”

Thường Trữ thần sắc như trước thản nhiên , nàng mở hộp đồ ăn lấy ra một khay đồ điểm tâm, lấy một miếng bánh Phù Dung bỏ vào trong miệng, “Người muốn nếm thử không? Tỳ nữ trong phủ ta làm điểm tâm còn ngon hơn Ngự trù phòng đây.”

“Không ăn, gần nhất chỉ thích ăn đồ chua thôi.”

Thường Trữ cười nói: “Nghe nói muốn ăn chua là nam, ăn cay là nữ, hay là hài tử trong bụng người là nam oa nhi?”

Ta sững sốt, sau đó lại thản nhiên nói: “Ta thích nữ oa nhi hơn.”

Thường Trữ cảm khái nói: “Cũng đúng, nếu thật đúng là nam oa nhi...” Nàng có thâm ý nhìn ta, sau đó nhanh nhay rời mắt đi.

Ta tất nhiên hiểu nửa câu sau của nàng muốn nói cái gì, nếu đúng là nam oa nhi, thì Hoàng đế lại càng kiêng kị ta hơn. Trước khi ta có hỉ mạch, Hoàng đế đã kiêng kị ta lâu rồi, vốn tưởng rằng tiện thể lấy lý do có oa nhi, Hoàng đế diệt trừ ta luôn thể, không ngờ lại cho ta giữ lại oa nhi.

Hoàng đế tuy năm nay mới chỉ mười sáu, nhưng tâm cơ như này thật làm lòng người sợ hãi.

Ta nói với Thường Trữ: “Hoàng đế của người quả thật không giống một thiếu niên.”

Thường Trữ vén màn lên, nhẹ nói: “Ta có ba Hoàng đế, Thừa Văn là nhỏ tuổi nhất. Thừa Anh tuy là lớn hơn Thừa Văn mấy tuổi, nhưng ham bài bạc, vài ngày trước suýt nữa thua luôn cả đất phong, cuối cùng không giải quyết được phải tới vay mượn ta. Thừa Võ thì kém Thừa Văn hai tuổi, nhưng lại phong lưu đa tình, Trong Vương phủ Nhữ Nam thê thiếp nhiều hơn Thừa Văn gấp mấy lần. Hắn ngồi ở vị trí kia, tính tình tất nhiên phải trầm ổn ít nói, đường đường là một đế vương, làm sao lại có thể giống một thiếu niên được?”

Không thể không nói, Thường Trữ dám ở Đại Vinh dưỡng nam sủng làm bấy như thế, chỗ dựa của nàng ngoại trừ ta còn có Hoàng đế. Thường Trữ từ nhỏ cảm tình với Hoàng đế rất tốt, lúc trong cung tình cảm tỷ đệ cũng rất thân mật.

Mặc dù ta với Thường Trữ là tri kỷ, nhưng có chuyện không thể nói ra với nàng. Ta cười cười, không nói tới vấn đề này nữa. Lúc đến Thái Miếu, ta cùng với ba vị vương phi và Thường Trữ trước tiên đi tắm rửa sạch sẽ.

Ngày giỗ tiên đế quá trình tất nhiên là phải rườm rà, ta giữ chức vị này, tuy nói ta làm Thái Hậu thanh danh không tốt, nhưng chuyện này vẫn phải tuân thủ đầy đủ.

Tắm rửa xong xuôi vẫn chưa đến giờ tụng kinh ở Thái Miếu nên đi dạo xung quanh một lúc, ta không cho Như Ca Như Họa các nàng đi theo, một mình khoan thai đi trên hành lang sơn đỏ đi dạo.

Hôm nay ta cũng xui xẻo, không mang theo người nào, vừa đi được một lúc, phú chốc trong bụi cỏ mấy hắc y nhân nhảy ra, ta không kịp kêu cứu, đã bị hắc y nhân lấy cán dao làm cho hôn mê bất tỉnh.

Tới khi tỉnh lại, cảm thấy cổ đau nhức, ta nhìn chung quanh, một gian phòng gỗ bình thường. Ta đang nằm trên một giường gỗ, bên cạnh có một tiểu cô nương tóc tết hai bím chống cằm ngủ gà ngủ gật.

Trong lòng ta có một cảm giác không thể giải thích nổi, ta chọc nhẹ cô nương bên cạnh một cái, nàng gật gù một lúc rồi nhảy dựng lên, thấy ta mắt tròn xoe nhìn nàng, thì hét lên một tiếng, sau đó nhanh nhẹn chạy ra ngoài.

Chỉ chốc lát sau, một người đi vào trong phòng, người nọ trán rộng mày dài, một đôi mắt sáng ngời linh động, không ai khác mà chính là Bình Trữ Vương, tính theo bối phận hẳn phải kêu ta một tiếng Hoàng tẩu.

Hắn chấp tay hướng ta nói: “Mong Thái Hậu tha tội, thằng nhóc con Lý Nhân này canh giữ nghiêm ngặt, bốn vương đành phải ra hạ sách này.”

Ta bước xuống, mỉm cười nói: “Không sao.”

Kỳ thật ta với Bình Trữ Vương ngoài quan hệ thúc tẩu, còn có quan hệ đồng minh không thể để người khác biết. Về phần đồng minh gì, việc này cũng rõ ràng rồi.

Gặp gỡ bí mật, ăn nói lỗ mãng với Hoàng đế, rất rõ ràng, ta cùng Trữ hoàng thúc chuẩn bị làm phản.

Về phần vì sao muốn làm phản, chuyện này nói ra cũng dài dòng.

Lại nói tới ta năm ấy mười hai tuổi, Tô gia chịu tội diệt môn, ta lúc này ở trong Quang Sơn dưỡng bệnh mới thoát được một kiếp. Tô gia là một trong tứ đại danh môn vọng tộc ở Đại Vinh, chỉ trong một đêm diệt toàn bộ gia tộc tất nhiên không phải chuyện đơn giản, là có người muốn diệt Tô gia, người làm được việc này tất nhiên phải có quyền lực suy đoán cũng chỉ có một hai người. Ta lúc đó tuổi còn nhỏ, phụ thân và nương của ta lúc nào cũng căn dặn phải cẩn thận hành động, cũng nói nếu một ngày họ mất đi, cũng đừng thương tâm quá, âu cũng là số mệnh vân vân.

Khi Tô gia bị diệt môn, ta tất nhiên hiểu được việc này không phải ngẫu nhiên mà tất nhiên sẽ xảy ra, người đứng sau màn này, chính là một người trên vạn người, tiên đế. Về phần tiên đế vì sao phải diệt Tô gia, nguyên nhân, cũng là do Thẩm Khinh Ngôn nói với ta.

Ta danh nghĩa là Thái Hậu vào ngày mừng mười tháng sáu đó, ta tới Tô phủ tưởng niệm người thân, lúc đó Hoàng đế tâm cơ cũng chưa lớn như hiện giờ, để cho ta hành động dễ dàng hơn nhiều. Thẩm Khinh Ngôn khi đó nói với ta, tiên đế không phải là hoàng gia huyết mạch, tiểu Hoàng đế hiện nay tất nhiên cũng không phải. Nguyên nhân chính là vì Tô gia biết được, cho nên mới bị họa diệt môn.

Khi đó ta hỏi hắn, vì sao hắn biết?

Hắn nhẹ nhàng nói với ta, đêm trước khi Tô gia bị diệt, phụ thân tới nhờ hắn chăm sóc ta, nếu xảy ra bất trắc, ít nhất cũng giữ được mạng ta.

Từ lúc đó, ta hiểu ra động cơ tiên đế đưa ta vào cung, là sợ Tô gia ngoại trừ ta bên ngoài vẫn còn dư đảng, nên đưa ta gần tâm mắt cho dễ quản lý. Về phần sao lập ta làm Thái Hậu, chắc là thấy ta những năm vừa qua nhu thuận, tiếp tục phòng bị không bằng biến ta thành người nhà. Nếu Hoàng đế mất ngôi, ta làm Thái Hậu cũng bị liên lụy luôn.

Nhưng Tiên đế đã diệt cả nhà ta, ta làm sao nén giận cùng người nhà của hấn hưởng vinh hoa phú quý cả đời? Tiên đế muốn phá hư long mạch Đại Vinh, ta quyết không để hấn thực hiện được. Bình Trữ hoàng thúc là huyết mạch chính thống, để hấn làm đế vương, cũng coi như là báo xong thù diệt môn.

Bình Trữ hoàng thúc lúc này mắt lướt qua bụng dưới, “Thái Hậu hỉ mạch này là...”

Ta sờ sờ bụng, nói: “Có vẻ là trò của tên Hoàng đế.”

Đêm mừng mười tháng sáu hôm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, ta cũng không biết được. Thân thể ta còn trong sạch hay không, ta cũng không biết. Mà gần đây đúng là có triệu trứng của người mang thai, hỉ mạch này là thật hay giả, ta cũng không chắc nữa.

Bình Trữ hoàng thúc nhíu mày nói: “Vài năm không gặp, trò của thằng nhãi Lý Nhân này càng ngày càng nhiều rồi.”

Ta nghe Bình Trữ hoàng thúc cứ một câu thằng nhãi lại một câu thằng nhãi trong lòng lại thấy kinh hãi, cũng may Hoàng đế không ở chỗ này. Ta thản nhiên nói: “Hoàng đế trưởng thành rồi.” Đúng là trưởng thành rồi, mới dám tính toán ta như thế.

Lúc ta đang nói, cửa phòng gỗ bị đẩy ra, một tiếng nói rõ ràng như trăng thanh gió mát vang lên—— “Bệ hạ đoán chừng đã hoài nghi Thái Hậu nên gài người bên cạnh.”

Ta ngẩng đầu lên nhìn, một khuôn mặt quen thuộc xuất hiện trước mắt ta, chính là người trong mộng của ta, cũng là một đồng minh mưu phản—— Đại Vinh Thẩm Tương Thẩm Khinh Ngôn.

Ta từng hỏi qua Thẩm Kinh Ngôn: “Vì sao muốn cùng ta mưu phản?”

Hắn lúc ấy trầm mặc một hồi, rồi trả lời: “Thẩm gia vẫn trung thành với Hoàng gia chân chính.”

Bình Trữ hoàng thúc lại nhíu mày nói: “Thẩm Tương nói thế là sao?”

Thẩm Kinh Ngôn liếc nhìn ta, rồi nói: “Bệ hạ đơn giản là muốn mượn chuyện hỉ mạch của Thái Hậu làm một hòn đá ném hai con chim, lập tức thu hồi quyền tham sự triều chính của Thái Hậu, lại mượn chuyện này xem đồng đảng của Thái Hậu là ai. Để bảo vệ Thái Hậu, nên ta thừa nhận chuyện hỉ mạch với ta có quan hệ.” Hắn dừng lại, “May mà ngày thường Thái Hậu giả bộ có tình ý với ta, nên lúc ta thừa nhận thai nhi là của ta, bệ hạ cũng không hoài nghi nhiều.”

Ta... giả bộ... có tình ý với hắn?

Ta kinh hoàng không thể kinh hoàng hơn được, Thẩm Kinh Ngôn ới là Thẩm Kinh Ngôn, rốt cuộc trong mắt người ta chỉ đang... giả bộ?

Hắn còn ngẩng đầu lên nói với ta: “Lúc ở Phúc Cung, ta cùng Thái Hậu diễn rất thật, bệ hạ chưa từng nghi ngờ.”

Ta cười khò một tiếng, “Đúng vậy, ta cùng Thẩm Tương phối hợp không chê vào đâu được.”

Thẩm Kinh Ngôn lại nói: “Ninh Hằng vốn là người của Hoàng đế, nay lại ở bên người Thái Hậu, khẳng định là người giám thị.”

Lòng ta đắng như Hoàng liên, lúc đang định nói gì đó, trong bụng như có cái gì phọt lên cổ họng, ta chỉ thấy thật ghê tởm, che ngực nôn vào chậu đặt sẵn trên đất.

Sau khi nôn xong, lấy khăn ra lau miệng, đã thấy Thẩm Kinh Ngôn cùng Bình Trữ hoàng thúc về mặt kinh ngạc nhìn ta.

Ta thấy miệng chua xót vô cùng, bước tới cạnh bàn trà rót một cốc uống cho thanh cổ họng rồi mới thản nhiên nói: “Có vẻ hỉ mạch này của ta là thật, có lẽ là của Ninh Hằng, cũng có thể là người khác ta không biết.”

Từ những lời Thẩm Kinh Ngôn vừa nói, như vậy có thể xác định cái thai này không phải là của hắn. Dựa theo ngày Thái y chẩn đoán, chính là ngày mùng mười tháng sáu hôm đó, nhưng hôm đó một chút ấn tượng ta cũng không có.

Ta hỏi: “Thẩm Tương, hôm mùng mười tháng sáu, ngươi biết có chuyện gì xảy ra không?”

Thẩm Kinh Ngôn trầm ngâm một lát, lúc định mở miệng, từ bên ngoài cô nương ngủ gà ngủ gật vừa nãy đột nhiên vọt vào, nàng hoang mang rối loạn hoang mang nói: “Vương gia không tốt rồi, bên ngoài rất nhiều ngựa lâm quân kéo tới đây.”

Thẩm Kinh Ngôn cùng Bình Trữ hoàng thúc sắc mặt biến đổi, Thẩm Kinh Ngôn khôi phục phản ứng nhanh nhất, “Vương gia, phía sau nhà gỗ có mật đạo, đi theo ta.” Rồi sau đó hắn nhìn ta một cái, ta nói với hắn: “Người đưa Bình Trữ hoàng thúc đi, còn lại cứ để ta ứng phó.”

Thẩm Kinh Ngôn gật đầu, nói nhanh “Mọi việc cẩn thận” sau đó nhanh chóng biến mất.

Ta thở dài một tiếng, nhìn sang bên thấy cô nương tết tóc bím đang ngẩn người liền nói: “Sao còn chưa đi? Nếu không đi người chạy cũng không kịp đâu.”

Nàng mắt đỏ dần lên, cắn môi nói: “Vương gia đã từng cứu ta một mạng.”

Ta chợt hiểu ra. Thái Hậu bị bắt cóc, nếu không tra ra chủ mưu, hoàng đế chắc chắn sẽ nghi ngờ. Hoá ra cô nương này là người Bình Trữ hoàng thúc lưu lại để chết thay. Bất quá chủ mưu này vẫn còn nhỏ tuổi quá.

Ta cười nói: “Người chỉ là một cô nương thì làm được gì? Mau đi đi. Ta sẽ an bài ổn thoả. Nhìn người tuổi cũng chỉ mới mười tám, không cần vì thế mà bỏ mạng.”

Nàng trong phút chốc mắt hạnh trừng to, “Ai nói ta không thể làm được gì?”

Vừa nói dứt, cánh tay tưởng chừng trời gà không chặt của cô nương một chương bổ tới bàn gỗ, chỉ nghe phịch một tiếng, bàn gỗ chia thành hai nửa. Cùng lúc đó, từ bên ngoài vọt vào một đám thị vệ ngự lâm quân, đi đầu là Ninh Hằng cùng Thường Trữ.

Ninh Hằng sai người bắt cô nương kia, Thường Trữ vội vàng tới cạnh ta, vẻ mặt đau lòng nhìn ta, nhỏ giọng nói: “Quán Quán, bọn họ có làm gì người không?”

Ta không nói gì lắc đầu, nhất thời trong lòng cảm xúc ngổn ngang.

Thường Trữ đối xử với ta tốt như vậy, nếu một ngày ta thật sự mưu phản, bất kể là thành hay bại, Thường Trữ nhất định là sẽ hận ta.

Chương 10

Ta vốn muốn chạy về Thái Miếu vì tiên đế tụng kinh, Thường Trữ lại nói ta biết, giờ lành tụng kinh đã qua, mấy vị vương phi đã thay ta tụng kinh trước rồi.

Xe ngựa lộc cộc rung rung chuyển động, mã phu vẫn điều khiển xe có nghệ thuật như trước, một chút xóc nảy ta cũng không thấy. Nhưng lần này tâm tình ta khác hẳn lần trước. Ta cực kỳ cảm khái, không ngờ trong ngày giỗ lại nháo ra chuyện lớn như vậy. Nếu tiên đế biết ta chưa niệm kinh cho hấn mà đã chạy đi thương thảo chuyện mưu phản, chắc chắn sẽ tức giận đến mức bật lạng mộ sống dậy.

Thấy ta trầm mặc không nói gì, Thường Trữ mở miệng nói: “Sau khi hồi cung, bảo Thái y kê cho người mấy đơn thuốc an thần, thấy người tình thần bất ổn, chắc vừa rồi kinh hách quá độ. Ai, nghĩ cũng thấy lạ, nhiều người bảo vệ như vậy, cuối cùng vẫn bị bắt cóc đi. May là bộ hạ lập tức ra lệnh Ninh Hằng tới cứu người, bằng không lúc này làm sao còn gặp được người nữa.”

Ta nói: “Ninh Hằng tới cứu nhanh thật.”

Thường Trữ vén rèm lên, ta nhân tiện cũng nhìn ra, Ninh Hằng mặc trang phục tướng quân, lưng uốn thẳng cưỡi ngựa đen đi dẫn đầu. Thường Trữ khẽ cười một tiếng: “Ninh Hằng đối với người là thật lòng, ta chưa bao giờ thấy Ninh Hằng nôn nóng như vậy, vừa rồi hấn suýt nữa đã một thân một mình xông vào cứu người.”

Ta hơi sững sốt, Thường Trữ câu nói tiếp theo đã nói ra nghi hoặc của ta, “Hay là oa nhi trong bụng người là của Ninh Hằng?”

Ninh Hằng người này thoát nhìn cương trực, trung thành và tận tụy, không nghĩ tới hấn có thể diễn trò tới mức độ này. Nếu không phải ta sớm đã biết Ninh Hằng là người của Hoàng đế, ta chắc chắn đã bị hấn lừa.

Ta nâng mắt nhìn lại bóng lưng Ninh Hằng, nói: “Cũng có khả năng.”

Thường Trữ lúc này có chút cảm khái nói: “Nghe nói Ninh Hằng là cô nhi, về sau không biết sao lại tham gia quân doanh. Một cô nhi mà có thành tựu như hiện nay, thật là không tồi. Mà ta nhìn tướng mạo của Ninh Hằng, có vẻ giống người Giang Nam. Môi hồng răng trắng mày rậm tuấn tú, chỉ nhìn qua, còn tưởng là một thiếu niên mới lớn.”

Ta cười ra tiếng: “Ừm? Đây không phải quá phù hợp với yêu cầu nam hầu của người sao? Nếu người muốn thu hấn về phủ công chúa, thì đi nói với Hoàng đệ của người một tiếng đi.”

Thường Trữ cười nói: “Quán Quán, ta sao dám tranh với người chứ?”

Không thể không nói, Thường Trữ là đệ nhất mỹ nhân Đại Vinh đúng không phải là giả, nụ cười này của nàng, đôi mắt phương lưu chuyển, chỉ nhìn thôi đã hồn phi phách tán. Ta hai tay giơ lên véo má Thường Trữ, “Ta thật sự cảm thấy tất cả nam nhân trên đời đều phải quỳ gối dưới váy của người.”

Thường Trữ cười thê lương, “Cho dù có cả vạn người, nhưng chung quy ta chỉ cần một người mà thôi.”

Ta rút hai tay về, trong đầu hồi hận mình lại đề cập tới chuyện thương tâm của Thường Trữ rồi. Chẳng biết Phò mã kia có phải mất mù rồi không, Thường Trữ của ta tốt đẹp thế này, Phò mã kia đúng là chướng mắt, lại nhìn lọt mắt một tỳ nữ dung mạo không đẹp, nhưng ta cũng đành cam chịu, năm đó Triệu gia tam tiểu thư, cầm kỳ thư họa cũng chẳng so bì được với ta, tại sao Thẩm Khinh Ngôn lại yêu thích nàng ta?

Lại nhớ tới vừa rồi Thẩm Khinh Ngôn nói với Bình Trữ hoàng thúc một câu —— may mà ngày thường Thái Hậu giả bộ có tình cảm với ta. Lời này đúng là đau thấu tâm can ta, lúc này nhớ tới lại đau nhức không thôi.

Ta vén rèm lên, bên ngoài gió thổi vù vù, chân trời mây đen cuộn cuộn, cảnh thê lương như lòng ta vậy. Đột nhiên, một tấm sấm nổ rền vang, nháy mắt mưa to đổ xuống tầm tã.

Mùi bùn đất ẩm ướt thổi tới, thị vệ cung nữ xung quanh mặt không đổi sắc vẫn tiếp tục đi trên đường, ta nhìn Ninh Hằng lưng thẳng tắp đi phía trước, quay sang nói với thái giám đi cạnh xe ngựa: “Dừng lại đi, tới dịch trạm phía trước nghỉ, đợi mưa tạnh lại rồi đi tiếp.”

Thường Trữ nhìn ta, vẻ mặt tựa tiểu phi tiểu, “Thương xót Ninh Hằng rồi hả?”

Ta liếc nàng một cái, mặt không chút thay đổi nói: “Không, ta muốn nôn.” Lời này còn chưa dứt, ta đã thuận tay bắt lấy hộp đựng đồ ăn, bắt đầu nôn thốc nôn tháo.

Lúc thái giám đỡ ta xuống xe, ta đã nôn tới cả người không còn chút sức lực nào, sắc mặt cũng kém tới không thể kém hơn nữa.

Khi Ninh Hằng nhìn thấy ta, ta đang suy yếu nằm bò trên đệm ghế, mày hẩn nhẩn, Thường Trữ rất hợp thời lạnh nhạt nói một câu: “Đây là nôn nghén.” sắc mặt Ninh Hằng lập tức biến đổi, thấp giọng hỏi: “Đã đỡ hơn chưa?”

Ta vô lực nói: “Nôn mãi cũng thành thói quen.”

Trước đó một lúc khi ới, Thẩm Kinh Ngôn cũng ở đó, hẩn chỉ kinh ngạc nhìn ta, ngay một câu hỏi han cũng không nói. Đúng là lúc không giả bộ, Thẩm Kinh Ngôn đối xử với ta thật lạnh nhạt a.

Ninh Hằng thần sắc có chút phức tạp, ta thấy hẩn đứng đó muốn nói mà chẳng biết nói gì, đứng đó đầu gối người cũng thành gối luôn, ta thấy thật là chướng mắt, ta khoát tay, “Người lui ra đi, những người khác cũng lui ra đi.”

Lúc Ninh Hằng lui lại tới gần cửa, ta lại gọi hẩn lại, “Đem cô nương hôm nay bắt được tới đây, ai gia muốn đích thân thẩm vấn nàng.”

Ninh Hằng lại nói: “Bên Đại Lý tự...”

Đúng là đầu gối, quy củ, tuyệt không hiểu được biến báo (dựa theo tình hình mà thay đổi), ta mặt bình tĩnh nói: “Ai gia muốn thăm vấn, chẳng lẽ Đại Lý tự không cho ai gia thăm vấn sao?”

Thường Trữ nói: “Ninh Hằng, người đi áp giải cô nương đó tới đây, để Thái Hậu thăm vấn có sao đâu? Thái Hậu thăm xong, Đại Lý tự cũng thăm vấn lại mà.”

Ninh Hằng lúc này mới đáp ứng.

Ta nói với Thường Trữ: “Ninh Hằng người này, so với đầu gối còn cứng nhắc hơn.”

“Cứng nhắc thì cứng nhắc, Ninh Hằng cũng là tận trung với cương vị thôi. Việc này nếu theo quy củ thì để Đại Lý tự thăm vấn, Quán Quán, người hôm nay tâm tình thật bất ổn.”

Thường Trữ vừa nói, ta mới phát giác đúng là như thế. Ta nghĩ kỹ lại, kỳ thật Ninh Hằng vừa rồi nói cũng không sai, việc này phải làm theo trình tự, chẳng qua hôm nay ta cảm xúc không được tốt, mới đem tức giận đổ hết lên người Ninh Hằng.

Ta cũng không muốn yếu thế, nói luôn: “Đúng là mang thai tính tình thật bất thường.”

Thường Trữ cười cười, quay đầu màn mưa ngoài cửa sổ, buông tiếng thở dài, nói: “Mưa này chắc cũng phải kéo dài vài canh giờ, hôm nay người gặp kiếp nạn, ta cũng bị không ít kinh hách, ta tới phòng cách vách nghỉ chút đã.”

Thường Trữ vừa đi, đuôi mày ta cũng giãn ra. Kỳ thật ta thấy thương xót cô nương kia, tính định cùng nàng nói cho khớp lời khai, cho nàng một con đường sống. Nếu không, tới lúc Đại Lý tự thăm vấn, cứ chiếu theo pháp lệnh Đại Vinh, cô nương này nhất định hai chân đi vào, nằm khiêng ra.

Chỉ trong chốc lát, Ninh Hằng đã tự mình áp giải cô nương kia tới. Cô nương kia cũng thật đáng thương, cả người ướt sũng, trên mặt dính không ít

bùn đất, cả người bần bần nhếch nhác.

Ta bảo Ninh Hằng ra ngoài, Ninh Hằng cũng không gây khó dễ chẳng nói chẳng rằng trực tiếp lui ra ngoài. Ta sai Như Ca cùng Như Họa bên cạnh đi lấy điểm tâm, trong phòng chỉ còn lại ta với cô nương kia.

Ta lấy khăn tay đưa cho nàng, “Người tên là gì?”

Nàng dùng sức lau lau mặt, hít hít mũi rồi mới nói: “Ta gọi là Nhạn Nhi.”

“Tuổi?”

“Mười sáu.”

“Vì sao lại bắt cóc ai gia?”

Nhạn Nhi mắt mở to nhìn ta, “Ta nghe nói Thái Hậu tuyệt sắc khuynh thành, nên mới bắt cóc về nhìn một chút.”

Bình Trữ hoàng thúc này tìm từ cũng qua loa quá rồi, Đại Lý tự khẳng định là sẽ nghi ngờ. Ta dở khóc dở cười nói: “Người là chủ mưu à?”

Nhạn Nhi nói: “Ta biết võ công, một cánh tay cũng có thể nhấc định một cái đỉnh trăm cân.”

Chẳng biết vì sao, ta càng nhìn cô nương này lại càng thấy quý mến, ta nhìn khắp xung quanh, đề thấp thanh âm nói: “Nhạn Nhi, có muốn sống sót không?”

Nàng gật đầu liên tục, nhưng sau nghĩ kỹ nàng lại lắc đầu, nói: “Nhưng mà...”

Ta đưa tay lên làm động tác “xuyt”, nháy mắt mấy cái với nàng, nói: “Ai gia sẽ bảo vệ người bình an, những vấn đề còn lại người không cần lo lắng, ai gia sẽ xử lý.”

Ta cứu Nhạn Nhi cô nương này, một phần cũng là vì nàng làm ta nhớ tới chính mình tâm tình bất an khi bước trên Kim Loan Điện đối mặt với văn võ bá quan, khi đó ta cũng chỉ mới mười tám, xung quanh không một người thân thích. Có lẽ tâm tình Nhạn Nhi này so với ta năm đó cũng chẳng khác biệt.

Cứu một mạng người hơn xây bảy toà tháp, tiện thể làm việc tốt tích đức luôn.

Như Ca cùng Như Họa lúc này đã bùng điểm tâm tiến vào, lúc mở cửa ra, mắt ta thoáng nhìn thấy Ninh Hằng đứng ngay bên ngoài, nghĩ ngợi có vẻ mấy lời vừa rồi của ta hẳn cũng không nghe thấy.

Ta nghĩ kĩ lại lần nữa, thấy chẳng có vấn đề gì không ổn. Ta hừm hừm cổ họng, rồi gọi Ninh Hằng tiến vào.

Ta để Ninh Hằng ngồi xuống, Ninh Hằng không chịu, ta nghiêm mặt, “Ninh Hằng, ngươi lúc ở tẩm cung của ai gia thật là nghe lời.”

Ninh Hằng khuôn mặt phút chốc đỏ lên, rồi sau đó ngoan ngoãn ngồi xuống. Ta đem điểm tâm trên bàn chuyển đến trước mặt hắn, “Ném thử đi.”

Hắn cầm lấy một miếng bánh Long Tu Cao cứng nhắc bỏ vào trong miệng.

Ta chợt phát hiện khi để Ninh Hằng người này, thật là rất thú vị. Thấy hắn ăn xong một miếng, ta lại tự mình rót nước trà, “Long Tu Cao có chút ngọt, uống đi không ngấy.”

Ninh Hằng thụ sủng nhược kinh (được sủng ái mà lo sợ) nói: “Tạ ơn Thái Hậu.”

Ta che miệng cười, “Đều là người một nhà, khách sáo gì chứ?”

Ninh Hằng mặt lại đỏ hồng.

Ta kéo Nhận Nhi qua, nói với Ninh Hằng: “Hôm nay qua chuyện bắt cóc sợ bóng sợ gió một hồi, lại thấy Nhận Nhi rất thuận mắt, thu lại trong cung ta đi. Người lúc trở về cứ bẩm báo như thế với Bệ hạ là được.”

Ninh Hằng uống một ngụm trà, liên tục ho khan, ta dờ tay vỗ vỗ lưng của Ninh Hằng, nhẹ giọng nói: “Trí Viễn hiểu rồi thì cứ thế mà làm đi.”

Ninh Hằng dồn sức đứng lên, “Thái Hậu chuyện này vạn vạn lần không thể.”

Ta tà tà liếc hắt một cái, “Có gì không thể chứ? Ai gia muốn một người cũng không thể sao?”

Ninh Hằng mím môi.

Ta không nói, hắt cũng không nói. Qua một hồi lâu, hắt cuối cùng cũng mở miệng, “Đề Đại Lý tự thăm vấn xong, nếu cô nương này không có gì đáng nghi, vi thần sẽ tự mình đưa cô nương này tới cung cho Thái Hậu.”

Ta có chút tức giận, nhưng dù sao phản ứng này của Ninh Hằng ta cũng đã dự đoán được. Đại Lý tự bên kia cũng có người của ta, muốn cho Nhận Nhi bỏ hết mọi nghi ngờ cũng không phải là việc khó. Ta vừa rồi nói mấy câu đấy cũng chỉ là đùa đùa với hắt, xem hắt phản ứng thế nào.

Thôi, tên đầu gối này xem ra chỉ có Hoàng đế là chịu được.

Ta lạnh mặt, nói: “Đi xuống đi.”

Thường Trữ chỉ qua một khắc đã thức dậy, lúc nàng tiến vào, ta đang ngồi nhìn màn mưa bên ngoài ngẩn người, nàng ách xì 1 cái nói: “Giường ở dịch trạm này làm xương cốt ta gãy rời hết rồi.”

Ta nhàn nhạt liếc nhìn nàng, “Công chúa thân thể ngà ngọc, tất nhiên là ngủ không quen rồi.”

Thường Trữ giật mình, nói: “Vừa rồi Ninh Hằng lại chọc giận người à?”

Ta cũng ách xì 1 cái, “Không có, hài tử trong bụng này hiếu động quá làm ta không thoải mái.” Ta sờ sờ ngực, “Có vẻ lại bắt đầu muốn nôn.”

Ta đúng là không nên nói tới chữ “nôn”, vừa nói ra đã cảm thấy ghê cổ, Như Ca nhanh chóng bụng chầu nhỏ tới. Ta tiến gần tới bên cạnh bàn, nôn khan vài tiếng lại không nôn ra được.

Như Họa lúc này lại bung một khay nhỏ tiến vào, ta nâng mắt lên nhìn, Như Họa nói: “Nương nương, đây là sinh gừng thang. Mấy trù nương (đầu bếp nữ) ở trạm dịch đã có oa nhi nói uống vào có thể dừng nôn.”

Ta vui mừng, Như Họa đưa chén nhỏ cho ta, uống xong lồng ngực đúng là thoải mái hơn rất nhiều.

Thường Trữ nói: “Xem ra sinh gừng thang này đúng là không tồi, trù nương này cũng khá đấy, Như Vũ mỹ nhân người đi thường nài chút bạc đi.”

Như Họa mặt không đổi sắc nói: “Dạ, công chúa.” Sau đó một lúc, Như Họa lại nói: “Kỳ thật sinh gừng thang này là Ninh đại tướng quân đưa tới.”

Ta sửng sốt.

Như Ca lúc này cũng nói: “Vừa rồi Như Ca thấy Ninh đại tướng quân ở trạm dịch tìm mấy vị phu nhân lớn tuổi hỏi chuyện, chắc cũng là vì cái này.”

Thường Trữ từ từ nói: “Ninh Hằng đối với người quả nhiên thật lòng.”

Ta hạ mi mắt, tiếp tục uống sinh gừng thang. Ninh Hằng để tâm tới ta, cũng giống như Thẩm Khinh Ngôn, đều là giả bộ thôi.

Chương 11

Trên đường hồi cung, thấy ta rầu rĩ không vui, Thường Trữ liền khuyên ta, vẫn chỉ là nói câu kia, nhân sinh đắc ý tu tẫn hoan (đời người là phải hưởng thụ). Kỳ thật ta cũng không phải là người hay dễ bụng, miệng chỉ nói vài câu, hôm sau tỉnh lại mọi chuyện đều có thể chấp nhận được.

Thẩm Kinh Ngôn không thích ta cũng được, Ninh Hằng đối với ta dụng tâm kín đáo cũng thế, Hoàng đế đối với ta kiêng kỵ cũng chẳng sao, đời người nhiều lắm cũng chỉ tới trăm nam, nếu người nào ta cũng dễ bụng, thì thời gian để sống ta còn lại bao nhiêu?

Lúc này, sau khi hồi cung Hoàng đế tới thăm ta, ta trêu chọc một câu: “Có người nhận ra sắc đẹp của ai gia nên mới bắt cóc, ai gia thật là vui mừng, thật là vui mừng nha.”

Hoàng đế cũng chẳng nể mặt, nâng mắt xem xét ta, biểu tình thản nhiên, “Nghe Ninh Khanh nói, Thái Hậu hôm nay đã nôn ra vài lần?”

Ta sững sốt, không ngờ câu đầu tiên Hoàng đế nói lại là hỏi việc này, ta cười gượng nói: “Cũng một hai lần rồi, nôn nhiều cũng quen.”

Hoàng đế sờ sờ cằm, trầm ngâm một lát, nói: “Nghĩ oa nhi trong bụng Thái Hậu rất hiếu động, oa nhi hiếu động khẳng định là của Ninh Khanh rồi.”

Ta kinh ngạc, oa nhi hiếu động thì liên quan gì tới của Ninh Hằng, Hoàng đế lại nói: “Như vậy đi, trăm để Ninh Khanh nghỉ một thời gian đến chăm sóc người.”

Ta chẳng có cơ hội cự tuyệt, Hoàng đế đã quyết đoán truyền lệnh xuống. Cuối cùng, Hoàng đế cười tủm tỉm nói với ta: “Hôm nay Thái Hậu bị kinh hách rồi, hãy nghỉ ngơi đi.”

Nghĩ đến mấy ngày kế tiếp, phải ngày ngày đêm đêm đối mặt với Ninh Hằng đầu gối kia, ta liền hận không thể để Nhạn Nhi bắt cóc thêm lần nữa.

Dù sao Nhạn Nhi cũng chẳng có cơ hội bắt cóc ta được, vì ngay ngày hôm sau Ninh Hằng đã đưa nàng ta tới Phúc Cung.

Nhạn Nhi hôm nay mặc trang phục cung nữ màu sắc, sạch sẽ, một đôi mắt đen óng nhìn cảnh vật tươi mới xung quanh. Ta nói với Ninh Hằng: “Ninh khanh, trong phủ tướng quân của người đang thiếu một phu nhân. Ai gia nhận Nhạn Nhi làm nghĩa nữ, gả cho người làm phu nhân người thấy sao?”

Ninh Hằng sắc mặt lập tức biến đổi, liền nói: “Trí Viễn hoảng sợ.”

Ta hừ một tiếng, “Người hoảng sợ cái gì?”

Ninh Hằng nói: “Vi thần phụng chỉ Bệ hạ tới làm bạn bên cạnh Thái Hậu, không dám trái ý chỉ của Bệ hạ.”

Đầu gối này lại dám lấy Hoàng đế ra ép ta, giỏi lắm. Nhạn Nhi bỗng nhiên nói: “Thái Hậu, ta không muốn làm phu nhân hần.” Ta sững sốt, Nhạn Nhi mắt đỏ vòng quanh: “Ta không thích hần.”

Ta thấy thú vị liền hỏi: “Tại sao người không thích hần?”

Nhạn Nhi liếc mắt một cái xem xét Ninh Hằng, “Hần giống một tên đầu gối, ta không thích.”

Lời này đúng ý trong lòng ta nha, ta nhìn Ninh Hằng, nói: “Ai gia cảm thấy lời này của Nhạn Nhi nói không sai, Ninh khanh cảm thấy thế nào?”

Ninh Hằng ử rũ buông mắt xuống: “... Không sai.”

Ta lại nói: “Hôm khác để Bệ hạ ban thưởng cho người danh hào tướng quân đầu gối đi.”

Ninh Hằng nói: “Tạ ơn Thái Hậu.”

Ôi chao, Ninh Hằng này quả nhiên là đầu gối rồi, mới vừa rồi ta còn cảm thấy trên đầu thú vị, bây giờ lại chẳng thấy thú vị nữa. Cũng may là

còn có Nhạn Nhi, Nhạn Nhi này có vẻ thú vị hơn Ninh Hằng.

Nàng bữu môi nói: “Thái Hậu, ta không muốn làm phu nhân đầu gối.”

Ta thoải mái cười, “Ai gia nói giỡn thôi mà, người không nên tưởng thật. Hơn nữa...” Ta ngoắc ngoắc ngón tay với Ninh Hằng, hất bước đến bên cạnh người ta, ta cầm tay hấn, “Đầu gối tướng quân này là của ai gia, ai gia làm sao nhường lại cho người được.”

Ninh Hằng hai tai thoáng chốc đỏ lừ, ta nhìn thấy thật là thoải mái.

Nhạn Nhi giật mình nhìn ta, lại nhìn nhìn Ninh Hằng, cả người chân động nói: “Hoá ra lời đồn trong cung đều là sự thật...”

“Ồ? Trong cung nói ai gia cái gì?”

Nhạn Nhi đáp: “Trong cung nói Thái Hậu từ tiệc mùa xuân sau khi lao vào người Ninh đại tướng quân, Thái Hậu liền luyện tiệc Ninh đại tướng quân... Trên giường uy vũ oai hùng, nên ngày ngày giữ Ninh đại tướng quân ở bên người.”

Ta nhìn mặt Ninh Hằng, đúng như ta đoán đang đỏ lừ rồi, ta khẽ cười nói: “Lời đồn đại trong cung đúng là không thể tin được, đầu gối tướng quân này kỳ thật rất là non nớt.”

Ninh Hằng giật giật ngón tay, ta lại liếc nhìn hấn, cổ của hấn cũng bắt đầu hồng rồi.

Ta thu lại tay, nếu ta còn tiếp tục trêu nữa, Ninh Hằng có khi phải trực tiếp khiêng tới chỗ Thái y, đến lúc đó khẳng định Hoàng đế sẽ tới chỗ ta tính sổ.

Ta buông tay Ninh Hằng ra, ách xì 1 cái, nói: “Như Ca Như Họa, các người dạy Nhạn Nhi quy củ trong cung, cũng không cần nghiêm khắc, chỉ cần biết qua qua một chút là được.”

Như Ca cùng Như Họa trả lời “Dạ” rồi đưa Nhạn Nhi lui xuống.

Ta lại nói với Ninh Hằng: “Trí Viễn, người bồi ai gia đến hồ Hàm Quang bên kia đi, Như Vũ Như Thi các người không cần đi theo, những người khác cũng đều lui ra đi, cũng không cần dùng kiệu.”

Tay ta nhẹ nhàng nhắc lấy cây quạt giấy để trên bàn, Ninh Hằng cầm hộ ta một chiếc ô cán xanh nhạt mặt trên bằng lụa trắng điểm hoa, ta cùng hần tiến ra khỏi Phúc Cung. Dọc đường đi, các cung nữ thái giám đi qua đều hành lễ với ta, khi mắt nhìn về phía Ninh Hằng, có vài phần sắc thái không cần nói cũng hiểu.

Ở Đại Vinh này, có một số chuyện đúng là rất khó đối mặt với người khác. Ninh Hằng vốn là một đại tướng quân quang minh lỗi lạc mọi người đều tán tụng, nay lại quang minh chính đại cùng ta tiến ra tiến vào, chẳng biết đã bôi xấu danh tiếng mất bao nhiêu rồi.

Hoàng đế cũng thật nhẫn tâm, để giám thị ta, mà đem người trong tim của chính mình đưa vào hoàn cảnh này. Dù sao từ đó có thể nhận ra, Hoàng đế đối với Ninh Hằng là tín nhiệm thật sự.

Ta nói xa xôi: “Trí Viễn, người bây giờ có hồi hận không?”

Ninh Hằng nói: “Trí Viễn không hiểu.”

Bên cạnh hồ Hàm Quang có một cái đình, ta tiến vào, phe phẩy quạt, nhìn hần nói: “Làm nam hầu của ai gia, người đã từng thấy hồi hận chưa?”

Hần nói như chém đinh chặt sắt: “Chưa từng.”

Ta nhíu mày, “Nay các cung nữ nhìn người mặt đều biến sắc, người đường đường là một đại tướng quân lại phải chịu ủy khuất như thế, người chưa từng hồi hận sao?”

Ninh Hằng kiên định nói: “Chưa từng, Trí Viễn đối với Thái Hậu là ái mộ chi tâm (ngưỡng mộ từ lâu), có thể ngày ngày được ở cạnh Thái Hậu, đúng là phúc ba đời của Trí Viễn.”

Ta ngày thường đều nhìn vẻ nghiêm trang của Ninh Hằng, vậy mà nói ra những lời này thật là trôi chảy. Nghĩ thấy hấn đối với Hoàng đế thật trung thành, vì Hoàng đế, giả bộ tình thân thăm thiết với ta, thật là vất vả.

Dù sao hấn diễn phần hấn, ta diễn phần ta, diễn qua diễn lại, người trong Hoàng cung này tất cả đều là diễn viên hết. Đời người như một vở kịch, lời này quả nhiên có lý. Ta cười tùm tùm nước hồ gợn sóng ánh long lanh, qua một hồi lâu có tiếng vang lên từ xa, ta nhẹ giọng nói một câu: “Hạ triều rồi.”

Ninh Hằng phụ họa một tiếng.

Ta xoay người nhìn từ xa xa, bên ngoài Kim Loan Điện văn võ bá quan nối đuôi nhau đi ra. Lúc vào triều có trình tự, lúc bãi triều tất nhiên cũng có trình tự đi ra, cứ theo cấp bậc mà sắp hàng, chức quan cao nhất thì đi đầu.

Mà bọn họ muốn xuất cung, cũng phải đi qua hồ Hàm Quang, cũng chính là phải đi qua đình ta đang ngồi.

Hoàng đế đem Ninh Hằng đến làm phiên ta, ta sẽ làm Ninh Hằng phải tức giận, trong lòng ta thấy khó chịu, trong lòng hấn tất nhiên cũng không thể dễ chịu. Nếu hấn luôn miệng nói được ở cùng ta là phúc ba đời, thì ta sẽ để đồng sự của hấn nhìn xem hấn có phúc ba đời thế nào.

“Trí Viễn, xoa bóp vai cho ai gia, nhẹ tay một chút.”

Ninh Hằng yên lặng đáp ứng.

Ta ngồi trên ghế đã, Ninh Hằng đứng phía sau bắt đầu xoa bóp, ta hé mắt nhìn văn võ bá quan tới càng ngày càng gần, Thẩm Kinh Ngôn đi đầu. Ta thấy Thẩm Kinh Ngôn, trong lòng lại bắt đầu nhộn nhạo không thôi.

Thẩm Kinh Ngôn cùng các địa thần làm lễ với ta, sau khi làm lễ xong ngẩng đầu lên như có như không đảo mắt nhìn Ninh Hằng phía sau ta, Ninh Hằng tay run run.

Ta cười nhẹ, “Chư vị khanh gia muốn ở đây thưởng thức nam hầu của ai gia?”

Ninh Hằng tay lại run run.

Tất cả các đại thần đều cười một tiếng, chỉ duy nhất có Thẩm Khinh Ngôn nhìn thật sâu vào ta. Ta không hiểu ánh mắt kia của hắn có hàm nghĩa gì, nhưng cũng nhìn thật sâu vào mắt hắn.

Sau khi mọi người rời đi, Ninh Hằng lại hỏi ta: “Vừa rồi Thẩm Tương có vẻ rất khó chịu?”

Ta che miệng cười nhẹ, “Cũng có khả năng.”

Tới tối, Hoàng đế tới chỗ ta, ánh mắt trách cứ, chắc là đau lòng Ninh Hằng sáng nay khổ sở chịu không ít sỉ nhục đây mà. Nhưng cũng chẳng nói thêm câu nào, chỉ nhìn thoáng qua Ninh Hằng đứng sau ta.

Thẩm Khinh Ngôn liên tục mấy đêm không tới Phúc Cung ta, ta mới dần dần nhận ra. Hoàng đế đúng là có nghi ngờ ta với Thẩm Khinh Ngôn, nên mới để cho Ninh Hằng ngày ngày đêm đêm giám thị ta, còn Thẩm Khinh Ngôn thì lấy việc công vụ điều hắn là, làm hắn không còn thời gian tới chỗ ta.

Ta nghĩ ngợi hồi lâu, cảm thấy trước mắt quan trọng nhất đối với ta mà nói chính là tra ra đêm mừng mười tháng sáu hôm đấy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mà oa nhi trong bụng ta rốt cuộc là của ai.

Kết quả là, ta quyết định trước tiên bắt tay vào tra ra oa nhi trong bụng là của ai.

Sau khi tắm rửa sơ qua, liền sai Như Vũ đi gọi Ninh Hằng tới tắm cùng ta. Đêm mừng mười tháng sáu kia, ta một chút ấn tượng cũng không có, như thể có người đánh cắp trí nhớ vậy.

Ta nhớ rõ lúc mình trở về Tô phủ, sau đó...

Ta thấy đầu đau nhức, đưa hai tay lên xoa xoa, sau khi tiến vào Tô phủ thì những chuyện sau đó hoàn toàn không nhớ chút gì. Ta lại nhíu mày, nâng mắt lên, giật mình phát hiện Ninh Hằng đứng yên lặng ngay trước mặt rồi.

Ta sợ tới mức suýt nữa lực phủ ngũ tạng đều bay hết ra ngoài, ta vỗ vỗ ngực, trừng mắt với hắn, “Người đến từ lúc nào?”

Ninh Hằng nhìn ta, nói: “Trí Viễn thấy Thái Hậu có vẻ như đang trầm tư suy nghĩ, nên không dám lên tiếng quấy rầy, sợ làm quấy nhiễu suy nghĩ của Thái Hậu.”

Ta híp mắt, “Như Vũ đâu?”

Ngày thường Như Vũ thấy có người đến đây đều thông báo một tiếng mà, sao hôm nay lại để Ninh Hằng không một tiếng động tiến vào? Nếu Ninh Hằng mang thù chuyện sáng nay, lúc này ở tâm cung cũng không tiếng động giải quyết ta luôn thì sao.

Ninh Hằng nói: “Như Vũ cô nương sợ quấy rầy Trí Viễn cùng Thái Hậu...”

Ta khoát tay, ngắt lời hắn. Xem ra giờ ta có nhảy sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch, thôi quên đi, dù sao oa nhi trong bụng ta cũng chẳng biết là của ai, sự trong sạch của ta từ ngày thông báo có hỉ mạch đã rớt đâu không biết rồi. Ta vỗ vỗ chỗ bên cạnh, “Ngồi xuống đi.”

Ninh Hằng cứng đờ ngồi xuống cạnh ra, ta phát thường ngày hình như rất thích khi để Ninh Hằng, thấy bộ dáng này của hắn thì muốn trêu đùa tới khi mặt hắn đỏ lựng mới thôi.

Ta đứng lên, Ninh Hằng cũng vội vàng đứng lên theo.

Ta liếc mắt nhìn hắn, “Ngồi xuống.”

Hắn ngoan ngoãn ngồi xuống.

Ta nhớ lại lúc xem kịch ác ba bắt nạt con gái nhà lành như thế nào, liền nhấc tay lên, bàn tay chạm vào ngực Ninh Hằng, sau đó nhẹ nhàng đẩy xuống.

Chương 12

Ninh Hằng đứng là chẳng nề mặt chút nào, cứ ngồi yên trên giường, không nhúc nhích chút nào. Ta hơi dùng sức, lại đẩy lần nữa, hấn vẫn như trước vững như núi Thái Sơn.

Ta nhú mày, “Đầu gối, ngửa về phía sau.”

Ninh Hằng sửng sốt.

Ta nói rõ ràng: “Hai tay giang ra, nằm thẳng trên giường, không được nhúc nhích.”

Chắc là mặt ta lúc đó rất dữ tợn, nên Ninh Hằng không nói một lời ngửa ra phía sau, sau đó hai mắt long lanh nhìn ta. Ta ba chân bốn cẳng trèo lên trên người hấn, Ninh Hằng cả người run run, “Thái Hậu người muốn làm gì?”

Ta cười hắc một tiếng, mặt lộ vẻ gian xảo, cũng mô phỏng y như kịch bắt đầu sờ soạng ngực hấn, “Người nói ai gia muốn làm gì?”

“... Trí Viễn không biết.”

Ta lại sờ soạng ngực hấn, mắt híp lại toát mị lực, nói: “Người với Bệ hạ, ai trên ai dưới?”

Ninh Hằng nghiêm mặt nói: “Tất nhiên là Bệ hạ ở trên.” (hức, hai nghĩa, ông nói gà bà nói vịt rồi)

Ta có chút cảm khái, Hoàng đế này tuy rằng nhỏ tuổi, luôn đứng trên cao nhìn xuống, đúng là không cam chịu ở dưới mà. Ta thông cảm nhìn Ninh Hằng ở dưới thân mình, Ninh Hằng cả người lại run run.

Ta thấy mặt hấn đã đỏ hồng, chợt ý thức được tay đã đụng tới chỗ không nên sờ.

Ta chậm rãi thu hồi tay lại. Đối phó Ninh Hằng đầu gối trung thành và tận tâm như vậy, chỉ có áp dụng phương pháp khác hẳn người thường, thì mới có thể từng bước từng bước công phá.

Ta từ phía trên nhìn xuống hắn, “Trong phủ ngươi có thiếp không?”

“Chưa từng có.”

“Ngươi mấy tuổi thì đến hoa lâu?” (lầu xanh)

Hắn có chút chán ghét nói: “Hoa lâu là nơi dơ bẩn, Trí Viễn tất nhiên không bao giờ đến.”

Lời này nói nghe ra được sự chế giễu, ta vạ lần không tin. Trong kinh thành bất kỳ công tử quan lại chỉ cần lớn một chút đều đã tới chỗ đó mà? Ta lại nói: “Hay là ngươi tới tiểu quan lâu?” (hoa lâu toàn nam kỹ)

Trong kinh thành từ sau khi Thường Trữ tuyên bố nuôi nam kỹ, thì như có một cơn gió nam kỹ quét qua. Tiểu quan lâu cũng vì thế mà mọc lên như nấm, buôn bán cũng rất phát đạt, khách nam khách nữ đều tiếp.

Ninh Hằng biến sắc, nhú mày nói: “Trí Viễn cũng không tới tiểu quan lâu.”

Nếu Ninh Hằng nói những lời này đều là thật, thì hắn đúng là một lang quân tốt. Ta thản nhiên cười, cúi người xuống tới gần tai hắn, nhẹ giọng nói:

“Ai gia cũng không nói nhiều nữa. Ai gia cũng thật hoài niệm đêm mừng mười tháng sáu hôm đó cùng Trí Viễn cả nước thân mật, tối nay trăng sáng, chúng ta có thể cùng nhau nhớ lại.” Dừng lại, ta lại nói: “Đêm hôm đó, ở trong xe ngựa ta bắt nạt ngươi, hay vẫn dùng tư thế đó nhé?”

Ninh Hằng phút chốc giật bắn lên, ta nhất thời không dự đoán được, cả người liền ngã ngửa ra phía sau, ta “A” một tiếng, bên hông bỗng nhiên có lực kéo lại, ta theo bản năng nghiêng về phía trước, môi liền đụng phải một chỗ mềm mại.

Ta sửng sốt.

Ninh Hằng hai mắt mở to.

Ta cũng mở to hai mắt, trừng mắt nhìn nhau. Qua một lúc lâu, ta mới nhanh đẩy Ninh Hằng ra, hai tay bùng kín môi, tiếp tục trừng mắt với hắn.

Ninh Hằng mắt đen láy mở to... môi, vẻ mặt khiếp sợ.

Trời đất chứng giám nha, ta tối nay đúng là quá xui xẻo, ta cùng lắm chỉ muốn bức cung Ninh Hằng thôi. Không ngờ bù lại bằng sự trong sạch của mình.

Nhưng mà lúc này ngẩng lên, thấy bộ dáng Ninh Hằng như bị khinh bạc. Ta suy nghĩ một chút, cảm thấy mình cũng nên độ lượng một chút, Ninh Hằng là nam hầu của ta, hai môi chạm nhau cũng không phải là chuyện to tát gì.

Nghĩ như thế, tâm tình của ta cũng thoải mái hơn, ta càng nghĩ càng cảm thấy nên tiếp tục, nhân lúc Ninh Hằng vẫn trong bộ dáng hoảng sợ này mà nói vài lời, ta ừm ừm cổ họng, nói: “Trí Viễn sao lại giật mình như thế? Hay là đêm mừng mười tháng sáu hôm đó chúng ta chưa... chưa từng...” Ta đang nói ngừng lại một chút tìm lời, rồi mới nói: “Miệng lưỡi giao triền (triền miên không dứt)?”

Ninh Hằng tay run lên, “Trí Viễn đã quên rồi.”

Ta bước lên trước một bước, hắn lại lui về phía sau một bước, ta hí hóp, “Người đang sợ ai gia?” Giờ khắc này, ta thật cảm khái. Nếu giờ có một tấm gương trước mặt, ta nhất định phải nhìn thật kĩ bộ dáng ác bá của mình. Có khi lần sau gánh hát tới biểu diễn, ta lên biểu

diễn trên sân khấu, khẳng định còn tốt hơn người hát chim sẻ lần trước.

Ninh Hằng khụ khụ, nói: “Thái y nói Thái Hậu lúc này không nên...”

“Không nên làm gì?”

Ninh Hằng nói: “Không nên... Không nên... Không nên...”

Chắc, đầu gối này quả thật là ngốc nghếch, ngay cả câu sinh hoạt vợ chồng cũng chẳng dám nói ra miệng. Ta đùa hấn, “Không nên miệng lưỡi giao triền?”

Ninh Hằng mặt đỏ lên, “Đúng, không đúng, nhưng cũng không khác biệt lắm.”

Ta giả bộ nghi hoặc nói: “Sao lại đúng? Sao lại không đúng? Không khác biệt lắm là sao?”

Ninh Hằng mặt đỏ như nhện thở, nín bặt không dám mở miệng.

Ta hỏi: “Không nên thoát y sao?”

Ninh Hằng lắc đầu, khuôn mặt trước đó mới chỉ đỏ hồng giờ đỏ như gấc chín rồi. Ta đưa tay lên chọc vào mặt hấn, “Trí Viễn, Thái y rốt cuộc nói không nên làm chuyện gì?”

Ninh Hằng nhắm mắt, nói: “Không nên sinh hoạt vợ chồng.”

Ta cười khẽ một tiếng, “Ai gia biết.”

Hấn mắt tròn trùng.

Ta nói: “Trí Viễn con mắt nào của người nhìn thấy ai gia có ý muốn sinh hoạt vợ chồng với người?” Ta đưa tay nâng cằm hấn lên,

“Bộ dáng này của người đúng là rất tuần tú, chỉ tội da mặt hơi mỏng một chút.”

Ta thu tay lại, ngáp một cái, “Ai gia mệt rồi, Ninh Khanh ra ngoài đi.”

Ta trở mặt cũng thật nhanh, dù sao chuyện gì muốn biết cũng biết được rồi, Ninh Hằng cũng không cần thiết nữa. Ninh Hằng đứng yên nhìn ta, rồi sau đó yên lặng bước xuống giường.

Người ta nói gần vui như gần hổ, ta mặc dù không phải là vua, nhưng cũng là mẫu thân của vua, làm bạn với Hoàng đế có khi còn thoải mái hơn làm bạn với ta. Phải biết rằng, tiểu nhân và nữ nhân là hai dạng người khó dưỡng nhất, hơn nữa, ta Tô Cán lại còn là một Thái Hậu đang mang hận thù.

Vừa rồi nhìn bộ dáng của Ninh Hằng, ta dám khẳng định hẳn tuyệt đối chưa từng chạm tới ta. Oa nhi trong bụng không phải của Thẩm Khinh Ngôn, cũng không phải của Ninh Hằng. Vậy thì, rốt cuộc oa nhi trong bụng ta là của ai?

Vấn đề này ta nghĩ liên tiếp mấy ngày cũng không ra được nguyên do. Ninh Hằng chẳng biết đang sợ hãi cái gì, nhiều ngày qua cứ gặp mặt là ánh mắt lại trốn tránh. Lúc ta với hắn ăn cơm, mắt của hắn lúc cố tình lúc lại như vô ý cứ liếc qua môi ta, lúc bị ta bắt được, mặt hắn lại đỏ bừng cầm cúi ăn cơm.

Ta cũng chẳng biết rốt cuộc hắn đỏ mặt cái gì, dù sao ta cũng chẳng so đo với hắn, Ninh Hằng nếu đã không phải phụ thân của hài tử trong bụng, ta đây cũng chẳng muốn dây dưa với hắn. Vài đêm ngủ với hắn, cùng lắm cũng chỉ để đối phó với Hoàng đế mà thôi.

Sau khi buông bát cơm, Ninh Hằng liền đứng yên lặng một bên. Như Họa bưng thuốc dưỡng thai lại, ta cau mày uống liền một hớp. Vị đắng chất lan tràn trong miệng, ta nhẹ nhàng sờ sờ bụng, trong lòng oán hận nghĩ: một ngày nào đó nếu ta biết được rốt cục phụ thân của hài tử này là ai, ta nhất định phải cho hắn đẹp mặt.

Sau khi ta buông chén thuốc, Ninh Hằng tự mình đưa đến một đĩa mút hoa quả, ta tà tà liếc nhìn hắn, hắn cúi đầu nói: “Ăn chút mút hoa quả sẽ không thấy đắng nữa.”

Kỳ thật nghĩ kỹ lại, dù sao trong cái âm mưu này, Ninh Hằng cũng là người bị hại. Lập trường của ta với hắn không giống nhau, sai lầm lớn nhất của hắn là quá trung thành với Hoàng đế thôi. Ta cũng không nên làm khó hắn. Vì thế, ta cười nhẹ với hắn, nhẹ nhàng đáp một tiếng, rồi cầm một miếng mút hoa quả bỏ vào miệng.

Như Ca lúc này đã đưa Nhạn Nhi tiến vào, trải qua mấy ngày tập huấn, những quy củ Nhạn Nhi cần biết cũng biết không ít rồi, cũng biết hành lễ với ta. Nhưng mà ta nhìn qua lại thấy không vui. Nghĩ ra cũng là sai lầm của ta, ta lúc trước bảo Như Ca chỉ bảo Nhạn Nhi ban đầu chỉ lo là Nhạn Nhi phạm vào mấy quy củ hậu cung, để cho mấy người bảo thủ bắt được nhược điểm thì không tốt. Nay xem ra Nhạn Nhi đã vào khuôn khổ cứng nhắc mất rồi.

Ta cho Nhạn Nhi đứng lên, Nhạn Nhi mở to đôi mắt hạnh nhìn Ninh Hằng đang đứng bên cạnh ra, nàng chớp mắt mấy cái, cũng hành lễ với Ninh Hằng, nhưng lại kêu là “Đầu gối tướng quân” .

Như Ca định khiển trách nàng, nhưng bị ánh mắt của ta chiếu đến mà ngừng lại.

Ta nhìn Ninh Hằng, lại nhìn Nhạn Nhi, trên mặt lộ ra ý cười, xem ra bản tính trời sinh của Nhạn Nhi vẫn còn lại, may mắn may mắn. Ta phân phó Như Ca không cần dạy quy củ trong cung cho Nhạn Nhi nữa, Nhạn Nhi nghe xong mừng đến mức đôi mắt hạnh long lanh sáng rực rỡ.

Ta cùng Nhạn Nhi nói chuyện, Nhạn Nhi này nói chuyện rất là thú vị, làm ta tâm tình thật tốt. Ninh Hằng vẫn trầm mặc như trước đứng sau ta không nói một lời. Tới lúc Nhạn Nhi nói đến mấy chuyện ly kỳ đồn đại trong cung, thì Tào Vô ở bên ngoài bỗng hô to một tiếng —— Thánh Thượng tới.

Ta hơi sửng sốt, lúc này vẫn là giờ lâm triều, Hoàng đế sao lại đột nhiên đến đây? Trong lòng ta tuy có áp lực, nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười nhẹ chờ Hoàng đế tiến vào.

Hoàng đế khoan thai đi đến, toàn bộ cung nữ bên người ta cùng Ninh Hằng đều hành lễ với Hoàng đế, Hoàng đế nói một tiếng “Thái Hậu” cũng coi như đã làm lễ. Ta mỉm cười nói: “Bệ hạ sao lại tới đây sớm thế này?”

Hoàng đế ngồi xuống bên cạnh ta, Như Ca bưng đến một bát bạc quân sơn (bát chuyên dùng cho vua) cùng với một đĩa bánh phù dung tới trước mặt Hoàng đế. Hoàng đế nhấp ngụm trà, rồi nói: “Lúc này quốc thái dân an, nên công việc cũng ít đi một chút.” Ngừng lại, hắn cười tủm tỉm nói: “Huống chi Thẩm Tương đã giúp trăm giảm bớt không ít gánh nặng rồi.”

Ta đã hiểu, xem ra Hoàng đế lúc này nhàn nhã là do lấy nhàn nhã của Thẩm Tương. Ta cười nói: “Thẩm Tương vì nước cúc cung tận tụy, đúng là càng khổ cực công lao càng lớn.”

Hoàng đế hạ chén trà xuống, ăn một miếng bánh phù dung. Hoàng đế từ nhỏ đã thích ăn đồ ngọt, việc này tất nhiên là ta rõ, bốn cung nữ của ta lại càng rõ. Cho nên mỗi lần Hoàng đế đến, các nàng chắc chắn đều đã chuẩn bị đầy đủ các loại điểm tâm rồi. Các nàng đối với Hoàng đế so với Thái Hậu ta đây cũng không biết là quan tâm hơn mấy phần.

Hoàng đế lại nhấp một ngụm trà, “Trăm tất nhiên là sẽ phụ lòng Thẩm Tương đã khổ cực.”

Chẳng biết có phải ta đa tâm hay không, mà lại cảm thấy mấy lời này của Hoàng đế dường như là có thâm ý. Ta không rảnh để suy tư, liền nói tiếp: “Bệ hạ thánh minh.”

Hoàng đế cũng chuyển đề tài câu chuyện, “Chẳng qua cũng chỉ khổ Thái Hậu.”

Ta sửng sốt.

Hoàng đế liếc mắt nhìn Ninh Hằng bên người ta một cái, tựa tiêu phi tiêu nói: “Thái Hậu mấy ngày rồi chưa nhìn thấy Thẩm Tương, lúc này nhất định là rất nhớ nhung.”

Ta cười khan một tiếng, “Ai gia có Trí Viễn làm bạn rồi, cũng không chú ý tới Thẩm Tương.”

Hoàng đế nhú mày, “Ồ? Phải không?”

Ta cầm tay Ninh Hằng đang để dưới tay áo, khẽ cười nói: “So với Thẩm Tương, Trí Viễn lại tốt hơn một bậc.” Ta ngoài miệng là nói như vậy, nhưng trong lòng tuyệt đối không giống như lời đã nói. Thẩm Kinh Ngôn không thích ta, nhưng trong tâm tư ta, không có người nào có thể thay thế được Thẩm Kinh Ngôn.

Thẩm Kinh Ngôn là giấc mộng từ nhỏ, từ đó tới lớn giấc mộng đó của ta Tô Cán vẫn không hề thay đổi.

Hoàng đế ánh mắt lập tức trầm xuống, ánh mắt như mũi tên nhọn bắn về phía tay ta với tay Ninh Hằng đang nắm, Ninh Hằng tay run một chút. Ta cười nói: “Mấy ngày trước để Trí Viễn bồi tắm, bệ hạ nói đúng là không sai chút nào, Ninh Hằng thân thể quả thực là lạnh như nước suối, ai gia rất thích.”

Ta tuy là cũng e ngại Hoàng đế, nhưng giờ có vẻ Hoàng đế đã bắt đầu động tay rồi. Cũng đã đem người trong mộng tới gài bên cạnh ta, để ta thoải mái đùa giỡn, thì tất nhiên hẳn cũng phải thoải mái nhận lấy hậu quả đi.

Hoàng đế sắc mặt khó chịu tới cực điểm.

Ta cười nhẹ một tiếng, tay vẫn như trước nắm chặt tay của Ninh Hằng, Ninh Hằng run rồi lại run run một chút. Ta nói: “Trí Viễn sao lại câu nệ như thế? Mà đêm qua, Trí Viễn ngủ lại...” Ta khẽ cười một

tiếng rồi ngừng lại, sau đó dáng vẻ ái muội và kiêu diễm để Hoàng đế dễ dàng hiểu được.

Ninh Hằng đứng như ta dự đoán mặt dần đỏ lên.

Hoàng đế đứng bật dậy, thanh âm lạnh băng nói một câu “Ninh Khanh thật biết hầu hạ Thái Hậu” rồi phẩy tay áo bỏ đi.

Hoàng đế nghi tử của ta từ nhỏ hỉ nộ đều không thể hiện ra mặt, nay giận dữ tới xanh cả mặt, công lao của Ninh Hằng đúng là không nhỏ. Ta buông tay Ninh Hằng ra, nhắc lấy một miếng bánh phù dung bỏ vào miệng.

Ninh Hằng vẻ mặt phức tạp, ta nói: “Trí Viễn sao vậy?”

Ninh Hằng yên lặng lắc đầu.

Ta hôm nay cố tình làm Hoàng đế tức giận là vì hai việc.

Thứ nhất là để ly gián hần với Ninh Hằng, Hoàng đế xưa nay đều rất bá đạo, phàm là người hần đã chạm qua chắc chắn sẽ không để cho người khác chạm tới, có nghĩa là hần nghĩ ta không dám đụng tới Ninh Hằng, lại không ngờ Thái Hậu ta lại có dũng khí biến Ninh Hằng thành nam hầu thật, tuy rằng ta với Ninh Hằng cũng không thực sự lên giường với nhau, nhưng ta nói thế rồi, Ninh Hằng cũng không cách nào phủ nhận được. Chắc chắn lúc này Hoàng đế đối với Ninh Hằng ít nhiều gì cũng là không thoải mái.

Thứ hai là dời đi sự chú ý của Hoàng đế. Hoàng đế lúc này đối với ta và Thẩm Khinh Ngôn chắc chắn có nghi ngờ, Ninh Hằng với ta “Cơ phu chi thân” (gần gũi da thịt), có lẽ cũng giảm bớt được nghi ngờ của Hoàng đế.

Nhưng mà cuối cùng ta đã xem nhẹ tâm ý của Hoàng đế đối với Ninh Hằng, ngay đêm hôm đó Ninh Hằng đã bị một đạo thánh chỉ của Hoàng đế triệu đi. Ta nhìn giường trống trơn, nhìn bên ngoài trắng sáng, thâm tâm lại có chút băng khuâng.

Chương 13

Liên tiếp mấy ngày sau, Ninh Hằng cũng không đặt chân tới Phúc Cung. Ta sai Như Ca đi hỏi thăm, hoá ra là Hoàng đế ra lệnh cho Ninh Hằng tiếp tục lên triều, ta đoán là Hoàng đế thương tiếc người trong mộng không muốn bị ta trả đũa.

Sao cũng được, không có Ninh Hằng ở cạnh, ta lại thấy thư thái hơn.

Đêm mừng mười tháng sáu hôm đó rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, ta bị nhốt trong cung không tài nào biết được. Ta muốn tới Tô phủ điều tra một lại, lại nghĩ muốn ra khỏi cung cũng rất phiền phức. Ta một khi xuất cung, Hoàng đế tất nhiên sẽ biết. Lúc này Hoàng đế đã nghi ngờ ta, nếu ta xuất cung, tất nhiên sẽ càng nghi ngờ hơn.

Lúc ta đang suy nghĩ tìm lý do xuất cung, thì bên ngoài có người đưa tin tới —— Thường Trữ có hỉ mạch. Ta lập tức vui vẻ, tin Thường Trữ có hỉ mạch này đúng là niềm vui nhân đôi mà.

Ta bảo Như Ca chuẩn bị xe ngựa, rồi vội vàng xuất cung tới phủ công chúa.

Vừa đến phủ công chúa, từ xa đã nhìn thấy Thường Thà dẫn đầu một đám người nghênh đón trước cửa điện, ta nhìn qua một lượt, Thường Trữ ánh mắt đúng là không tồi, tùy ý chọn một người trong đám nam hầu đứng đây, thân thể cũng đẹp tuyệt. Nhưng mà...

Ta mặt nhăn mày nhú, lại nhìn quét qua một vòng, vẫn không nhìn thấy thân ảnh của Phò mã. Ta nhìn Thường Trữ, nàng thần sắc ảm đạm, có cảm giác nàng đang miễn cưỡng cười.

Ta bước xuống xe ngựa, Thường Trữ cùng đám nam hầu hành lễ với ta. Ta đưa tay đỡ Thường Trữ đứng lên, rồi cùng Thường Trữ đi vào phủ công chúa. Ta dùng trà, nhú mày, nói với Thường Trữ: “Hỉ mạch này là của ai?”

“Không biết.”

Ta sừng sốt, cẩn thận xem xét thần sắc của Thường Trữ, nói luôn: “Không biết cũng chẳng sao, đợi hài tử sinh ra, ngươi cứ tùy ý chọn một người vừa mắt trong phủ làm phụ thân là được.”

Thường Trữ nói: “Ta cũng định làm thế.” Dừng lại một chút, nàng nở nụ cười nói với ta, “Nghe nói người đem nữ nhân lần trước bắt cóc mình thu làm cung nữ?”

Ta gật đầu, “Ta thấy nàng dáng vẻ đáng yêu động lòng người, nên giữ lại bên người.”

Thường Trữ nhìn Nhạn Nhi phía sau ta, cười nói: “Đúng là người đáng yêu. Người tên là gì?”

Nhạn Nhi đáp: “Nhạn Nhi, Nhạn trong chữ chim nhạn.”

Thường Trữ cười cười, “Nhạn Nhi mỹ nhân, ta đã nhớ rõ.”

Ý cười trên môi lúc này của Thường Trữ không phải là gượng cười nữa, liền cười theo Thường Trữ, ta nói với Thường Trữ: “Cung nữ ta mới nhận này biết võ, múa quyền không tệ đâu.”

Thường Trữ cũng rất có hứng thú với việc múa quyền. Quả nhiên, vừa nghe ta nói xong, mắt của nàng đã sáng rực lên, “Thật sao?”

Ta lại cười nói: “Tất nhiên là thật rồi. Người cho tỳ nữ trong phủ dẫn Nhạn Nhi đi thay một bộ quần áo dễ chịu để múa quyền đi, đồ cung nữ này múa quyền lại giảm đi vài phần anh khí.”

Thường Trữ gật đầu.

Một lát sau, Nhạn Nhi đã thay thành một thân màu đỏ gọn gàng bước ra, tóc búi lên hai bên, nhìn qua thật là đáng yêu. Ta nói với Thường Trữ: “Bộ võ phục này thật không tồi.”

Thường Trữ nhìn, cũng nói: “Đúng là không tồi.”

Ta ra ý với Nhạn Nhi, Nhạn Nhi liền bắt đầu động tay chân, thể hiện một bộ quyền pháp. Ta tuy là không hiểu biết nhiều về quyền thế, nhưng thấy Nhạn Nhi thể hiện có bài bản hẳn hoi, cũng là cảnh đẹp ý vui. Ta liếc mắt nhìn Thường Trữ, Thường Trữ xem rất là chăm chú, vẻ mặt âm thầm vừa rồi đã biến đi đâu mất.

Sau khi Nhạn Nhi thể hiện xong quyền pháp, Thường Trữ khen không dứt lời, nàng đứng lên, nói với Nhạn Nhi: “Chúng ta cùng luận võ đi.” Vừa dứt lời, đã đi tới chỗ Nhạn Nhi. Ta hoảng sợ vội vàng nói: “Thường Trữ, người đang có thai!”

Thường Trữ bước chân dừng lại, nàng buông tiếng thở dài, “Ta suýt nữa thì quên.” Nàng lại quay trở về ngồi xuống, tay chống cằm uể oải nói với ta: “Nếu sớm biết người bị bắt cóc, cũng có thể đem về một tỷ nữ đáng yêu thú vị, thì lần trước Nhạn Nhi người nên bắt cóc ta chứ.”

Nhạn Nhi vẻ mặt quẫn bách.

Ta thay nàng giải vây, cười nói: “Thường Trữ, chuyện này sao mà cầu được, người cứ an tâm dưỡng thai đi.”

Thường Trữ nhìn nhìn bụng của ta, “Sao vẫn nhỏ như vậy?”

Ta sờ sờ cái bụng, “Thái y nói lần đầu mang thai, nhỏ một chút cũng là chuyện bình thường.” Ta uống một ngụm trà, lại nói: “Thường Trữ người còn nhớ trong Tô phủ có một rừng trúc không?”

Thường Trữ nói: “Nhớ.”

“Trong rừng trúc rất thanh u (thanh tịnh và đẹp đẽ), đúng là một nơi tốt để giải nhiệt. Ở trong phủ mãi, thật là buồn chán, chỉ bằng chúng ta ra ngoài một lúc? Đi lại nhiều, về sau sinh hài tử cũng thuận lợi hơn.”

Thường Trữ nhìn ta chăm chú, hạ giọng nói nhỏ bên tai ta: “Người lần này xuất cung không phải đến thăm ta có đúng không?”

Ta ngẩn người.

Thường Trữ cười ha ha nói: “Ngươi là muốn đi gặp tuần lang quân nào đó chứ gì?”

Ta cũng cười, ghé vào tai Thường Trữ, thanh âm nhỏ như tiếng ruồi bay: “Thường Trữ ngươi đúng là hiểu ta.”

“Tất nhiên tất nhiên rồi.” Nàng ngồi thẳng lại, “Phủ công chúa này đúng là quá oi bức, chúng ta đi Tô phủ một chuyến đi.”

Thường Trữ không đoán đúng ý đồ xuất cung của ta, ta là muốn tới Tô phủ dò xét tìm kiếm một lần, xem có thể tìm được dấu vết gì những chuyện xảy ra ở Tô phủ mừng mười tháng sáu đêm hôm đó.

Trong Tô phủ vẫn có người ở, nhưng phần lớn đều là người của Hoàng đế, chỉ có một phần nhỏ là người của Thẩm Khinh Ngôn. Nghĩ đến ta đúng là ngốc, buông rèm chấp chính đã vài năm, mà trong tay một chút thế lực cũng không có. Giờ hồi phủ của mình, còn giống người ngoài hơn cả bọn họ.

Ta tỉ mỉ hồi tưởng lại, ngày mừng mười tháng sáu kia, sau khi xuất cung ta trực tiếp đi vào Tô phủ, tụng kinh đốt hương ở tiền đường, rồi trong lòng có chút đau buồn. Hình như ta còn uống một chút rượu, sau đó mơ mơ hồ hồ tới tận lúc tỉnh lại ở tẩm cung.

Nói như vậy, oa nhi trong bụng này là có lúc ta đang mơ mơ hồ hồ.

Ta trầm ngâm, lúc đang suy nghĩ sâu hơn, thì Thường Trữ cười một tiếng, nói: “Quán Quán, ta đã gọi ngươi vài tiếng rồi, ngươi cũng chẳng đáp lại. Ngươi đang suy nghĩ cái gì thế?”

Ta nói: “Rừng trúc xanh mướt này sinh trưởng thật tốt.”

Thường Trữ trêu ghẹo ta: “Nhìn cảnh nhớ tới người?” Nàng ghé vào tai ta, thấp giọng nói: “Ngươi với lang quân kia hẹn ước giờ nào? Ta thay ngươi dẫn mấy mỹ nhân kia đi xa.”

Ta nghe thê, mắt sáng lên, cũng nhỏ giọng, nói: “Bây giờ này, ta cần nửa canh giờ.”

Thường Trữ nói: “Được.”

Sau đó, Thường Trữ quả thật đã dẫn mấy cung nữ rời đi, nàng cười mỉm nói với ta: “Quán Quán, đi đi. Không có người phát hiện đâu, Hoàng đế cũng không biết.”

Ta lúc này trong lòng cực kỳ cảm động. Nếu nói trong Hoàng gia, người ta có thể tín nhiệm, ngoại trừ Thường Trữ, cũng chẳng có ai. Mỗi khi mơ thấy ác mộng mưu phản, ta đều bật dậy lúc nửa đêm, chỉ lo sợ Thường Trữ không còn là tri kỷ của ta nữa. Cũng chẳng biết nếu ngày ấy đến thật, lúc đó ta với Thường Trữ, rốt cục sẽ bắt hoà thành dạng gì không biết nữa?

Ta không muốn nghĩ tới nữa, cười nhẹ với Thường Trữ, liền thoải mái vào sâu trong rừng trúc.

Sau khi ra khỏi rừng trúc, ta vòng vào từ đường. Từ đường là ấn tượng cuối cùng của ta trong đêm mừng mười tháng sáu đó, ta nâng mắt nhìn một vòng bài vị tổ tiên trên cao, quỳ gối xuống đệm êm, vài ba vái, khấn cầu tổ tiên phù hộ, để ta sớm tìm ra được bí ẩn này, cũng để ta sớm tìm được phụ thân của hài tử này là ai.

Ta vẫn nguyện ý giữ lại hài tử này, đơn giản là vì muốn để Tô gia lưu lại hậu thế.

Tô gia từ đời tổ gia gia ta trở đi, một bước lên mây con đường làm quan thuận lợi, cuộc sống cũng thoải mái, nam tử Tô gia nhiều đời làm quan, nữ tử Tô gia nhiều đời làm phi. Chỉ tiếc đến đời ta, đã xuống dốc đến một hậu thế lưu lại cũng chẳng có.

Ta chẳng có tài cán chỉ có thể vì Tô gia làm chuyện nhỏ này, để mọi người ở Tô gia ở dưới hoàng tuyền cũng có thể nhắm mắt.

Ta tới bên bàn thờ lấy ra ba nén hương, từng nén hương châm vào ngọn nến, rồi vái ba vái trước bài vị tổ tiên, sau đó cắm lên bát hương chính giữa.

Ta đi quanh từ đường vài vòng, chung quy cũng chẳng tìm ra được giấu vết gì. Ta đành bỏ qua ý định tìm manh mối trong từ đường. Lúc ta định mở cửa từ đường bước ra ngoài đi dạo, lại thấy một tiểu tử. Tiểu tử kia thấy ta, vẻ mặt cực kỳ sợ hãi.

Tiểu tử này nhìn rất lạ mắt, ta hỏi: “Ngươi là người mới vào sao?”

Tiểu tử kia cung kính đáp lại: “Bẩm Thái Hậu, tiểu nhân đã làm ở Tô phủ nửa năm rồi.”

Ta trầm ngâm , hỏi: “Ngươi đã gặp qua ai gia?” Nửa năm trước là chừng sáu tháng, năm nay, ta về Tô phủ cũng chỉ hai lần, lần đầu tiên là hôm mừng mười tháng sáu kia, lần thứ hai chính là hôm nay. Hôm mừng mười tháng sáu, vì việc ta quay về Tô phủ bái tế là lệ thường, trong ngày đó, tất cả tỳ nữ người làm trong Tô phủ đều tị huý (kiêng dè, tránh đi). Như vậy, tiểu tử này sao lại gặp ta?

Tiểu tử cả người run lên, run rẩy nói: “Bẩm Thái Hậu, đúng vậy.”

Ta hỏi: “Lúc nào?”

Tiểu tử kia lại run tiếp, đúng lúc hắn định mở miệng nói, thì đầu ta như có người đánh xuống, ngay sau đó trước mắt tối sầm lại, rơi vào hôn mê.

Chương 14

Lúc tỉnh lại, thì ta đã ở trong tấm cung. Thường Trữ ngồi cạnh giường, khuôn mặt nghiêng nghiêng, đôi mắt đẹp khép hờ, có vẻ mệt mỏi. Chắc là Thường Trữ lo lắng cho ta, nên mới canh cạnh giường tới tận giờ. Ta mới chỉ động dậy một chút, Thường Trữ miễn cưỡng đã nhanh mở mắt, trong mắt xẹt qua một tia vui mừng, “Quán Quán, người cuối cùng cũng tỉnh lại.”

Thường Trữ vừa dứt lời, mấy người đứng ngoài bình phong vội vàng tiến vào, ta nhìn kỹ, là Hoàng đế, Ninh Hằng, Thẩm Khinh Ngôn còn có Quách Thái y. Hoàng đế dẫn đầu đi đến cạnh ta, “Thái Hậu khỏe chứ?”

Ta ần ần thái dương, nói: “Tốt lắm, chỉ có chút đau đầu thôi.”

Quách Thái y lúc này mới tiến tới bắt mạch ta, lâu sau, hắn nói với Hoàng đế: “Bẩm bệ hạ, Thái Hậu nương nương không có gì đáng ngại nữa, chỉ cần đúng giờ uống thuốc dưỡng thai nghỉ ngơi tĩnh dưỡng mấy ngày là được.”

Ta nhú mày, “Ai gia sao tự xưng lại té xỉu?”

Quách Thái y nói: “Bẩm Thái Hậu nương nương, người bị động thai.”

Động thai? Từ lúc ta có hỉ mạch tới giờ, cái thai này cũng động nhiều thật. Hay là oa nhi trong bụng ta quả thật rất hiếu động? Ta nâng mắt nhìn xung quanh. Hoàng đế cười tủm tỉm nhìn ta, Ninh Hằng đứng phía sau Hoàng đế lại biến trở lại dáng vẻ của Ninh đại tướng quân thường ngày, nghiêm trang không nói một lời, ta thật sự rất hoài niệm một Trí Viễn đùa một tí mặt đã đỏ bừng.

Có vẻ ta nhìn Ninh Hằng hơi lâu, Hoàng đế sắc mặt khó coi. Ta bình tĩnh chuyển ánh mắt qua Thẩm Khinh Ngôn, đã nhiều ngày không gặp hắn, hắn hình như gầy hơn. Lúc chạm tới ánh mắt ta, hắn lại cười nhẹ.

Lòng ta lại nhộn nhạo một hồi.

Hoàng đế sắc mặt lại khó coi thêm vài phần, ta thấy thật khó hiểu. Ta nhìn Ninh Hằng, Hoàng đế không vui, có thể lý giải được. Nhưng nhìn Thẩm Kinh Ngôn, Hoàng đế không vui cái gì chứ? Hay là qua tiếp xúc nhiều ngày, Hoàng đế lại đem tình cảm chuyển tới Thẩm Kinh Ngôn?

Ta bị ý tưởng này làm cho kinh hồn bạt vía.

Thường Trữ lúc này ngáp một cái, nói: “Trời cũng không còn sớm nữa, ta muốn hồi phủ công chúa.”

Hoàng đế ôn nhu nói: “Hoàng tử, Thái y trong phủ có đủ người không? Nếu là không đủ, cứ vào cung mà đem mấy người về.”

Thường Trữ khoát tay, “Đủ mà, chỉ là có hỉ mạch thôi mà. Sao phải rườm rà thế? Mà Thái Hậu thân thể yếu đuối, nên cho vài Thái y túc trực ở Phúc Cung phòng ngừa bất trắc.”

“Thái Hậu thân thể đúng là hơi yếu,” Hoàng đế trầm ngâm một lát rồi nói: “Quách Thái y, người từ ngày mai ở lại trong Phúc Cung đi.”

Quách Thái y đáp lời “Dạ” .

Đợi mọi người rời đi hết, ta gọi Nhạn Nhi lại, còn cho tất cả những người khác lui xuống. Ta xoa xoa trán, đầu vẫn đau nhức như trước. Nhạn Nhi nâng ta dậy, rót một chén trà sâm, ta cúi đầu uống một ngụm, không nhanh không chậm hỏi: “Ai gia hôn mê bao lâu rồi?”

Nhạn Nhi đáp: “Ước chừng là ba canh giờ.”

Ta trầm ngâm, lại hỏi: “Sau khi ai gia ngất, có lưu lại Tô phủ không?”

Nhạn Nhi đáp: “Có, lưu lại tầm nửa canh giờ. Thẩm Tương vốn định để đại phu bắt mạch cho Thái Hậu người, nhưng Thường Trữ công chúa lại không tin tưởng đại phu thường thường ngoài cung, nên mới đưa nương nương về cung.”

Ta hỏi nhỏ, “Thẩm Tương?”

NhạN Nhi gậT đầu, “Đúng vậy, ThẩM Tương là người đầu tiên phát hiện nươg nươg bị ngắT xiu.”

ThẩM phủ với Tô phủ cách nhau cũng không xa, đường gần nhất là qua một ngõ nhỏ chỉ có ba thước (một thước = 1/3 mét). Mà trong Tô phủ cũng có người của ThẩM Khinh Ngôn, ThẩM Khinh Ngôn phát hiện ra ta ngắT cũng không có gì ngạc nhiên. Nhưng mà việc này, cũng rất là kỳ lạ. Rõ ràng trước khi ta ngắT, đã nhìn thấy một tiểu tử lạ, theo lý mà nói, đáng nhẽ phải là tên tiểu tử kia nhìn thấy trước tiên, sao lại là ThẩM Khinh Ngôn?

Ta hỏi: “Sau khi ThẩM Tương phát hiện ra ta, ngươi có thấy một tiểu tử mặc quần áo màu lam không?” Ta cố gắng hỏi ngược lại, “Không cao lắm hơi gầy, da mặt vàng, mắt nhỏ miệng rộng.”

NhạN Nhi lắc đầu, “Không thấy, lúc ấy ThẩM Tương ôm Thái Hậu nươg nươg người xuất hiện. Thường Trữ công chúa lúc ấy sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, sau đó một đám người vây quanh, cung nữ thái giám, duy chỉ có tiểu tử người nói là không thấy.”

Ta lại càng thấy nghi hoặc, chẳng lẽ tiểu tử ta thấy trước lúc bị ngắT chỉ là mơ sao?

Sau mấy ngày tĩnh dưỡng, lòng ta vẫn bị bao phủ sương mù tầng tầng lớp lớp. Mỗi lúc nghĩ tới tên tiểu tử đó, ta lại cảm thấy cực kỳ khả nghi. Ta có thể kết luận tên tiểu tử kia là người thật, nhưng mà tiểu tử đó không thể mất tâm mất tích như thế chứ. Hôm đó, Thái y nói ta vì bị động thai mà ngắT, nhưng ta ngàn vạn lần cũng không tin. Lúc ấy khi ta bị ngắT, cảm thấy so với mấy lần ngắT trước hoàn toàn không giống nhau. Mà như có một luồng khí ở trong đầu chậm rãi dao động, lúc ta không chú ý đã xâm nhập vào sâu trong đại não.

Một khi đã có ý tưởng, thì ta muốn lập tức hành động.

Tô phủ, ta tuyệt đối muốn quay về. Tiểu tử, ta cũng tuyệt đối muốn tìm ra. Nhưng mà biết lấy lý do gì để tới Tô phủ? Ta nghĩ ngợi, cuối cùng sai Như Ca tới phủ công chúa một chuyến mời Thường Trữ tới.

Ta không vòng vo nhiều lời, nói thẳng: “Thường Trữ, ta có một tình lang ở Tô phủ, ta muốn quay lại Tô phủ một chuyến.”

Thường Trữ cười ha ha: “Người đang nói Thẩm Tương?”

Ta nặng nề lắc đầu, “Không phải, là người khác.”

“Ồ?” Thường Trữ nhíu mày nói: “Rốt cuộc là người phương nào mà có thể làm Quán Quán liều mạng nhiều lần trốn ra khỏi cung?”

Ta ra vẻ thần bí nói: “Đợi tới lúc thích hợp, ta sẽ nói với người.”

“Ngay cả ta cũng không thể nói sao?”

Ta “Uh” một tiếng, cầm tay nàng, “Thường Trữ, việc này ta không thể để Hoàng đệ của người biết được, người giúp ta đi.”

Thường Trữ trầm ngâm, hỏi: “Người đó có gây nguy hại tới Đại Vinh không?”

Ta cười nói: “Tất nhiên là không, chỉ là một dân chúng bình thường thôi.”

Thường Trữ sáng khoái nói: “Đi, ta giúp người trốn ra ngoài gặp tình lang.”

Ta nắm chặt tay nàng, “Thường Trữ, người nhỏ giọng một chút.”

Thường Trữ cười cười, “Thật hiếm thấy, lại có nam nhân làm người thể hiện ra bộ dáng này, lần khác người nhất định phải cho ta thấy hẳn rất cuộc là thần thánh phương nào.”

Ta nói luôn “Được”. Lúc này, trong lòng khá là áy náy, nhìn Thường Trữ ý cười trong mắt, ta lại thấy thật sự bất an. Nhưng mà dù sao, tới lúc tra ra được chân tướng mọi việc, thì giải thích với Thường Trữ vậy.

Ta cùng tỳ nữ bên người Thường Trữ thay đổi xiêm y, tỳ nữ kia liền thay ta lưu lại Phúc Cung. Trước khi đi, ta ra lệnh bắt luận người nào cũng không được quấy rầy ta nghỉ ngơi. Rồi sau đó ta biến thành bộ dạng phục tùng cúi đầu theo Thường Trữ xuất cung, Hoàng đế đối với Thường Trữ rất ưu ái, cho Thường Trữ rất nhiều đặc quyền không tưởng tượng được, như Thường Trữ đi xe ngựa không cần phải qua kiểm tra của thị vệ ở cửa cung, Thường Trữ thậm chí có thể mang bội kiếm vào cung.

Lúc này, có Thường Trữ hỗ trợ, ta xuất cung cực kỳ thuận lợi.

Thường Trữ thay ta che đi mọi sơ hở, ngay cả tới Tô phủ bịa chuyện cũng rất khéo. Nàng nói với tổng quản Tô phủ ta mấy ngày trước có đi qua rừng trúc đã rơi mất một đồ vật rất quý, hạ chỉ lập tức tìm về. Toàn bộ Tô phủ luống cuống tay chân bắt đầu tìm kiếm. Thừa dịp hỗn loạn, Thường Trữ nháy mắt với ta, ta cảm kích nhìn nàng, rồi lén lút trốn đi.

Thường Trữ này bịa chuyện tốt thật, bởi vì muốn tìm đồ quý, nên tất cả hạ nhân trong Tô phủ đều điều động tới. Ta từng bước từng bước tìm kiếm, cũng chẳng thấy tiểu tử ta muốn tìm. Qua ước chừng thời gian một nén nhang, ta sốt ruột, liền kéo lại một tỳ nữ vừa vội vàng chạy qua, hỏi: “Trong phủ ngươi có một tiểu tử không cao lắm hơi gầy, da mặt vàng, mắt nhỏ miệng rộng không?” Ta lấy tay ra mô phỏng, “Khóe miệng bên phải còn có một nốt ruồi.”

Tỳ nữ kia kinh ngạc nói: “Ngươi nói Triệu Thất sao? Hắn vài ngày trước đã về quê rồi.”

Ta sững sốt, tỳ nữ kia lại vội vàng rời đi.

Có sự trùng hợp vậy sao? Sự băn khoăn trong lòng ta càng ngày càng nhiều, ta lại đi tới từ đường, ta cuối cùng vẫn cảm thấy ở từ đường có chỗ kỳ quái, hai lần té xỉu đều ở trong từ đường.

Ta dò xét xung quanh một lượt, so với ngày thường vẫn chẳng thấy có gì khác biệt. Ta sờ trái sờ phải một hồi, cũng chẳng thấy có gì không ổn. Ở từ đường ngắm nghía trái phải tới hơn nửa canh giờ, ta thất vọng rời đi.

Thường Trữ thấy bộ dáng của ta, trêu ghẹo nói: “Làm sao? Không muốn xa rời tình lang chứ gì?”

Ta nhếch môi nở nụ cười.

Ta bình yên vô sự hồi cung, tỳ nữ của Thường Trữ cũng bình yên vô sự xuất cung. Nhưng mà lần này đi cũng chẳng tra ra được cái gì, chỉ biết được một việc tên tiểu tử họ Triệu khả nghi kia đã về quê rồi.

Trong lúc ta đang thấy phiền não, đến tối, Hoàng đế lại đưa Ninh Hằng tới. Hắn cười tủm tỉm nói: “Thái Hậu, trăm mụon Ninh khanh đã mấy ngày, hôm nay nên trả lại cho người.”

Ninh Hằng vẻ mặt thản nhiên đứng phía sau Hoàng đế, không nói gì.

Ta miễn cưỡng nói: “Không sao. Ai gia cũng như bệ hạ, bệ hạ cứ tùy ý dùng.”

Hoàng đế lại nói: “Ninh khanh, nhớ hầu hạ Thái Hậu thật tốt.”

Ninh Hằng nghiêm trang đáp lời “Dạ” .

Sau khi Hoàng đế rời đi, Ninh Hằng trăm mặ đứng cạnh ta. Đúng lúc ta thấy đói bụng, liền bảo Như Ca cùng Như Họa nấu cho mình một bát canh hạt sen bách hợp.

Sau khi ta ăn xong chén canh hạt sen bách hợp, Như Ca cầm khăn định lau miệng cho ta.

Ta nhìn nhìn, nói: “Ninh khanh, người không phải là nam hầu của ai gia sao? Tại sao mắt nhìn cũng không có? Việc nhỏ này, chẳng lẽ người cũng không biết làm?”

Như Ca yên lặng đem khăn đưa cho Ninh Hằng.

Ninh Hằng cứng ngắc cầm lấy khăn, Ninh Hằng trong tay cầm một chiếc khăn trắng tinh nhưng có vẻ không thấy bất ngờ, ngược lại lúc hắn

thay ta lau miệng, ánh mắt lại có thêm vài phần sắc lạnh.

Ta lúc ấy ta đã nghĩ: giờ phút này trong lòng Ninh Hằng nhất định hận thứ trong tay không phải là đao.

Chương 15

Ta gặp ác mộng. Ta mơ Thẩm Kinh Ngôn cùng ta mưu phản thất bại, Hoàng đế cười tít mắt để Ninh Hằng chém đầu ta, Ninh Hằng chọn một đại đao thật sắc, đao lạnh như băng kề sát mặt ta, hắc âm trầm nói: “Thái Hậu, để vi thần thay người lau miệng lần cuối cùng đi.” Nói xong, thanh đao trước mặt nhoáng một cái, máu tươi tung toé khắp nơi.

Ta sợ tới mức mồ hôi lạnh rơi đầm đìa, môi run rẩy. Ta hô gọi Như Ca, ngay sau đó, Như Ca ở phòng ngoài vội vàng bước tới trước giường ta. Lúc ta thấy Như Ca đến, trong lòng bình tĩnh đi một chút. Ta bảo nàng thấp đèn lên, xua đi màu sắc âm u ở tâm cung. Như Ca cúi đầu đứng một bên, ta hỏi: “Giờ nào rồi?”

“Bẩm nương nương, giờ tý một khắc”

Ta lại hỏi: “Tây Các tắt đèn rồi sao?”

“Bẩm nương nương, vẫn chưa tắt, Ninh đại tướng quân vừa rồi còn phân phó thái giám chuẩn bị nước ấm...”

Ta trầm ngâm một lát, rồi nói: “Người lui xuống đi, cũng không cần đứng coi giữ bên ngoài.”

Sau khi Như Ca rời khỏi, ta bước xuống giường, đi vào đôi hài gấm thêu mây đi tới cạnh bàn, rót một chén Bích loa xuân, bước tới trước cửa sổ cho tâm tư bình thản lại. Ta có một thói quen, nửa đêm nhất định phải đứng dậy uống chén trà, thích nhất là trà Bích loa xuân. Mà, ấm trà đặt trong tâm cung ta cứ cách nửa canh giờ lại đổi một lần.

Nói tới thói quen này, ban đầu là vì phải làm chức vị Thái Hậu, sợ hôm sau không thể mở mắt nổi, nên hằng đêm đều cầm tách trà Bích loa xuân uống một ngụm rồi một ngụm thẳng cho đến bình minh. Cũng chẳng biết đã qua bao lâu, tới lúc ta ở vị trí Thái Hậu hết việc làm, thì mới thả lỏng ra, nhưng thói quen uống Bích loa xuân vẫn không ngừng được.

Có vẻ thời gian này an nhàn quá, ta đối đãi với người khác tự dung lại hơi tùy ý. Tối nay ta nhục nhã Ninh Hằng, ta vì ở Tô phủ thất vọng nên lúc về giận cá chém thớt Ninh Hằng. Giờ nghĩ lại, đúng là vạn vạn lần không đúng. Ninh Hằng chung quy trước mắt vẫn là tâm phúc của Hoàng đế, hơn nữa lại còn là người trong mộng của Hoàng đế. Ta cân nhắc một lúc, mới ra quyết định —— ai gia lúc này muốn tới Tây Các một chuyến, phải giải thích thật tốt với Ninh Hằng.

Nhưng mà ta không thể không thừa nhận rằng, ta vòng vo lắm lý do như vậy là để che dấu sự thật là mình quá nhát gan. Chỉ vì một cơn ác mộng vô duyên vô cớ, lại làm ta đường đường là một Thái Hậu sợ hãi tới tỉnh giấc. Mà, không đúng, không nên nói như thế, nên nói là ai gia dự tính chu đáo, rất thông minh à nha.

Ta thông thả bước đến Tây Các, trong lòng có chút không yên. Đợi lúc nữa gặp được Ninh Hằng cũng chẳng biết mở miệng thế nào. Ta dừng lại bên cạnh cửa, đột nhiên nghe thấy thanh âm của Ninh Hằng vang lên —— “Tiến vào đi.”

Ta sửng sốt, Ninh Hằng này cũng thật là lợi hại, ta còn chưa mở miệng hắn đã biết là ta tới đây. Ta đưa tay mở cửa ra, lại quay lại thuận tay đóng cửa.

Ta nâng mắt, vừa nhìn cả người giật mình suýt ngã lăn ra đất.

Ninh Hằng... Hắn đúng là đang tắm! Hắn đưa lưng về phía ta, hơn phân nửa thân thể bị thùng tắm che khuất, hắn hai tay lười biếng đặt lên thành thùng tắm, trên lưng có rất nhiều vết sẹo chằng chịt, chắc là đã có từ lúc còn chinh chiến phương xa, bên vai phải còn một vết bớt nhỏ bằng nắm tay.

Ta lần đầu tiên được thấy nam nhân tắm rửa, trong lòng khó tránh khỏi thấy ngượng ngùng. Nhưng đảo mắt nghĩ lại, ta với hắn đã ngủ cùng nhau nhiều lần, lúc trước nửa thân trên cũng đã nhìn qua, lúc này ta không nên thấy ngượng ngùng nữa mới đúng.

Ta lá gan to lên đứng thẳng lưng, Ninh Hằng lúc này mở miệng nói: “Tào Võ, tới đây đâm lưng cho ta.”

Ta sững sốt, lúc này mới biết Ninh Hằng lại tưởng ta là Tào Võ. Ta lại nổi lên tư tưởng trêu đùa ngàn vạn lần không nên có, chẳng biết có phải ta ở trong thâm cung lâu quá rồi không, mà từ một cô nương tốt lại trở thành người có cái ham mê đáng sợ này. Đối với Ninh Hằng một đại tướng quân lúc nào cũng nói năng cẩn trọng, có thể biến thành mặt đỏ tung bừng, trong lòng ta đúng là có cảm giác chinh phục.

Ta lập tức vút luôn cơn ác mộng đáng sợ vút ra sau đầu, ta bước nhẹ nhàng phóng tới, chậm rãi đến gần Ninh Hằng. Sau đó vươn tay nhẹ nhàng khoác lên vai Ninh Hằng, Ninh Hằng cả người bỗng chốc cứng đờ, trong nháy mắt, cổ tay của ta bị hấn hung hăng bắt lấy, “Ai?”

Ta đau đến kêu lên một tiếng.

Thanh âm này còn chưa dứt, Ninh Hằng đã cuống quýt buông lỏng tay ra, hấn vội vàng xoay đầu lại, thần sắc khiếp sợ. Cổ tay của ta đã đỏ một vòng, ta sờ sờ cổ tay, cười nói: “Trí Viễn, khí lực của ngươi lớn thật. Có khi hôm nào so tài với Nhạn Nhi một lần, Nhạn Nhi có thể một tay nâng lên cả cái đỉnh.”

Ninh Hằng trầm mặc, cúi mắt nói: “Trí Viễn không biết là Thái Hậu, đã đắc tội rồi, còn thỉnh Thái Hậu bao dung.”

Ta không để ý lắm cười cười, cũng chẳng để ý đưa hai tay vỗ vỗ bả vai Ninh Hằng, “Ai gia không sao, Trí Viễn không cần tự trách.”

Ta cảm nhận được rõ ràng da thịt dưới hai tay nóng rực, vì thế vội vàng rút tay về.

Không thể không nói, tình cảnh này đúng là có chút xấu hổ. Ninh Hằng nửa người dưới ngồi trong thùng tắm, ta quần áo cũng không chỉnh tề đứng phía sau hấn, nếu rơi vào tay mắt một lão thần thích viết tấu chương thì trên triều chắc chắn đã chỉ trích, nói ta bại hoại gia phong.

Ta cảm khái, nếu tình trạng lúc này bị Hoàng đế nhìn thấy, sắc mặt của hần so với người hát hí khúc có khi còn trắng hơn. Ta lơ đãng liếc nhìn Ninh Hằng, hai tai hần đã đỏ lừ như tôm.

Ta nhìn đi nhìn lại vài lần, phát hiện ánh mắt của ta, mặt Ninh Hằng lại hồng hồng, hơi nước trong thùng tắm bốc lên, cũng chẳng biết có phải vì hơi nước hay không, mà lúc này hai mắt Ninh Hằng thật ôn nhuận, giống như từ trong nước xuất hiện hai giọt thủy tinh long lanh trong suốt vậy, ta đột nhiên cảm thấy bốn chữ tú sắc khả xan (vẻ đẹp có thể ăn được), dùng để nói về Ninh Hằng lúc này cũng chẳng sai lệch.

Ta lại nhớ tới Ninh Hằng trong mộng kia, ánh mắt âm trầm làm cho người khác không rét mà run. Mà Ninh Hằng này, thật là làm cho người khác một miếng nuốt luôn.

Chắc là ta trầm mặc quá mức, Ninh Hằng cúi đầu nói: “Thái Hậu có thể quay người đi được không?”

Ta sững sốt, “Cái gì?”

Ninh Hằng xấu hổ nói: “Trí Viễn xích thân (cỡ loã thể ấy mờ), sợ làm bẩn mắt Thái Hậu.”

Ta bừng tỉnh, lúc này liền quay người đi. Phía sau có tiếng quần áo sột soạt, trong lòng tự dưng có cảm giác kỳ lạ. Lúc vẫn chưa nghĩ ra cảm giác kỳ lạ này đến từ đâu, thì Ninh Hằng đã cúi đầu mở miệng: “Thái Hậu, Trí Viễn xong rồi.”

Ta xoay người xem xét hần, Ninh Hằng chỉ mặc áo mỏng, tóc mai vẫn còn ướt nước, đầu cũng ướt nước, hai má của hần đỏ bừng, tất cả so với bộ dáng đứng sau lưng Hoàng đế tối nay hoàn toàn bất đồng.

Ninh Hằng này đúng là rất kỳ quái, trước mặt ta với trước mặt Hoàng đế cứ như hai người khác nhau vậy. Ta nghĩ tới Ninh Hằng trong mộng, hay là Ninh Hằng này biết thuật thay đổi sắc mặt?

Ta dừng một chút, lúc này mới nhớ tới mục đích đến Tây Các, ừm ừm cho thanh cổ họng, rồi nói: “Trí Viễn, ai gia muốn nói một chuyện với người.”

Ninh Hằng nhẹ giọng nói: “Thái Hậu mời nói.”

Chuyện xin lỗi này trước nay ta chưa từng làm, lúc này lại nói lời xin lỗi với Ninh Hằng đúng là không có khả năng đi. Ta hỏi: “Mấy ngày nay trong triều có gặp chuyện gì khó khăn không?”

Ninh Hằng nói: “Không có.”

Xem ra Hoàng đế bảo hộ cho Ninh Hằng rất tốt, một khi trọng thần trở thành nam hầu, mấy người bảo thủ trong triều chắc chắn sẽ mượn cớ gây khó dễ cho Ninh Hằng một phen, không ngờ lại không có.

Đột nhiên, ta ngửi thấy một mùi thơm lạ, ta nhú mày hỏi: “Đây là mùi gì?”

Ninh Hằng sững sốt, trả lời: “Là mùi của Ngàn ti thảo, Trí Viễn từ nhỏ đã không ngửi được mùi son phấn, nên đi tới Thái y viện xin ít Ngàn ti thảo, để khử trừ mùi son phấn.”

Lúc phủ công chúa của Thường Trữ còn chưa xây nên, nàng thường thường đến Phúc Cung của ta nói chuyện, có khi tới tối muộn, nàng liền ở lại Phúc Cung ngủ luôn, Tây Các là chỗ Thường Trữ hay ở lại, lúc này trong phòng cũng còn rất nhiều đồ dùng của Thường Trữ. Ta nhìn cả Tây Các, son bột son nước rồi rèm che màn trướng, màu sắc hồng nhạt, đúng là không giống phòng của nam tử, khó trách Ninh Hằng không vui.

Ta cười nói: “Ngàn ti thảo này, mùi thơm cũng chẳng dễ chịu, Trí Viễn ngày mai chuyển tới Bắc Các ở đi. Trong Bắc Các không có nhiều đồ dùng khuê các, chắc người sẽ thích hơn.”

“Được vậy thì tạ ơn Thái Hậu.” Ninh Hằng đi đến trước lô hương, gạt gạt che đi mùi hương, lại nói: “Thái Hậu có thai, không nên ngửi nhiều. Ngửi nhiều lại có hại cho thai nhi.”

Ta tất nhiên biết xạ hương có hại cho thai nhi, nhưng lại không biết Ngàn ti thảo cũng có công hiệu này. Ta cười nói: “Người ở phương diện này lại rất hiểu biết.”

Ninh Hằng nói: “Mấy năm trước lúc đóng tại biên cương, có quen một đại phu, hẳn đối với các loại dược thảo nghiên cứu nhiều, Trí Viễn đi theo hẳn cũng được một thời gian.”

“Ồ?” Ta nhú mày, “Người học được những gì?”

Ninh Hằng cười nói: “Cũng không nhiều lắm, cũng chỉ có thể phân biệt được mấy loại dược thảo, biết được dược thảo nào có lợi hay có hại cho người. Mà Ngàn ti thảo, người thấy có thể làm hại tới thai nhi. Cũng có nhiều mê hương ở ngoài cung, cũng tinh luyện từ dược thảo mà thành.”

“Mê hương...” Ta bỗng dừng nhớ tới lần trước ngất ở Tô phủ, lần đầu tiên ngất là vì uống rượu, ta ý thức mơ hồ cũng chẳng nói làm gì. Nhưng lần thứ hai một giọt rượu ta cũng không đụng vào, chỉ ở trong tù đường đợi nửa canh giờ, sau đó cũng chỉ nói với tên tiểu tử họ Triệu kia mấy câu, ngay sau đó thoáng một cái, đầu đau như muốn nứt ra, như là bị người khác đập một cái. Có phải là ta đã bị người khác hạ mê hương không?

Ta dừng một chút, nói: “Mê hương vừa ngủ một chút liền lập tức ngất đi sao?”

“Cũng không hẳn, phải xem mê hương hạ bao nhiêu. Nếu dùng nhiều thì lập tức ngất xỉu, dùng ít thì một lúc sau mới ngất.”

Trong lòng ta thấy khó hiểu.

Bất kể nói thế nào, ta cũng là người Tô gia. Ta cũng chỉ dừng lại ở phủ đệ nhà mình có một khắc, không phải lúc nào cũng mất ý thức rồi bị khiêng ra chứ. Rốt cuộc là ai làm vậy với ta? Chẳng lẽ trong Tô phủ còn ẩn giấu chuyện gì mà ta không biết?

Ta lúc này chẳng còn tâm trạng nói chuyện phiếm với Ninh Hằng nữa, ta giả bộ ngáp liên tục, rồi trở về tẩm cung của mình. Ngoài cửa sổ ánh trăng sáng rõ, nhưng ta lại không có tâm trạng thưởng thức. Ta nằm trên giường trần trọc, rất lâu vẫn không thể đi vào giấc ngủ. Ta nghĩ cả đêm, uống hết một bình trà Bích loa xuân, tới tận lúc trời sáng, ta quyết định phải quay về Tô phủ một chuyến nữa.

Chương 16

Lần trước vừa từ Tô phủ về, Hoàng đế đã thả Ninh Hằng về Phúc Cung của ta. Đoán chừng Hoàng đế cũng chưa biết gì. Oa nhi trong bụng ta này cũng thật kỳ quái, ta dám khẳng định là Hoàng đế có nhúng tay vào chuyện này.

Tô phủ chắc chắn là manh mối trọng yếu giúp ta khám phá được bí ẩn này.

Hoàng đế đối với ta đã có nghi ngờ, nếu ta lại tới Tô phủ, thì Hoàng đế lại càng nghi ngờ hơn. Ta không thể làm liên lụy tới Thường Trữ, lần này không nên nhờ Thường Trữ hỗ trợ đưa ta ra ngoài nữa.

Nhưng hôm nay Tô phủ ta thật sự rất muốn đi.

Nhưng mà ta suy nghĩ nát cả óc, cho đến khi Ninh Hằng tới, ta cũng chẳng nghĩ ra được biện pháp gì.

Ninh Hằng cùng Hoàng đế tiến đến, Hoàng đế hôm nay vẫn là bộ dạng cười tủm tỉm như mọi hôm, hân hạnh an với ta, rồi ngồi xuống bên cạnh. Ninh Hằng lại biến trở lại thành một đại tướng quân ít nói nghiêm trang, ta liếc mắt nhìn hắn, hắn cũng nhìn ta, ánh mắt vừa đụng nhau, ta mỉm cười, “Trí Viễn, đừng đứng nữa, ngồi xuống bên cạnh ai gia đi.”

Hoàng đế đang dùng trà buồng chén xuống, tựa tiêu phi tiêu nói: “Thái Hậu đối với Ninh khanh đúng là rất quan tâm.”

Ninh Hằng đi tới, ngồi xuống cạnh ta, ta cười cười, nói: “Trí Viễn là phụ thân của oa nhi trong bụng ta, ta tất nhiên là phải quan tâm rồi.” Khi nói xong, ta đem thần sắc của Ninh Hằng cùng Hoàng đế nhìn thật kỹ, Ninh Hằng từ trước vẫn là lạnh nhạt, ta cũng chỉ nói một câu dò xét, sắc mặt của hắn lập tức biến đổi. Hoàng đế vẫn như trước cười tủm tỉm, thần sắc chưa có một chút biến hoá. Ngược lại lại cười ha ha: “Đúng rồi.”

Hoàng đế vừa nói xong, nhưng theo đạo hạnh của ta lại dễ hiểu được. Ta khá là cảm khái, lúc tiền cung, Hoàng đế cùng lắm mới chỉ tám tuổi,

thường thường mở to đôi mắt hạnh long lanh nghe ta kể chuyện thú vị ngoài cung. Còn có lần Hoàng đế hái dâu, sợ bị người khác biết được, nên đêm hôm khuya khoắt, thân hình nhỏ bé ôm chần bông to dùng lén chuồn ra khỏi Đông Cung, cứ theo đường quen tới cung của ta, đem chần bông giấu dưới gầm giường ta.

Chớp mắt một cái, thái tử điện hạ hái dâu ngày đó cũng đã thành dương kim Thánh Thượng, ái ố hỉ nộ đều không hiện ra mặt, tiểu thái tử đáng yêu ngày đó đã biến mất tăm mất tích rồi. Nghĩ đến hiện nay Hoàng đế hái dâu, nhất định mặt không đổi sắc sai người trong cung đem đi xử lý luôn.

Ta càng nghĩ càng thấy thương cảm, không khỏi thở dài một tiếng.

Hoàng đế nói: “Thái Hậu vì sao lại thở dài?”

Ta nói: “Chỉ nghĩ tới mấy chuyện hồi xưa thôi.”

Hoàng đế sờ sờ cằm, nói: “Vài ngày nữa là tới Trùng dương, Thái Hậu từng nói qua với trẫm, mỗi khi tới ngày Trùng dương, Thái Hậu cùng người nhà lên núi cao ngắt cây thù du thưởng hoa cúc. Chắc là càng tới gần ngày hội nên càng hoài niệm, Thái Hậu tất nhiên sẽ cảm thấy thương cảm.”

(Ngày 9/9 âm lịch. Ngày xưa người ta cho rằng số 9 là số dương, nên gọi là trùng dương)

Hoàng đế nói xong, ta lại càng thương cảm.

Không ngờ câu tiếp theo Hoàng đế lại nói: “Hôm nay thời tiết cuối thu thoải mái, Thái Hậu nếu không mệt thì xuất cung tới Tô phủ một chuyến, để giảm đi nỗi nhớ nhà.”

Trong lòng ta vui sướng, nhưng trên mặt vẫn thản nhiên nói: “Cũng tốt.”

Không ngờ Hoàng đế lại nói: “Hôm nay trong triều cũng chẳng có đại sự, Ninh khanh ngươi đi cùng Thái Hậu tới đó đi.”

Ninh Hằng trả lời “Được” .

Ta nhìn chăm chăm miệng Hoàng đế, sợ miệng hắn lại phun ra câu nào nữa. May mắn, tiếp theo Hoàng đế đứng dậy về cung phê duyệt tấu chương .

Trong lòng ta cực kỳ vui mừng, hận không thể đến khu chiêng gõ trống để thể hiện sự vui mừng trong lòng.

Hoàng đế vừa đi khỏi, ta quay đầu nhìn chăm chăm Ninh Hằng, “Người muốn cùng ai gia xuất cung?”

Ninh Hằng nói: “Ý chỉ của bệ hạ, Trí Viễn không thể không theo.”

Lời này nói ra ta nghe thấy rất là bức mình, nhưng Ninh Hằng nói cũng là sự thật. Hoàng đế mở miệng cho ta tới Tô phủ, không để tâm phúc theo chân ta, hắn làm sao yên tâm được? Thôi, đi theo thì đi theo, cũng tốt còn hơn ta ngồi trong Phúc Cung nghĩ nát đầu cũng chẳng ra cái nguyên nhân.

Có Ninh Hằng đại tướng quân đi theo, nên ta chỉ dẫn theo Nhạn Nhi xuất cung. Ở bên ngoài cung, ta một thân cung trang khó tránh khỏi thấy phiền toái, nên trước khi xuất cung, ta gọi Nhạn Nhi vào tẩm cung trang điểm cho ta. Nhạn Nhi ở phương diện trang điểm thì tay chân lại không linh hoạt, nàng loay hoay một lúc lâu, búi tóc của ta chỗ rơi chỗ rụng không thành hình thù gì. Ta thấy nàng vẻ mặt chán nản, nên nói luôn: “Thôi, để ai gia tự mình làm.”

Nhạn Nhi là cung nữ không khéo léo nhất trong đám cung nữ của ta, nàng ngoại trừ bộ dáng đáng yêu linh động thì thân thủ cũng không tồi, nhưng hoàn toàn không đáp ứng yêu cầu một cung nữ. Mà Nhạn Nhi nói, gia cảnh nhà nàng cũng không tồi, nhưng về sau lại bị thất lạc người nhà, lưu lạc bên ngoài, lúc sắp chết đói ở đầu đường xó chợ thì được Bình trử hoàng thúc cứu về. Ta thấy tay nàng trắng nõn nà, nghĩ chắc chưa từng phải làm việc nặng.

Ta gọi Nhạn Nhi ở lại tất nhiên là có mục đích.

Ta tùy ý búi một búi tóc đơn giản, bảo Nhạn Nhi thay cho ta một bộ áo váy màu đỏ sậm đơn giản, rồi cúi thấp xuống bên tai Nhạn Nhi nói: “Người muốn luận bàn võ nghệ với đầu gối tướng quân không?”

Nhạn Nhi hai mắt sáng lên, gật đầu như gà mổ thóc.

Ta khẽ cười nói: “Đợi khi tới Tô phủ, ai gia sẽ giúp người thực hiện tâm nguyện.”

Lúc phụ thân ta còn ở nhân thế, sở thích duy nhất là sưu tầm bảo kiếm. Phàm là thứ phụ thân coi trọng, bất kể đối phương ra giá bao nhiêu, phụ thân dù có bán hết vật phẩm trong người, cũng cũng quyết đem được bảo kiếm đó về phủ. Nương ta thường đứng trong phòng trưng bày bảo kiếm thờ dài, nói phụ thân vài lần, nói là phụ thân mỗi lần nhìn thấy bảo kiếm là mắt sáng rực lên, còn sáng hơn cả mắt ta với đệ đệ khi nhìn thấy kẹo.

Chỉ tiếc phụ thân đã ra đi được chín năm rồi, toàn bộ bảo kiếm trong Tô phủ đều đã bị hoả thiêu hết sạch, mặc dù về sau Hoàng đế sai người xây dựng lại Tô phủ, cũng ra lệnh cho thợ rèn đúc phỏng theo hình dáng các bảo kiếm của phụ thân, nhưng chung quy phụ thân, nương và đệ đệ của ta cũng không thể trở về.

Giờ ta nhìn mấy bảo kiếm treo trên tường, trong thâm tâm thương cảm. Nhưng mà thương cảm là thương cảm, việc chính vẫn cần phải làm. Ta thu lại thần sắc, nói với Ninh Hằng: “Trí Viễn, lần trước ai gia thấy người múa kiếm rất đẹp, nói vậy người cũng là người tinh thông kiếm thuật.”

Ninh Hằng nói: “Hai chữ tinh thông, Trí Viễn không dám nhận. Chỉ xem như là có tiếp xúc qua thôi.”

Ta cười nói: “Bảo kiếm bị trưng bày, không bằng đem xuống dùng một lúc, Nhạn Nhi cũng luyện qua mấy chiêu kiếm thức, lúc trước đã năn nỉ ai gia để Trí Viễn cùng nàng luận bàn mấy chiêu. Trách nhật bất như chàng nhật (chọn tới chọn lui không bằng lúc này luôn), Trí Viễn người với Nhạn Nhi thử mấy chiêu đi.”

Nói xong, ta nháy mắt với Nhạn Nhi, Nhạn Nhi khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vẻ hưng phấn, chấp tay hướng Ninh Hằng, nói: “Ninh đại tướng quân, thỉnh chỉ giáo nhiều hơn.”

Ninh Hằng bị buộc phải lên đài, cũng đành đáp ứng, mặt không chút thay đổi lấy kỳ lân trường kiếm, Nhạn Nhi cũng lấy một kiếm sắc khắc hoa văn, hai người cùng nhau tiến ra bên ngoài.

Tỳ nữ người hầu trong phủ cũng rất thông minh, biết ta muốn xem bọn họ so kiếm, nên đã sớm chuẩn bị một chiếc bàn cách đó không xa, cạnh đó có một chiếc ghế, trên ghế có một miếng đệm êm, trên bàn có vô số điểm tâm tinh xảo cùng một ấm trà Bích loa xuân, phía sau có một nữ tỳ duyên dáng đứng che ô.

Ta nâng chén trà lên, sau khi nhấp một ngụm Bích loa xuân, liền nói: “Các người bắt đầu đi.”

Trận tỷ thí này, không cần xem cũng biết được kết quả. Nhạn Nhi so với Ninh Hằng chắc chắn kém hơn. Nhưng mà lại ngoài dự kiến của ta, Ninh Hằng cùng Nhạn Nhi so chiêu thức khác biệt nhau, trong thời gian ngắn chắc cũng khó phân cao thấp.

Không thể không nói, Ninh Hằng bộ dáng cầm kiếm này là vô cùng mê hoặc, mặc thanh sam cầm trường kiếm, lại có vài phần thể ngoại cao nhân tiêu sái. Nhưng mà lúc này ta cũng chẳng có tâm trạng thưởng thức nam sắc, mắt thấy bọn họ hai người cực kỳ chuyên chú, Ninh Hằng trong mắt cũng là thần thái sáng láng hiếm thấy, ta lại uống thêm một ngụm Bích loa xuân rồi lặng lẽ đứng dậy.

Hai tỳ nữ theo phía sau, cũng chẳng biết các nàng là người của ai. Dù sao cũng muốn đuổi khéo hai nàng đi, cũng chẳng phải việc khó. Ta lắc lắc vòng ngọc trên cổ tay, nói với các nàng: “Ai gia muốn đi nhà xí, các người lui xuống đi.”

Hai tỳ nữ vâng lời đáp lời “Dạ” .

Mỗi một lần ta quang minh chính đại vào Tô phủ, ngoại trừ những người hầu hạ từ ngoài mới vào, thì những hạ nhân trong phủ đều tránh né ta. Lúc này những hạ nhân đó đều đứng xem Ninh Hằng cùng Nhạn Nhi bên kia, ta chỗ này xung quanh im ắng, lại tiện cho ta hành động.

Ta vội vàng vòng qua rừng trúc, từ rừng trúc tới từ đường có một lối đi bí mật. Ước chừng qua một khắc, ta đã đi tới trước cửa từ đường, ta nhìn khắp xung quanh, sau khi xác định không thấy ai, ta mới bước vào.

Từ đường trước sau đều yên tĩnh, mà ta lại ở chỗ này hôn mê tới hai lần, trong lòng ta cảm thấy quá kì dị. Nhưng mà lúc này cũng có chuẩn bị, mặc kệ là mê hương gì, ta không hít vào là được. Ta cầm khăn tay bịt kín mũi, bắt đầu tra xét quanh từ đường.

Từ đường vẫn bình thường như trước, trên bàn thờ vẫn bày lư hương cùng nhang đèn.

Ta cố gắng hồi tưởng lại, tổng cộng ta tới từ đường này ba lần, trong đó hai lần hôn mê, nhưng đều hôn mê trong từ đường. Trước hai lần ngất kia, ta cũng chẳng cảm nhận được có mùi thơm gì lạ thì đã ngất luôn. Không ngờ cũng có người gan lớn như vậy, dám quang minh chính đại gây mê ta.

Nguyên nhân ta ngất tuyệt đối không ở ngoài từ đường.

Nhưng lần thứ ba tới từ đường cũng qua nửa canh giờ, vì sao lần thứ ba: không bị ngất? Hay là lần thứ 3: ta không đụng tới cái gì không nên đụng vào?

Ta nhớ lại, rốt cuộc hai lần trước đã làm cái gì mà lần thứ ba: không làm?

Mất ta quét khắp từ đường một vòng, cuối cùng dừng lại ở bát hương trên bàn thờ. Nếu nói lần thứ ba: ta ở từ đường không làm việc gì, thì chính là thắp hương.

Thắp hương thắp hương...

Mắt của ta loé sáng. Lập tức cầm lấy mấy nén hương lên quan sát cẩn thận, đuôi hồng thân vàng, cùng với hương Hoàng gia hay dùng chẳng khác biệt, nhưng...

Ta đang cố gắng suy nghĩ sâu hơn, thì bên ngoài cửa từ đường xuất hiện một bóng người. Lòng ta cả kinh, cuống quýt đem hương nhét vào ống tay áo. Ta hét một tiếng: “Ai?”

Cửa lớn chậm rãi mở ra, ta nhìn chăm chú, là Thẩm Khinh Ngôn.

Chương 17

Ta không ngờ lại gặp Thẩm Khinh Ngôn ở đây, dù sao gặp Thẩm Khinh Ngôn còn hơn là gặp những người khác, ta nhẹ nhàng thở ra, nói: “Thẩm Tương, sao ngươi lại tới đây?”

Thẩm Khinh Ngôn nhẹ nhàng đóng cửa lại, mỉm cười với ta nói: “Thái Hậu có biết đêm mừng mười tháng sau kia xảy ra chuyện gì không?”

Ta sửng sốt, “Ngươi đã điều tra ra?”

Thẩm Khinh Ngôn nói: “Cảnh Chi đã điều tra ra chút manh mối.” Dứt lời, hắn đi tới trước bàn thờ, cúi người lấy ra một nén hương, nói với ta: “Hương này, nhìn kỹ xem?”

Ta nheo mắt, “Có vấn đề sao?”

Thẩm Khinh Ngôn gật đầu nói: “Đúng là, Cảnh Chi sai người xem kỹ hương này, phát hiện nó không giống hương bình thường. Cứ thắp lên nén hương này, thì không quá nửa canh giờ, chắc chắn xảy ra tình trạng hôn mê.” Dừng lại, hắn lại nói tiếp: “Đêm mừng mười tháng sáu kia, Thái Hậu ngửi mùi hương này nên bị hôn mê, Cảnh Chi lúc ấy tưởng Thái Hậu bị say rượu nên không suy nghĩ nhiều, liền để Như Thi cùng Như Họa đỡ Thái Hậu hồi cung. Ninh Hằng nói hôm đó cùng Thái Hậu ở trong xe ngựa...” Hắn liếc mắt nhìn ta một cái, rồi lạnh nhạt nói: “đã lợi dụng Thái Hậu, theo Cảnh Chi điều tra, lúc Thái Hậu trên đường hồi cung, Ninh Hằng đang ở quán trà uống trà, có ông chủ quán trà có thể làm chứng. Oa nhi trong bụng Thái hậu có lẽ là có khi ở trong cung.”

Tuy rằng ta sớm đã biết Thẩm Khinh Ngôn đối ta không có tình cảm gì, nhưng lần này hắn lại bình tĩnh bàn luận oa nhi trong bụng ta lúc nào thì có, ta thấy thâm tâm lạnh đi. Ta nhìn hắn, hỏi: “Thẩm Tương còn tra ra gì nữa?”

Thẩm Khinh Ngôn trầm ngâm một lát, rồi nói: “Bệ hạ đối với Cảnh Chi đã có nghi ngờ, nay lại ngờ vực vô căn cứ quan hệ giữa Cảnh Chi với Thái hậu.”

Hoàng đế lúc này đúng là đã nghi ngờ ta với Thảm Khinh Ngôn, nên mới bất cứ giá nào cũng đưa Ninh Hằng tới cạnh ta. Ninh Hằng cũng chỉ danh nghĩa là nam hầu, thực chất là tới giám thị.

Thảm Khinh Ngôn đột nhiên tới gần ta, hắn nói nhỏ: “Hoa Bình tướng quân nguyện góp sức tương trợ.”

Ta biến sắc, “Hoa Bình tướng quân? Người bảo thủ đấy sao?”

“Đúng vậy.”

Ta nói: “Thảm Tương mồm mép thực tốt.” Hoa Bình tướng quân là người bảo thủ rất trung thành tận tâm với Hoàng gia, tâm tư đối với Hoàng đế là nhật nguyệt chứng giám, nay lại nguyện ý gia nhập đội quân mưu phản, Thảm Khinh Ngôn đúng là lợi hại.

Thảm Khinh Ngôn nói: “Hoa Bình tướng quân cũng giống với Cảnh Chi, chỉ nguyện trung thành với Hoàng thượng chân chính.”

Ta hơi sửng sốt, “Người làm cách nào để Hoa Bình tướng quân tin rằng đương kim Thánh Thượng không phải là bệ hạ chân chính?” Tô gia diệt môn, người biết được chân tướng có thể làm chứng chỉ có một mình ta. Mà ta cũng chẳng biết vật chứng chứng minh bị giấu ở chỗ nào nữa.

“Muốn tạo chứng cứ giả cũng không khó.”

“Hoa Bình tướng quân tin sao?”

Thảm Khinh Ngôn gật đầu, cười nhẹ: “Bằng không sao hắn lại nguyện ý xuất binh tương trợ? Nay chỉ còn bên Bình Trữ Vương gia kia, nếu Bình Trữ Vương gia có thể khuyên bảo hai vị Vương gia khác cùng mưu phản, thì ngày bức cung (bức Hoàng thượng thoái vị) sắp tới rồi.”

Bỗng dưng, Thảm Khinh Ngôn nhìn ống tay áo của ta, nói: “Thái Hậu trong tay áo đang giấu gì kia?”

Ta từ trong tay áo lấy ra một nén hương, cười nói: “Vừa rồi ai gia tưởng là Trí Viễn, nên quỳnh lên nhét luôn vào trong tay áo.”

Thẩm Kinh Ngôn trầm mặc, nói: “Thái Hậu, Cảnh Chi có một lời, không biết có nên nói hay không.”

Ta nói: “Cứ nói.”

Thẩm Kinh Ngôn nói: “Đại sự sắp tới, tư tình nhi nữ mong rằng Thái Hậu tạm thời bỏ qua.” Ta sững sốt, hắt lại nói: “Huống hồ Ninh Hằng lại là người của bộ hạ, với Thái Hậu là vạn vạn lần không có khả năng.”

Ta nhú mày nói: “Ai gia đối với Trí Viễn không hề có ý niệm khác trong đầu.”

Thẩm Kinh Ngôn nhẹ giọng nói: “Thế thì tốt.”

Ta ra khỏi từ đường, mới đi được bảy tám bước, đã thấy Ninh Hằng cùng Nhận Nhi, còn có mấy tỳ nữ Tô phủ, chắc là thời gian đi nhà xí của ta hơi dài, nên mới làm bọn họ chú ý.

Ta làm bộ chẳng có chuyện gì, mỉm cười nói: “Kết quả luận bàn thế nào?”

Nhận Nhi nói: “Ninh đại tướng quân kiếm pháp rất cao, Nhận Nhi thua tâm phục khẩu phục.”

Ta liếc mắt nhìn Ninh Hằng một cái, Ninh Hằng thản nhiên nói: “Bên người Thái Hậu đúng là ngọa hổ tàng long.”

Ta cười cười, nói: “Nhận Nhi, Ninh đại tướng quân đang khen người kia, còn không tạ ơn tướng quân.”

Nhận Nhi nhìn nhìn ta, lại nhìn nhìn Ninh Hằng, đỏ mặt, nhỏ giọng nói: “Tạ ơn Ninh đại tướng quân khích lệ.”

Từ chỗ Thẩm Kinh Ngôn biết được chân tướng, ta cũng cần ở lại Tô phủ nữa. Ta thấy thời gian vẫn còn sớm, liền tính đi phủ công chúa trò chuyện với Thường Trữ.

Phủ của Thường Trữ công chúa đúng là xa hoa, Thường Trữ yêu nhất chính là những đồ vật lóng lánh ánh vàng, Ngự Sử đài từng dâng không ít tấu chương, tâu cáo Thường Trữ không đúng, mà lúc ấy ta còn buông rèm chấp chính, gặp mấy tấu chương như vậy thì đầu đầu không dứt, chỉ đành một bên khuyên Thường Trữ bớt phóng túng một chút, một bên coi như không nhìn thấy mấy tấu chương đấy. Nay Hoàng đế chấp chính, một chút giả bộ cũng không làm, trực tiếp phê duyệt nói: Công chúa một nước, tất nhiên là phải như thế.

Sau khi Thường Trữ có thai, Hoàng đế phái rất nhiều thị vệ tới phủ công chúa, lúc này một con ruồi muốn bay vào cũng thấy khó khăn. Xe ngựa dừng trước phủ công chúa, Thường Trữ cũng chẳng biết nhận được tin tức ta muốn đến phủ công chúa lúc nào, mà đã sớm đứng ở cửa nghênh giá, lúc này đứng bên cạnh Thường Trữ là Phò mã. Phò mã với Thường Trữ đứng rất gần nhau, Thường Trữ cười nhẹ, so với vẻ cười gượng mấy ngày trước, thì ý cười trong mắt là thật hơn.

Không thể không nói, Thường Trữ mắt chọn người đúng là quá tốt. Nàng chọn Phò mã thật sự rất tuần mỹ, tất cả những lang quân bên người Thường Trữ có đứng sắp hàng cũng chẳng ai bằng được Phò mã. Đúng cùng Thường Trữ một chỗ, quả nhiên là kim đồng ngọc nữ, trai tài gái sắc. Trách sao Thường Trữ lúc trước không thêm đề ý tới phản đối của mọi người mà kiên quyết kết duyên với Phò mã.

Nay Phò mã đối với Thường Trữ cũng không tồi, phía trước phía sau đều chiều cố rất thoả đáng, hai người cực kỳ ân ái. Ta nhìn cũng thấy vui mừng, Thường Trữ cuối cùng cũng khổ tẫn cam lai. (thời kỳ cực khổ đã qua, cuộc sống an nhàn tới)

Nhận Nhi đỡ ta ngồi xuống vị trí chủ thượng ở đại sảnh, ta uống một ngụm trà, trêu ghẹo nói: “Thường Trữ, ngươi với Phò mã tình cảm thật tốt.”

Thường Trữ cười nói: “Quán Quán, ta thấy ngươi với Ninh Hằng tình cảm cũng không tồi. Hai người dính nhau như kẹo đường, mỗi lần ta gặp ngươi, lúc nào cũng thấy Ninh Hằng ở đấy.”

Ta suýt nữa thì bị sặc, may là lúc này nam nhân đều ra ngoài hết, bằng không Ninh Hằng nghe thấy, khuôn mặt kia chẳng biết đã hồng tới dạng nào rồi. Ta nói: “Thường Trữ ngươi đừng có nói giỡn nữa.”

Thường Trữ nhắc lấy miếng bánh hạt sen cắn một miếng, cười nói: “Quán Quán, ngươi khi nào mới để ta gặp lang quân giấu trong Tô phủ đây?”

Ta híp mắt, “Cái này không vội.” Lời này nói ra ta không muốn nghĩ tiếp nữa, nên nói chuyển đề tài. Ta liếc mắt nhìn bụng Thường Trữ, lại liếc mắt nhìn xuống bụng mình, cảm khái nói: “Thường Trữ, oa nhi trong bụng ngươi được mấy tháng rồi?”

Thường Trữ lấy khăn ra lau tay, “Hai tháng.”

“Ngươi hai tháng so với ta ba tháng, bụng lại lớn hơn.”

Thường Trữ xem xét bụng của ta, nói: “Chắc là tình trạng thai nhi của ngươi không giống ta. Ta nghe Thái y nói, có những phu nhân tới năm sáu tháng mới lộ bụng bầu.”

Ta hỏi Thường Trữ: “Ngươi sau khi có hỉ mạch, thích ăn chua hay là ăn cay?”

Thường Trữ “ô” một tiếng, “Hình như là cay, gần đây chỉ thích ăn cải trắng ướp cay.”

Ta cười: “Nghe nói thích ăn cay sinh nữ nhi, xem ra oa nhi trong bụng ngươi là nữ rồi.”

Thường Trữ mắt sáng rực lên, “Quán Quán ngươi lần trước không phải nói ngươi thích ăn chua sao, chẳng lẽ là nam oa nhi? Như thế đúng là không tồi, đợi hài tử sinh ra, chúng ta cho bọn chúng dính hôn luôn.”

Ta che miệng cười nói: “Thường Trữ, đêm ba mươi vẫn chưa phải là tết nha. Nếu ngươi sinh nam oa nhi, ta sinh cũng là nam oa nhi, thì biết làm thế nào?”

Thường Trữ lơ đãng nói: “Hài tử nếu thích nhau, thì cho thành hài tử đoạn tay áo có sao đâu?” (đoạn tay áo chỉ phích ấy, các nàng ham đọc đam mỹ chắc biết nhiều haha)

Xem ra hài tử Lý gia đều thích đoạn tay áo, Hoàng đế như thế, Thường Trữ cũng chẳng phản đối. Ta cũng chẳng thấy có vấn đề gì, đã làm cha mẹ, ta cũng chẳng hy vọng xa vời hài tử của ta tương lai có thể phong hầu bá tướng làm rạng rỡ tổ tông, chỉ mong hài tử sống thật thoải mái, mọi chuyện đều thuận lợi, chỉ cầu cả đời không đau khổ, như thế là được rồi.

Ta nói chuyện phiếm với Thường Trữ một hồi lâu, thì tỳ nữ của Thường Trữ bung vào một bát thuốc đen như mực, Thường Trữ vừa nhìn thấy, lập tức nhíu mày, ta cười nói: “Đây là thuốc dưỡng thai?”

Thường Trữ gật đầu, thanh âm mệt mỏi nói: “Thuốc dưỡng thai này đắng kinh khủng, nếu không phải ăn cùng với mút hoa quả, ta uống một ngụm chắc chắn sẽ phun ra bằng hết.”

Thường Trữ từ nhỏ đã sợ đắng, đối với nàng lúc uống thuốc là mặt nhăn mày nhíu, ta thì uống mãi cũng thành thói quen, ta nói: “Uống nhiều sẽ không thấy đắng. Ta uống cũng được một thời gian rồi.” Dừng lại, ta lại nói: “Thường Trữ, ta chỉ cho ngươi một cách. Lúc ngươi uống thuốc dưỡng thai, cứ coi như nó là nước nho đi, thì sau đó, ngươi sẽ không thấy đắng lắm.”

Thường Trữ thở dài: “Nói thì dễ, chứ lúc làm thì đúng là thống khổ.”

Ta thấy thế, nói luôn: “Ta với ngươi cùng uống đi, sáng nay vội xuất cung, quên uống thuốc dưỡng thai. Dù sao thuốc dưỡng thai nào mà chẳng giống nhau. Có người cùng uống, uống vào cũng dễ thở hơn.”

Thường Trữ đáp ứng sai người làm thêm một chén thuốc dưỡng thai nữa mang vào.

Thường Trữ nói: “Quán Quán, có người làm tri kỉ, cuộc đời này của ta đúng là không vô ích.”

Ta cười nói: “Mấy lời nghiêm trọng này, chúng ta lúc nào lại thành khách sáo thế.” Ta đến giờ vẫn nhớ rõ, lúc năm mười ba tuổi ấy, sốt cao không hạ, là Thường Trữ canh giữ bên giường, sợ thái phi hạ độc trong thuốc, nên lần nào trước khi ta uống thuốc Thường Trữ nhất quyết phải tự mình thử qua đã. Từ lúc đó trở đi, ta đã nghĩ, Thường Trữ đối đãi với ta như thế, tương lai ta nhất định phải báo đáp nàng.

Thường Trữ cười cười, bung chén thuốc lên uống một ngụm, khuôn mặt nhăn nhó. Nàng nhú mày nhìn ta, khổ sở nói: “Đúng là quá đắng.”

Ta cười hắc một tiếng, “Chúng ta cùng uống, xem ai uống xong trước.” Dứt lời, ta nâng chén thuốc trong tay lên uống một ngụm lớn, thuốc vừa vào trong miệng, ta run run.

Vị thuốc dưỡng thai này sao lại không giống với thuốc ta thường uống?

Chương 18

Ta thần nhiên uống xong bát thuốc dưỡng thai, sau đó ta biểu lộ vẻ mặt mệt mỏi cáo từ với Thường Trữ, Thường Trữ cũng không giữ, chỉ nói với ta “Dưỡng thai thật tốt” vân vân gì đó.

Sau khi hồi cung, ta vẫn thần nhiên như trước bảo Như Ca đem bát thuốc dưỡng thai vào. Ta bảo Như Ca để trên bàn, lơ đãng hỏi: “Thuốc dưỡng thai này là ai sắc?”

Như Ca nói: “Bẩm nương nương, là Như Ca.”

“Là dựa theo đơn thuốc Thái y kê?”

Như Ca đáp: “Đúng vậy, nương nương.”

Ta phát tay, để Như Ca lui ra ngoài. Xung quanh không còn cung nữ, ta bung bát được lại uống một ngụm, quả thực hương vị không giống với bát thuốc dưỡng thai của Thường Trữ. Ta chẳng chút nghĩ ngợi đem bát được đổ vào bồn hoa.

Bên ngoài sắc trời tối dần, ta gọi Nhạn Nhi tiến vào. Trong Phúc Cung lớn như vậy, Như Ca Như Họa Như Thi Như Vũ các nàng bốn người chắc chắn có can hệ tới Hoàng đế, lúc này người duy nhất có thể tin cậy là Nhạn Nhi.

Nhạn Nhi thân thủ cũng không tồi, để cho nàng tới viện thái y trộm đơn thuốc ta cũng thấy yên tâm. Ta dặn dò cẩn thận Nhạn Nhi, Nhạn Nhi đúng như ta dự tính đã nói: “Thái Hậu, ta nhất định sẽ giúp người đem về.”

Ta vừa lòng cười cười. Ta lúc trước chấp nhận để Hoàng đế hoài nghi cũng nhất quyết muốn đem Nhạn Nhi lưu lại làm cung nữ nguyên nhân chính là thế này, Nhạn Nhi quá mức nghĩa khí, Bình trử hoàng thúc chỉ cứu nàng một lần, nàng nguyện lấy tính mạng ra báo đáp. Ta cứu nàng một mạng, nàng nhất định cũng sẽ báo đáp ta.

Hôm sau ta giả bộ không khỏe, kêu tất cả mọi người trong thái y viện tới Phúc Cung, người nào cũng phải bắt mạch cho ta, ta ước chừng có thể giữ chân bọn họ nửa canh giờ, thấy Nhạn Nhi sắc mặt trầm tĩnh đi đến, thì lập tức cho bọn họ lui xuống.

Nhạn Nhi đưa ta đơn thuốc, ta hỏi nàng: “Xác định không lấy sai chứ?”

“Không thể, tất cả các đơn thuốc trong thái y viện đều có ghi chép lại. Đơn thuốc này tất nhiên là thuốc dưỡng thai của Thái Hậu người.”

Ta thấy Nhạn Nhi vẻ mặt chắc chắn nên cũng tin tưởng. Ta mở đơn thuốc ra xem xét kỹ càng, ta cũng không học qua y lý, nên có nhìn cũng chẳng phát hiện ra có gì không ổn. Ta nghĩ hai ngày, tới ngày thứ ba, Thường Trữ tiến cung thăm ta.

Ta vừa thấy Thường Trữ lập tức nghĩ ra một chủ ý, lập tức tận dụng nói để giúp Thường Trữ giải khuây, nên cho nàng mượn Nhạn Nhi mấy ngày.

Thường Trữ đáp ứng rất sáng khoái, có vẻ nàng vui mừng thật sự.

Nhạn Nhi trước khi xuất cung, ta đem bản sao của đơn thuốc đưa cho nàng, để nàng tìm cơ hội ra phủ đi tìm một đại phu để hỏi. Nhạn Nhi nói nhanh “Được”, dừng một chút, nàng lại do dự nhìn ta, muốn nói gì đó lại thôi.

Ta nói ôn nhu, hỏi: “Sao thế? Đang lo lắng à?”

Nhạn Nhi lắc đầu, nói: “Ta có một tâm nguyện, không biết Thái Hậu có thể giúp ta thực hiện không?”

Ta híp mắt, Nhạn Nhi này thật ra rất thông minh, biết được đây chính là thời điểm để áp chế ta, “Tâm nguyện gì? Người cứ việc nói, chỉ cần ai gia có thể làm được, tất nhiên sẽ giúp người thực hiện.”

Nhạn Nhi nhỏ giọng nói: “Ta có một huynh trưởng, từ nhỏ đã thất lạc, lúc này đang ở ngay trong cung, mong Thái Hậu có thể giúp ta tìm được huynh trưởng của ta.”

Ta nói: “Cái này đơn giản, nam nhân trong cung cũng không nhiều, muốn tìm người không phải là việc khó, chỉ cần huynh trưởng người ở trong cung, ai gia có quạt tung ba thước đất cũng giúp người tìm ra huynh trưởng.”

Nhạn Nhi gật đầu, cảm kích nói: “Tạ ơn Thái Hậu.”

Sau mấy ngày, mỗi lúc Như Ca bưng thuốc dưỡng thai tới, ta đều nhân lúc không ai chú ý liền nhanh đồ đi. Ninh Hằng mấy ngày nay từng giây từng khắc đều theo bên người ta, ta nhân đến chẳng có việc gì làm thỉnh thoảng lại đùa giỡn hân, nhìn thấy hân khuôn mặt đỏ bừng, tất cả vấn đề không thoải mái trong lòng ta đều biến mất.

Lúc Nhạn Nhi trở về, ta đang cùng Ninh Hằng chơi bài mã điều hai người.

Cùng Ninh Hằng đánh bài mã điều là một việc cực kỳ vui vẻ, hân tuy là người mới chơi, nhưng lại rất nhạy cảm với các quân bài, nhìn qua cũng biết được ta muốn quân bài nào. Kỳ thật đánh bài mã điều bài chơi cũng vui, Ninh Hằng người này trên triều không biết linh hoạt, chẳng biết vì sao trên bàn đánh mã điều lại có thể làm ta cực kỳ vui vẻ.

Ta tùy tiện lấy một quân bài, rồi hỏi: “Nhạn Nhi, ở phủ công chúa mấy ngày thấy thế nào?”

Nhạn Nhi nhỏ giọng trả lời: “Thường Trữ công chúa đối đãi vô cùng tốt.”

Ta đánh ra một quân, cười nói: “Thường Trữ đối với người của ai gia đều đối xử vô cùng tốt.” Dừng lại, ta đột nhiên nhớ tới việc Nhạn Nhi từng nói lúc trước, “Nhạn Nhi, huynh trưởng lúc trước người nói có bức họa nào không?”

“Không có. Huynh trưởng ta từ nhỏ đã thất lạc, ta chỉ nhớ rõ hấn có một đôi mày rậm mắt to.”

Ta nhất thời cùng Nhạn Nhi nói chuyện, không cần thận đánh một quân bài không nên đánh, ta nhả mặt nhú mày, lại nhìn Ninh Hằng, Ninh Hằng cúi mắt xuống nói: “Trí Viễn cái gì cũng chưa nhìn thấy.”

Ta vui vẻ ra mặt cầm lại quân bài lên tay, lại nói với Nhạn Nhi: “Trong cung nam tử mày rộng mắt to cũng lắm người, người nhìn xem, Trí Viễn đó cũng là mày rậm mắt to. Có khi hấn chính là huynh trưởng thất lạc nhiều năm của ngươi cũng nên.”

một lát sau Nhạn Nhi mới nói: “Thái Hậu đừng nói đùa thế. Ninh đại tướng quân cũng không phải là người trong cung, làm sao có thể là huynh trưởng của ta được?”

Ninh Hằng đánh một quân bài ta muốn ăn, sau khi ăn xong, có chút buồn rầu nói: “Chỉ nhớ rõ là mày rậm mắt to, thì đúng là khkhó khăn. Nếu không ai gia kê toàn bộ nam tử trong cung tới đứng thành một hàng, cho người nhìn từng người một xem sao?”

Nhạn Nhi nói: “Tạ ơn Thái Hậu.”

Sau khi đánh với Ninh Hằng xong một ván bài, ta có chút mệt mỏi. Ta gấp một cái, để Ninh Hằng lui xuống. Nhạn Nhi hầu hạ ta thay quần áo ngủ trưa, sau khi Nhạn Nhi thay giúp ta bộ áo ngủ rộng, ta hỏi nhỏ: “Đã tra ra gì chưa?”

Nhạn Nhi nhìn bụng của ta, nhẹ giọng nói: “Đại phu nói, đơn thuốc kia nếu uống liên tục nhiều ngày, sẽ biểu hiện như là đang mang thai.”

Ta run lên, tay theo bản năng xoa xoa cái bụng. Nói như thế, oa nhi trong bụng ta là không tồn tại sao? Hôm mừng mười tháng sáu kia, cuối cùng lại chẳng phát sinh chuyện gì sao.

Nghĩ đến người phía sau làm ra màn này cũng đã rõ ràng, trừ bỏ Hoàng đế nhi tử của ta kia thì chẳng còn ai nữa.

Hoàng đế nhi tử của ta quả thật đã trưởng thành, lại còn tính cả kể lên người ta. Ta trong lòng lúc này không biết là có cảm giác gì, ta hai tay sờ sờ bụng dưới, lúc suy nghĩ bên trong chẳng có gì, lòng ta lại có chút cảm khái. Xem ra cùng với oa nhi của Thường Trữ kết thân hoặc oa nhi đoạn tay áo, đều không có khả năng thành hiện thực rồi.

Lúc ngủ trưa tỉnh dậy, bên ngoài màn đêm đã buông xuống, không ngờ ta lại ngủ nhiều thế. Ta lười nhác vươn vai, miễn cưỡng kêu một tiếng “Nư Ca”. Giây lát sau, Nư Ca liền bước vào, đem toàn bộ đèn trong phòng thắp lên.

Ta ngáp một cái, hỏi: “Lúc này là giờ nào?”

Nư Ca nói: “Bẩm nương nương, đã là giờ mẹo năm khắc rồi.”

Ta lần này ngủ trưa cũng dài thật, ngủ quá hai canh giờ liền (một canh giờ hồi xưa bằng 2 tiếng hiện nay). Ta nói: “Tối Noãn Các dùng bữa tối đi.” Dừng lại, ta hí hóp hỏi: “Ninh Hằng có ở Phúc Cung không?”

Nư Ca đáp: “Bẩm nương nương, có.”

Ta nói: “Truyền hắc tới dùng bữa cùng.”

Tuy nói mỗi người trong cung này đều biết hát hí khúc, nhưng ta này nếu đùa cợt thì được chứ hát xướng thì hơi khó khăn một chút. Vừa nghĩ đến Ninh Hằng đầu gối này hằng ngày đều trợn mắt cùng ta xướng hí khúc, trong đầu ta lập tức thấy không thông thuận. Trong đầu ta đã thấy không thông thuận, ta muốn tra tấn Ninh Hằng.

Lúc này khi dùng bữa tối, vừa ăn mấy miếng nhỏ đã buông đũa xuống. Ta vừa buông đũa, Ninh Hằng tất nhiên cũng ngừng lại. Hắc nâng mắt nhìn ta, ánh mắt hắc trong sáng như chưa bao giờ chạm vào xuân tuyết. (cách nói lái gái gú ấy mà)

Lòng ta muốn trêu đùa Ninh Hằng lại nâng lên vài phần, ta thanh âm lãnh đạm nói: “Đêm nay đồ ăn quả thực rất khó nuốt.”

Mọi người thở cũng không dám thở mạnh, ta nhíu mày nói: “Tất cả đều đem đồ đi, ai gia không muốn nhìn thấy mấy đồ này lần nào nữa.” Dừng lại, ta nói: “Đem thuốc dưỡng thai bung lên.”

Giây lát sau, toàn bộ đồ ăn trên bàn đều bị đem đi, Như Họa bung bát thuốc dưỡng thai tới, ta liếc mắt nhìn, lại liếc mắt nhìn Ninh Hằng, Ninh Hằng thần sắc thản nhiên, cũng chẳng thu được cái gì.

Ta nói với Ninh Hằng: “Nữ nhân mang thai 10 tháng, mới có thể sinh con. Trong khoảng thời gian này đúng là cực kỳ gian nan. Trí Viễn thân là phụ thân của oa nhi trong bụng ai gia, có nên cùng chia sẻ mấy ngày gian nan vất vả cùng ai gia hay không?”

Ninh Hằng ngăn người, vội nói: “Thái Hậu nói có lý.”

“Như Họa, lại đi sắc thêm một bát thuốc dưỡng thai mang đến.” Ta cười tủm tỉm nhìn Ninh Hằng, tới lúc Như Họa đem thuốc dưỡng thai bung lên, ta nói với hắn: “Nếu Trí Viễn cũng cho rằng ai gia nói có lý, thì sau này mỗi khi ta phải uống thuốc dưỡng thai thì ngươi cũng uống cùng đi.”

Như Họa biến sắc, vội hỏi: “Thái Hậu nương nương, việc này vạn vạn lần không thể.”

Ta giả bộ không nghe thấy Như Họa nói, vẫn nhìn thẳng Ninh Hằng, khéo miệng giương lên nụ cười nhẹ.

Ninh Hằng rũ mắt xuống nói: “Nếu có thể thay Thái Hậu giảm bớt vài phần khổ sở, Trí Viễn nguyện cùng uống thuốc với Thái Hậu.”

Lúc này ánh mắt ta di dời tới người Như Họa, “Ồ? Sao lại nói vạn vạn lần không thể?”

Như Họa ngập ngừng nói: “Thuốc dưỡng thai chỉ là để cho các phu nhân sử dụng, Ninh đại tướng quân đường đường là một nam tử, nếu dùng thuốc dưỡng thai, chẳng phải là... chẳng phải là...”

Ta lúc này cũng nghĩ, nếu Ninh Hằng dùng thuốc này thật, chẳng phải cũng sẽ xuất hiện bệnh trạng như mang hỉ mạch sao. Một đại nam nhân bị chẩn đoán hỉ mạch, đúng là kinh hãi thế tục.

Ta nhìn bộ dáng Ninh Hằng, nếu không nguyên nhân mà bị chẩn ra hỉ mạch, thì thanh danh cả đời Ninh Hằng bị ô uế có nhảy sông cũng rửa không sạch.

Ta thản nhiên nói: “Người lo lắng gì chứ? Ai gia cũng chỉ nói giỡn thôi.” Ta lấy tay chống cằm, nhìn chăm chú thuốc dưỡng thai trên bàn, có chút không kiên nhẫn nói: “Các người đều lui xuống đi, Trí Viễn lưu lại.”

Mọi người nối đuôi nhau ra ngoài, Ninh Hằng vẫn như trước ngồi bên cạnh ta, cúi đầu không nói.

Ta hỏi Ninh Hằng, “Trí Viễn, người cảm thấy oa nhi của chúng ta là nam hay là nữ?”

Ninh Hằng mắt buông xuống: “Trí Viễn không biết.”

Ta để mắt sát vào hắn, “Người thích nam oa nhi hay là nữ oa nhi?”

Ninh Hằng nói: “Đều thích.”

Ta sờ sờ bụng, đột nhiên nói: “Trí Viễn, người tới kiểm tra, oa nhi hình như đang động đấy.”

Ninh Hằng sững sốt, ta túm lấy tay hắn đặt lên bụng ta, mặt hắn nháy mắt đã biến đỏ, ta cười tủm tỉm hỏi: “Cha của hài tử, người cảm giác thấy hài tử động đấy không?”

Ninh Hằng tay run run, ta dùng sức giữ, Ninh Hằng không dám bỏ ra. Bỗng dung mặt của hắn nhìn qua có sự rung động, hắn nói: “Động đấy, thật sự là đang động đấy.”

Nhìn biểu tình này của hắn đúng làm cho người khác thấy khủng hoảng, ta suýt nữa đã cho rằng oa nhi trong bụng ta đang động đấy thật.

Hay là Ninh Hằng cũng không biết sự thật?

Chương 19

Trong đầu ta phán đoán —— Hoàng đế cũng không hẳn đã tín nhiệm Ninh Hằng như mọi người nói, lúc này Ninh Hằng cũng không biết oa nhi trong bụng ta là giả, mỗi khi ta uống thuốc dưỡng thai, hắc sắc mặt phức tạp có lẽ là vì lo nghĩ mình là phụ thân.

Hoàng đế nghi tử của ta tâm cơ sâu lắng đúng là làm lòng người lạnh ngắt. Ta càng nghĩ càng chẳng nghĩ ra được duyên cớ, nhưng sự tức giận trong lòng là thật. Cứ nghĩ đến mấy ngày nay ta lo lắng hải hùng thế nào, lúc nào cũng từng khắc từng khắc lo lắng chẳng biết lúc nào lại nhảy ra một người nhận là phụ thân oa nhi trong bụng ta. Ta Tô Cán tự nhận là một nữ nhân hẹp hòi, Hoàng đế làm thế với ta, ta tất nhiên sẽ không để hắn toại nguyện.

Hoàng đế có thể sai Thái y nói dối về hỉ mạch của ta, ta cũng có thể trình diễn một màn Thái Hậu đẻ non. Từ xưa đến nay, phi tần hậu cung đẻ non là chuyện bình thường, mà biện pháp đẻ đẻ non thì lại rất nhiều. Ta suy nghĩ kỹ càng, liền chọn địa điểm định là ở mấy bậc đá triều thần thường đi qua, thời gian là sau khi hạ triều.

Đoạn bậc đá kia cũng không dài, chỉ có tám bậc. Nghĩ đến nếu bị ngã cũng không chết người, cùng lắm cũng chỉ chảy xước da. Thái Hậu đẻ non tất nhiên là phải đẻ non oanh oanh liệt liệt kinh thiên động địa, văn võ bá quan đều là nhân chứng của ta, đến lúc đó Hoàng đế muốn để Thái y bịa chuyện cũng không được.

Hôm sau, mây đen cuộn cuộn, mưa dầm kéo dài, đúng là một ngày lành để đẻ non. Ta mặc một bộ áo váy màu xanh thêu sen tay áo trắng tắp, áo khoác ngoài màu trắng chấm đất, cùng Như Ca Như Họa Như Thi Như Vũ thoải mái bước đến chỗ định trước.

Ta tính toán thời gian, tính toán địa điểm, tính toán nhân chứng, chỉ tính sót Ninh Hằng.

Chân ta vừa trượt, lúc đang chuẩn bị lăn xuống đất, thì Ninh Hằng chẳng biết từ chỗ nào bay đến, đưa tay ôm lấy ta, mặt ta đụng phải ngực

Ninh Hằng.

Trong đầu ta trống rỗng, sau đó ta nghe được xung quanh có tiếng kêu.

Ninh Hằng buông lỏng thất lưng ta, ta nhìn lướt qua các triều thần xung quanh, Thảm Khinh Ngôn ánh mắt tĩnh lặng nhìn ta. Hắn vẫn như trước tao nhã nho nhã, diện mạo vẫn như lúc trước, vẫn là giấc mộng không thể chạm đến của các cô nương vương triều Đại Vinh, nhưng ta lại phát giác lúc này lòng ta lại không thấy nhộn nhạo.

Ta dời ánh mắt đi, thản nhiên nói: “Ai gia không sao, Như Ca, đỡ ai gia hồi cung.”

Mọi người đều khom người nghênh tiền, Như Ca đỡ ta, Ninh Hằng đứng bên trái, lúc ta bước qua, Thảm Khinh Ngôn ngẩng đầu nhìn ta liếc mắt một cái, cái liếc mắt kia sâu không lường được.

Chân ta run run, Ninh Hằng phút chốc hai tay đỡ lấy tay phải ta, nhẹ giọng nói: “Thái Hậu, đường trơn.”

Như Ca cùng Ninh Hằng đứng thật là ăn ý, hắn vừa đỡ, nàng ta liền lập tức rút tay về, yên lặng lùi về phía sau. Lòng bàn tay Ninh Hằng ấm áp xuyên thấu qua quần áo lụa mỏng manh, ta trầm mặc, nhanh chóng nhắc chân lên rời đi.

Khi trở lại Phúc Cung, ta từ đồng đồ tư trang lấy ra túi hương Như Ý Thảm Khinh Ngôn tặng, ta nhẹ nhàng quơ quơ trước mặt, mùi thơm vẫn như trước, tiếng chuông vang lên vẫn như trước, nhưng lúc này tư tình lại phai nhạt. Ta cũng chẳng biết bắt đầu từ lúc nào, chắc là mấy ngày nay, ta cùng Ninh Hằng ở chung lâu ngày, bất tri bất giác tâm tư đối với Thảm Khinh Ngôn phai nhạt ít nhiều.

Ta quơ quơ túi hương như ý trong tay, lúc đang nhìn túi hương tới xuất thần, phía sau đột nhiên truyền đến thanh âm nặng nề của Ninh Hằng đang cúi đầu.

“Thái Hậu.”

Ta phục hồi lại tinh thần, nhanh thu lại túi hương như ý, lãnh đạm nói: “Có chuyện gì?”

“Hôm nay Thái Hậu trượt chân, có thể ảnh hưởng tới gân cốt. Không bằng tuyên Thái y đến xem.”

Ta nói: “Cũng không đau, không cần thêm chuyện.”

Ninh Hằng tiến lên mấy bước, nói: “Lúc này không chữa trị, ngộ nhờ sau này thành bệnh.”

Ta híp mắt, đứng lên, thong thả bước đến trước mặt Ninh Hằng, đánh giá hẩn từ trên xuống dưới, ta nói: “Trí Viễn, người quan tâm ai gia như thế, hay là đối với ai gia tình cảm sâu nặng là thật?”

Hẩn sững sốt, mắt cũng không dám nhìn thẳng ta nữa, hơi hơi cúi mắt, nói: “Trí Viễn ngày đó từng câu, từng chữ đều là thật.”

“Ừm? Câu nào?”

Hẩn hai má hồng lên, “Trí Viễn đối với Thái Hậu nhất kiến chung tình.”

“Nhất kiến chung tình đúng là một từ hay.” Ta dừng một chút, nói: “Vậy nếu một ngày, ai gia cùng bệ hạ đều rớt xuống sông, người sẽ cứu ai?”

Ninh Hằng giật mình thất thần, hẩn nâng mắt nhìn ta. Qua một hồi lâu, hẩn nói: “Cứu Thái Hậu.”

“Ồ?” Ta nhú mày, “Tại sao?”

Hẩn đáp: “Bệ hạ biết bơi.”

Ta cứng đờ người.

Ninh Hằng lúc này vẫn cố chấp nói: “Thái Hậu vẫn nên tuyên Thái y đến xem đi.”

Ta bất đắc dĩ, đành nói: “Theo ý người vậy.”

Ta đúng là không hiểu Ninh Hằng, lúc đầu là nghĩ hấn làm thế vì Hoàng đế phải tâm phúc tới giám thị nhất cử nhất động của ta ta, nhưng mấy ngày nay ở chung, Ninh Hằng đối với ta có thể nói ngàn y trăm thuận (chuyện gì cũng theo, muốn gì được nấy), mọi chuyện đều quan tâm, rất cẩn thận. Ninh Hằng tướng mạo tuy là không bằng Thẩm Khinh Ngôn, cũng không tao nhã nho nhã như Thẩm Khinh Ngôn, nhưng so với Thẩm Khinh Ngôn, Ninh Hằng lại là một tuần lang quân.

Thường Trữ từng nói với ta, nàng sở dĩ đối với Phò mã tình cảm sâu nặng, cũng là vì lúc Phò mã không biết thân phận công chúa của nàng, nhưng vẫn chiếu cố nàng tận tình suốt hơn một tháng. Nàng cảm động, cho nên nàng có làm liều cũng muốn Phò mã này.

Thường Trữ trước khi lấy chồng, còn cười dài nói với ta: “Quán Quán nha, nữ nhân một khi đã cảm động, sẽ yêu luôn nam nhân đó.”

Ta nâng mắt lên đụng phải ánh mắt ôn nhu của Ninh Hằng, trong đầu lại nhớ lại lời Thường Trữ nói, sắc mặt lập tức biến đổi, lạnh giọng nói với Ninh Hằng: “Người đi ra ngoài.”

Ninh Hằng hơi sững sốt.

Ta xoay người, âm thanh lạnh lùng nói: “Ai gia bảo người đi ra ngoài, người có nghe hay không?”

Ninh Hằng lúc này mới đáp lời “Dạ” .

Ta buông tiếng thở dài, sau khi Ninh Hằng rời đi, tâm tư của ta rối loạn. Vừa rồi cũng chẳng biết ta mắc bệnh gì, sắc mặt đang êm đẹp lại biến đổi. Cũng may Ninh Hằng là một quả hồng mềm, ta có làm gì hấn cũng sẽ không tức giận.

Ta xoa xoa thái dương, cảm thấy ta đúng là nên sớm đẻ non, sau đó danh chính ngôn thuận đem Ninh Hằng đuổi đi. Còn tiếp tục thế này nữa, ta cũng chẳng biết biến thành cái dạng gì.

Qua mấy ngày nay, ta bỗng nhiên phát hiện bụng của ta đã xẹp như cũ, bước chân cũng rất thoải mái, có vẻ toàn bộ bệnh trạng có hỉ mạch đã hoàn toàn biến mất. Có vẻ nguyên nhân là ta ngừng uống “thuốc dưỡng thai” kia. Cũng may lúc trước bụng lộ ra cũng không rõ, hơn nữa ngày thường ta đều thích mặc váy dài tay áo rộng, rộng thùng thình, không tới gần sát nhìn thì cũng khó phát giác được.

Mấy ngày nay nghĩ biện pháp, vừa vặn đúng lúc tới Trung thu, cứ theo quy định trong cung, hôm đó sẽ có Trung thu yến (tiệc Trung thu). Ta triệu tới Lễ bộ thượng thư, đem địa điểm tổ chức Trung thu yến từ Ngự hoa viên chuyển tới hồ Hàm Quang.

Lần trước ngã bậc thang không thành, nên lần này ta nhảy hồ. Lúc này thời tiết se lạnh, cũng không lạnh lắm, ngâm người trong hồ nước, cùng lắm cũng chỉ cảm mạo mấy ngày. Nhưng cái thai giả này nếu còn giữ lâu ngày, nhất định sẽ làm Hoàng đế nghi ngờ. Trước lúc đó, ta ra tay trước vẫn tốt hơn.

Hôm Trung thu yến, các quan lại triều thần từ ngũ phẩm trở lên đều tới tham dự, Thường Trữ cũng cùng Phò mã của nàng đến, Thường Trữ bụng đã là lộ ra rất rõ ràng, có thêm Phò mã trước sau che chở, hai người mặc quần áo cùng màu, khuôn mặt Thường Trữ lộ ý cười trong suốt.

Trong lòng ta thấy vui mừng.

Bên hồ Hàm Quang có hai chiếc thuyền, một thuyền là để Hoàng đế cùng các triều thần ngắm hồ, một chiếc thuyền khác là để nữ quyến (người trong nhà quan lại) đi. Ta với Thường Trữ cùng nữ quyến lên thuyền, trên thuyền có bàn ăn rất dài, trên bàn đều là những món ngon Trung thu.

Sau khi ta đựng đĩa, những người khác mới bắt đầu cầm đĩa. Ta không dám ăn nhiều, lướt qua một lượt rồi ngừng, tới lúc nhảy hồ, ăn nhiều lúc đó lại nôn ra hết thôi.

Ta dừng ăn, những người khác cũng không dám ăn tiếp. Ta cười nhẹ, “Không cần nệ lễ nghi, mọi người cứ tiếp tục dùng đi.”

Ta đứng lên, nháy mắt với Nhạn Nhi, Nhạn Nhi liền tới đỡ lấy ta, “Bên ngoài cảnh rất đẹp, ai gia ra ngoài ngắm trăng.” Thường Trữ liếc mắt nhìn ta, có vẻ cũng chuẩn bị đứng dậy, ta vội vàng nói: “Thường Trữ người đang có thai trong người đừng để trúng gió, Phò mã nhà người vừa rồi còn khăn cầu ai gia không để người ra ngoài hứng gió xong.”

Phò mã chính là tử huyệt của Thường Trữ, nói xong Thường Trữ không dám động dậy nữa.

Ta cuối cùng mới thở phào, nếu Thường Trữ không nghe theo, ta có muốn nhảy hồ cũng không được. Bốn người Như Ca các nàng có vẻ cũng định theo, ta thanh âm ôn nhu nói: “Các người không cần theo, có Nhạn Nhi một người là đủ rồi. Hôm nay lâu lâu mới tới ngày hội, các người cứ nghỉ ngơi thoải mái đi.”

Ta cùng Nhạn Nhi ra khỏi khoang thuyền, đứng trên sàn thuyền, hồ Hàm Quang trong đêm, gió lạnh thổi đến, giữa hồ trăng tròn phản chiếu, nước gợn lăn tăn, đẹp không sao tả xiết. Chỉ tiếc, ta đang muốn nhảy xuống hồ.

Nhạn Nhi cũng biết ý định của ta, nàng lo lắng nói: “Thái Hậu, biện pháp này cũng làm sao? Nếu không cẩn thận...” Nàng dừng lại.

Ta nói: “Không sao. Lúc nữa người hô to một chút là được.”

Kỳ thật, ta cũng sợ chết. Nhưng mà nếu lúc này không mượn nhảy hồ để dễ non, sớm hay muộn Hoàng đế cũng sẽ chinh chết ta. Chỉ là đằng nào cũng chết thì chết trước đi, ta đây là sớm làm thì sớm giải thoát.

Cứ theo dự tính của ta, đợi ta nhảy xuống, Nhạn Nhi sẽ hô to. Thuyền ta đi với thuyền Hoàng đế đi cách nhau cũng không xa lắm, chỉ cách có một trượng (1 trượng = 10 thước). Nhất định sẽ có người nhảy xuống cứu ta lên,

nếu thật sự không có người nào, Nhạn Nhi cũng sẽ cứu ta lên. Nói tóm lại, bất kể thế nào, mạng này của ta cũng không mất được.

Ta hít sâu một hơi, lấy tư thế tráng sĩ đoạn (chặt) cổ tay nhảy xuống.

Tùm một tiếng, nước hồ thoáng chốc đã ngập trong miệng trong mũi ta, ta loáng thoáng nghe được tiếng Nhạn Nhi kêu —— “Người đâu, người đâu, Thái Hậu rơi xuống nước! Thái Hậu rơi xuống nước!”

Bản năng muốn sống làm ta không ngừng giẫy giụa trong nước, chẳng qua trong kế hoạch mà ta cho là chu toàn ấy, lại giống như lần trước tính nhầm mất một bước. Lần trước là Ninh Hằng, lúc này là ta đánh giá quá cao thể lực chính mình.

Ta chỉ biết qua vài lần ngụp lặn, cả người bị trảm xuống nước. Nước hồ lạnh như băng từ bốn phương tám hướng tiến vào cơ thể ta, ý thức dần dần trở nên mơ hồ.

Đột nhiên, ta cảm thấy một chút ấm áp phủ trên môi, một bàn tay cực nóng gắt gao dán sát vào eo ta, ta gian nan mở mắt, kỳ thật ta thật sự không nghĩ rằng, người cứu ta sẽ là Ninh Hằng.

Chương 20

Một Trung thu yên ẹp chỉ vì ta mà làm người ngã ngựa đổ, ta mắt tròn xoe nhìn Ninh Hằng sau đó liền hôn mê bất tỉnh. Sau đó hoàn toàn mất đi ý thức, cho tới khi mở mắt ra, đã là đêm khuya ngày thứ hai. Cạnh giường có Như Ca cùng Như Họa đang đứng, các nàng mặt mày ủ rũ, mí mắt khép hờ.

Chắc là uống không ít nước hồ, yết hầu của ta thấy khô khôc, ta nuốt nuốt nước miếng, mở miệng khàn khàn nói: “Giờ nào rồi?”

Ta nói một câu làm bừng tỉnh Như Ca cùng Như Họa, các nàng hai người sắc mặt kích động, sau khi liếc nhìn nhau một cái, Như Họa vội vội vàng vàng chạy ra ngoài, Như Ca rung rung nói: “Đã là giờ sủ hai khắc rồi, nương nương người rút cuộc cũng tỉnh lại, người đã hôn mê suốt hai ngày.”

Giây lát sau, rèm che vén lên, nhiều người chạy vội tới bên giường ta, dẫn đầu là Hoàng đế cùng Thường Trữ, Thường Trữ cầm tay ta, thấp giọng nói: “Có chỗ nào không thoải mái không?”

Ta nhìn mắt Thường Trữ, nàng tóc tai hỗn độn, đôi mắt còn có tơ máu, nghĩ đến ta hôn mê hai ngày Thường Trữ nhất định là rất lo lắng. Ta lắc đầu.

Hoàng đế lúc này mở miệng nói: “Quách Thái y, bắt mạch cho Thái Hậu.”

Lúc này ta mới nhớ tới mục đích nhảy hồ, mắt nhin không được nhìn xuống bụng, Thường Trữ tay run lên, trong lòng ta mờ mờ ảo ảo biết được kết quả rồi.

Quách Thái y sau khi bắt mạch cho ta, nói với hoàng đế: “Bẩm bệ hạ, Thái Hậu thân thể đã không còn vấn đề gì, chỉ cần điều dưỡng nhiều hơn một chút là được.”

Ta run giọng nói: “Hài tử của ai gia...”

Thường Trữ nắm chặt tay ta, nàng thấp giọng nói: “Quán Quán, hài tử mất đi còn có thể có lại. Người chớ thương tâm.”

Ta nâng mắt, nhìn thẳng vào mắt Hoàng đế. Hoàng đế nhìn thật sâu vào mắt ta, nói: “Thái Hậu nên bi thương.”

Trong lòng ta vui mừng, lúc này mới xác thực việc nhảy hồ đã thành công. Ta cúi đầu, dùng ống tay áo lau lau khóe mắt, trầm mặc một lúc, ta khàn khàn cổ họng nói: “Các người lui ra hết đi, ai gia muốn yên lặng một mình.”

Thường Trữ thanh âm ôn nhu nói: “Quán Quán, tối nay ta ngủ với người.”

Ta lắc đầu, nói: “Thường Trữ, người trở về đi.”

Hoàng đế cũng nói: “Hoàng tử, người mấy ngày chưa chợp mắt, vẫn nên trở về nghỉ ngơi đi.”

Thường Trữ nhìn ta, lại nhìn hoàng đế, cuối cùng vẫn đáp ứng. Ta lúc này trong lòng vạn phần áy náy, nếu Thường Trữ biết được đêm Trung thu mấy việc này đều là ta tự biên tự diễn, chẳng biết nàng còn nguyện ý nhận ta là tri kỷ nữa hay không.

Sau khi mọi người rời đi, ta nhìn cung điện trống trơn, trong lòng lại thấy trống rỗng. Ta đột nhiên nhớ tới Ninh Hằng, lúc nhảy hồ Ninh Hằng đã cứu ta, bất kể thế nào ta cũng cần phải tạ ơn hân.

Vừa rời cũng chẳng nhìn thấy hân, chẳng biết có phải Hoàng đế thấy oa nhi ta không còn, liền không để Ninh Hằng làm nam hầu của ta nữa.

Ta nhẹ vuốt cánh môi khô ráo, trong đầu lại nhớ lại nụ hôn trong hồ. Ninh Hằng đôi môi mềm mại ấm áp, so với đồ điếm tâm mỹ vị ngày thường, đúng là quá hút hồn. Ta bỗng cảm thấy hai má khô nóng, như là có lửa thiêu đốt.

Mấy ngày tiếp theo, người trong Phúc Cung đều rất cẩn thận, toàn bộ những đồ đạc vật phẩm liên quan đến hài tử đều bị đem đi. Vì để cho Hoàng đế tin tưởng, ta đành bày ra bộ dạng buồn bực không vui, mỗi ngày cứ đứng giờ ngóng nhìn ra bầu trời bên ngoài, phần lớn thời gian là ngồi ngây người.

Thường Trữ mỗi ngày đều đến gặp ta, Hoàng đế cũng mỗi ngày đều đến thăm ta, Thái y cũng mỗi ngày đến bắt mạch, ngay cả Thẩm Khinh Ngôn cũng đến đây một lần, chỉ duy nhất không thấy Ninh Hằng tới.

Ta cuối cùng nhịn không được, mở miệng hỏi Nhạn Nhi: “Sau hôm ta nhảy hồ, Ninh Hằng thế nào rồi?”

Nhạn Nhi nhỏ giọng nói với ta: “Ninh đại tướng quân sau khi biết Thái Hậu đẻ non, tự trách không thôi. Vài lần ta thấy Ninh đại tướng quân đứng bồi hồi ngoài Phúc Cung, cũng không dám tiến vào.”

Ta ngạc nhiên, “Hắn tự trách cái gì?” Ta nhảy hồ đẻ non, việc này can hệ gì với Ninh Hằng chứ, Ninh Hằng hắn có gì mà tự trách?

Nhạn Nhi lại nói: “Ta đoán Ninh đại tướng quân chắc đang nghĩ mình không bảo hộ Thái Hậu chu toàn, cho nên tự trách không thôi.”

Xem ra Ninh Hằng quả thật không biết oa nhi trong bụng ta là giả, ta suy tư một lát, quyết định triệu Ninh Hằng đến. Ninh Hằng đã cứu ta một lần, ta cũng phải hồi báo hắn một lần, không nên để cho hắn tự trách nữa.

Lúc Nhạn Nhi hỏi ta nguyên nhân triệu hồ, ta trầm ngâm, cười nói: “Ai gia triệu hồi nam hầu cũng cần nguyên nhân sao?” Dừng lại, ta chợt thấy không ổn, Ninh Hằng người này da mặt quá mỏng, ta lấy cớ này triệu hắn, chắc chắn hắn còn phải xoay trái xoay phải nhăn nhó một hồi lâu mới bằng lòng đến. Ta nói: “Như vậy đi, lần trước đã nói thay người tìm huynh trưởng, Ninh Hằng là nam tử, nói chuyện với các thị vệ cũng thuận tiện hơn. Đợi Ninh Hằng tới cùng người đi tìm người đi.”

Nhận Nhi nói lời tạ ơn.

Ninh Hằng tới rất nhanh, cùng lắm mới chỉ một nén nhang, Ninh Hằng đã xuất hiện ở Phúc Cung ta. Hấn quy củ hành lễ vẫn an, vẫn cúi đầu không chịu nhìn ta, ngay cả tự xưng cũng biến về “Vi thần” .

Ta nghe xong trong lòng thấy không vui, híp mắt nói: “Ninh khanh còn nhớ lần trước ai gia đã nói qua muốn thay Nhận Nhi tìm huynh trưởng?”

Ninh Hằng nói: “Vi thần nhớ rõ.”

Hai chữ vi thần này thật làm người nghe cảm tức, ta thanh âm lạnh lùng nói: “Người với Nhận Nhi tới gặp tổng quản thị vệ nói chuyện, để nàng tìm người.”

“Vi thần cần tuân ý chỉ của Thái Hậu.”

Ninh Hằng lại biến về Ninh Hằng trên triều, ta nhìn trái nhìn phải đều cảm thấy cực kỳ không thoải mái. Trong lòng ta như có cái gì tắc nghẽn, đành nhấp một ngụm trà đánh tan sự khác thường trong nội tâm, không ngờ uống nước cũng bị sặc ho khan vài tiếng.

Nhận Nhi vội vàng vỗ vỗ lưng ta, sau khi đỡ hơn, mới phát hiện Ninh Hằng vẫn đang nhìn ta, trong mắt có tia loé sáng rồi chợt tắt, tay áo phát phờ như vừa có chuyển động.

Tên đầu gối này lúc trong hồ hôn ta tích cực thế, hôm nay ta sặc lại chẳng có phản ứng gì cả. Ta lạnh nhạt nhìn hấn, “Đã cần tuân ý chỉ sao không nhanh đi làm đi, còn ở đây thất thần làm gì!”

Ninh Hằng cúi đầu nói: “Vi thần đi ngay.”

.

Tới tận lúc thấp đèn, Ninh Hằng cùng Nhận Nhi mới trở về Phúc Cung. Nhận Nhi ủ rũ, chắc là vẫn chưa tìm được huynh trưởng của nàng.

Ninh Hằng cũng rất quy củ tới bữa báo:”Tất cả thị vệ trong cung Nhạn Nhi cô nương đều đã xem qua, cũng không tìm được huynh trưởng của nàng.”

Kết quả như vậy cũng chẳng có gì bất ngờ. Nhạn Nhi muốn tìm huynh trưởng, chỉ dựa vào những gì còn sót lại trong trí nhớ, chẳng khác nào mò kim đáy bể. Ta nhìn bộ dáng Nhạn Nhi rầu rĩ không vui, cũng không nhẫn tâm nói ra, đành phải nói: “Nhạn Nhi, chỉ cần huynh trưởng của ngươi ở trong cung, tất nhiên sẽ tìm được thôi.”

Nhạn Nhi yên lặng gật đầu.

Ninh Hằng mắt vẫn buông xuống, không dám nhìn ta như trước. Ta híp mắt, hỏi: “Ninh khanh đã dùng bữa tối chưa?”

“Chưa.”

Ta thờ ơ nói: “Truyền lệnh xuống, Ninh khanh lưu lại, những người khác đều lui ra, không cần hầu hạ.”

Ninh Hằng lúc này mới vội ngẩng đầu lên nhìn ta, ta liếc mắt nhìn hắn, nói: “Làm sao vậy?”

Ninh Hằng mắt lại rũ xuống nói: “Không có gì.”

Lát sau, đám cung nữ đem đồ ăn lên, trên bàn ăn bày bảy, tám món ăn. Ta cầm đũa lên, gắp một miếng Bát bảo đã áp (hình như là miếng thịt vịt bát bảo) đưa vào bát Ninh Hằng, cười tủm tỉm nói: “Ngươi nếm thử đi, con vịt này vị không tồi đâu.”

Ninh Hằng thấp giọng đáp: “Tạ ơn Thái Hậu.”

Ta cười dài nói: “Cảm tạ cái gì chứ? Ninh khanh lần trước cứu ai gia ở trong hồ, là ai gia nên cảm tạ ngươi mới đúng.” Ta buông đũa, thanh âm thản nhiên, “Ninh khanh đã nhiều ngày không đến Phúc Cung, là đang tức giận ai gia không giữ được oa nhi sao?”

Ninh Hằng sững sờ, sắc mặt biến đổi, “Vi thần không có.” Hắn giương mắt yên lặng nhìn ta, “Vi thần tuyệt đối không có tư tưởng oán giận Thái Hậu.”

“Ồ? Thế vì sao đã nhiều ngày không thấy người tới Phúc Cung? Chẳng lẽ là ai gia sinh non, Ninh khanh ngay lập tức không còn muốn làm nam hầu của ai gia?” Ta một lần nhắc đùa lên, chậm rãi đưa đùa tới đuôi cá tách da.

Ninh Hằng nói: “Vi thần không ý này, chỉ là mấy ngày nay trong lòng thấy áy náy, nếu ngày ấy vi thần phát hiện Thái Hậu rơi xuống hồ sớm hơn, thì Thái Hậu cũng sẽ không đẻ non.”

Ta gấp một miếng cá trắng mềm bỏ vào miệng, Ninh Hằng lúc này lại nói: “Hơn nữa vi thần biết người trong lòng Thái Hậu chính là Thẩm Tương, mấy ngày này, Thái Hậu nhất định là muốn ở riêng với Thẩm Tương nhiều hơn, vi thần ở chỗ này, sợ sẽ làm phiền Thái Hậu với Thẩm Tương.”

Ta kinh ngạc, nhìn Ninh Hằng.

Ninh Hằng cay đắng nói: “Ánh mắt Thái Hậu nhìn Thẩm Tương, cũng giống ánh mắt vi thần nhìn Thái Hậu.”

Ta khụ khụ vài tiếng.

Ninh Hằng nhìn ta.

Ta nói: “Ai gia... bị xương cá mắc ở cổ họng.” Nói xong, ta dốc sức ho khan, trong cổ họng cực kỳ không thoải mái. Nhưng mà bất kể ta khụ thế nào, xương cá vẫn bám dính lấy cổ họng, sống chết cũng không buông ra.

Ninh Hằng múc một muôi cơm lớn đưa tới trước miệng ta, sốt ruột nói: “Mau mau nuốt vào.”

Ta nghe lời há miệng ra, ăn một miếng cơm lớn dùng sức nuốt xuống, cảm giác có dị vật trong họng nhất thời tiêu tan. Ta mở to đôi mắt đã mờ

hơi nước, lúc này mới phát hiện Ninh Hằng đang nắm cầm ta, khoảng cách quá gần.

Ta bỗng dưng nhớ lại nụ hôn ngày hôm đó.

Ninh Hằng nhìn chăm chăm môi ta, trong mắt có một tia kỳ lạ, hai tai lại dần dần đỏ lên. Hắn vội vàng buông lỏng tay, liền nói: “Vừa rồi Trí Viễn vì tình thế cấp bách, cho nên... cho nên...”

Ta vẫn rất thích nhìn đầu gỗ mặt đỏ, ta vui vẻ nói: “Ừ? Không được tự xưng là vi thần? Hôm đó trong hồ, người cũng là vì tình thế cấp bách sao?”

Ninh Hằng người bỗng cứng đờ, mặt lập tức đỏ rực.

Nhìn đầu gỗ mặt đỏ như vậy, đùa thêm nữa lại nói ra mấy câu làm mất vui cho xem, nên khoát tay, nói: “Thôi, ai gia cũng không muốn tranh luận nữa. Tiếp tục dùng bữa đi.”

Ta nhìn con cá diếc trước mắt, trong lòng đã có bóng ma, mỹ vị của cá diếc cũng chỉ là mỹ vị, chỉ tiếc là có nhiều xương quá. Ta bỏ qua cá diếc, múc một bát súp, cúi đầu uống mấy ngụm, cho thông thông cổ họng.

Ta lại nhắc đĩa, lúc chuẩn bị gấp món ăn khác, lại nhìn thấy Ninh Hằng cầm đôi đũa mới, đang tách xương cá diếc, chỗ cá trắng mềm đã được tách xương để riêng ra một đĩa khác.

Ta sững sờ, Ninh Hằng ngẩng đầu nhìn ta một cái, lại tiếp tục cúi đầu gỡ xương cá. Giây lát sau, Ninh Hằng ngừng tay, nói với ta: “Thái Hậu cứ yên tâm ăn đi.”

Trong lòng ta như có cái gì vừa nhẹ nhàng rung lên, so với đôi môi của Ninh Hằng còn mềm mại hơn, trong mắt ta có ý cười, nhẹ nhàng nói: “Uh.”

Ban đêm Ninh Hằng ở lại Bắc Các của Phúc Cung, ta tắm rửa xong, mặc đồ ngủ ngồi trước bàn trang điểm, gương như ý phản chiếu khuôn mặt ta, cũng chẳng biết có phải vừa tắm xong, mà hai má lúc này như có hai đám mây hồng ngưng tụ lại.

Ta mở cửa sổ, bầu trời bên ngoài đầy sao, trong đêm tối, cũng chẳng biết tại sao ta lại nhớ tới cặp mắt Ninh Hằng, đôi đồng tử đen láy, tuy không có phong thái như Thẩm Khinh Ngôn, nhưng lại giống như một ngôi sao, sáng chói làm người khác không thể bỏ qua.

Ta áp tay lên hai má, trong lòng đột nhiên nói một tiếng không xong rồi.

Rõ ràng ta muốn mượn lý do để non quang minh chính đại đuổi Ninh Hằng ra khỏi cung, nhưng hôm nay tự dưng lại sinh cảm giác không muốn buông tay. Đúng là không ổn, thật sự không ổn rồi.

Chương 21

Ta lúc này cực kỳ đau đầu. Ta ngàn vạn lần không nên sinh ra cảm xúc không nở buông tay với Ninh Hằng. Nếu Ninh Hằng với ta tiếp tục ở gần nhau, chẳng biết sẽ còn biến thành loại tình cảm thể nào nữa.

Hôm sau tỉnh dậy, ta cứ tránh trong tấm cung, thẳng đến lúc Ninh Hằng vào triều, thì ta mới đến Thiên Các dùng bữa sáng. Lúc đang ăn, Như Ca đứng phía sau bỗng dung hô một tiếng: “Ninh đại tướng quân.”

Ta ngay lập tức bị sặc, nhanh nâng mắt lên, Ninh Hằng một thân triều phục đứng cách đó không xa, ước chừng khoảng cách chỉ tầm một trượng (1 trượng bằng 10 thước). Trong lòng ta lại nhộn nhạo, còn chưa kịp nuốt miếng cháo vừa ăn, Như Họa nhẹ nhàng vỗ lưng ta, sau khi hết sặc, có chút không tự nhiên hỏi: “Đang thời gian lâm triều mà, sao Trí Viễn lại ở đây?”

Ninh Hằng giọng nói âm áp: “Trí Viễn để quên đồ.”

Ta rử mi mắt xuống, thản nhiên đáp lời. Ninh Hằng khom người thi lễ, xoay người rời khỏi Thiên Các. Ta nhìn bóng lưng của hắn, đột nhiên cảm thấy Ninh Hằng giống như sợi tơ nhện, trước khi kết thành mạng, ta buộc phải một đao chém đứt.

Ninh Hằng, không phải là người ta có thể chạm đến được.

Mặc dù biết rõ là thế, nhưng ta lại nhịn không được trêu đùa hắn, cho đến lúc cả khuôn mặt đỏ bừng mới thôi.

Ta buông tiếng thở dài, trong đầu rối rắm ngay cả bữa sáng cũng ăn không nổi nữa. Thấy ta than thở, bốn cung nữ bên cạnh không ngừng đưa ra ý tưởng làm ta vui vẻ. Chỉ tiếc cứ nghĩ tới các nàng là người của Hoàng đế, mà Ninh Hằng cũng là người của Hoàng đế, ta lại càng phiền muộn hơn.

Cuối cùng ta dứt khoát nhắm mắt làm ngơ, sai cả bốn người Như Ca Như Họa Như Thi Như Vũ ra ngoài, trong Thiên Các cũng chỉ còn lại một mình Nhạn Nhi. Nhạn Nhi vẫn buông mi mắt xuống, chắc vì hôm qua không tìm được huynh trưởng, nên hôm nay biểu tình có vẻ uể oải.

Ta lại thở dài, Nhạn Nhi lúc này ngẩng đầu lên cũng buông tiếng thở dài.

Tuy ý nghĩa tiếng than thở này không đồng nhất, nhưng đều làm cho người khác có cảm giác đang lưu lạc ở chân trời xa xăm.

Một chiếc lá rụng nhẹ nhàng bay vào từ cửa sổ hình bán nguyệt, ta nhìn ngoài cửa sổ, lá rụng tung bay, sắc thu ở khắp nơi. Ta lúc này mới phát hiện mùa thu đã đến rồi, thời gian này chỉ lo nghĩ tới oa nhi giả trong bụng, ngay cả mùa hè trôi qua lúc nào cũng chẳng biết.

Lại một chiếc lá rụng nhẹ nhàng bay vào, tay ta vươn ra đón lấy, nhìn một lúc, ta nói: “Nhạn Nhi, đi ra ngoài một chút đi.”

Ra khỏi Phúc Cung, mới chỉ đi một đoạn ngắn, ta đã cảm thấy hơi lạnh, gió thu thổi tới, cuốn lại từng đợt cảm giác mát lạnh. Nhạn Nhi cũng cẩn thận, hỏi ta: “Thái Hậu, người có cảm thấy lạnh không?”

Lạnh có chút đỉnh cũng chẳng tính là gì, ta lắc đầu, nói: “Vẫn tốt.”

Ta đi dạo lung tung trong Hoàng cung, cho đến lúc gần trưa, mới rẽ vào trong rừng đào. Hoa đào sớm đã rụng hết, khi mùa xuân chứng kiến đào đầu cũng là tàng cây hồng phấn giờ đã biến thành màu bùn đất, bây giờ chỉ còn lại những quả đào nặng trĩu treo trên cây.

Nhạn Nhi có vẻ rất thích thú với rừng đào, vẻ mặt uể oải từ lúc tiến vào đã biến mất không thấy tăm hơi, đôi mắt hạnh long lanh, loé sáng, hô to: “Oa, quả đào thật to.”

Ta thấy nàng vui vẻ như thế, nên nói: “Nhạn Nhi, ai gia tới đình nghỉ chân phía trước ngòi, người ở đây cứ từ từ mà thưởng thức đào. Nếu thích, cứ hái xuống mà ăn đi.”

Nói xong, ta bước vào sâu trong rừng đào.

Chẳng qua bao lâu, ta đã thấy một đình nghỉ chân, trong đình có một nam nhân mặc bạch sam đứng trong gió, tay áo bay bay, sau lưng là một cây đào nặng trĩu quả, vừa nhìn qua, đã có cảm giác là người trong hoạ bước ra đời thường.

Đến gần, hần cười ôn hoà, nói: “Thái Hậu.”

Ta mỉm cười, cũng nói: “Thẩm Tương.”

Bên trong chiếc lá rụng bay vào từ cửa sổ sáng nay, có một lá có ám hiệu của Thẩm Khinh Ngôn với ta. Ta lúc trước từng bàn bạc với Thẩm Khinh Ngôn, nếu một ngày thật sự không thể nói chuyện quan trọng trong cung, thì viết ký hiệu lên trên lá rụng, tước bao nhiêu đường là khắc bấy nhiêu, lúc chiếc lá rụng bay vào tới giờ là nửa canh giờ, bây giờ mới là canh ba giờ Thìn, ta cứ theo đó đi tới rừng đào, Thẩm Khinh Ngôn quả thực đã ở đây.

Ta bước vào đình, đứng sóng vai với Thẩm Khinh Ngôn, nâng mắt nhìn khắp bốn phía, tới khi không nhìn thấy bóng người nào, mới nhẹ giọng hỏi: “Có chuyện gì quan trọng?”

Thẩm Khinh Ngôn thấp giọng nói: “Thái Hậu cũng biết Giang gia Giang Nam?”

Ta trầm ngâm một lát, nói: “Giang gia tài phú có thể so với vua sao?”

“Đúng vậy.” Thẩm Khinh Ngôn gật đầu, lại nói: “Chúng ta nếu có được sự ủng hộ của Giang gia, thì thành công sẽ trong tầm tay. Bình Trữ thân vương đã bí mật phái người đến thuyết phục Giang gia, nhưng mà...” Hần dừng lại, liếc mắt nhìn ta.

Ta ngạc nhiên, hỏi: “Nhưng mà cái gì?”

Thẩm Khinh Ngôn rời mắt ra xa, nói: “Quốc công trước lúc tạ thế đã nói đùa với Cảnh Chi, nếu Thái Hậu đến tuổi cập kê mà chưa có người tới cầu thân, thì sẽ để Cảnh Chi mang sính lễ đến, kết thông gia với Tô gia.

Nhưng vài ngày trước Cảnh Chi mới biết, kể cả nếu Thái Hậu không vào cung, trưởng nữ Tô gia cũng cũng không phải là thê của Cảnh Chi.”

Ta nhú mày, “Có ý gì?”

Thẩm Kinh Ngôn thở dài, nói: “Giang gia chấp thuận mưu phản, nhưng lại có một điều kiện, tới lúc đại công cáo thành Bình Trữ thân vương phải đem chủ mẫu tương lai của Giang gia trả lại cho Giang gia. Mà chủ mẫu tương lai của Giang gia, là... Thái Hậu.”

Lời này nói ra chẳng khác gì sấm sét, ầm vang một tiếng làm đầu ta choáng váng, ta khiếp sợ nói: “Vớ vẩn! Ai gia chưa từng có liên hệ với Giang gia, làm sao lại nói là chủ mẫu tương lai của Giang gia được!”

Thẩm Kinh Ngôn lại nói: “Giang gia nói Quốc công trước khi tạ thế đã từng tới Giang Nam, trùng hợp gặp được người đứng đầu Giang gia, cũng rất coi trọng bảo kiếm mang theo bên người của Giang gia, Quốc công rất yêu kiếm liền đánh cược với Giang gia, nếu thắng bảo kiếm thuộc về Quốc công, nếu là thua thì hứa một chuyện với chủ nhân Giang gia. Kết quả là Quốc công thua, người đứng đầu Giang gia nói muốn kết làm thông gia với Quốc công, đợi đến lúc trưởng nữ Tô gia tới tuổi cập kê, thì lúc đó Giang gia tới cửa cầu hôn.”

Trong đầu ta bỗng dựng hiện ra một hình ảnh liên tưởng —— liễu rủ xuống hồ, nước xanh biếc, phụ thân của ta cùng người đứng đầu Giang gia gặp nhau bên bờ hồ, phụ thân ta rất thích... bảo kiếm của Giang gia, rồi sau đó đem ta bán luôn.

Thảo nào thảo nào. Tiểu thư của tứ đại danh gia vọng tộc ở kinh thành không người nào không phải là bánh trái thơm ngon, người nào cũng chưa tới tuổi cập kê đã có người tới cửa cầu hôn đếm không xuể? Ta Tô Cán từ nhỏ tới giờ tuy không có tuyệt sắc khuynh quốc như Thường Trữ, nhưng tốt xấu gì thì cũng là một tiểu cô nương trẻ trung, tại sao chẳng có ai tới cửa? Giờ mới biết được, hoá ra là phụ thân đã sớm hứa gả cho Giang gia, chắc mấy công tử tới cầu thân đều đã bị phụ thân đuổi từ cửa rồi.

Ta bây giờ quả thật nước mắt đổ thành sông, ta híp mắt, nói: “Có chứng cứ gì không?”

Thẩm Kinh Ngôn từ trong tay áo lấy ra một phong thư, nói: “Giang gia nói đây là vật năm đó Quốc công để lại làm đính ước, bởi vì quá mức quý trọng, nên Bình Trữ thân vương cho người về lại, mời Thái Hậu xem qua.”

Ta tiếp nhận phong thư, trong lòng chấn động, đây quả thật là ngọc bội phụ thân ta trước kia luôn mang theo bên người. Ta bỗng dưng nhớ tới, lúc ta được mười tuổi phụ thân có tới Giang Nam một chuyến, sau khi hồi kinh mẫu thân hỏi phụ thân ngọc bội đâu, phụ thân lúc đó gãi gãi mũi, hình như có chút áy náy nhìn ta một cái, nói: “Không cẩn thận đánh mất rồi.”

“Miếng ngọc bội này là thật sao?”

Ta nặng nề gật đầu.

Thẩm Kinh Ngôn trầm mặc một lúc, đột nhiên nói: “Quán Quán.”

Ta lại chấn động, so với lúc nghe tin phụ thân hứa gả mình cho một người chưa từng gặp mặt còn chấn động hơn, lông mi rung rung, lập tức nâng mắt. Thẩm Kinh Ngôn nắm hai tay buông thõng của ta, nhẹ giọng nói: “Tuy Giang gia quan trọng, ta cũng tuyệt đối không đáp ứng yêu cầu này của Giang gia. Quán Quán, nàng yên tâm, chỉ cần có ta ở đây, ta sẽ không để người khác ức hiếp nàng.”

Thẩm Kinh Ngôn hai tay hơi lạnh, làm lòng ta run rẩy. Đây là lần đầu tiên Thẩm Kinh Ngôn với ta có đụng chạm da thịt, tuy lúc trước có tưởng tượng qua không kích động như vậy, nhưng bây giờ lại vô cùng rung động.

Một lúc lâu sau ta mới phục hồi lại tinh thần, run run nói: “Thẩm Tương chàng...”

Hắn nắm chặt tay ta, ôn hoà nói: “Quán Quán, gọi ta là Cảnh Chi.”

Ta kinh ngạc nhìn hấn. Thảm Khinh Ngôn là giấc mộng đẹp nhất của ta, cảnh tượng như thế này ta đã mơ mộng từ lâu, nhưng khi thật sự xảy ra ngay trong rừng đào này, ta lại cảm thấy như không có thực.

Thảm Khinh Ngôn cúi đầu nói: “Quán Quán, đợi tới ngày mưu phản thành công, ta sẽ cìn Bình Trữ thân vương lấy nàng làm vợ, nàng với ta lưỡng tiểu vô sai (từ nhỏ đã chơi với nhau vô tư thanh khiết), vốn nên kết làm vợ chồng. Nếu không vì tiên đế, chúng ta lúc này chắc hấn đã có mấy oa nhi rồi” Hấn cúi đầu nhìn bụng ta, ánh mắt loé sáng, “Mà nếu không vì bề hạ, Quán Quán nàng cũng sẽ không đẻ non. Nàng càng ngày càng gầy yếu, mỗi lần gặp ta đều thấy đau lòng. Quán Quán, mặc kệ dù thế nào, về sau ta định sẽ yêu thương nàng bảo vệ nàng, không để bất kỳ kẻ nào tính kế với nàng.”

Ta lúc này thật sự là kinh hoàng đến nỗi nói không ra lời.

Thảm Khinh Ngôn đưa nhẹ xoa nhẹ mặt ta, hấn lại nói: “Quán Quán, nàng cũng thích ta, đúng không?”

Mặt ta đỏ lên, đã quên luôn Triệu tam tiểu thư đã hương tiêu ngọc vẫn, đã quên luôn cảm giác không buông tay với Ninh Hằng, đã quên hết, không tự chủ gật đầu.

Hấn cúi đầu cười, lại gọi ta một tiếng: “Quán Quán.”

Mặt ta lại hồng thêm vài phần.

Hấn nói: “Quán Quán bộ dáng mặt đỏ này, quả nhiên là như hoa đào.”

Trong lòng ta lúc này lung tung hết cả, ta thấp giọng hỏi: “Chàng thật sự thích ta sao?”

Thảm Khinh Ngôn gật đầu, “Thật sự, bằng không Quán Quán cho rằng vì sao tới nay ta vẫn chưa lấy vợ?”

“Vậy lần trước trước mặt Bình Trữ hoàng thúc không phải chàng nói...” Ta mím môi.

Thẩm Kinh Ngôn khẽ cười nói: “Quán Quán hoá ra vẫn so đo mấy lời đấy sao.” Hấn cúi đầu lặng yên nhìn ta, “Quán Quán chắc cũng hiểu, nếu một ngày Bình Trữ thân vương mưu phản thành công trở thành tân hoàng của Đại vinh, thố tử cầu phanh (qua cầu rút ván), ta nếu cùng với Quán Quán thân mật trước mặt Bình Trữ thân vương, đến lúc đó Bình Trữ thân vương chắc chắn sẽ có nghi kỵ với chúng ta.”

Ta nhẹ nhàng “ừm” một tiếng.

Thẩm Kinh Ngôn cười ôn hoà với ta, lúc này đột nhiên thanh âm của Nhạn Nhi vang lên trong rừng đào —— “Thái Hậu, người đâu rồi?”

Ta vội vàng nói: “Nhạn Nhi đến đây, chàng mau đi đi.”

Thẩm Kinh Ngôn buông tay ta ra, nói: “Quán Quán, nàng mọi việc cẩn thận.” Dừng lại, hấn nhìn thật sâu vào mắt ta, lại nói: “Ninh Hằng là người của bệ hạ, đối với Quán Quán nhất định là có ý tứ sâu xa, Quán Quán nhớ phải cẩn thận với Ninh Hằng.”

Chương 22

Ta làm Thái Hậu đã mấy năm, những chuyện hoang đường gặp qua không ít, mỗi lần đều là ký lai chi, tắc an chi (tùy cơ ứng biến). Mà bây giờ Thẩm Khinh Ngôn nói thích ta, ta nghe xong, thực sự thấy kinh hoàng. Mà sau khi cảm giác vui sướng trôi qua, tĩnh tâm cẩn thận suy nghĩ lại, ta phát hiện có gì đó không ổn.

Thẩm Khinh Ngôn với ta là thanh mai trúc mã không phải là giả, nhưng vì sao với Ninh Hằng lại có cảm xúc không muốn buông tay? Tình cảm của ta đối với Thẩm Khinh Ngôn không phải là giả, những năm gần đây tình cảm mơ mộng đều đặt trên người Thẩm Khinh Ngôn. Nếu có thể cùng Thẩm Khinh Ngôn sống cả đời, thì ta thật mãn nguyện.

Thẩm Khinh Ngôn là một quân tử chính trực, ta có thể nghi ngờ lời nói chính mình chứ hoàn toàn không nghi ngờ lời nói của hắn. Lúc này, ta cũng chẳng muốn nghĩ nhiều nữa.

Về phần Ninh Hằng ——

Thẩm Khinh Ngôn nói đúng, Ninh Hằng là người của Hoàng đế, ta không buông tay với hắn thì cũng phải buông, ta cũng nên sớm đi nói rõ với Hoàng đế, để hắn đưa người trong mộng của mình về, cứ để ở chỗ ta, thật là quá nguy hiểm.

Ninh Hằng cũng nói thích ta, nhưng ta với hắn chung quy lập trường không giống nhau, ta không thể nhẫn tâm Thẩm Khinh Ngôn, nên chỉ có thể nhẫn tâm với Ninh Hằng thôi.

Mấy ngày nay ta chuẩn bị mọi thứ, mà mấy ngày này đối với Ninh Hằng tránh được thì tránh, không thể tránh thì làm như không thấy. Nhận Nhi nói nhỏ với ta: “Thái Hậu, tướng quân đầu gối hôm qua có hỏi ta, có phải hắn làm việc gì làm người tức giận hay không.”

“Người trả lời hắn thế nào?”

Nhạn Nhi gãi đầu, đáp: “Ta nói... Thái Hậu mấy ngày nay quỳ thủy tương đến (kính nguyệt ấy), tâm tình không tốt là chuyện bình thường.”

Ta suýt nữa phun sạch nước trà trong miệng, ta hỏi: “Hắn có đỏ mặt không?” Cứ theo tần suất đỏ mặt hằng ngày của Ninh Hằng, nghe xong câu này, chắc chắn mặt đỏ đến nhỏ cả máu mắt.

Nhạn Nhi lắc đầu, ánh mắt nàng lay động, nàng thần thần bí bí ghé tới bên tai, nhỏ giọng nói: “Thái Hậu, ta phát hiện một việc rất thú vị.”

“Hừm?”

“Tướng quân đầu gối hình như chỉ ở trước mặt Thái Hậu người thì mới đỏ mặt, lần trước ta thấy công chúa Thường Trữ trên đùa tướng quân đầu gối, hắn cũng chỉ nghiêm trang đáp lời công chúa thôi.” Dừng lại một chút, Nhạn Nhi gật đầu lia lịa, “Thái Hậu, ta cảm thấy tướng quân đầu gối khẳng định là thích người sâu sắc, bằng không vì sao hắn chỉ ở trước mặt người mới đỏ mặt chứ?”

Nghe Nhạn Nhi nói như vậy, Ninh Hằng hình như chỉ ở trước mặt ta mới đỏ mặt. Ninh Hằng đúng là một người thú vị, chỉ tiếc là lập trường khác ta, ta lạnh nhạt nói: “Nhạn Nhi, về sau đừng nói mấy lời này nữa.”

Nhạn Nhi sửng sốt.

Ta nhắc lại một lần nữa, thần sắc thêm vài phần sắc bén, “Có nghe rõ chưa?”

Nhạn Nhi sợ hãi nhìn ta, cúi đầu trả lời.

Đã tốn mấy ngày chuẩn bị tinh thần nhưng ta vẫn không thể tới gặp Hoàng đế đưa ra yêu cầu, muốn đem Ninh Hằng đuổi ra khỏi Phúc Cung của ta, chỉ có duy nhất hai con đường, thứ nhất là Hoàng đế chủ động sai phái Ninh Hằng, thứ hai là Ninh Hằng tới nói với Hoàng đế là hắn muốn rời đi.

Con đường thứ nhất khả năng xảy ra không lớn, chỉ có con đường thứ hai là có thể nằm trong tay.

Buổi tối lúc dùng bữa, Ninh Hằng ngồi bên cạnh ta, ta mấy lần định nói, mà mỗi khi lời đến miệng rồi, nhìn lên thấy ánh mắt của Ninh Hằng, ta liền nhớ tới ngày ấy hân diện dàng tách xương cá. Lời định nói ra cũng giống như xương cá mắc ở cổ họng ngày đó, mãi mà không nói nên lời.

Cuối cùng Ninh Hằng buông đũa, ngẩng đầu nhìn ta, thanh âm trầm ồm nói: “Thái Hậu có chuyện gì muốn nói với Trí Viễn sao?”

Ta đúng là một người không quả quyết mà.

Ta đối với Thẩm Kinh Ngôn yêu thích không ngừng, đối với Ninh Hằng cũng không thể thờ ơ nổi. Ta buông đũa, lạnh lùng nói: “Không có.” Ta đứng dậy, “Nhạn Nhi, đỡ ai gia về tẩm cung.”

Sau khi trở lại tẩm cung, bộ dáng Nhạn Nhi như muốn nói gì đấy rồi lại thôi, ta hung dữ trừng mắt nhìn nàng, nàng cúi đầu đi đến. Bây giờ cũng chẳng biết có phải giống như Nhạn Nhi nói, kinh nguyệt tới nên tâm tình cực kỳ không thoải mái, nhìn đâu cũng thấy không vừa mắt.

Tâm tình ta vẫn không tốt đến tận canh ba, nằm trên giường trần trọc, lúc mở mắt ra là nhớ tới Thẩm Kinh Ngôn nói muốn lấy ta làm vợ, nhắm mắt lại thì trong đầu là lời Ninh Hằng nói thích ta. Cuối cùng ta bật dậy, đi đến trước bàn trà, rót một chén Bích loa xuân, uống vài ngụm. Lúc này đã là nửa đêm, vạn vật yên tĩnh, thỉnh thoảng nghe thấy tiếng gió thổi qua vù vù.

Ngủ không được, trong đầu ta liền có ý tưởng ra ngoài đi dạo. Ta đi đôi giày da hươu vào, khoác thêm áo khoác, bước nhẹ chân tránh đánh thức Như Ca cùng Như Họa ngủ bên ngoài, lén lút đi ra.

Sao trên bầu trời ban sáng rực rỡ, sao dày đặc trên bầu trời, ngắm nhìn làm phiền muộn trong lòng vui đi không ít. Trong cung không thiếu thị vệ tuần tra, ta tránh thị vệ, chọn một đường mòn ít người qua lại, bước theo con đường uốn lượn. Cuối đường mòn là một mảnh rừng tối âm u, trong

rừng này có một con sông nhỏ, tên là Thanh Hà, từ bên ngoài cung chảy vào, nước sông trong vắt nhìn thấy cả đáy, róc rách chảy xuống, thỉnh thoảng còn thấy cả cá con vui đùa trong nước.

Ta kiễng chân, tay cầm lấy một đèn mẫu đơn, đi vào rừng. Vừa mới đi được vài bước, chợt thấy có thanh âm chói tai từ trong rừng vang lên. Ta nhíu mày, ngay sau đó lại thấy tiếng sao không làn không điệu vang lên, thật là khó nghe làm người nghe hận không thể ném bình trà.

Lòng ta vốn đã không thấy thoải mái, nửa đêm ra ngoài tản bộ cũng để cho thư thái, lại không ngờ đụng phải cung nữ nào nửa đêm đi luyện sáo. Ta cầm đèn đi sâu vào trong rừng, tâm không đành với Thẩm Khinh Ngôn, không thể thờ ơ với Ninh Hằng, toàn bộ tâm tư khó chịu của ta toàn bộ dành đổ hết lên đầu cung nữ này vậy.

Ta bước nhanh hơn, tiếng sao lung tung lộn xộn ngày càng gần. Rốt cục, đã nhìn thấy một bóng đen đứng cách đó không xa, ta nhìn chăm chú, bờ vai rộng, dáng người thon dài, nếu không phải vì tiếng sáo kinh khủng này, đây chắc chắn có thể coi là bức tranh tuyệt mỹ.

Chỉ có điều, bóng lưng này cũng thật quen thuộc.

Ta đang định tới gần hơn nhìn cho rõ, không cẩn thận dẫm phải cành cây, phát ra tiếng vang không nhỏ, tiếng sáo ngừng lại, một thanh âm lạnh lùng vang lên —— “Ai?”

Cũng chẳng biết có phải là ý trời hay không, hình như mỗi lần ta rình coi Ninh Hằng, hẳn đều phát hiện ra, lần trước là hẳn tắm rửa, lần này lại là hẳn thổi sáo. Tuy tiếng sao này có đôi chút khó nghe.

Ta thở dài, nói: “Trí Viễn, người nghĩ ai gia là ai?”

Ta một tay nhắc váy, đi đến trước mặt Ninh Hằng.

Tay phải Ninh Hằng nhanh chóng rút lại sau lưng, có chút không tự nhiên nói: “Ra là Thái Hậu.”

Ta chẳng cần nhìn cũng biết hấn giấu cây sáo sau lưng, ta biết rõ nhưng vẫn cố tình hỏi: “Người giấu cái gì sau lưng vậy?”

Hấn ho khụ khụ hai tiếng, hai má đã bắt đầu hồng lên.

Ta cười nói: “Vừa rồi hình như ta nghe thấy có người đang thổi sáo, không biết Trí Viễn có nghe thấy không?”

Hấn khụ tiếng nữa, “Đã là canh ba, Thái Hậu sao lại tới đây?”

Ta chớp chớp mắt, nói: “Ai gia nằm mơ thấy thần tiên tấu nhạc, kết quả là đi theo âm thanh tới được chỗ này.”

“Thái Hậu đừng giễu cợt.” Ninh Hằng thần sắc quẫn bách, tay phải đưa ra, một cây sáo ngọc nằm yên trong tay hấn, “Trí Viễn không rõ âm luật, mới chỉ bắt đầu học thổi sáo, quấy nhiễu giấc ngủ của Thái Hậu, Trí Viễn tội đáng chết vạn lần.”

“Ồ? !” Ta nhú mày, “Trí Viễn thật là hăng hái.”

Mặt hấn đã thành đỏ hồng, “Đã mấy ngày nay Thái Hậu hình như không vui vẻ, Trí Viễn biết Thái Hậu yêu thích tiếng sáo, nên cố gắng học để đổi lấy nụ cười của Thái Hậu.” Hấn đột nhiên ngẩng đầu nhìn ta, thanh âm trầm thấp nói: “Trí Viễn nếu đã thích một người thì sẽ không muốn nàng mặt ủ mày chau, chỉ mong nàng lúc nào cũng có thể cười vui, không lúc nào sầu muộn.”

Lời tâm tình này của đầu gối cũng cảm động chẳng kém lời của Thẩm Khinh Ngôn, ta cười nói: “Những lời này người học từ chỗ nào vậy? Đã dụ dỗ được mấy cô nương rồi?”

Ninh Hằng sừng sốt, vội vàng giải thích: “Không có, một người cũng không. Những lời này đều là thật tình.” Dừng lại, hấn nói: “Mấy câu sau là học từ thoại bản.” (Thoại bản: một hình thức tiểu thuyết Bạch thoại phát triển từ thời Tống, chủ yếu kể chuyện lịch sử và đời sống xã hội đương thời, thường dùng làm cốt truyện cho các nghệ nhân sau này)

“Hử? Thoại bản gì?”

Ninh Hằng khụ khụ, nói: ” 《Phong hoa bảo giám》 .”

Ta không nể mặt chút nào cười sặc sụa, 《Phong hoa bảo giám》 thoại bản này ta đã từng coi qua, là chuyên đề cho những cô nương chưa lấy chồng xem, đại khái là nói tới một đôi vợ chồng son. Ta cứ tưởng tượng Ninh Hằng một đại nam nhân đang cầm sách cho một tiểu cô nương, thì nhin không được bật cười.

Ninh Hằng lúc này nhìn ánh mắt của ta đã dịu dàng đi không ít, ánh mắt trong suốt ôn hoà có thể so với ánh trăng trên cao.

Ta nhất thời chẳng biết phải nói gì, liếc mắt nhìn sáo ngọc trong tay hắn, vươn tay cầm lên, ta thấp giọng nói: “Người đầu gỗ này chỉ thích hợp với đao thương kiếm, làm sao thích hợp thổi sáo chứ?”

Ninh Hằng lặng im một lúc lâu, ta nâng mắt nhìn hắn, thấy khuôn mặt hắn có chút ảm đạm, lại nhin không được nói thêm: “Ai gia dạy người vậy.”

Hắn ngạc nhiên.

Ta trừng mắt, “Ai gia lúc chưa lấy chồng nói gì thì nói cũng là một tiểu thư khuê các, cầm kỳ thư họa tất nhiên là đều tinh thông. Dạy người khác thổi sáo, tất nhiên là dễ như trở bàn tay. Chỉ sợ người đầu gỗ, dạy mãi chẳng được thôi.”

Hắn cười nói: “Tạ ơn Thái Hậu.”

Không thể không nói, Ninh Hằng ở phương diện âm luật nói quả thật là đầu gỗ, mới chỉ dạy hắn nhận biết cung thương giác trưng vũ (ngũ âm trong nhạc cổ điển Trung Quốc) mà dạy cả nửa canh giờ, mà hắn học tới ước đầm mồ hôi. Dù sao, hắn học thật sự nghiêm túc, biểu tình cực kỳ chuyên chú.

Ta đem cung thương giác trưng vũ năm âm thổi một lần, sau đó để Ninh Hằng theo đó mà thổi thử.

Ninh Hằng nhận lại cây sáo, môi chạm vào chỗ thổi sáo, dồn sức thổi, nhưng âm thanh còn xa mới bằng được ta. Ta nhú mào, tới gần Ninh Hằng ấn ngón tay hần vào lỗ sáo, lúc vừa chạm tới ngón tay ấm áp của hần, thì ta mới ý thức được khoảng cách giữa hai người quá gần.

Ta nâng mắt, Ninh Hằng cũng nâng mắt, hai người nhìn nhau, ta lại nhớ tới tối hôm đó hôn môi trong hồ, đôi môi mềm mại của Ninh Hằng... Ta dời mắt ra chỗ khác, buông tay ra.

Ninh Hằng cũng buông cây sáo xuống, mặt đỏ không giống dạng gì nữa.

Nhất thời, tim ta đập như hươu chạy, xung quanh quá mức yên tĩnh, ta sợ Ninh Hằng sẽ nghe được tiếng tim đập của ta, đành phải nói: “Cây sáo ngọc này của người đúng là không tồi, mua ở đâu vậy?”

Ninh Hằng thấp giọng nói: “Là bộ hạ ban cho.”

Nghe thấy hai chữ “Bộ hạ”, ta giật mình tỉnh táo.

Tô Cán nha Tô Cán, người rút cuộc đang làm gì thế này! Rõ ràng là đang muốn đuổi Ninh Hằng đi, sao lại ở chỗ này nói chuyện với hần?

Chương 23

Có người nói nam nhân họa thủy, Ninh Hằng tuyệt đối là họa thủy bên trong họa thủy. Rõ ràng là một tên đầu gối, nhưng lại có bản lĩnh làm tâm tư ta lúc lên lúc xuống.

Ta quả thực là Thái Hậu uất ức nhất trong lịch sử, ta không dám nói với Hoàng đế đem người của hần đi, cũng không nỡ đuổi Ninh Hằng đi, lúc này chỉ còn lại một biện pháp vô dụng nhất uất ức nhất ——

Một chữ thôi, trốn.

Nếu ở Phúc Cung chỗ nào cũng phải chạm mặt với Ninh Hằng, ta đây phải xuất cung thôi. Hôm sau, sau thời gian lâm triều Hoàng đế tới thỉnh an, ta cố tình thoa mấy tầng phấn, làm cả khuôn mặt trắng bệch, âu sầu ủ rũ, giống bộ dáng hôm phát hiện mình đẻ non.

Ta nhẹ nâng tay, dùng thanh âm nhẹ không thể nhẹ hơn nữa: “Bệ hạ hôm nay đến sớm hơn hôm qua.”

Hoàng đế cười mỉm nhìn ta, sau đó cho hết cung nữ xung quanh lui đi. Lúc sau chỉ còn lại Hoàng đế với ta, ta lại thấy lo lo, chẳng biết hần rốt cuộc là muốn làm gì.

Ta đang lo lắng, thì Hoàng đế đi đến cạnh ta ngồi xuống, rót một chén trà Bích Loa xuân uống một ngụm, lại cười nhẹ nói: “Quán Quán vẫn tình hữu độc chung (ưa thích không rời) với Bích Loa Xuân như trước.”

Ta cũng nâng chén trà, uống một ngụm, vừa định nói một câu ca ngợi Bích Loa Xuân, Hoàng đế lại không nhanh không chậm nói một câu: “Cũng giống như Quán Quán đối với Thẩm khanh.”

Ta bị sắc trà chảy cả nước mắt, Hoàng đế này mỗi lần nói chuyện với ta là lại phun ra một câu làm người khác giật mình, cho tới khi kinh hoàng hoảng sợ thì mới bỏ qua. Hoàng đế đưa tới một chiếc khăn, ta nhận lấy lau lau khoé miệng, giả bộ không có việc gì nói: “Thưa Văn nói lời này là có ý gì?”

Hoàng đế chậm rãi uống thêm một ngụm trà, rồi nói: “Quán Quán, chỗ này chỉ có hai người chúng ta, nàng không cần khẩn trương như thế. Nàng ngưỡng mộ Thẩm khanh cũng không phải là chuyện một sớm một chiều, nàng cho rằng nàng che giấu khá tốt, nhưng mà trong cung chỉ cần là người có hiểu biết một chút thì đều nhìn ra nàng có tình có ý với Thẩm khanh.”

Lòng của ta rơi lộp bộp, “Rồi sao?”

Hoàng đế buông chén trà, nhìn ta thật sâu, “Cho nên oa nhi trong bụng nàng là giả.”

Việc này chuyển biến thật là nhanh, ta còn chưa kịp phản ứng lại, Hoàng đế thở ra một hơi, lại nói: “Ta thấy Quán Quán nàng ngưỡng mộ vất vả, nên mới cùng Thái y diễn trò, thay nàng thử Thẩm khanh một lần.”

Ta biết oa nhi trong bụng ta là giả, ta cũng biết đây trò Hoàng đế làm ra, nhưng ta thật sự không ngờ Hoàng đế lại nói ra quang minh chính đại như vậy. Ta há hốc mồm, khiếp sợ nói: “Ý của Thừa Văn là...”

Hoàng đế xúc động nói: “Không ngờ lần này thử cũng thử ra Ninh khanh. Thái Hậu có thai, tất nhiên là tổn hại thanh danh Hoàng gia cùng danh dự Quán Quán, dám đứng ra nhận lỗi khẳng định là có tình với Quán Quán.” Dừng lại, hắn lại nói: “Quán Quán nàng cũng biết, ta với Ninh khanh tình nghĩa cũng hơn Thẩm khanh...”

Ta gật đầu, ta có thể cái gì cũng không biết chỉ có cái này là không thể không biết, Hoàng đế cùng Ninh Hằng đã chung giường chung gối, kể cả tình nghĩa của ta với Hoàng đế cũng chẳng bằng, nói gì đến quan hệ quân thần với Thẩm Kinh Ngôn.

“... Cho nên ta có khuynh hướng thiên về Ninh khanh, để Ninh khanh có nhiều cơ hội ở chung với nàng hơn. Về phần Thẩm khanh...” Hoàng đế thở dài, “Trước đó vài ngày, Hồng Thái úy dâng tấu chương, muốn ta chỉ hôn cho nữ nhi ông ta với Thẩm khanh. Tấu chương này ta vẫn để đó, muốn xem ý tứ của Quán Quán đã.”

“Cái gì?” Cả người ta run lên, ngay cả giả bộ yếu ớt cũng quên luôn, thanh âm cất cao.

Hoàng đế lại nói: “Tấu chương này Thảm khanh cũng đã biết, ta cũng đã hỏi qua Thảm khanh, Thảm khanh hẳn...” Hoàng đế ngừng lại, ta run càng mạnh hơn, “Hắn nói cái gì?”

“Thảm khanh chỉ nói tuân theo ý chỉ của ta.” Hoàng đế uống một ngụm trà cho thanh cổ họng, “Quán Quán, việc này không vội, nàng có thể từ từ suy nghĩ. Nếu nàng chấp thuận, ta liền ra ý chỉ cho hôn sự này. Nhưng nếu nàng không muốn, Thảm khanh cả đời này cũng không thể lấy vợ. À, cho dù Quán Quán nàng giữa chừng đổi ý, chỉ cần Thảm khanh còn chưa cùng nữ nhi của Hồng Thái uỷ động phòng, trăm cũng có thể thu hồi ý chỉ.”

Hoàng đế híp mắt, dùng ngữ khí thâm sâu khó lường hỏi: “Ta làm Hoàng đế đã nhiều năm, nhưng đã khám phá ra không ít sự việc. Có đôi khi, con người có sai lầm là điều khó tránh khỏi. Quán Quán là Thái Hậu, ta là Hoàng đế, chỉ cần sai lầm không quá mức, ta đều có thể thay nàng xoay chuyển lại. Nàng cũng biết ta là người hay bao che khuyết điểm, như việc Hoàng tử nói muốn dưỡng nam hầu, ta cũng áp chế phản đối của văn võ bá quan. Lần này hôn lễ của Thảm Tương, mọi thứ ta đều nghe lời nàng. Chỉ cần nàng nguyện ý, ta liền cất chức Thảm khanh để hắn cả đời đều không xuất hiện trước mặt nàng.” Hoàng đế bỗng nhiên nở nụ cười, “Quán Quán, Bích Loa Xuân so với Quân Sơn Ngân Châm thấy sao?”

Hoàng đế thay đổi chủ đề có vẻ quá nhanh, trong đầu ta suy nghĩ một lúc lâu, mới nói: “Cả hai đều ngon.”

Hoàng đế gật đầu, “Ta cũng cho là vậy. Quân Sơn Ngân Châm cũng được, Tây Hồ Long Tỉnh cũng thế, Quán Quán nàng uống Bích Loa Xuân nhiều năm như vậy, cũng nên thay đổi khẩu vị đi thôi.”

Ta buông mắt xuống, thản nhiên đáp: “Đã thành thói quen lâu năm không thể nói đổi là đổi ngay được.”

“Đúng thật, từ từ rồi đổi cũng được.”

Nhất thời, trong lòng ta trăm mối cảm xúc ngổn ngang, cũng không phải vì việc chỉ hôn cho Thẩm Khinh Ngôn, mà là lời nói của Hoàng đế. mấy câu Hoàng đế nói ra, hình như hắn đã biết việc gì đó.

Nhi tử Hoàng đế này của ta thật là cao minh, ánh mắt cũng rất lợi hại, ta trước mặt hắn, cứ như bất cứ tâm sự nào cũng giấu không được, từng cảm xúc đều hiện ra trước mắt hắn.

“Một thời gian nữa, Vương quân nước láng giềng muốn tới thăm hỏi Đại Vinh, Quán Quán không lâu trước bị rơi xuống nước, giờ vẫn chưa khỏi hẳn, thời gian tới trong cung rất rầm rộ náo nhiệt, sẽ ảnh hưởng tới thời gian dưỡng bệnh của nàng.” Hoàng đế sờ cằm, trầm ngâm một lát, nói: “Núi Trọng Quang cảnh sắc mê người, u nhã tĩnh mịch, lại có chùa miếu của Hoàng gia, là thánh địa để dưỡng bệnh. Chi bằng Quán Quán tới núi Trọng Quang dưỡng bệnh, đợi mọi việc trong cung xong xuôi rồi quay về.”

Hoàng đế nói mấy lời này trúng ý ta, nếu như thế, ta cũng chẳng cần tốn công tốn sức tìm cơ xuất cung nữa. Nhưng mà...

Ta nói: “Đã là dưỡng bệnh, ít nhất cũng phải nửa tháng. Nếu Trí Viễn đi cùng ta...”

Hoàng đế cười mỉm nói: “Ninh khanh không thể đi cùng Quán Quán được, Ninh khanh còn phải đi nghênh đón Vương quân nước láng giềng, hai ngày sau khởi hành. Nhưng nếu Quán Quán luyến tiếc Ninh khanh, ta sẽ phái người khác đi đón cũng được.”

Trong lòng ta vui mừng, liền nói: “Không cần, tất nhiên phải lấy quốc sự làm trọng.”

“Cứ như vậy đi, hai ngày sau Quán Quán cũng khởi hành tới núi Trọng Quang, nhân tiện để Ninh khanh tiễn nàng một đoạn đường. Quán Quán nàng ở núi Trọng Quang dưỡng bệnh, cũng tỉ mỉ cân nhắc việc chỉ hôn của Thẩm khanh, sau khi về cung cho ta biết quyết định của nàng.” Hoàng đế gật đầu, “Cứ thoải mái mà ra quyết định. Thái Hậu đi nghỉ đi, trẫm đi phê duyệt tấu chương.”

Dứt lời, Hoàng đế cười mỉm rồi đi.

Ta lúc này mới sờ sờ sau lưng, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, ướt đầm cả xiêm y. Hoàng đế hôm nay đến đây nói mấy lời này, rốt cuộc là có ý gì. Hoàng đế này đúng là càng lớn tâm tư càng sâu xa khó dò, so với trước đây đáng yêu, đôi mắt đen trong suốt long lanh, còn bây giờ nhìn vào mắt của Hoàng đế, thâm sâu không lường được, dù người khác có nghĩ đến nát óc cũng không đoán được hắn đang suy nghĩ cái gì, dù sao chỉ so đôi mắt, ta cũng đã thua hoàn toàn rồi.

Mà Hồng thái úy này đúng là làm người ta cực kỳ oán hận, Thẩm Kinh Ngôn đã nói tạm thời không lấy vợ, Hồng thái úy này không biết ăn gan hùm mật cáo gì, lại dám tới xin Hoàng đế chỉ hôn. Nữ nhi của hắn dù có là tiên nữ hạ phàm cũng không xứng với giấc mộng trong lòng ta. Nhưng mà Thẩm Kinh Ngôn không cự tuyệt với Hoàng đế, thật ra cũng trong dự đoán của ta, nhưng Hoàng đế để ta quyết định lại nằm ngoài dự đoán.

Ta xoa xoa thái dương, trong lòng cực kỳ mệt mỏi. Hiện giờ nam nhân làm phiền lòng ta thật không ít, Ninh Hằng, Thẩm Kinh Ngôn, lại còn cả Hoàng đế, ta đi núi Trọng Quang một chuyến, không biết có sinh ra chứng bệnh khác nữa không đây.

Dù sao cũng may đêm nay Ninh Hằng không tới Phúc Cung, chắc là đang bắt đầu chuẩn bị đi nghênh đón quân vương nước láng giềng. Kỳ thật ngầm kỹ lại tới núi Trọng Quang cũng không phải là ý tồi, nói không chừng sau khi đi núi Trọng Quang trở về, tình cảm không nở buông tay của ta đối với Ninh Hằng có thể sẽ biến mất..

Buổi tối trước khi đi núi Trọng Quang, Hoàng đế tổ chức một bữa tiệc nhỏ ở Phúc Cung. Trong tiệc cũng chỉ có ba người, ta, Hoàng đế, còn có Ninh Hằng. Cũng chẳng biết có phải vì có Hoàng đế ở đây không, mà Ninh Hằng lại biến trở về đại tướng quân không nói cười tùy tiện như lúc trên triều, một mực yên lặng dùng bữa. Ta trong người có phiền não, cũng chẳng nói nhiều, chỉ thỉnh thoảng đáp vài câu, ngược lại Hoàng đế cừ từ tôn chậm rãi nói.

Thực ra Hoàng đế chắc cũng thấy khó chịu, hấn thích Ninh Hằng, Ninh Hằng lại thích mẫu hậu trên danh nghĩa của hấn, quan hệ mọi người thật là lộn xộn.

Từ điểm này, ta lại muốn tạo cơ hội cho Hoàng đế với Ninh Hằng, ta nhìn một vòng các món ăn trên bàn, nói: “Món ngó sen dầm đường này mùi vị không tệ, bệ hạ với Trí Viễn ăn thử đi.”

Món ngó sen dầm đường này gần chỗ ta nhất, Ninh Hằng muốn ăn thử thì phải đứng dậy gấp, nếu Hoàng đế biết tranh thủ cơ hội, chắc chắn sẽ gấp cho Ninh Hằng. Nhưng mà Hoàng đế đúng là không hiểu phong tình gì hết, hấn tự gấp cho mình ăn, sau khi ăn thử xong, thì cười mỉm nói: “Đúng là không tồi.”

Ninh Hằng nâng mắt nhìn nhìn món ngó sen dầm đường này, rồi lại cúi đầu.

Đã làm người tốt thì phải làm đến cùng, “Ồ, món ăn này cách Trí Viễn hơi xa, bệ hạ...” Ta nói ra lời này đã quá rõ ràng rồi, nếu Hoàng đế nghe xong vẫn không hiểu, ta đây thật sự là hết cách.

Hoàng đế chung quy cũng không phải là Ninh Hằng đầu gỗ, hấn nghe hiểu ra ý tứ của ta, nhìn ta thật sâu sau đó, cầm đũa gấp một miếng ngó sen dầm đường đưa tới bát Ninh Hằng, Ninh Hằng nói: “Tạ ơn bệ hạ.”

Ta có phần vui mừng, lúc này chỉ trong phút chốc Ninh Hằng nâng mắt nhìn ta, ta cũng sờ, ánh mắt kia của hấn chứa rất nhiều thâm ý.

Sau khi kết thúc bữa tiệc, Hoàng đế với Ninh Hằng cùng rời đi. Ta vẫn đang nghĩ tới ánh mắt vừa rời của Ninh Hằng, suy nghĩ hồi lâu, cũng chẳng nghĩ ra được duyên cớ. Nhạn Nhi bên cạnh giúp ta cởi áo, hình như thấy ta không yên lòng, nên hỏi: “Thái Hậu đang suy nghĩ gì vậy?”

Nhạn Nhi không thể so với Như Ca Như Họa Như Vũ Như Thi các nàng, Nhạn Nhi là người của ta, mà bốn người các nàng là người của Hoàng đế, nên ta nói chuyện với Nhạn Nhi cũng không cần chú ý nhiều, ta nói:

“Hôm nay lúc tiệc tối, người có nhìn thấy ánh mắt của Ninh Hằng nhìn ta không?”

Nhận Nhi dừng động tác, một lát sau, nàng mới nói: “Thái Hậu nói tới ánh mắt của tướng quân đầu gối sau khi tạ ơn bệ hạ sao?”

Ta gật đầu.

Nàng cười nói: “Đầu gối tướng quân chắc chắn là ghen rồi, Thái Hậu người đẩy tướng quân đầu gối vào tay Hoàng thượng, đầu gối tướng quân không ghen sao được?” Nhận Nhi che miệng cười cười, ta trừng mắt nhìn nàng, nàng mới tiếp tục giúp ta cởi áo.

Sau đó, Nhận Nhi hỏi ta: “Thái Hậu tối nay muốn nghe cái gì?”

“Sáo đi, bảo Như Thi thổi một khúc nhạc vui vui một chút.”

Nhận Nhi đáp một tiếng “Dạ”, rồi lui ra ngoài. Đợi ta nằm lên giường xong, tiếng sáo của Như Thi ở bên ngoài cũng bắt đầu vọng đến. Ta đột nhiên nhớ tới Ninh Hằng, cũng chẳng biết hẳn học sáo đã học tới đâu rồi.

Kỳ thật đêm hôm đó lúc Ninh Hằng nói vì ta mà học sáo, ta lúc ấy thực sự cảm động muốn bỏ nhào vào ngực Ninh Hằng cọ cọ. Nhưng mà, ta cùng Ninh Hằng chung quy vẫn không phải là người có cùng lập trường.

Tình cảm không nên có này tốt nhất nên sớm quên đi.

Tiếng sáo của Như Thi nhẹ nhàng vọng tới tai ta, một khúc nhạc ta chưa từng nghe thấy, êm dịu nhẹ nhàng như nước, cơn buồn ngủ tới, ta mơ mơ màng màng cảm thấy, hình như trình độ thổi sáo của Như Thi suy giảm rồi...

Chương 24

Hôm sau, Thường Trữ vác bụng bầu tới tiền chân ta. Ta đột nhiên nhớ lại trước đó vài ngày Hoàng đế dặn ta, chuyện hấn cùng Thái y diễn trò vạn vạn lần không được để cho Thường Trữ biết.

Cứ theo trí tuệ của Thường Trữ, nếu nàng biết việc này, nhất định cũng rõ ràng dụng ý của Hoàng đế, đến lúc đó khó tránh khỏi ảnh hưởng tới tình cảm của Hoàng đế với Hoàng tử của hấn. Có lẽ Hoàng đế cũng không nỡ làm đau lòng Thường Trữ, không muốn Hoàng tử của mình liên quan tới mấy việc lừa gạt.

Thật ra ta làm sao lại muốn Thường Trữ liên quan đến những chuyện này, Hoàng đế thương Thường Trữ, chẳng lẽ ta không thương Thường Trữ sao?

“Ê? Quán Quán, ngươi đang suy nghĩ gì thế? Ta gọi ngươi mấy lần rồi.”

Ta lấy lại tinh thần, cười nói: “Ta thấy bụng ngươi lớn như vậy, không biết được bao tháng rồi.”

Sắc mặt Thường Trữ khẽ biến, đoán chừng nàng lại nghĩ đến chuyện kia, ta liền vội vàng kéo tay nàng, nói: “Không sao, người ta thường nói có bỏ sẽ có được, lần này ta mất đi một oa nhi, nhưng lần tới ông trời chắc chắn sẽ cho ta một oa nhi khác.”

Sắc mặt Thường Trữ mới bình thường trở lại, nàng gật đầu nói: “Ngươi nghĩ được như vậy, ta cũng yên tâm.” Dừng một chút, nàng trong mắt có ý cười nói: “Ngươi với Ninh Hằng cố gắng thêm chút nữa thì có oa nhi nhanh thôi.”

Ta khóe miệng giật giật, Thường Trữ lại nói: “Quán Quán, thật ra ngươi với Ninh Hằng cứ tiếp tục như này cũng không tệ. Ninh Hằng bỏ qua lời ong tiếng ve của người ngoài nguyên ý làm nam hầu của ngươi, riêng điều ấy đã thể hiện chân tình của hấn.” Bỗng dưng, nàng nói nhỏ, “Ngươi cũng đừng cứ mơ mộng Thẩm Khinh Ngôn nữa. Ngươi cũng biết kẻ trong

cuộc thì u mê, người nói người thích Thẩm Kinh Ngôn, mà người làm sao biết người người thích là Thẩm Kinh Ngôn trong hiện thực hay Thẩm Kinh Ngôn trong mơ mộng? Nói không dễ nghe là, người luôn hình tượng hoá Thẩm Kinh Ngôn nghĩ quá mức tốt đẹp, mà người cũng không ngẫm lại hần tuổi còn trẻ mà chức quan đã đến tướng quốc, bỏ qua nguyên nhân hần là người danh gia vọng tộc, trong đó tâm cơ khôn ngoan sao lại thiếu được. Quán Quán, thất tình rất khổ, ta cũng không muốn người dấn vào vết xe đổ của ta.”

Ta vẫn luôn buông mắt xuống lắng nghe, cho đến khi nghe câu cuối cùng, mới giật mình ngẩng đầu tìm thân ảnh của Phò mã, Thường Trữ cầm tay ta, vẻ mặt thản nhiên “Khỏi cần nhìn nữa, hần không tới.”

Ta há hốc mồm, “Phò mã hần...”

“Nghe nói Ninh Hằng lần này đi đón quân vương nước láng giềng?” Thường Trữ ngắt lời ta, môi khẽ mím, ta biết nàng lúc này không muốn nhắc tới Phò mã, nên không nói nữa gật đầu nói: “Ừ, vương quân nước láng giềng muốn tới bãi phỏng Đại Vinh.”

Thường Trữ bỗng nhiên cười nói: “Quán Quán, người cũng nên cẩn thận. Người có biết nước láng giềng này là quốc gia nào không?”

Ta lâu nay không tiếp xúc với chính sự, nên thực sự không biết, ta lắc đầu.

Thường Trữ nhìn nhìn Ninh Hằng đang ngồi trên lưng ngựa ở xa xa, khẽ chu môi, nói: “Bình Quốc.”

Ta không khỏi kinh ngạc. Người dân Bình quốc dũng mãnh, người có năng lực, nữ nhân cũng có thể làm quan làm vua, cũng có thể tam phu tứ lang (ngược tam thê tứ thiếp haha), nam nhân cũng thế. Trước kia Thường Trữ còn từng nói đùa với ta, nếu hôm nào có hứng, cầm tiền bạc đến Bình quốc kiếm mấy lang quân đem về.

Thường Trữ khẽ cười nói: “Quán Quán, người phải cẩn thận nhờ Bình quốc quân vương thấy Ninh Hằng nổi lên sắc tâm, đoạt hần về làm phu lang

thì hồng.”

Ta lơ đãng cười cười.

Sau khi chào tạm biệt, Thường Trữ cuối cùng lưu luyến bước xuống xe ngựa. Trước khi đi, ta nhắc rèm nhìn về phía sau, Thường Trữ vẫn như trước đứng tại chỗ, vẻ mặt cô đơn, trong lòng ta đột nhiên thấy hận không thể đem Phò mã này chém ngàn đao rồi ném vào nồi chảo chiên rán trăm lượt rồi mới thả ra.

Hình như thấy được ánh mắt của ta, Thường Trữ nâng mắt nhìn ta, cười nhẹ.

Ta biết Thường Trữ không thích nhất là người khác can thiệp vào chuyện nhà nàng, đành phải nuốt xuống cơn tức này, cũng cười nhẹ với nàng. Nhạn Nhi bỗng nói: “Thái Hậu, cảm tình của người với Thường Trữ công chúa so với tỷ muội ruột thịt còn thân thiết hơn.”

Lời này nói ra có thêm vài phần hâm mộ, lúc này xe ngựa đã lệch cột chuyển động, sau khi không còn nhìn thấy thân ảnh của Thường Trữ, mới buông rèm xuống, nói với Nhạn Nhi: “Trong nhà Nhạn Nhi còn có tỷ muội khác không?”

Nhạn Nhi lắc đầu, vẻ mặt ảm đạm nói: “Ta chỉ có một huynh trưởng.”

Ta lại nhớ tới nàng tìm kiếm huynh trưởng trong cung không có kết quả, hơn nữa vừa mới ly biệt với Thường Trữ, trong lòng lúc này khó tránh khỏi có vài phần buồn bã, ta trong lòng rầu rĩ, cũng không muốn nói thêm gì nữa.

Núi Trọng Quang cách kinh thành không xa, ra khỏi kinh thành, đi thêm nửa canh giờ nữa là đến. Ta đặng đầu vào thành xe ngựa, tỉnh lại phát hiện xe ngựa đã ngừng, Nhạn Nhi thấp giọng nói: “Thái Hậu, đến rồi.”

Ta vén rèm nhìn ra bên ngoài, “Đến lúc nào?”

“Khoảng mấy khắc trước.”

Ta lại nói: “Sao không gọi ai gia dậy?”

Nhận Nhi chớp chớp mắt, “Đầu gối tướng quân thấy Thái Hậu người đang ngủ, không đành lòng đánh thức, nên sai người ngừng ở chỗ bóng râm.”

Ta miễn cưỡng cười, “Trí Viễn này lại thật có tâm.”

Nhận Nhi gật đầu lia lịa, “Đúng vậy, tướng quân đầu gối rất có tâm.”

Ta bỗng dưng nhớ tới lời nói của Hoàng đế cùng Thường Trữ, Hoàng đế nói uống Bích Loa Xuân lâu rồi cũng nên thay đổi khẩu vị, Thường Trữ nói Ninh Hằng đối với ta là thật tâm, lúc này Nhận Nhi cũng nói Ninh Hằng tốt. Trong lòng ta có chút phiền chán, lúc nào cũng có chút phản nghịch, ai cũng nói Ninh Hằng tốt, ta lại càng không muốn thừa nhận Ninh Hằng tốt.

Ta buông mình, thanh âm thản nhiên, “Có tâm chung quy cũng là có tâm, cũng chẳng biết có phải là có ý đồ khác hay không. Bảo Ninh Hằng khởi hành đi Bình quốc đi, đừng làm trễ nải công sự.”

Nhận Nhi hai mắt tròn xoe, “Thái Hậu không tới cáo biệt Ninh đại tướng quân sao?”

Ta nhú mày, “Cáo biệt cái gì? Hắn cũng không phải là không trở về.”

Nhận Nhi có chút oan ức nói: “Nhưng mà Ninh đại tướng quân bây giờ vẫn còn đang mong chờ Thái Hậu tới cáo biệt hắn.”

“Mong chờ cái gì, đúng là nói bậy bạ từ một phía.”

Nhận Nhi nói: “Thái Hậu, đêm qua Ninh đại tướng quân cả đêm thao sát cho người nghe.”

Nhận Nhi không nói, ta cũng quên luôn. Tiếng thao sát đêm qua nghe không giống Như Thi thao, giờ nghe Nhận Nhi nói, suy đoán tối qua của ta lại là đúng. Nhưng mà Ninh Hằng dù có làm nhiều việc cho ta, hắn chung

quy vẫn là người của Hoàng đế. Chỉ bằng nhân lúc này tình cảm của ta đối với Ninh Hằng chưa sâu, nhân lần dưỡng bệnh này, triệt tiêu hoàn toàn một đao chém đứt tơ tình này.

Ta nói với Nhạn Nhi: “Người hôm nay trái một câu đầu gối tướng quân phải một câu đầu gối tướng quân, hay là Nhạn Nhi người qua lần tỷ thí với Ninh Hằng đã có tình cảm với hấn?”

Nhạn Nhi biến sắc, cúi đầu, tay nắm chặt thành đấm, không muốn nói chuyện với ta nữa. Xem ra tiểu nha đầu này đã hạ quyết tâm giận dữ ta, mấy ngày nay ta sủng ái Nhạn Nhi quá mức, cũng nên để nàng ta biết ta đối với nàng tuy không chú ý tới cấp bậc lễ nghĩa, nhưng cũng không có nghĩa là ta bỏ luôn uy nghiêm của Thái Hậu.

Sau đó, ta cách rèm phân phó ra, để Ninh Hằng khởi hành.

Lúc Ninh Hằng cưỡi ngựa lướt qua xe ngựa, hấn dừng lại, ta không muốn cùng hấn dây dưa nữa, nên phân phó: “Tiến vào trong chùa miếu đi.”

Ta vì có tâm sự nặng nề, cũng không rảnh thưởng thức cảnh đẹp của núi Trọng Quang này, dùng xong bữa trưa, liền chui vào phòng ngủ. Ngủ tới nửa đêm, ta mơ một giấc mơ quái dị ——

Bình quốc quân vương chưa từng gặp mặt ôm Ninh Hằng nói với ta: “Người không cần Trí Viễn, ta đây sẽ miễn cưỡng nhận lấy.” Ta nhìn Ninh Hằng, Ninh Hằng buông mi mắt xuống, đưa sáo ngọc tới bên môi thổi, ta há hốc mồm lúc định nói chuyện, Ninh Hằng cười với ta một nụ cười thê lương, rồi sau đó thả người nhảy xuống sông chẳng biết xuất hiện từ lúc nào.

Ta hoảng sợ mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, từ trên giường ngồi bật dậy, theo bản năng sờ soạng trên bàn, nghĩ uống chén trà Bích Loa Xuân sẽ bình tĩnh lại, không ngờ chẳng sờ được cái gì. Ta lúc này mới nhớ ra mình đang ở trong chùa, cũng quên luôn phân phó cung nữ pha sẵn bình trà Bích Loa Xuân.

Núi rừng ban đêm cực kỳ yên tĩnh, côn trùng kêu râm ran, càng lộ vẻ kỳ ảo của núi rừng. Ta dùng khăn tay lau mồ hôi lạnh trên trán, tư cập trong mộng Ninh Hằng, lòng ta trung áy náy du nhiên nhi sinh.

Ta đúng là một người mềm lòng, rõ ràng ban ngày còn làm được, mà ban đêm lại nhớ tới Ninh Hằng. Cũng chẳng biết bây giờ Ninh Hằng đang làm gì, cũng chẳng biết quân vương Bình Quốc tuyệt sắc có nhìn trúng Ninh Hằng không nữa.

Ta khẽ thở dài một tiếng, lúc định nằm lại giường, thoáng nhìn bên ngoài đột nhiên hiện lên một bóng đen.

Ta kinh sợ, lập tức quát: “Ai!”

Lời nói vừa dứt, Như Ca Như Họa Như Thi Như Vũ còn có Nhạn Nhi lập tức xông vào, Nhạn Nhi đột đèn lên sáng cả căn phòng, Như Ca hỏi ta: “Thái Hậu, có chỗ nào không ổn sao?”

Ta nâng mắt nhìn chỗ vừa rồi có bóng đen xuất hiện, gió thu bên ngoài chợt thổi đến, cành cây lay động, trong nội tâm cuối cùng cũng thả lỏng, nói: “Không có gì, chỉ mơ ác mộng. Các người lui xuống đi.”

Lúc các nàng lui ra, ta lại nhìn ra ngoài cửa sổ, côn trùng lại kêu râm ran, ta gọi Như Ca lại, “Pha cho ai gia một bình trà Bích Loa Xuân đem vào.”

Như Ca thoáng dừng lại, nàng hình như có chút do dự liếc mắt nhìn Như Họa Như Thi Như Vũ, rồi sau đó mới xoay người nói: “Thái Hậu nương nương, bệ hạ đã phân phó, nửa đêm uống trà sẽ hại thân, Thái Hậu uống ít đi vẫn là tốt hơn.”

Ta nhăn mặt nhíu mày, Như Họa lại nói: “Thái Hậu nương nương, trong chùa miếu hình như không có Bích Loa Xuân.”

Như Thi nói: “Như Thi đã tìm qua chùa miếu rồi, thật sự không có Bích Loa Xuân, chỉ có Quân Sơn ngân châm.”

Như Vũ cũng nói: “Nương nương thật sự muốn uống trà, Như Vũ sẽ đi pha Quân Sơn ngân châm cho người.”

Bốn người câu này tiếp nối câu kia, nhưng lại rất có thứ tự. Ta mới vừa rồi có chút kinh hãi, lúc này cũng chẳng có tâm tư so đo với các nàng, đành khoát tay, nói: “Thôi thôi, các người đều lui xuống đi. Nhận Nhi, người lưu lại.”

Nhận Nhi đáp lời “Dạ” .

Đợi cửa phòng đóng lạnh, ta mở miệng nói: “Người vừa rồi có cảm thấy có gì khác thường không?”

Nhận Nhi sửng sốt, “Cái gì khác thường?”

Ta mím môi, “Người có cảm thấy vừa rồi bên ngoài có người không?”

Nhận Nhi sắc mặt trắng bệch, “Ý của Thái Hậu là trong núi có quỷ?”

Lần này đến phiên ta ngây người, Nhận Nhi môi run run nói: “Ta trước đây nghe người ta nói trong núi lắm u hồn quỷ dữ, chùa miếu Hoàng gia long khí mạnh cũng không ngăn nổi. Không ngờ chúng ta vừa mới đến đã gặp rồi.”

Không ngờ Nhận Nhi này bản lĩnh không tồi, mà đối với việc quỷ quái lại sợ hãi như thế, chung quy vẫn chỉ là một cô nương. Nghĩ lại, ta cũng không giận biểu hiện hôm nay Nhận Nhi, ta dờ khóc dờ cười nói: “Người đừng nghĩ lung tung.”

Nhận Nhi mặt như đưa đám.

Ta cười nói: “Ai gia chỉ đùa với người thôi, người trở về nghỉ đi.”

Chương 25

Ta vốn nghĩ đêm qua chỉ là mình nghĩ nhiều thôi, nhưng hôm nay lúc ra ngoài thưởng thức cảnh sắc núi rừng, lại nghe thấy hai tiểu hòa thượng đang nấu nước rầm rì bàn tán, tiếng nói không lớn, nhưng núi rừng tĩnh lặng, nên ta nghe thấy rất rõ ràng.

“Hình như có gì đó không sạch sẽ chạy đến chùa miếu của chúng ta.”

“Hả? Người thấy rồi sao?”

“Không, chỉ nghe nói.”

“Ôi dào, người cũng biết rồi đấy, núi Trọng Quang này hồi trước có trận núi lở, cũng chẳng biết đã làm chết bao nhiêu hộ nông trú ở chân núi, về sau xây dựng chùa miếu, có Hoàng khí chấn thủ, tình trạng mới tốt hơn được chút. Mấy ngày nay chẳng biết xảy ra chuyện gì, vừa đến tối ta đã cảm thấy âm u đáng sợ, đêm qua ta đi nhà xí, cũng chẳng dám nhìn lung tung, kết quả...”

“Sao sao?”

Ta âm thầm bật cười, hai tiểu hòa thượng này thật thú vị, nói chuyện phiếm mà như đang kể truyện ma, ta liếc mắt nhìn Nhạn Nhi bên cạnh, môi trên môi dưới của nàng ta run run, sắc mặt trắng bệch.

Lúc này, núi rừng yên tĩnh, hai tiểu hòa thượng lại không nói gì. Ta đang định tiến ra xem xét, đột nhiên nghe thấy tiểu hòa thượng hét một tiếng chói tai, “A a a a a a a a a a! Có quỷ!”

Ngay sau đó, tiểu hòa thượng còn lại cũng hét ầm lên, ta chỉ thấy tiếng thùng gỗ va chạm, tiếng bước chân rồi loạn chạy càng lúc càng xa.

Ta không phản ứng gì, lúc này lại nghe thấy một âm thanh cười trộm —— “Hắc hắc, đúng là nhát gan, thùng nước này thuộc về ta, Vô Niệm về đến nơi chắc chắn sẽ bị sư thúc quở trách.”

Ta lặng lẽ thò đầu ra khỏi lùm cây nhìn phía ngoài, tiểu hòa thượng kia đã nâng hai thùng nước lên thoải mái tự tại đi ra khỏi cánh rừng. Ta liếc mắt nhìn Nhạn Nhi bên cạnh, nàng hai mắt đã trợn trắng hôn mê bất tỉnh.

Bản lĩnh hù dọa của tiểu hòa thượng này đúng là không tồi, tiếng thét chói tai vừa rồi thật là kinh thiên động địa quý khốc thần sầu, suýt nữa đã dọa ta lục phủ ngũ tạng bay hết ra ngoài. Nhạn Nhi này tất nhiên là cũng bị dọa chẳng biết trời đất gì nữa, ta ngồi xồm xuống, vỗ vỗ tay nàng, tay chân của nàng buông thõng, nhưng vẫn không có dấu hiệu tỉnh dậy.

Sớm biết thế ta đã đem theo nhiều cung nữ hơn, để các nàng lôi Nhạn Nhi về. Giờ chỉ có mỗi ta đành phải về trước gọi người tới khiêng nàng về vậy. Ta đứng lên, phủi hết bụi đất bám vào tay áo, đang định quay về, đột nhiên gió lớn nổi lên, lá rụng tung bay đầy trời, ta híp mắt.

Chốc lát, gió ngừng thổi, xa xa chợt loé lên một bóng đen chạy vụt qua, ta dụi dụi mắt, lúc đang định mở to hai mắt ra nhìn lại, thì Nhạn Nhi um một tiếng, dần dần tỉnh lại. Nhạn Nhi khôi phục nhanh thật, nàng giống một con khỉ bật dậy, đôi mắt tròn xoe cẩn thận xem xét bốn phía xung quanh, tránh phía sau ta, dùng thanh âm yếu ớt như ruồi bay: “Thái Hậu, quý còn quanh đây?”

Ta “Ồ” một tiếng, “Đằng sau người ấy.”

Nhạn Nhi “A” một tiếng, hai mắt lại trợn trắng hôn mê bất tỉnh tiếp.

Quả nhiên là không nên dọa Nhạn Nhi... Ta lần này đã rút ra được kết luận, cũng quyết định lúc nàng tỉnh lại ta sẽ không dọa nữa. Nhưng mà...

Ta nghĩ, bóng đen vừa rồi rốt cuộc là người hay là quỷ?

Ta lại dụi dụi mắt, nhìn chăm chú, lá rụng vẫn tung bay như trước, trong rừng lại im ắng đến kỳ lạ, cứ như trận gió thổi mạnh vừa rồi cùng bóng đen chợt vụt qua chỉ là ảo giác của ta vậy.

Ta đối với quỷ quái thực ra không sợ hãi, mặc dù là quỷ thật, ta cũng chưa từng làm việc gì tàn nhẫn không có tính người, nó cũng chẳng có lý do

để tới hại ra. Còn nếu nó thực sự muốn làm hại ta, đợi tới lúc ta biến thành quỷ chắc chắn sẽ đòi lại mười lần. Cho nên bóng đen kia là người hay là quỷ ta cũng chẳng thấy quá thắc mắc. Lúc này ta chỉ suy nghĩ... Nhạn Nhi rốt cuộc lúc nào mới tỉnh lại.

Cũng may Nhạn Nhi không phụ sự kỳ vọng của ta, giây lát sau lại nhảy nhót như một con khỉ, nhưng mà đi sát sau phía sau ta từng bước từng bước, sắc mặt thì tái nhợt. Ban đêm, ta dùng bữa tối sớm rồi nằm thanh thoi, ở chùa muối đúng là chẳng thú vị gì cả, núi Trọng Quang đẹp thì đẹp thật, nhưng ta xem cả một ngày cũng chỉ có chút hứng thú, cơn buồn ngủ tới, ta dần dần đi vào giấc ngủ.

Rất không may, tối nay lại mơ một giấc mơ quái dị, ta lại mơ thấy Ninh Hằng, lúc này Ninh Hằng không nhảy xuống sông, mà hấn... nhảy hồ, lại còn kéo tay ta cùng nhảy, sau đó hấn ôm thắt lưng của ta, môi dán lên môi ta, chiếc lưỡi mềm mại kia dần dần lướt vào bên trong...

Ngay lúc, ta giật mình tỉnh giấc, lại cảm giác có người đang nhìn chằm chằm mình, ta để tay lên ngực mắt quét qua bên ngoài, quả nhiên lại là một bóng đen. Lần này ta không hò hét nữa, ta ngừng thở xuống giường, nhẹ nhàng bước ra bên ngoài.

Ta đang định mở cửa sổ, thân ảnh của người nọ lại chợt loé, biến mất.

Đêm thứ ba, ta vẫn mơ một giấc mơ quái dị như trước, bên ngoài vẫn có một bóng đen. Đêm thứ tư... Đêm thứ năm... Đêm thứ sáu... Cho đến đêm thứ bảy, ta cuối cùng nhìn không được nữa, ta sai tất cả cung nữ thị vệ đi, chậm rãi đợi tên người hay quỷ kia đến. Đợi đến lúc hấn xuất hiện, ta cũng không để hấn biến mất như mấy đêm trước nữa, ta sớm đã chuẩn bị sẵn sàng, trong giày có giấu dao găm, trong tay áo cũng có đồ quan trọng khi hành tẩu giang hồ của Nhạn Nhi có tác dụng kéo dài, Vô lực tán. Nhạn Nhi nói, phạm là dính phải Vô lực tán tác dụng kéo dài này, người thấy sẽ giống như là gặp quỷ vậy, toàn thân mềm nhũn vô lực tùy ý để người khác chà đạp.

Ta đuổi theo, bóng đen kia hình như là cố ý chờ ta, mỗi khi ta thở hồng hộc dừng lại, bóng đen kia cũng dừng lại, đến lúc hé miệng ra nói, hấn lại

bay đi.

Ta đành phải đuổi theo tiếp.

Chẳng biết đã đi bao xa, bóng đen kia cũng chẳng biết muốn dẫn ta đến chỗ nào, cho đến khi ta chẳng còn tí sức nào dựa vào cột, nói đứt quãng: “Ai, ta nói, ta... chạy không... nổi nữa, người lại... bay nữa... Ta... ta... đuổi không kịp người ...”

Bóng đen kia cuối cùng cũng dừng lại, nhưng mà hắn vẫn như trước không nói lời nào, đứng phía sau cây đại thụ cách đó mấy trượng.

Ta lấy khăn tay ra lau mồ hôi, đợi đến thở đủ hơi rồi mới chạy nhanh đến chỗ bóng đen kia, vừa mới bước được vài bước, chỉ nghe thấy ào ào xôn xao mấy tiếng, bóng đen kia đã phi ra như chớp, nhất thời tình thế cấp bách ta liền đem toàn bộ Vô hận tán tác dụng kéo dài kia tung hết ra, chỉ nghe thấy mấy tiếng kêu đau đớn, sau đó là tiếng phù phù ngã xuống đất.

Ta nhanh chân bỏ chạy, nhưng mà hình như Vô hận tán của Nhạn Nhi tác dụng không được lâu, ta cùng lắm mới chỉ chạy được vài bước, một bàn tay lạnh lẽo nắm lấy cổ tay ta, ta hét lên một tiếng, cảm thấy như trời đất lộn ngược, mũi của ta hình như chạm phải một vật cứng.

“Quán Quán.”

Ta sững sờ, bàn tay lạnh như băng kia vuốt vuốt tóc ta, ta chậm rãi ngẩng đầu lên, tiếng nói này rất quen thuộc... Lòng ngực ấm áp... Là người trong mộng của ta.

“Thắm... Thắm Khinh Ngôn?”

Hắn cười nhẹ một tiếng, “Gọi ta Cảnh Chi.”

Ta ngây người, “Chàng sao lại ở chỗ này?”

Thắm Khinh Ngôn lại vuốt tóc ta, trong tay cầm một chiếc khăn tay chẳng biết lấy ra từ bao giờ nhẹ nhàng lau đi mồ hôi lạnh trên trán ta, hắn

cười nói: “Tất nhiên là có chuyện muốn nói với nàng.”

Hắn buông ta ra, sau đó phất tay, chẳng biết từ đâu một nhóm người nhảy ra khiêng mấy hắc y nhân trên đất đi, ta nghi hoặc nhìn hành động này của hắn, hỏi: “Bóng đen đứng ở cửa phòng ta mấy ngày nay là chàng sao?”

Hắn gật đầu, nói: “Bệ hạ rất cẩn thận, ta đành phải ra hạ sách này, dọa Quán Quán sợ, là lỗi của ta.”

Ta lắc đầu, “Cũng chẳng dọa ta sợ.”

Hắn trêu: “Vừa rồi ta thấy nàng phóng ta một đồng bột lớn, có vài phần phong thái hiệp nữ, tất nhiên là bóng đen sẽ không dọa được Quán Quán rồi.” Thảm Khinh Ngôn lúc này lại nói: “Về tấu chương của Hồng Thái úy, nàng chắc đã biết rồi.”

Ta gật đầu.

Hắn đột nhiên cầm lấy tay ta, “Quán Quán, nàng tin ta không?”

Ta nhẹ giọng nói: “Tất nhiên là tin.”

“Tấu chương của Hồng thái úy kì thật là mưu kế Hoàng đế bày ra, chỉ hôn cùng lắm cũng chỉ là nguy trang, bệ hạ muốn thử xem ta trung thành với hắn được bao nhiêu.” Hắn nắm chặt tay ta, “Quán Quán, ta đã đáp ứng sẽ lấy nàng, thì nhất định sẽ làm được. Con gái của Hồng Thái úy ta đến giờ cũng chẳng biết dài ngắn thế nào, chỉ có khuôn mặt của Quán Quán, đôi mắt của Quán Quán, ta vừa nhìn thấy đã không sao quên được.”

Chẳng biết tại sao, nghe hắn gọi hết Quán Quán này Quán Quán nọ, ta lại có cảm giác khó chịu. Chẳng lẽ ta thật sự giống lời Thường Trữ nói, từ đầu tới cuối ta chỉ thích Thảm Khinh Ngôn trong tưởng tượng của mình?

Ta có chút không tự nhiên nói: “Bệ hạ nói với ta, chàng có lấy con gái của Hồng Thái úy hay không, đều là ta quyết định.”

Thẩm Khinh Ngôn “ừ” một tiếng, lại nói: “Bệ hạ tuy nói như vậy, nhưng kì thật trong đầu hấn đã có chủ ý. Quán Quán cứ làm theo chủ ý của hấn đi, bằng không hấn nhất định sẽ nghi ngờ gì đó.”

Ta ngẩn người, “Ý của chàng là... sau khi trở về ta nói với Hoàng thượng, để hấn chỉ hôn cho chàng?”

Thẩm Khinh Ngôn nặng nề gật đầu, “Chúng ta chẳng còn cách nào khác, nếu không làm như vậy, bệ hạ chắc chắn sẽ tạo ra tội danh đoạt lấy binh quyền của ta. Sở dĩ hấn nói với nàng như vậy, có lẽ là đang thử nàng thôi.” Hấn lại nắm chặt tay ta, “Quán Quán, lấy với cưới vẫn còn cách xa nhau lắm. Con gái của Hồng Thái úy, ta sẽ không để nàng còn sống mà vào cửa.”

Ta lại giật mình, đột nhiên nhớ lại lời Thường Trữ nói với ta —— Quán Quán, người luôn đem Thẩm Khinh Ngôn hình tượng hoá quá mức, mà người cũng không ngẫm nghĩ hấn tuổi còn trẻ mà đã có quan có tước, ngoại trừ nguyên nhân hấn là danh gia vọng tộc, trong đó tâm cơ mưu kế sao thiếu được.

“Chàng... định?”

Thẩm Khinh Ngôn cười nhẹ, “Biện pháp làm một người tự dung chết đi, có rất nhiều.”

Có vẻ nhìn thấy sắc mặt ta không tốt, hấn ôn hoà nói: “Quán Quán không cần lo lắng, nếu nàng không thích biện pháp này, ta không làm nữa là được.”

Ta rũ mắt xuống, “Đến lúc đó rồi tính đi.”

“Ừ, đều theo ý nàng.”

Sau đó Thẩm Khinh Ngôn đưa ta về tận phòng, trước khi chia tay, hấn hôn nhẹ hai bên má ta, ôn hoà nói với ta: “Quán Quán, nàng không cần phải lo lắng, tất cả mọi việc đều đã có ta.”

Cũng chẳng biết thế nào, rõ ràng những lời này đều là ước mơ ta tha thiết đã lâu, nhưng hôm nay tất cả đều thành hiện thực, lại chẳng thấy có sự vui sướng như tưởng tượng, ngược lại lại thấy có chút mất mát.

Chương 26

Sau khi Thảm Khinh Ngôn rời đi, bóng đèn kia không xuất hiện nữa. Nhưng mà mỗi đêm ta vẫn mơ thấy Ninh Hằng, cảnh trong mơ thiên kì bách quái (mô tả một loạt những điều kì lạ) làm mỗi sáng lúc tỉnh lại đều thồn thức không ngừng. Lúc đầu ta muốn nhân dịp dưỡng bệnh này để quên Ninh Hằng nhưng không buông tay được, không ngờ bây giờ còn có chút cảm giác tự mình làm khổ mình.

Ta đành lặp lại 3 lần tự nhắc nhở: Ninh Hằng là người của Hoàng đế, Ninh Hằng là người của hoàng đế, Ninh Hằng là người của hoàng đế...

Kết quả, ngày tháng cứ nhàm chán trôi qua. Những ngày này ta ở trên núi Trọng Quang vô cùng nhàm chán, tuy nói phong cảnh núi Trọng Quang rất đẹp, nhưng nhìn nhiều cũng thấy phiền. Chẳng biết sở trường của Hoàng đế có phải là chinh ta hay không mà phân phó cung nữ không được để ta ăn mặn. Gần đây, ta hề nhìn thấy món chay, là dạ dày cứ xoắn lại cả.

Nhận Nhi thấy ta vì điều này mà đau khổ, đã nghĩ ra một cách giúp ta.

“Thái hậu, dưới núi có hộ nông dân sinh sống, hay để nô tỳ lên xuống núi đến nhà dân mua đùi gà mang về.”

Ta vừa nghĩ đến lớp mỡ dầu vàng ươm của đùi gà, không nhịn được nuốt nuốt nước miếng, hận ngay lập tức không được cắn liền mấy miếng. Ta hào hứng đáp : “Đi nhanh về nhanh”. Nhưng mà việc lên núi xuống núi này lại tốn rất nhiều thời gian, lúc Nhận Nhi quay về, đùi gà giấu trong người đã nguội lạnh cả rồi, dầu mỡ dính cả vào giấy, từng mảng từng mảng lớn, thật sự làm sụt giảm sự thèm ăn của ta.

Ta giả vờ như không nhìn thấy, ăn hết toàn bộ đùi gà không chừa một miếng. Làm thái hậu như ta thật là uất ức mà, ăn mặn cũng phải lén lén lút lút, y như ăn trộm, ta càng nghĩ càng thấy xót xa trong lòng. Do vậy, ta dự định không thèm giấu giấu diếm diếm làm gì nữa, Hoàng đế ở tận trong cung, bọn nô tài muốn báo lại với Hoàng đế cũng phải chờ ta hồi cung đã, việc lúc vui thì nên vui, lén ăn gà thì phải nhân lúc còn sớm mà ăn.

Lúc này ai gia muốn ăn một cái đùi gà thật thơm ngon, Hoàng đế cũng không thể ngăn cản!

Hôm sau, ta đem theo Nhạn Nhi tới khu rừng bên ngoài miếu tản bộ, ta đã căn dặn những hộ vệ khác thì chờ ở bên ngoài, lúc ta nói ở trong rừng ngắm cảnh, thì lại cùng Nhạn Nhi lén lút xuống núi.

Thật may là đường núi cũng không khó đi, đi khoảng một canh giờ đã xuống tới chân núi.

Dưới chân núi có không ít các hộ nông dân sinh sống, vài căn nhà tranh, hoa dại ven đường, còn chưa đến gần, đã nghe thấy tiếng gà kêu chớ sữa, rất an nhàn thoải mái.

Ta nhìn xung quanh, mắt sáng lên nhìn chăm chăm vào đàn gà đang kêu quang quác cách đó không xa, lông tơ mềm mượt, thịt bên dưới lớp lông chắc hẳn là non mềm đầy mỡ đây.

Ta nuốt nước miếng , “Nhạn Nhi, hôm qua người mua ở hộ nông nào vậy?”

Nhạn Nhi chỉ phía trước, dẫn ta đi đến gần hộ nông kia, một vị phụ nhân bước ra đón tiếp, trên đầu búi một búi tóc tròn, quấn một chiếc khăn màu lam ngọc, cười nói với Nhạn Nhi: “Nha đầu, lại đến đây mua đùi gà hả?”. Nhạn Nhi gật đầu.

Phụ nhân ấy nhìn ta, lại cười nói : “Vị phu nhân này nhất định là từ kinh thành tới rồi”.

Ta mỉm cười đáp lại : “Hôm qua ăn chân gà của tẩu tử (chỉ người đã thành thân), mùi vị thơm ngon, hôm nay muốn ăn nên tới đây”.

Phụ nhân miệng cười không dứt, “Phu nhân thật là khéo ăn nói, hôm qua đúng lúc phu quân ta săn bắt được không ít thú vật đem về, nếu như phu nhân người không để ý, ta sẽ nấu một bàn đầy thức ăn cho phu nhân”.

Ta bản thân cầu còn không được, liên tục nói cảm tạ.

Phụ nhân mời ta và Nhạn Nhi vào phòng, ta nhìn khắp nơi một lượt, góc rèm cửa có thêu một con hươu nhỏ, trên chiếc bàn bày những vòng hoa kết bằng hoa dại, trên ghế trúc phủ một tầng rơm làm nệm ngồi, căn nhà tranh nói nhỏ thì nhỏ, nhưng lại rất ấm áp.

Nhạn Nhi đột nhiên lên tiếng: “Nếu một ngày nào đó có thể tìm một người thật lòng cùng nhau sống những ngày tháng chỉ có hai người, như vậy thật tốt biết bao.”

Ta cười bảo: “Tiểu nha đầu động lòng xuân rồi hả?.”

Nhạn Nhi mặt ửng hồng: “Phụ nhân đừng nói đùa.”

Ta cười thành tiếng, đang định đùa Nhạn Nhi tiếp, thì nghe vài tiếng ho nặng nề sau rèm, ta kinh ngạc, Nhạn Nhi nhỏ giọng nói với ta: “Phụ nhân đừng sợ. Hôm qua lúc nô tỳ đến đây, vị phụ nhân kia có nói với nô tỳ, đây là phu quân mấy ngày trước đi săn bắt thú trở về của bà ấy, nghe nói bị thương rất nặng, khuôn mặt bị hủy hết rồi, vả lại cũng không nói được. Nghĩ kĩ chắc là do tranh đấu trong giang hồ rồi.”

Giang hồ đúng là nguy hiểm, ta thở dài một hơi nói: “Thật là đáng thương.”

Qua một lúc, vị phụ nhân mới bưng những bát to đầy đồ ăn đem ra, từng bát từng bát bày lên bàn dài, có đùi gà đầy mỡ vàng ươm mà ta mong muốn mấy ngày nay, trong lòng vô cùng vui sướng, liên tục nói cảm tạ, nghĩ nhất định phải đưa thật nhiều tiền.

Lúc này, phụ nhân cầm một bát cháo nhỏ, vén rèm thêu hươu lên, ta vô tình liếc nhìn, cùng lúc người trên giường cũng nhìn ta, làm ta suýt chút nữa hồn bay luôn ra ngoài, người này không lẽ là người bị thương nặng, nhưng mà chẳng giống người bị thương chút nào.

Mành cửa vừa buông xuống, ta lập tức quay mặt đi, cầm cốc nước trên bàn uống một ngụm, lấy lại bình tĩnh.

Nhạn Nhi hỏi: “Phụ nhân, người làm sao vậy?”

Ta lắc đầu, đột nhiên trong rèm có tiếng hét hoảng sợ của phụ nhân, sau đó là âm thanh rơi vỡ, ta lập tức đứng dậy, cùng Nhạn Nhi nhanh chóng đi vào, vừa vén rèm cửa lên, một cánh tay lớn đầy vết thương do đao kiếm kéo vấy ta.

Sắc mặt ta trắng bệnh, Nhạn Nhi đánh một chuông về phía cánh tay người đó, một ngụm máu đỏ tươi phun trên mặt đất, nhưng cánh tay của hấn vẫn níu lấy gấu váy của ta như trước. Ta ổn định lại tinh thần, nhìn lại người đang nằm dài trên mặt đất kia, hấn ngẩng đầu nhìn ta, trong mắt có gì muốn nói lại nói không nên lời.

Ta hỏi: “Người biết ta sao?.” Hấn gật đầu.

“Người có lời muốn nói với ta?.”

Hấn buông gấu váy của ta, chấm ngón tay vào chỗ máu vừa phun ra, cố gắng viết gì đó trên mặt đất, đợi hấn viết xong, ta cúi đầu nghi hoặc nhìn xuống, mặc dù chữ viết xiên xẹo, nhưng ta vẫn nhìn ra được, đó là một chữ Thảm.

Ta theo bản năng nghĩ tới Thảm Khinh Ngôn, ta sững sờ, Nhạn Nhi đã nhanh miệng hỏi: “Có phải là người họ Thảm đã hại người thành thể này không?”

Ta nhăn mày, đang định trách cứ Nhạn Nhi nhiều chuyện thì hấn đã nặng nề gật đầu.

Hấn lại chấm máu, viết hai chữ lên đất – chùa miếu.

Ta hơi sững sốt, cúi đầu xem xét, điện quang hỏa thạch (là lời trong phật giáo chỉ những điều khó nắm bắt, ở đây ý chỉ những việc trôi qua rất nhanh như tia chớp), ta đột nhiên cảm thấy người này có chút quen thuộc, dường như ta đã gặp hấn ở đâu đó, ta mở miệng hỏi: “Có phải ta gặp người ở đâu đó rồi không?”

Người nọ kích động gật đầu, nước mắt dâng lên mắt.

Lúc này trong lòng ta đã không còn cảm giác sợ hãi nữa, lại có một cảm giác không ổn, ta để Nhạn Nhi nâng hấn dậy, vị phụ nhân này không chút kinh sợ, mà cùng Nhạn Nhi đem hấn lên giường, rồi nâng mắt nhìn ta, nói thầm: “Mọi người từ từ nói chuyện”. Sau đó, bà ấy vén rèm đi ra ngoài.

Nhạn Nhi cầm chén trà đưa cho người nọ, nói: “Người có thể dùng tay chấm nước viết.”

Ta nghiêm túc hỏi: “Người gặp ta ở đâu?”.

Hấn chấm nước, chậm rãi viết lên bàn hai chữ – Tô phủ.

Ta nhìn hấn dò xét, hỏi: “Người là nô tài ở Tô phủ?”.

Thấy hấn gật đầu, lại hỏi: “Người tên gì?”.

Hấn run rẩy, lại viết lên bàn hai chữ nữa. Ta cúi đầu nhìn, trong lòng chấn động, người có khuôn mặt hoàn toàn bị huỷ nát này là Triệu Thất mà lần trước ở Tô phủ ta đã đi tìm.

Hấn đột nhiên phun ra một búng máu, ho nặng nhọc, Nhạn Nhi hô lên sợ hãi, ta đưa mắt nhìn, đôi mắt hấn, lỗ mũi hấn, lỗ tai hấn, miệng hấn đều bắt đầu có máu chảy ra, nhưng tay vẫn không ngừng viết lên mặt bàn.

Cuối cùng, hấn khuôn mặt đầy máu nhìn thật sâu vào mắt ta, rồi cả người nặng nề ngã xuống giường, Nhạn Nhi tới cạnh thăm dò hơi thở, sắc mặt tái nhợt nói: “Phu nhân, hấn chết rồi”.

Trong lòng ta run mạnh, rất lâu sau mới phản ứng lại, ta cúi đầu nhìn xuống những chữ trên bàn gỗ – Từ đường Tô phủ có điều khác thường, Thảm không thể tin, báo thù...

Nhạn nhi lúc này cũng kích động nhìn ta.

Ta nhắm mắt lại, lúc mở mắt ra lần nữa, đã bình tĩnh lại. Ta lau đi những chữ viết trên bàn, bảo Nhạn Nhi tẩy sạch chữ viết bằng máu trên mặt đất, sau đó đưa cho vị phụ nhân kia một bao tiền lớn, để bà ấy tìm một nơi tốt chôn cất Triệu Thất, cũng căn dặn bà ấy không được để ai khác biết sự việc hôm nay.

Sau đó, ta cùng Nhạn Nhi lên núi, quay lại khu rừng bên cạnh miếu.

Hộ vệ hầu hạ bên ngoài thấy người ta dơ bẩn, đều lấp bắp kinh hoàng, vội vã lên nghênh đón, ta khoát tay, hạ giọng nói: “Ai gia chỉ ngã một cái, không sao hết.”

Đêm hôm đó, ta cuối cùng cũng không mơ thấy Ninh hằng nữa. Nhưng mà lại mơ thấy Triệu Thất cả mặt đầy máu nói với mình: “Thái hậu, thay ta báo thù, thay ta báo thù, nhất định phải thay ta báo thù...”.

Ta hoảng sợ tỉnh dậy, thở gấp, toàn thân mồ hôi lạnh, ngực đập dữ dội, hình dáng Triệu Thất thất khiếu chảy máu cứ hiện trong đầu ta không cách nào quên được.

Ta xuống giường, thắp sáng đèn trên bàn, bên ngoài côn trùng kêu râm ran, ta đưa mắt nhìn ra ngoài, ngoài cửa có hai thị vệ thức đêm canh gác, thân hình cao lớn làm ta an tâm không ít.

Ta đột ngột nhớ tới bóng đen nhìn thấy những đêm trước.

Ta vốn cho là Thẩm Kinh Ngôn, nhưng mà bây giờ cẩn thận suy nghĩ lại, thấy khả năng không lớn lắm. Đêm hôm đó, bóng đen kia dẫn dụ ta ra ngoài, nhất định là có lời muốn nói với ta, nhưng sau đó bóng đen kia dừng lại, lúc ta bước lên phía trước vài bước thăm dò, thì đột nhiên xuất hiện thêm một bóng đen khác.

Nếu nói bóng đen lúc đầu là Thẩm Kinh Ngôn, thì bóng đen còn lại là ai, nhưng mà hôm nay thấy Triệu Thất nói như vậy, ta khẳng định bóng đen lúc đầu là Triệu Thất.

Triệu Thất viết từ đường Tô phủ có điều khác thường, Thảm không thể tin, báo thù...chữ Thảm trong đó, nhất định là Thảm Khinh Ngôn, mà từ đường Tô phủ có điều khác thường, điều này tạm thời giữ lại, còn về từ báo thù cuối cùng là chỉ việc thay hấn báo thù.

Ta tùy tiện suy đoán như vậy.

Triệu Thất nhất định là biết được bí mật không nên biết, cho nên mới rơi vào kết cục như vậy. Mà cái bí mật này không những có liên quan đến ta, liên quan đến Thảm Khinh Ngôn..... mà còn liên quan đến cả Tô phủ.

Chương 27

Đã mấy ngày nay, ta cứ nghĩ đến việc vì sao Triệu Thất lại nói là “Từ đường Tô phủ có điều khác thường”, đáng tiếc là ta nghĩ mãi, cuối cùng vẫn không nghĩ ra được nguyên nhân tại sao. Từ đường Tô phủ ta đã đi không biết bao nhiêu lần, nhưng cũng chưa tra ra được có gì không ổn.

Một người biết rõ sự tình – Nhạn Nhi mấy ngày nay cũng suy nghĩ khổ sở cùng với ta, nhưng mà điều nàng ấy nghĩ là hai chữ “báo thù” trong lời nói của Triệu Thất, ta cho rằng đó là Triệu Thất muốn ta thay hấn báo thù, mà Nhạn Nhi lại cho rằng Triệu Thất nói là Thảm Khinh Ngôn muốn báo thù. Về ba điều mà Triệu Thất nói, thì ta và Nhạn Nhi chỉ có cách nhìn giống nhau ở điều thứ hai – chữ Thảm trong câu Thảm không thể tin là chỉ Thảm Khinh Ngôn.

Tuy ta không muốn thừa nhận chuyện đó, nhưng những cử chỉ của Thảm Khinh Ngôn trong mấy ngày qua thật sự rất đáng ngờ. Ta tỉ mỉ điểm lại mọi việc một lần nữa, dường như trước khi ta chuẩn bị khám phá ra điều gì đó, thì Thảm Khinh Ngôn đều xuất hiện, lại còn rất trùng hợp xóa đi dấu vết ta mới tìm ra.

Ta day day thái dương, bây giờ cũng chẳng nghĩ ra được điều gì, vừa lúc lại thấy đói bụng, liền lệnh cho Như Ca, Như Họa hai người bọn họ đem đồ ăn lên.

Nói đến đồ ăn, ta lại càng đau khổ. Ngày đó ở trong nhà vị phụ nhân dưới núi được ăn một bữa ăn vô cùng ngon miệng, không ngờ gặp phải chuyện của Triệu Thất, nhìn thấy cảnh tượng máu me đầm đìa, có lẽ tiên nhân cũng khó có thể nuốt xuống được. Xem ra ta ở trên núi Trọng Quang này, xác định là chỉ có thể ăn chay thôi. Đồ ăn chay hôm nay nhất định là không ngoài mấy loại rau xanh, củ cải rồi đậu phụ, ...

Không ngờ lúc Như Ca vừa bước vào, ta chấn động một lúc, mùi thơm này không giống mùi thơm của rau xanh, củ cải và đậu phụ. Ta run run xúc động nhìn về phía xa xa, đối diện với ánh mắt chứa ý cười của Như Ca.

Nàng ấy nhẹ nhàng đáp: “Hôm nay, Như Ca Như Họa mượn được phòng bếp trong chùa, đã nấu cho Thái Hậu nướng nướng người một bữa tiệc thịt viên.”

Như Họa từ từ bung từng đĩa thức ăn từ mâm ra bàn, ta ngó qua, quả thật là tiệc thịt viên, thịt viên rán, canh thịt viên (một món ăn của Thiểm Tây làm từ da heo rán, miến và thịt viên chiên vàng nấu chung với nhau), thịt viên xiu mại, đậu hủ thịt viên (tạm dịch, bởi ta xem hình mà chẳng thấy đậu hủ đâu cả), thịt viên đỏ, thịt viên trắng lần lượt được bày ra. Ta giật mình, trong lòng thầm nghĩ Hoàng đế này chẳng lẽ đã biết được ta vì đồ mặn mà chuồn xuống núi?

Ta thật sự ngạc nhiên về hành động này của Hoàng đế, Như Vũ bên cạnh bỗng lên tiếng: “Thái hậu nướng nướng, thật ra bệ hạ không cho người đựng vào đồ ăn mặn cũng là vì tốt cho người. Người vẫn đang phải dưỡng bệnh, nên ăn chút thức ăn thanh đạm.”

Thật ra Hoàng đế không cho ta ăn mặn, ta cũng biết là Hoàng đế vì muốn tốt cho ta. Thái y cũng đã nói là trong thời gian dưỡng bệnh tốt nhất là nên ăn những món ăn thanh đạm; cố gắng đừng đựng đến thịt, cá, xem ra Hoàng đế là biết tính ta lúc ăn uống đã ăn thì không thể dừng lại, bèn hạ lệnh cho các cung nữ theo hầu hạ ta.

Ta thản nhiên nói: “Bệ hạ phái người đến hả?”

Như Ca gật đầu, “Hồi bẩm nương nương, đúng vậy. Bệ hạ còn nói, qua một thời gian ngắn nữa, Vương quân của Bình Quốc đến nơi, yển hội Hoàng gia còn phải nhờ nương nương đứng ra lo liệu, bệ hạ hy vọng nương nương sớm ngày hồi cung.”

“Vương quân Bình Quốc khi nào đến nơi?”.

Như Ca ngừng một chút rồi nói: “Khoảng sáu bảy ngày nữa.”

Ta ở núi Trọng Quang dưỡng bệnh đã hơn một tháng, núi Trọng Quang quả thật là một nơi tốt để dưỡng bệnh, mầm bệnh có lúc ta rơi xuống nước lần trước, ở đây một thời gian cũng đã hết rồi, đi bộ cũng rất có sức khoẻ, có lẽ sắc mặt cũng tốt lên rất nhiều. Bây giờ cũng nên hồi cung rồi.

Nhưng mà trước khi hồi cung, ta phải tới Tô phủ một chuyến. Triệu Thất nói Từ đường Tô phủ có điều khác thường, ta cứ ở nơi này đoán mò cũng vô dụng, không bằng đến tận nơi điều tra một phen. Mà lần này tới Tô phủ, phải bí mật tiến hành, không được để Như Ca, Như Họa, Như Thi, Như Vũ biết, cũng không được để Thẩm Khinh Ngôn biết.

Vì thế ta và Nhạn Nhi bàn bạc một ngày, một ngày để chuẩn bị, quyết định đêm ngày thứ ba sẽ hành động.

Núi Trọng Quan khác với Hoàng cung, thị vệ ít đi rất nhiều, muốn tránh các thị vệ này cũng không phải là việc khó, ta sớm đã dặn dò bốn cung nữ hầu hạ thân cận của ta, để cho bọn họ đi nghỉ ngơi, không thấy ta phân phó gì thì không được tiến vào. Sau đó ta mặc quần áo tối màu vào người, cùng Nhạn Nhi lén lút xuống núi.

Xuống tới chân núi, ta hơi thở dốc, Nhạn Nhi muốn đỡ ta, ta xua xua tay, bảo “Không sao, xe ngựa ở đâu?”

Nhạn Nhi nhìn khắp bốn phía, đáp: “Nô tỳ hôm qua đã căn dặn phu xe, bảo hẩn giờ Thìn một khắc chờ ở đây. Bây giờ vẫn chưa tới giờ, chắc là đang trên đường đến.”

Ta quay đầu nhìn lại núi Trọng Quang ở sau lưng một mảng tối đen, trong lòng dâng lên cảm giác không tốt lắm.

Hai khắc sau, tiếng xe lộc cộc vang lên, Nhạn Nhi nhỏ giọng nói: “Thái hậu, xe đến rồi.” Lòng ta buông lỏng một chút, vừa rồi chắc là ta suy nghĩ quá nhiều thôi, ta “Ừm” một tiếng. Xe ngựa tới trước mặt ta và Nhạn Nhi thì dừng lại, khuôn mặt phu xe trông khá trung thực, cúi đầu khom lưng với ta, nói: “Đã để phu nhân đợi lâu rồi.”

Nhạn Nhi nói: “Sao đến muộn thế?”

Phu xe gãi gãi đầu, trả lời: “Tiểu nhân vốn ra khỏi cửa nửa canh giờ trước, nhưng mấy ngày nay Vương quân Bình Quốc đến, vào thành ra khỏi thành đều phải thông qua kiểm tra nghiêm ngặt, đúng lúc hôm nay người ra thành rất đông, nên đã trễ mất một lúc.”

Xem ra Hoàng đế rất coi trọng vị Vương quân Bình Quốc này, lần trước Thái tử Phạn Quốc đến chơi Đại Vinh, cũng chưa được ở trong biệt cung xây riêng, càng không cần nói đến việc phái cả quan nhất phẩm như Ninh Hằng ra nghênh đón.

Nhắc đến Ninh Hằng, trong lòng ta có chút khác thường, dường như có một chút gì đó ghen lại.

Ta không muốn nghĩ nhiều nữa, nghiêm mặt nói : “Không sao, Nhận Nhi lên xe thôi.”

Nhận Nhi đỡ ta lên xe, sau đó cũng lên ngồi với ta. Vốn việc này cũng không nên làm liên lụy đến phu xe, nhưng chẳng còn cách nào khác, ta không biết đánh xe, Nhận Nhi cũng không biết.

Nhận Nhi lo lắng nói: “Phu nhân, giờ vào thành tra xét nghiêm ngặt như vậy, không biết...”

Ta cười cười, lắc đầu.

“Nhưng.....lỡ như binh lính ở cổng thành muốn khám xét xe ngựa chúng ta thì sao?”

Ta tìm kiếm trong tay áo, lấy ra một khối lệnh bài bằng ngọc thạch, nhỏ giọng nói: “Đã có thứ này, ngay cả cổng thành đóng rồi, ta cũng có thể làm nó mở ra được.”

Tấm lệnh bài này là Hoàng đế đưa cho Thường Trữ, bởi vậy ta mới nói Hoàng đế vô cùng nuông chiều Hoàng tử của hắn, Thường Trữ có một thời gian tính tình rất là phóng túng, thường mang theo hai ba vị lang quân ra ngoài thành ngắm hoa ngắm trăng, có khi qua mất giờ đóng cửa thành, đành

phải ngủ qua đêm ở bên ngoài. Về sau Hoàng đế biết được, lo lắng cho Hoàng tử của hắn, sợ Thường Trữ ở bên ngoài gặp nguy hiểm, nên đưa cho nàng ấy lệnh bài đặc chế riêng này, cổng thành để tùy ý nàng ấy đóng mở. Ta cũng quên luôn lệnh bài này sao lại ở trong tay ta, dù sao ta cũng rất thân thiết với Thường Trữ, ngoại trừ phu quân ra, thì đồ của nàng ấy là của ta, của ta cũng là của nàng ấy, không phân biệt nhiều.

Đến bên ngoài cổng thành, binh lính tra xét quả thật rất nghiêm ngặt, ta để Nhạn Nhi giao lệnh bài ra, binh lính không nói hai lời cho đi qua. Sau khi Nhạn Nhi quay về ngồi xuống, khó hiểu: “Vừa rồi ánh mắt binh lính nhìn ta dường như hơi...quái lạ.”

Ta lơ đãng cười nói: “Chắc là binh lính kia cho rằng người ngồi trong xe ngựa là nam hầu của Thường Trữ.” Sở dĩ ta thường dùng lệnh bài này của Thường Trữ, cũng vì Thường Trữ từng đem lệnh bài giao cho nam hầu của nàng ấy, nên từ đó, việc ta vào thành lên lút đều rất trót lọt.

Ta để cho phu xe điều khiển xe ngựa dừng ở đầu một ngõ nhỏ cách Tô phủ không xa, sau đó ta cũng Nhạn Nhi lên lút đến cửa sau Tô phủ. Tuy Tô phủ lúc này không còn là Tô phủ trước kia, nhưng lúc trùng tu lại Tô phủ, Công bộ Thượng thư đã tới hỏi ta không những vấn đề xây sửa những chỗ tỉ mỉ chi tiết, nhớ lúc đó ta mới chỉ có mất tuổi chạy vòng quanh Trương Thượng Thư nói: “Huynh trưởng biết ta ham chơi, nên đặc biệt làm một cái hốc thông ra ngoài, chính là cái hốc ở bức tường sát bên cạnh cửa sau, bên ngoài cái hốc đặt nhiều chậu hoa, để che lại.”

Nhạn Nhi dời các chậu hoa đi, vui mừng hô lên: “Phu nhân, đúng là có một cái hốc!”.

Ta nói: “Bò vào bên trong thôi.”

“Chuyện này...”, Nhạn Nhi có vẻ do dự ngần ngại, “Phu nhân, nô tỳ bò thì không sao, nhưng mà phu nhân người....”.

Ta nghiêm mặt bảo: “ Muốn thành đại sự không câu nệ tiểu tiết, huống hồ cũng không phải là lần đầu tiên ta bò qua hốc tường.” Trước kia khi Tô gia chưa bị diệt môn, ta thường xuyên làm những việc thế này, lên lút bò ra

ngoài dạo chơi phố phường, mỗi lần trở về huynh trưởng đều giấu giếm giúp ta, nếu bị nương phát hiện, sẽ bị trách mắng một trận, bây giờ ta lén lút quay về chốn cũ, lại bỏ qua cái hốc này, nhưng chẳng còn huynh trưởng thay ta giấu tội nữa rồi, nương cũng chẳng còn để mà trách mắng ta nữa.

Sau khi đứng dậy, trong lòng lại dâng lên một nỗi niềm thương cảm.

Nhạn Nhi nhỏ giọng hỏi: “Phu nhân, bây giờ chúng ta đi tới Từ đường sao?”

“Ừ.” Ta ổn định lại tâm tình, cẩn thận quan sát xung quanh, thấy một bóng người cũng không có, liền kéo Nhạn Nhi đi đến con đường nhỏ hẻo lánh nhất. Thật ra thủ vệ ban đêm ở Tô phủ cũng không nghiêm ngặt, dù sao Tô phủ cũng chỉ là một nơi bỏ trống, cùng lắm cũng chỉ thỉnh thoảng thấy một tên đầy tớ uống đến say khướt đi đứng xiêu vẹo, nói năng lảm nhảm.

Ta đối với Tô phủ có thể nói là vô cùng quen thuộc, nhắm mắt cũng tới được Từ đường. Cho nên, không bao lâu sau, ta cùng Nhạn Nhi đã vào đến bên trong từ đường. Nhạn Nhi ngo trái ngo phải, nhỏ giọng nói: “Phu nhân, từ đường này thoạt nhìn hình như chẳng khác gì từ đường lúc trước.”

Ta nhìn qua một lượt, đúng là không có gì khác biệt, nhưng mà nhang trên bàn thờ đã đổi rồi, không phải là loại nhang lúc trước. Ta cầm một cây nhang lên, tỉ mỉ quan sát, đột nhiên nhớ tới lần trước Thẩm Kinh Ngôn từng nói với ta, Hoàng đế đã bỏ thêm thuốc mê vào bên trong nhang.

Bây giờ ngẫm lại, ta cảm thấy hình như có gì đó không ổn.

Hoàng đế sở dĩ muốn làm ta hôn mê, đơn giản là muốn ta tin rằng trong lúc ta mơ mơ hồ hồ đã cùng người khác cá nước thân mật, tiếp theo dùng hi mạch làm lý do tước đoạt quyền tham dự triều chính của ta.

Nhưng mà lần thứ nhất bị hôn mê ở Tô phủ, ta có thể hiểu được ý đồ của Hoàng đế. Có thể lần hai té xỉu là vì mang bầu, mục đích của Hoàng đế đã đạt được, vì sao còn để lại chứng cứ ở từ đường? Dựa vào tâm cơ và thủ

đoạn của Hoàng đế, hẳn tuyệt đối sẽ không bất cần như vậy. Như vậy, lần thứ hai ta ngất xỉu, nhất định là có lý do khác.

Mà lý do này là gì đây?

Đúng là trăm ngàn mối lo không có cách giải, Nhạn Nhi bỗng nhiên nhỏ giọng hô một tiếng, ta quay đầu liếc nhìn, sắc mặt nàng ấy trắng bệch, môi run run: “Phu... Phu nhân, hình như nô tỳ nghe thấy tiếng động kì lạ...”

Ta giật mình, cẩn thận nghe ngóng, xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, nói: “Nhạn Nhi nghe nhầm rồi, ta có nghe thấy gì đâu.”

Sắc mặt của Nhạn Nhi lại trắng thêm vài phần, mặt như đưa đám nói: “Hôm nay vừa đúng là bảy ngày của Triệu Thất, không biết có phải là hắn quay về không?”

Tính lại, hôm nay đúng là ngày thứ bảy sau khi Triệu Thất chết, nhưng mà mấy lời này nghe đúng là hoang đường, “Đừng có nói bậy, trên đời này làm gì có chuyện ma quỷ chứ.”

“Nhưng mà...”

Bỗng dưng, trong từ đường không biết từ đâu chạy ra một con mèo, Nhạn Nhi hai mắt trắng bệch sợ đến hôn mê bất tỉnh, cả người ngã về phía ngược lại với bàn thờ, ta cuống quýt kéo Nhạn Nhi lại, tiếc là cơ thể ở Hoàng cung lười nhác lâu rồi, nên yếu ớt vô dụng, nhưng cũng cố gắng dùng sức, bước chân loạng choạng, cả người lại ngã về phía bàn thờ.

Cũng chẳng biết là ta va phải cái gì, chỉ cảm thấy đầu hơi đau, sau đó chỉ nghe vang lên những tiếng “ầm ầm”, bên dưới bàn thờ đột nhiên tách ra, bên dưới là khoảng không, có những bậc thang bằng đá đi xuống, ta lập tức lăn xuống dưới như một quả cầu tuyết.

Chương 28

Cũng may thang đá này không dài, tuy bị lăn xuống cũng đau ê ẩm cả người, nhưng cuối cùng cũng chỉ bị xước da vài chỗ. Ta đứng lên, xoa xoa cái trán bị đỏ ửng, bắt đầu đánh giá bốn phía xung quanh.

Nhưng mà xung quanh tối đen như mực, đưa tay ra không nhìn được cả năm ngón. Cũng may ta đã chuẩn bị kĩ, từ trong vạt áo lấy ra một viên Dạ minh châu to bằng quả trứng gà, ánh sáng màu lục lập tức chiếu sáng toàn bộ chỗ tối đen như mực này, ta quan sát xung quanh, hoá ra đây là một đầu mật đạo, nhìn qua có vẻ rất dài, cũng không biết có bao nhiêu thông đạo.

Ta xem xét thang đá phía trên, Nhạn Nhi có lẽ cũng không nhanh tỉnh lại, ta do dự trong chốc lát, rồi quyết định tự mình đi thăm dò mật đạo này, có khi lại phát hiện ra gì đó.

Ra quyết định xong, ta bước về phía trước. Mật đạo này quanh co khúc khuỷu, cũng không biết đã đi qua bao nhiêu lối ngoặt, rốt cuộc cũng tới điểm cuối. Điểm cuối cũng là một thang đá không dài lắm, nhưng kiểu dáng chất liệu giống hệt thang đá vừa rồi ta lăn xuống. Ta cầm Dạ minh châu chiếu xung quanh, dường như người tạo ra mật đạo này chưa từng nghĩ sẽ có người tiến vào đây, nên chốt mở thang đá cũng rất nổi bật. Ta vừa lướt qua đã nhận ra, trên tường có một khối đá lồi ra, trên tường đá nhẵn nhụi đúng là có chút dư thừa, có lẽ ta chỉ cần dùng sức nhấn một cái, cửa mật đạo sẽ mở ra.

Ta đang do dự có nên thử ấn hay không, thì đột nhiên phía trên truyền đến tiếng nói chuyện, ta cẩn thận nghe, có hai giọng nói, mà trong đó có một giọng nói ta quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn, là Thảm Khinh Ngôn.

Ta lúc này mới nhận ra, mật đạo dưới từ đường Tô phủ thông tới chỗ này ngoại trừ Thảm phủ thì là chỗ ở riêng của hần.

Ta ngừng thở mạnh, nhẹ nhàng bước lên thang đá, chỉ bước từng bước nhỏ, ta ngồi xuống, tập trung lắng nghe. Ta có dự cảm, quá nửa đêm mà

không ngủ, khẳng định là nói chuyện cơ mật. Có khi còn có liên hệ với cái chết của Triệu Thắt.

“... Nghe nói Vương quân Bình quốc rất thích nam sắc, chỉ bằng chúng ta tuyển vài nam nhân dung mạo tuấn tú khí chất tuyệt mỹ, như thế, nói đến chuyện mượn binh với Vương quân Bình quốc, chắc là sẽ dễ dàng hơn.”

Giọng nói người này ta chưa từng nghe qua, rất xa lạ, có lẽ là tâm phúc của Thẩm Kinh Ngôn.

“Việc này không nên, Vương quân Bình quốc binh quyền nắm trong tay không lớn, có mượn cũng vô dụng. Ngược lại chúng ta nên tạo quan hệ tốt với Vương quân, nếu sau này đến lúc tiến hành bức vua thoái vị phát sinh chuyện xấu, thì Bình quốc có thể dùng như một con đường lui.”

Thẩm Kinh Ngôn nghĩ rất chu toàn, chỉ có điều dung mạo của Thẩm Kinh Ngôn như vậy, đến Bình quốc có lẽ rất nhanh sẽ bị Vương quân Bình quốc đưa vào hậu cung.

“Tương gia thấy Bình Trữ thân vương thế nào?”

“Tính đa nghi trời sinh, cũng không có tài trị quốc. Nếu chúng ta mưu phản thành công, nhất định không thể thiếu một phen đầm máu, chúng ta nhất định sẽ phải đứng mũi chịu sào...” Thật ra ngẫm kỹ lại, lời này của Thẩm Kinh Ngôn cũng không phải là vô lý, mưu phản thành công, trong triều chắc chắn có một phen đầm máu...” Chỉ có điều, Bình Trữ thân vương muốn đầm máu cũng phải xem ta có cho hắn cơ hội hay không.”

Ta sẽ sống.

“Tương gia nói rất đúng, Bình Trữ thân vương cũng chỉ là quân cờ của chúng ta, muốn đi như thế nào, cũng phải dựa vào cách chơi của người đánh cờ. Hiện nay đối thủ của Tương gia chỉ có Hoàng đế, Hoàng đế chết đi, thiên hạ này sẽ là của Tương gia, cuối cùng cũng không để họ Lý độc chiếm thiên hạ.”

Ta thật sự chưa từng nghĩ tới Thẩm Kinh Ngôn lại muốn làm Hoàng đế! Mấy đời tứ đại danh gia vọng tộc của Kinh thành đều trung thành với Hoàng gia, hơn nữa Thẩm gia lại càng là trung thần, từ thời tổ tiên Thẩm gia, đã bao nhiêu thế hệ góp sức tạo nên giang sơn tươi đẹp này của Đại Vinh. Nhưng hôm nay... Thẩm Kinh Ngôn lại muốn làm Hoàng đế...

Lúc này, Thẩm Kinh Ngôn nở nụ cười hờ một tiếng, nói: “Thiên hạ của Lý gia đã sớm diệt vong, Hoàng đế hiện nay cũng không phải là dòng máu thiên tử.” Dừng lại một lúc, ta thấy Thẩm Kinh Ngôn hít một hơi sâu, “Chỉ tiếc hiện giờ vẫn chưa lấy được chỗ giấu chúng cứ từ miệng Thái hậu... Nếu có chứng cứ, lại càng có thể danh chính ngôn thuận bức vua thoái vị.”

“Tương gia không phải đã dùng biện pháp kia trên người Thái hậu sao? Chẳng lẽ Thôi hương không có tác dụng?”

Thôi hương? Sao lại là Thôi hương? Ta có chút giật mình đơ người, Thẩm Kinh Ngôn lại nói: “Cũng không phải là không có tác dụng, nhưng mà dùng hai lần, cũng chỉ moi được chút thông tin vớ vẩn. Mà lần thứ nhất, lại bị tên sai vặt của Tô phủ nghe thấy không ít.”

“Tương gia nói tên sai vặt họ Triệu kia?”

“Đúng.”

“Nghe nói Lâm Nhất không xử lý sạch sẽ, để hắn chạy thoát, còn chạy tới trước mặt Thái Hậu.”

“Nửa đường ta chặn lại được, nhưng mà tên sai vặt này rất khôn khéo, bị bắt lại chạy thoát, sau đó rơi xuống núi. Mấy ngày trước Lâm Nhất đã mang thi thể hắn về đây.”

Ta lúc này đã căng thẳng tới cực điểm, đành phải cắn chặt môi mình chỉ sợ căng thẳng sợ hãi quá mà ngất đi, Thường Trữ nói đúng, Thẩm Kinh Ngôn tuổi còn trẻ chức quan đã tới tướng quốc, sao có thể không có tâm cơ, sao có thể không có dã tâm?

“Cũng may Thái hậu chưa gặp tên sai vặt kia, bằng không nếu Thái Hậu biết được mục đích của Tương gia, sợ là sẽ vô cùng bất lợi với kế hoạch của chúng ta.” Bỗng dưng, ta thấy hắn cười một tiếng, “Nhưng mà Thái Hậu vẫn nhất kiến chung tình với Tương gia như thế, sợ là biết được cũng vẫn gắng sức giúp Tương gia thôi. Tương gia lúc trước đúng là thông minh, biết mượn đao giết người, dù sao tiên đế cũng là một lão già hồ đồ, người trung thành nhất với Hoàng gia trong tứ đại gia tộc không ai sánh được chính là Tô gia.”

“Có trung với Hoàng gia cũng vô dụng, Tô gia bị diệt môn là vì biết được bí mật lớn mà tiên đế không muốn lộ ra nhất. Mà người diệt Tô gia đích xác là Tiên đế, Thảm gia chúng ta cùng lắm cũng chỉ tác động thúc đẩy thêm thôi. Chỉ tiếc, diệt xong Tô gia, chúng cứ vẫn ở trong tay Thái Hậu. Thái Hậu dù sao cũng là người Tô gia, giỏi nhất chính là giả bộ hồ đồ. Bất kể ta nói bóng nói gió thế nào, mặc dù dùng cả Thôi hương, nhưng vẫn không tra ra được chứng cứ ở đâu.” Dừng lại một chút, Thảm Khinh Ngôn lại nói: “Dù sao cũng chẳng có gì đáng lo, chúng ta có thể tạo chứng cứ giả, trên đời này, là thật hay là giả cũng chẳng sao, chỉ cần quyền lực có thật là được.”

Ta không nghe nổi nữa, ta thật sự không nghe nổi nữa.

Thảm Khinh Ngôn không thích ta, ta không thèm để ý. Thảm Khinh Ngôn muốn moi chứng cứ từ trong miệng ta, ta cũng không thèm để ý. Điều duy nhất ta để ý chỉ có Tô gia bị diệt môn, Thảm gia có tham dự.

Ta cắn chặt môi, dùng toàn bộ sức lực trong người đứng dậy, nghiêng ngả lão đảo đi dọc theo đường cũ trở về. Về tới từ đường Tô gia, Nhạn Nhi đã tỉnh lại, sắc mặt vẫn trắng bệch như trước, nàng nhìn thấy ta, trong mắt hiện lên sự kinh ngạc, vội vàng chạy lại đỡ ta, “Phu nhân, người làm sao vậy?”

Ta cảm thấy như mình vừa mơ một ác mộng, sau lưng mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, ta mệt mỏi nói: “Không sao, người khôi phục nguyên dạng căn phòng này, chúng ta trở về thôi.”

Nhạn Nhi đỡ ta ngồi lên bờ đoàn (đệm), rồi sau đó nàng nhanh nhẹn sắp xếp lại mọi thứ, ngay cả chốt mở cơ quan cũng tìm thấy. Nàng lo lắng nhìn ta, “Phu nhân, đã thu dọn xong rồi.”

Ta cùng Nhạn Nhi thuận lợi ra khỏi Tô phủ, an toàn ra khỏi thành. Chẳng biết có phải sức lực đã dùng hết khi nghe lên Thảm Khinh Ngôn hay không, mà lúc vừa nhìn thấy núi Trọng Quang, đã đặt lưng xuống ngủ luôn. Về sau Nhạn Nhi phải cõng ta, từng bước một trở về chùa miếu.

Sau đó, ta đã mơ rất nhiều giấc mộng.

Ta mộng Thảm Khinh Ngôn áo trắng nhẹ bay, tay cầm quạt ngọc, tao nhã nho nhã, mắt chứa ý cười, đứng trong gió ở trên lầu các cao cao, làm say không biết bao nhiêu trái tim thiếu nữ.

Ta còn mơ thấy thời thơ ấu Thảm Khinh Ngôn, đứng trong hẻm nhỏ giữa Tô phủ và Thảm phủ, cầm xôi kẹo hồ lô nói với ta: “Tô muội muội, cho muội ăn, đừng khóc nữa.”

Ta cũng mơ thấy hôm đầu tiên buông rèm nhiếp chính, lúc rèm chậm rãi buông xuống, Thảm Khinh Ngôn một thân áo bào tím đai lưng bằng ngọc, đứng đầu hàng bên trái mỉm cười dịu dàng với ta, giải vây cho ta khi bị văn võ bá quan bắt nạt.

Còn cả lúc sinh thần (sinh nhật) của ta, lúc hấn tặng ta túi Như ý dịu dàng đầy tình cảm, hấn nguyện làm mọi chuyện vì ta. Rồi từng tiếng gọi tên của ta thâm tình chân thành trong rừng đào, mùi hương đào tràn ngập, cũng không bằng được hai chữ “Quán Quán”.

...

Ta đã quên mình mơ thấy những gì, chỉ nhớ rằng Thảm Khinh Ngôn trong mộng hoàn mỹ như một dòng suối tuyết. Chỉ tiếc mộng càng đẹp, biến mất càng nhanh, trong khoảnh khắc, cảnh trong mơ tựa như bông tuyết vỡ tan khi chạm xuống đất.

Ta ngây ngốc đưa tay ra đỡ lấy, lại thấy hai tay đau nhói, máu chảy ròng ròng, nóng bỏng như lửa.

Ta đã không phân biệt được đâu là mơ đâu là thực, cả người lúc thì như đang bị lửa thiêu đốt, lúc thì như đang nằm trong hầm băng, ta đau đớn cất tiếng rên rỉ, nhưng không có một tiếng động nào đáp lại từ bốn phương tám hướng, cuối cùng chỉ còn lại tiếng kêu của ta.

Ta mơ mơ màng màng mở mắt ra, cũng chẳng biết là ảo giác hay gì đó, ta lại nhìn thấy một người đã lâu không mơ, Ninh Hằng. Ta nhắm mắt lại, một bàn tay lạnh như băng đặt lên trán ta, ta bị cái lạnh này đánh thức dậy.

“Thái Hậu.”

Ta mở mắt ra, giật mình ngây ngốc.

Ninh Hằng thu tay về, nhỏ giọng nói: “Thái Hậu, cuối cùng người cũng tỉnh lại.”

Ta lại ngây ngốc.

Ninh Hằng lại nói: “Người bị sốt hôn mê suốt hai ngày.”

Lúc này ta mới xác định được người trước mặt không phải là ảo giác, đúng là Ninh Hằng. Ta há mồm định nói chuyện, lại phát hiện giọng khàn khàn, “Sao ngươi lại ở đây?”

Ninh Hằng rót một chén nước cho ta, ta nhận lấy nhấp một ngụm nhỏ, làn nước ấm trôi qua cổ họng khô khốc. Ta lại uống thêm mấy ngụm, Ninh Hằng lúc này mới nói: “Trí Viễn nhận ý chỉ của bệ hạ tới đón Thái Hậu hồi cung, không ngờ Thái Hậu lại bị sốt cao. Trí Viễn đành phải lưu lại chăm sóc Thái Hậu.”

Ta nhú mày, “Ngươi không phải đi đón tiếp Vương quân Bình quốc sao?”

“Đón xong rồi, Vương quân Bình quốc hiện giờ đã ở trong Hoàng cung.”

Ta thật sự không ngờ ngay lúc này lại nhìn thấy Ninh Hằng, hiện giờ tâm rất loạn, ta nâng mắt nhìn Ninh Hằng, hắn cũng nhìn ta, lòng ta lại càng phiền chán, nhất thời không biết phải nói gì, ta xoa xoa thái dương, nói: “Ai gia biết rồi, người lui ra ngoài đi, ai gia muốn yên tĩnh một mình.”

Ninh Hằng nhìn ta, mắt chợt loé sáng, cuối cùng vẫn nói “Được”.

Trong phòng lập tức yên tĩnh, đêm hôm đó cảm xúc lúc nghe lén trong mật đạo như thủy triều lại dâng lên một lần nữa, lúc này trong lòng ta cảm xúc đan xen lẫn lộn. Trên thế gian này, đả kích lớn nhất chính là người trong mộng của mình trở thành người đối đầu, dễ dàng làm mình toàn thân đầy thương tích, còn dẫn đến sốt cao, mơ vô số giấc mộng lung tung rối loạn.

Nhạn Nhi bung thuốc vào phòng, nàng ấy đặt bát thuốc lên bàn, thật cẩn thận nói với ta: “Thái Hậu, người khá hơn chút nào không?”

Ta vẫy tay, gọi nàng tới gần, Nhạn Nhi nghe lời ngồi xuống bên cạnh. Cũng không biết có phải là vừa sốt cao tỉnh dậy hay không, lúc này toàn thân chẳng có chút sức lực, ngay cả nói chuyện cũng cực kỳ yếu ớt.

Ta hỏi: “Ninh Hằng đến đây lúc nào?”

Nhạn Nhi nhìn khắp bốn phía, nói: “Hôm qua. Thái Hậu sau khi từ Tô phủ trở về, thì bắt đầu sốt cao, cũng may chúng ta đưa cả Thái y đến, bằng không nửa đêm chẳng biết phải đi đâu tìm đại phu. Ninh đại tướng quân sau khi đến đây, biết Thái Hậu sốt cao không hạ, hắn so với Thái y còn sốt ruột hơn. Đêm qua vốn là nô tỳ phải chăm sóc Thái Hậu, nhưng Ninh đại tướng quân len lén đi vào bảo nô tỳ đi nghỉ ngơi, sau đó hắn chăm sóc Thái Hậu cả một đêm.” Dừng lại một chút, Nhạn Nhi lại nói: “Nô tỳ nghĩ Ninh đại tướng quân là nam hầu của Thái Hậu, để hắn chăm sóc Thái Hậu chắc là không có vấn đề gì. Cho nên nô tỳ mới...”

“Cho nên người mới để Ninh Hằng đến chăm sóc ai gia hả?”

Nhạn Nhi gật đầu.

Ta đã biết Nhạn Nhi từ đáy lòng đã nghiêng về phía Ninh Hằng, chỉ hận không thể đem ta buộc lên người Ninh Hằng.

Bỗng nhiên, Nhạn Nhi nuốt nước bọt, bộ dáng muốn nói gì đó lại thôi. Trong lòng ta biết chắc chắn không phải là chuyện tốt, khoát tay, nói: “Người có chuyện gì cứ nói thẳng.”

Nhạn Nhi mím môi, nói: “Thái Hậu đêm qua người luôn gọi...” Nàng lén liếc ta một cái, “luôn gọi tên Thẩm Tương.”

Ta kinh ngạc, “Cái gì?”

Nhạn Nhi nói lại lần nữa, còn nói: “Mà lúc Thái Hậu gọi tên Thẩm Tương thì vẫn đang nắm tay Ninh đại tướng quân, sáng nay lúc nô tỳ đi vào, nhìn thấy tay Ninh đại tướng quân cũng đỏ lừ rồi.”

Lần này đúng là cả thể diện cũng mất sạch luôn rồi, ta lại hỏi: “Đêm qua còn ai nghe được nữa không?”

Nhạn Nhi thấp giọng nói: “Thái Hậu yên tâm, chỉ có nô tỳ và Ninh đại tướng quân.”

Ta xoa xoa thái dương, bị Ninh Hằng nghe thấy, ta yên tâm làm sao được!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Cảm tạ các bằng hữu đã kiên trì tới chương này...

Chương này thực sự là rất khó viết. . .

Mắt của ta lúc này cũng không mở nổi nữa rồi Đặt lưng cái là ngủ luôn, sau khi tỉnh lại mới tiếp tục sự nghiệp sáng tác...

Chúc cho tất cả các Bá vương của ta mỗi ngày đều được ngủ đến lúc tự tỉnh lại! ! !

Chương 29

Sau khi uống thuốc toàn thân đỡ mệt mỏi, cảm thấy cả người dính dính, đúng là không thoải mái, nên bảo Như Ca Như Họa chuẩn bị nước ấm tắm rửa. Tắm rửa xong xuôi, cả người cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái, bừng bừng sức sống.

Tinh thần thoải mái, ta nhớ tới Ninh Hằng, hẳn đã chăm sóc ta cả một đêm, về tình về ý, ta cũng nên thật tâm cảm tạ hẳn. Ta trầm ngâm một lát, vậy thì mở một bữa tiệc nhỏ đi. Ta bệnh nặng vừa khỏi, đồ ăn mặn cũng không được ăn nhiều, nghĩ một lúc, bảo Như Ca cùng Như Họa đi nấu mấy món chay, rồi sai Nhạn Nhi xuống núi tới các hộ nông mua mấy hũ rượu nếp, mọi việc xong xuôi, ta bảo Như Vũ cùng Như Thi đi mời Ninh Hằng đến đại sảnh.

Hiện giờ đã là tháng chạp (tháng 12 âm lịch), trong núi khá lạnh, ta cầm một cái lò (lò sưởi) nhỏ, trên bàn cũng có vài cái tiểu hoả lò (bếp lò) đắp bằng bùn đỏ, vài món chay thanh đạm, hai chén rượu nhỏ, đúng là quá tuyệt.

Ninh Hằng ngồi xuống cạnh ta, ta cười nói: “Đêm qua đa tạ Trí Viễn, tiệc này coi như tạ lễ.”

Ninh Hằng nói: “Thái Hậu không cần khách khí.”

Ta cực kỳ khách sáo nói: “Nên thế nên thế.” Ninh Hằng ánh mắt chợt loé, ta nâng chén rượu, lại nói: “Ai gia kính người một ly”. Lúc ta định nâng chén rượu uống một hơi cạn sạch, Ninh Hằng lại cầm lấy tay ta, nói: “Thái Hậu bệnh nặng mới khỏi, không nên uống rượu.”

Ta nhìn bàn tay hẳn đang cầm chặt tay ta, nhíu mày, cổ tình kéo dài âm cuối, “Hửm?”

Ninh Hằng lập tức rút tay về, hai tai của hẳn lại bắt đầu phấp phồng, đã hơn một tháng ta không được thấy bộ dáng này của Ninh Hằng, nay nhìn thấy, tự dưng thấy rất vui vẻ, ta chuyển người, nghiêng về phía trước đem chén rượu chạm vào môi hẳn, “Vậy... Trí Viễn thay ta uống là được.”

Sắc mặt của Ninh Hằng đúng như ta dự đoán, đỏ, so với bếp lò đập bằng bùn đỏ còn đỏ hơn.

Ta cười nhẹ nói: “Nếu Trí Viễn không uống, thì ai gia uống vậy.”

Ta định rút tay về, Ninh Hằng đã há miệng ngậm lấy viên chén, ta hơi hơi nâng tay, một ly rượu nếp đã uống hết. Ta hỏi: “Hương vị thế nào?”

“Rất... Ngọt.”

Ta cười một tiếng, cầm đũa gấp dưa xanh rang đường (đường sao thanh qua – ko biết đâu, đừng hỏi ta híc), sau khi nuốt vào trong bụng, ta mới miễn cưỡng hỏi: “Trí Viễn từ Bình Quốc trở về có gặp chuyện gì thú vị không?”

Ninh Hằng lắc đầu, nói: “Không có.”

“Hay là ngươi đầu gối chẳng chú ý cái gì hết.”

Ninh Hằng sững sốt, nhìn ta, nói: “Trí Viễn lần này đi là làm công vụ, tất nhiên là không có chuyện thú vị gì xảy ra cả.”

Ta thở dài: “Nếu các thần tử của Đại Vinh đồng giống ngươi thì tốt, chỉ tiếc trong lu gạo đã có mấy khối phân chuột rồi. Thôi, không đề cập nữa không lại mất hứng.” Ta chống cằm, không chút để ý nói: “Nghe nói quân vương Bình Quốc bề ngoài trời sinh chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn, có thật không?”

Ninh Hằng đáp ta: “Trí Viễn chưa từng lưu ý, cũng không biết có phải là thật hay không.”

Xem ra tên đầu gối này trong đầu chỉ có mỗi công vụ, ở chung với đại mỹ nhân của Bình Quốc hơn một tháng, còn chưa từng lưu ý tới diện mạo người ta. Nhưng mà, ta cũng chẳng biết đầu bị sao, cố tình hỏi: “Vậy người cũng đã gặp qua quân vương Bình Quốc rồi, ngươi cảm thấy bộ dáng quân vương Bình Quốc thế nào?”

Ninh Hằng nghĩ cũng không thèm nghĩ, nói luôn: “Bộ dáng quân vương Bình Quốc cũng giống các cô nương ở vương triều Đại Vinh ta.”

“Ồ? ! Nói thế là sao?”

Ninh Hằng nói: “Mồm mắt tai mũi đều có.”

Nếu lúc này ta đang uống trà, chắc chắn không chút do dự phun sạch, “Tức là Trí Viễn đã gặp qua một cô nương bốn không không mắt không mũi không mồm không tai?”

“Chưa gặp.”

Ta cảm thấy cần phải dẫn dắt nhận thức đang tiềm ẩn bên trong của tên đầu gối này ra ngoài ánh sáng, nghĩ là làm ta lấy mỹ nhân đẹp nhất ở Đại Vinh ra làm ví dụ, “Đệ nhất mỹ nhân của Đại Vinh chúng ta là ai?”

Ninh Hằng nhìn nhìn ta, “... Thái Hậu?”

Được rồi, lời này của hấn bất luận là thật hay là giả, lúc này hư vinh làm ta rất vui vẻ, ta khụ khụ, “Câu này của Trí Viễn để Thường Trữ nghe được làm sao mà chịu nổi?”

“Thường Trữ công chúa cũng là một cô nương bốn có.”

Ta ngẩn người, một lúc lâu mới nhớ ra “bốn có” của Ninh Hằng là ngược lại “bốn không” vừa rồi ta nói, ta dở khóc dở cười, trong đầu chỉ cảm thấy tên đầu gối này thật là thú vị.

Ta trêu ghẹo hấn: “Trí Viễn ngày thường không tội, tuy lần này tới Bình Quốc phoir nặng có đen đi một chút, nhưng cũng phù hợp với điều kiện chọn lang quân của quân vương Bình Quốc, sao nàng ta lại không đem người nhét vào hậu cung của mình?”

Ninh Hằng buông đũa, nghiêm trang nói: “Trí Viễn là nam hầu của Thái Hậu, quân vương của Bình quốc có một trăm lá gan, cũng không dám

tranh với Thái Hậu.”

Lời này nói ra là đúng lý hợp tình, ta thở dài: “Trí Viễn thật sự nguyện ý làm nam hầu của ai gia sao? Người cũng biết Đại Vinh khác với Bình Quốc, nam hầu giống như kĩ nam vậy, bị người đời nhạo báng. Những năm gần đây người đã vì Đại Vinh lập không ít công lao hiển hách, ai gia thật sự không muốn vì việc nam hầu mà huỷ đi tiền đồ của người.”

Ta đối với Thẩm Kinh Ngôn không đành lòng, thì đối với Ninh Hằng sao lại không có.

Ta biết Ninh Hằng là người của Hoàng đế, nhưng xét đến cùng, Ninh Hằng cũng là người không hiểu rõ mọi chuyện. Trước đến giờ hắn vẫn nghĩ rằng trong bụng ta thật sự có oa nhi, thật sự vì hắn chăm sóc không chu toàn mới bị rơi xuống nước, mới làm mất oa nhi.

Mọi chuyện trong cung đều rối rắm phức tạp, ngoại trừ Hoàng đế, những người còn lại đều là quân cờ. Tâm tư của Ninh Hằng so với Thẩm Kinh Ngôn thì đơn giản hơn nhiều, vũng nước đục ngầu này, ta thật lòng không muốn cuốn hắn vào.

Không đợi hắn trả lời, ta đã nghiêm mặt nói: “Trí Viễn, mặc kệ người thật tình thích ta cũng được, giả bộ thích ta cũng thế, ta đều không muốn biết. Lúc trước người nguyện ý làm nam hầu của ta, nhất định là bệ hạ bày mưu đặt kế. Oa nhi trong bụng ta, cho tới giờ cũng chưa từng tồn tại, tất cả đều là giả. Ngay cả lần trước nhảy hồ, cũng là ta cố ý, chuyện đó người không cần áy náy nữa. Đợi tới sau khi về cung, người đi nói với bệ hạ một tiếng hoặc là ta mở miệng với bệ hạ cũng được, tóm lại người cách ta xa một chút. Ta nhất định là một Thái Hậu tiếng xấu muôn đời, người nhất định là một tướng quân lưu danh muôn đời, không được chỉ vì ta mà làm hỏng tiền đồ của người.”

Ninh Hằng vẻ mặt biến đổi, ánh mắt lảng tránh, cũng chẳng biết những lời này của ta hắn nghe thấm được bao nhiêu, qua một lúc lâu, hắn vẻ mặt chán nản thất vọng nói với ta: “Thái Hậu là vì... Thẩm Tương?”

Ta sững sốt.

Hắn chưa chát nói: “Trí Viễn sớm đã biết Thái Hậu thích Thẩm Tương, đêm qua Thái Hậu không biết đã gọi bao nhiêu lần...”

Ta biến sắc, thanh âm đột nhiên cao vút, “Im miệng.”

Ta lúc này vạn lần cũng không muốn nhắc tới Thẩm Kinh Ngôn, Thẩm Kinh Ngôn ba chữ này không khác gì một con dao nhọn, cứ nhắc đến một lần là dao lại đâm vào lòng ta một lần, máu chảy đầm đìa, vô cùng thâm thẳm.

“Thái Hậu thích Thẩm Tương, sao lại không dám đối mặt?”

Ninh Hằng hai mắt sáng quắc nhìn ta, ta nhớ lại những lời Thẩm Kinh Ngôn đã nói đêm đó, ta biết ta đang trốn tránh, không muốn hồi tưởng lại những gì đã nghe đêm đó, cũng không muốn nghĩ sâu, lại càng không muốn đối mặt với sự thật máu chảy đầm đìa.

Đoạn tình cảm bị tổn thương này, ta không biết phải tĩnh dưỡng bao lâu đây.

Nhưng mà Ninh Hằng lại kéo ta về thực tế, ta lúc này thật sự không thể trốn tránh được nữa, chỉ đành phải đối mặt.

Ta buông mắt xuống, cả đại sảnh tĩnh lặng, tĩnh lặng tới mức nghe được cả tiếng hít thở. Qua một lúc lâu, ta mới nâng mắt, hỏi: “Trí Viễn đã từng nghe qua Thôi hương chưa?”

Đêm hôm đó, Thôi hương chính là nghi hoặc lớn nhất của ta.

Ninh Hằng ngẩn người, gật đầu nói: “Ở sa mạc Tây Vực có một loại hoa, mười năm mới nở một lần, cực vì trân quý, Thôi hương mà Thái Hậu nói chính là được luyện ra từ hoa này.”

“Có tác dụng gì?”

Ninh Hằng nói: “Người nếu ngủ lâu, sẽ mất đi ý thức, sẽ nói ra hết những bí mật trong lòng.”

Ta thật sự chưa từng nghĩ qua, loại hương trần quý như vậy Thẩm Khinh Ngôn lại dùng lên người ta tới hai lần, ta lại càng không ngờ, Thẩm Khinh Ngôn chưa bao giờ tin tưởng ta. Ngoại trừ hấn, trong đầu ta còn bí mật gì nữa chứ?

Về chứng cứ huyết mạch hoàng gia, ta thật sự không biết ở đâu. Nhưng trước mặt Hoàng đế, ta chỉ có thể làm bộ là mình biết, bằng không một ngày nào đó, chắc chắn sẽ bị chết oan uổng.

Ta đem lòng thương mến Thẩm Khinh Ngôn tính ra cũng đã mười mấy năm rồi, ta vốn tưởng rằng hấn đối với ta ít nhiều cũng có sự thương tiếc, nhưng lại không ngờ rằng...

“Thái Hậu, tại sao lại hỏi cái này?”

Ta lắc đầu, không muốn mở miệng nữa. Ta đưa tay gạt lại chén rượu trước mặt Ninh Hằng, rót rượu nếp ra uống một hơi cạn sạch. Ninh Hằng muốn ngăn ta lại, lại bị đẩy ra.

“Thái Hậu...”

Ta ném lò sưởi trong tay, ôm lấy bình rượu nếp trên bàn, “Ta đêm nay muốn uống rượu, ngươi đừng cản ta. Bằng không...” Ta ngẩng đầu nhìn Ninh Hằng, hấn ân cần dào dạt nhìn ta, ta cũng chẳng biết bị sao, hai mắt đỏ lên, “Bằng không ta khóc cho ngươi xem.”

Ta vừa nói dứt lời, một giọt nước mắt to như hạt đậu rơi xuống.

Ta hai mắt đầm lệ mông lung, Ninh Hằng luống cuống, tay chân cũng chẳng biết phải để đâu, ta không nhìn hấn nữa, ôm lấy vò rượu tu một mạch, ục ục như tiếng nước chảy, cũng chẳng nhớ ra là không nên uống quá nhanh, nên bị sặc.

Ta nặng nề khụ khụ vài tiếng, Ninh Hằng vội vàng vỗ vỗ lưng ta, rót một chén trà.

Ta đẩy ra, “Ta muốn uống rượu.”

Ninh Hằng cúi đầu nói: “Người vừa rồi đã uống không ít.”

Ta trừng mắt nhìn hấn, “Ta muốn uống.”

“Thái Hậu, người say rồi.”

Ta tức giận nói: “Nói bậy, rượu nếp làm sao say được!”

Ninh Hằng dịu dàng nói: “Đưa cốc cho ta, đừng uống nữa.”

Ta ôm bình rượu thật chặt, cứ như đang ôm kỳ trân dị bảo, có chết cũng phải ôm, “Không đưa, chết cũng không đưa.” Ta nâng bình rượu lên, ngửa cổ uống một hớp lớn, đột nhiên, chỉ thấy trong tay trống rỗng, bình rượu đã bị Ninh Hằng đoạt đi.

“Thật sự không được uống nữa.”

“Không được ra lệnh cho ta! Ninh Hằng, trả cho ta.” Ta đưa tay muốn đoạt lại, không ngờ vừa đứng thẳng người, lại lão đảo, cả người ngã về phía bàn ăn, Ninh Hằng hoảng sợ vội vàng kéo ta lại, ta lại nghiêng trở về, cả người bổ nhào về phía Ninh Hằng.

Ninh Hằng vì bảo vệ ta, cả người ngã xuống đất, ta nằm trên người Ninh Hằng, thừa dịp Ninh Hằng không chú ý đoạt lại bình rượu.

Ta cười ha ha: “Rượu là của ta, người không đoạt được đâu.”

Ninh Hằng mặt đỏ bừng nhìn ta, im lặng không nói gì.

Chẳng biết có phải say hay không, ta mở miệng hỏi: “Trí Viễn, người thật sự thích ta?”

Ninh Hằng nhìn ta, trong mắt dần dần có sự nhu hoà dịu dàng, hấn nói: “Ừ.”

“Cả đời làm nam hầu của ta, cũng không sao?”

Hấn lại “Ừ” một tiếng.

“Nếu một ngày ta với bề hạ người chỉ được chọn một người, người sẽ lựa chọn ta chứ?”

Ninh Hằng biến sắc, ta cười nói: “Thôi vấn đề này không cần người đáp nữa, ta biết đáp án của người rồi. Người là trung thần, tất nhiên là sẽ chọn Hoàng đế. Ta cũng không nên làm khó người.”

Ta chớp mắt mấy cái, lại hỏi: “Trí Viễn, người thật sự thích ta?”

“Thật sự.”

Ta cười tủm tỉm nói: “Trí Viễn, ta không thích Thẩm Khinh Ngôn.”

Ta ôm lấy bình rượu, lại uống một ngụm, Ninh Hằng bất đắc dĩ nói: “Rượu nhiều hại thân...”

Ta cúi người, hôn lên môi hấn, từng giọt rượu tràn vào miệng hấn, mang theo hương rượu trên môi, vẫn mềm mại như trong ấn tượng của ta, ta nói năng không rõ: “Trí Viễn, từ hôm nay ta sẽ bắt đầu thử thích người, người đừng phụ ta đây.”

Chương 30

Ta cũng thật vô dụng, chỉ uống rượu nếp, mà uống đến nỗi say khướt. Hôm sau lúc mở mắt ra, đầu đau nhức, ta xoa xoa thái dương, bỗng dưng nhớ lại chuyện xảy ra đêm qua.

Ta bật dậy khỏi giường, nhanh chóng nhìn xung quanh, cũng may cũng may, chỗ này không phải là đại sảnh, mà là phòng ngủ hằng ngày của ta.

Ta sờ sờ môi mình, hơi sưng, mặt tự dưng như được bôi phấn hồng, đêm qua ta mượn rượu cắn môi Ninh Hằng, về sau cũng chẳng biết rốt cuộc là ai say, ta với hắn hình như còn cắn rất hăng say, đến giờ vẫn còn cảm thấy đầu lưỡi tê tê, còn có hương vị rượu nếp đọng lại.

Hai tay để lên má, tim đập thình thịch. Ta không thể không thừa nhận, môi của Ninh Hằng, thật sự là thứ có vị ngon nhất từ trước đến giờ ta được thưởng thức qua. Có lẽ cả đời này chỉ cần nhìn thấy rượu nếp, sẽ lập tức nhớ tới sự kiều diễm của Ninh Hằng đêm đó.

Đợi mặt hết đỏ, mới kêu Nhạn Nhi đi vào. Lúc Nhạn Nhi tiến vào, mày cong cong lên, bung cánh đặt lên trên bàn. Nàng cười mỉm nói: “Nhìn Thái Hậu, nô tỳ lại nhớ tới một câu thơ.”

Ta nhìn nàng, “Hử? Thơ gì?”

Nàng cười hắc một tiếng, “Nhân diện đào hoa tương ánh hồng.”

(Hoa đào và mặt người cùng ánh lên sắc hồng – Trích Đề Đô Thành Nam Trang)

Ta biết Nhạn Nhi đang trêu ghẹo ta, nhưng trong lòng chẳng có chút không vui nào. Dù sao đêm qua ta cũng hơi điên cuồng, cũng chẳng biết có bị Như Ca Như Họa các nàng nhìn thấy không nữa. Nếu bị Hoàng đế biết, việc này khó kết thúc đây.

Hoàng đế tuy đã nói rõ đưa Ninh Hằng tới cho ta, nhưng nếu ta thật sự thích Ninh Hằng, Hoàng đế chắc chắn sẽ gây khó dễ.

Ta hỏi: “Đêm qua ngoài đại sảnh chỉ có mình ngươi trông coi?”

Nhận Nhi gật đầu, “Thái Hậu cứ yên tâm, đêm qua ngoài trừ nô tỳ đứng ngoài, những cung nữ khác đã sớm đi ngủ rồi. Chuyện Thái hậu với tướng quân đầu gối đêm qua, không ai biết.” Dừng lại một chút, nàng lén lút liếc mắt nhìn ta, cười trộm nói: “Đêm qua nô tỳ cũng không nhìn thấy tướng quân đầu gối ôm Thái Hậu vào phòng đâu.”

Hoá ra là Ninh Hằng ôm ta về phòng, ta còn tưởng mình say khướt lao đảo về phòng.

Nhận Nhi lại nói: “Nhưng mà tướng quân đầu gối sau khi rời khỏi đây, lại sai người đến giếng nước bên cạnh múc về một thùng nước lạnh.”

Ta sững sốt, chốc lát sau mặt đã biến đỏ.

Nhận Nhi chớp mắt mấy cái, “Thái Hậu sao mặt tự dưng đỏ thế kia?”

Ta tuy rằng chưa trải qua chuyện đó, nhưng mà nói chuyện với Thường Trữ nhiều, coi như mưa dầm thấm lâu, tất nhiên là biết vì sao Ninh Hằng ngay đầu tháng chạp trời hơi rét lại đi tắm nước lạnh. Nhận Nhi tuổi còn nhỏ, không hiểu cũng là chuyện bình thường.

“Không có gì” ta khụ khụ, chuyển đề tài, “Ngươi bung cái gì vào đó?”

“Canh tỉnh rượu, sáng nay tướng quân đầu gối sai nô tỳ chuẩn bị đây, nói nương nương người đêm qua uống nhiều rượu như vậy, sáng nay tỉnh lại chắc chắn sẽ đau đầu.”

Ninh Hằng này đúng là tri kỷ, trong lòng thấy ngọt ngào. Đột nhiên nhớ lại đêm qua đã nói với hấn—— Trí Viễn, bắt đầu từ hôm nay ta sẽ thử thích ngươi, ngươi đừng có phụ ta.

Ta là dạng người nói là làm, ta đã nói sẽ thử thích Ninh Hằng, thì ngay bây giờ phải bồi dưỡng tình cảm. Ta nhìn bát canh trên bàn, “Nhận Nhi, đi gọi Ninh Hằng tới đây, ai gia có chuyện muốn nói với hấn.”

Lúc Ninh Hằng đi vào, ta đã rửa mặt xong, ngồi cạnh bàn, chậm rãi múc từng thìa nước canh cho vào miệng. Nghe thấy tiếng bước chân, ta ngẩng đầu, cười dịu dàng nói với Ninh Hằng: “Trí Viễn, tới đây ngồi xuống.”

Ninh Hằng ngồi xuống, ta cười mỉm nói: “Trí Viễn còn nhớ lời tôi qua ta nói không?” Đã quyết định thử thích hắn, ta đây cũng không muốn tự xưng là ai gia nữa. Hai chữ ai gia này, mỗi lần nói ra khỏi miệng, trong lòng trong đầu đều thấy nặng nề.

Ninh Hằng nhìn ta, chậm rãi gật đầu.

“Đêm qua những lời chàng nói với ta, đều xuất phát từ nội tâm?”

Hắn trầm mặc một lúc, mới nói: “Đúng.”

Ta nở nụ cười, “Được rồi. Đêm qua uống chút rượu, lời nói đều là rượu nói, chắc chàng cũng không để trong lòng. Lúc này ta đã tỉnh hoàn toàn rồi, ta phải nói rõ ràng với chàng.” Ta nâng mắt nhìn hắn, “Ta thích Thẩm Khinh Ngôn chuyện này không phải là giả, nhưng đó đã là chuyện quá khứ rồi. Bất kể ta đã thích Thẩm Khinh Ngôn bao nhiêu đi chăng nữa, nhưng giờ ta nghĩ người trong lòng ta là chàng. Ta một khi đã thích chàng, chỉ cần chàng không phụ ta, ta sẽ vẫn thích chàng.”

Thật ra những lời đêm qua nói, ít nhiều cũng có chút không công bằng với Ninh Hằng. Ta đơn giản chỉ muốn dòi tình cảm của mình tới người khác, vừa đúng lúc có Ninh Hằng ở đây. Nhưng mà sáng nay sau khi tỉnh lại, ta nghĩ trái nghĩ phải cũng cảm thấy không ổn, nhưng mà nghĩ kỹ lại, lại cảm thấy nếu ta thật sự thích Ninh Hằng, đó cũng là một chuyện không tồi.

Ta lại nói: “Trí Viễn, chàng đã nghe rõ chưa?”

Ninh Hằng chỉ yên lặng nhìn ta, thật lâu không nói lời nào, cho đến khi ta nhẹ giọng gọi một tiếng, hắn mới ngây ngô nói: “Mấy... mấy lời nàng vừa nói, có thể nói lại lần nữa được không?”

Ta nói: “Chàng đầu gối này, vừa rồi suy nghĩ gì thế?”

Hắn thấp giọng nói: “Nghĩ lời nói của nàng.”

Ta ngẩn người, lập tức hiểu ra, ta dở khóc dở cười nói: “Ta chỉ lặp lại lần cuối cùng, chàng nghe không rõ, cũng đừng mong được nghe lại lần nữa. Ta vừa rồi nói, ta thích Thẩm Kinh Ngôn đã là chuyện quá khứ, lúc này ta nghĩ người trong lòng ta là chàng, nhưng mà chàng phải nhớ kỹ, chàng không được phụ ta, một khi phụ ta, ta sẽ hận chàng cả đời.”

Ninh Hằng nói: “Nàng hình như chưa nói câu cuối cùng.”

Ta nói: “Ý tứ không khác nhau lắm.”

Hắn cười nhẹ ra tiếng, “Ừ, ta đã nghe rõ.”

“Đã hiểu?”

“Ừ.”

Ta nhìn canh tỉnh rượu trên bàn, lại nhìn vào mắt Ninh Hằng, nhớ lại sự kiêu diễm đêm qua, lòng thầm nghĩ, Ninh Hằng là một người đầu gối, sau khi hồi cung muốn cắn hắn đoán chừng cũng chẳng có cơ hội, không bằng nhân dịp lúc này cô nam quả nữ cắn hắn nhiều một chút mới được.

Ta lại phát huy tinh thần nghĩ là làm, bưng bát canh tỉnh rượu uống một ngụm, mắt loé sáng nhìn Ninh Hằng, rồi sau đó dướn người về phía trước, ngậm lấy môi Ninh Hằng.

Ninh Hằng dường như không ngờ ta sẽ làm thế, nhưng mà phản ứng của hắn so với hôm qua lại nhanh hơn. Ta dùng lưỡi mới chỉ chạm vào môi, đầu lưỡi của hắn đã nhẹ nhàng tiến vào, canh tỉnh rượu trong miệng ta cuối cùng cũng chẳng biết vào bụng ai nữa. Ninh Hằng đảo ngược vị trí thành chủ động rất nhanh, vừa uống hết canh tỉnh rượu, hắn nhanh buông lỏng ta ra, uống một ngụm canh tỉnh rượu, lại hôn lên môi ta, dường như là sợ ta bị sặc, hắn mới để nước canh chậm rãi chậm rãi tiến vào, cực kỳ dịu dàng,

thỉnh thoảng hai đầu lưỡi chạm nhau, trong mắt ta hiện lên ý cười, quán lấy đầu lưỡi của hắn, không buông tha.

Hai má của ta nóng phùng phùng, rõ ràng thoáng chập se lạnh, ta lúc này lại nóng như giữa mùa hè. Bát canh tỉnh rượu rất nhanh đã cạn, hai mắt của ta như nhiễm một tầng sương mù, dựa vào lồng ngực Ninh Hằng thở gấp.

Tay Ninh Hằng vòng qua eo ta, ta nghe thấy nhịp tim của hắn đập nhanh mãnh liệt.

Ta ngẩng đầu hai mắt nhìn nhau với Ninh Hằng, tim ta đập như hươu chạy, lập tức quay đầu nhìn chỗ khác, ta cảm giác vòng tay đặt ở eo ta siết chặt hơn, ta nghe Ninh Hằng nói: “Thái Hậu...”

Ta nhú mày, nắm vạt áo của hắn, nói: “Về sau lúc không có người lạ, gọi tên hồi nhỏ của ta. Nếu chàng lại gọi ta là Thái Hậu, ta sẽ tức giận.”

Vòng tay ở eo lại siết chặt hơn, tiếng tim đập bên tai cũng mạnh hơn vài phần, “... Quán Quán.”

“Ừm.”

Ta đáp lại, sau khi mắt quét khắp phòng một lượt, ta mới ngẩng đầu lên nhìn Ninh Hằng nói: “Đầu gối, ở đây còn có nước, chúng ta... tiếp tục...”

Ninh Hằng nhẹ nhàng mà “Ừ” một tiếng, ta rất tự nhiên dính chặt vào người Ninh Hằng, lại bắt đầu cùng hắn thân mật khó cách xa. Mỗi Ninh Hằng, gần như làm người ta thấy ngại. Chúng ta rất nhanh đã giải quyết xong cốc nước, Ninh Hằng nói: “Chỗ kia... còn có mấy cái bánh bao.”

...

“Trong tủ còn có lương khô...”

...

“Còn có chén trà đêm qua...”

...

Ta cũng chẳng biết rốt cuộc tình huống phát triển thế nào, nhưng tất cả những gì có thể ăn được đều bị ta với Ninh Hằng túm lấy, ta lúc đầu là ngồi với Ninh Hằng ở ghế, cuối cùng chẳng biết tại sao lại lên giường rồi.

Quần áo của ta đã bị tung ra, quần áo của hắn cũng lộn xộn, thân thể của hắn nóng rực, giống như đang phát sốt vậy. Cho đến khi ta cảm giác dưới chân có vật cứng lên, thì ta mới tỉnh táo lại, mắt nhìn xuống đất.

Ninh Hằng nháy mắt đã rời khỏi ta, cả người dán lên vách tường, đầu cúi gằm, không dám nhìn ta. Ta căn bản cũng thấy xấu hổ, nhưng nhìn bộ dáng này của Ninh Hằng, ta lại bật cười, “Nghe nói chàng đêm qua sai người lấy một thùng nước lạnh để tắm?”

Ninh Hằng không trả lời, nhưng ta thoáng nhìn thấy tai hắn đã đỏ hồng.

HaizZz, mấy thứ tập quán thanh danh ở trong cung, mà ta cũng đã chuẩn bị tinh thần để tiếng xấu muôn đời, lúc này trong đầu ta lại nghĩ thực sự ở đây với người trên danh nghĩa là nam hầu, ta cũng không phản đối.

Ta sống đã hai mươi năm, lần đầu tiên gặp được người thú vị thế này, ta thật sự không muốn buông tay. Nếu ở đây cá nước thân mật với Ninh Hằng, có lẽ Ninh Hằng sẽ hoàn toàn thuận theo ta. Nghĩ như thế, miệng cũng nói luôn.

Ta nói: “Ai, đầu gối, chàng đã ăn mặn chưa?”

Ninh Hằng cả khuôn mặt hồng lên, trầm mặc, trầm mặc, lại trầm mặc.

Ta cười ra tiếng, bước về phía trước, “Nếu chưa, ta sẽ không ngại làm người đầu tiên.”

Bỗng chốc Ninh Hằng ngẩng đầu, ta thấy trong mắt hấn có một tia sáng, cuối cùng cũng mở miệng, “Không được.”

Ta nhú mày, trong lòng có chút không thoải mái.

Hấn chưa xót nói: “Quán Quán, nàng không nên vì Thẩm Tương không thích nàng, mà đã cam chịu.”

Ta lạnh mặt, “Ninh Hằng, vừa rồi ta đã nói gì với chàng? Ta nói Thẩm Khinh Ngôn là chuyện đã qua, người duy nhất ta muốn ghi trong lòng chính là chàng. Huống hồ, hiện giờ ta đối với chàng cũng có tình ý.”

Trời đất minh giám! Ta với hấn dây dưa hôn môi lâu như vậy, trong lòng trong đầu ngay cả đầu ngón tay cũng không nhớ tới Thẩm Khinh Ngôn, trong đầu chỉ có đầu gối này! Sao mà hấn vẫn không rõ!

Hấn nhìn ta, nói: “Quán Quán, ta vẫn hy vọng nàng nghĩ kĩ lại, ta không muốn sau này nàng sẽ hối hận.”

Ta muốn nắm lấy tay hấn, hấn lại tránh được, ta liên tục bị cự tuyệt, trong lòng không dễ chịu chút nào. Ngay lúc ta định nói nặng với hấn, bên ngoài lại vang lên tiếng Nhạn Nhi——

“Thái Hậu, bệ hạ phái người đến thúc giục người với Ninh đại tướng quân hồi cung.”

Ta lạnh lùng nói: “Ai gia biết rồi.”

Chương 31

Trên đường hồi cung, ta ngồi trong xe ngựa, Nhận Nhi ngồi phía đối diện. Ta nhìn Ninh Hằng đang ngồi trên lưng ngựa, lại dời tầm mắt về, bảo Nhận Nhi đưa gương lãng hoa, ta nâng lên nhìn cẩn thận.

Ta vẻ ngoài cũng không kém, tuy không bằng Thường Trữ, nhưng tốt xấu gì cũng là tiểu thư khuê các mặt mày thanh tú. Đã sống nhiều năm như vậy, ta hiếm khi chủ động một lần cuối cùng lại thành kết quả như vậy, cái mặt mo này của ta biết đặt ở đâu bây giờ. Người ta nói là tiểu nháo đi tình, lần này, ta quyết định nháo với Ninh Hằng một lần lại thành xích mích.

Sau khi về đến cung, từ cửa cung, ta ngồi trên xe kéo đã chuẩn bị từ trước, Ninh Hằng tiến lại gần nói phải đi phục mệnh (báo cáo lại sau khi chấp hành mệnh lệnh) với Hoàng đế, ta cực kỳ không tự nhiên nhìn sang chỗ khác, không nhanh không chậm nói: “Ninh khanh tất nhiên phải lấy công sự làm trọng.”

Sau đó, ta không liếc qua Ninh Hằng một cái, đã bước lên xe kéo. Đến lúc trở lại Phúc cung, đã là giờ Thìn một khắc, bên ngoài đèn thấp lên hết rực rỡ, từng đóm nhỏ như những vì sao ở khắp nơi, hôm phải ta phải lặn lội đường xa, nên thân thể mệt mỏi không còn chút sức lực, chỉ tắm rửa qua loa rồi đi ngủ. Hôm sau lúc đang ăn sáng, ta giả bộ lơ đãng hỏi: “Ninh Hằng đêm qua có quay về Bắc các không?”

Như Ca trả lời, “Bẩm Thái Hậu nương nương, Ninh đại tướng quân đêm qua cũng không quay về, Như Ca nghe mấy cung nữ hầu hạ ở chỗ Bệ hạ nói là, đêm qua Ninh đại tướng quân và Bệ hạ thấp đèn bàn chuyện suốt đêm cho đến bình minh.”

Thấp đèn bàn chuyện suốt đêm? Cho đến bình minh? Hoàng đế cùng Ninh Hằng? Hai người? Cô nam quả “nam”? **? Trong đầu ta lập tức hiện ra một hình ảnh kiều diễm, Hoàng đế nhĩ tử cùng người trong lòng ta hai mắt nhìn nhau nở nụ cười tình tứ, rồi sau đó cùng ngã lên giường, Hoàng đế ở trên, Ninh Hằng ở dưới, Hoàng đế gặm cắn đôi môi mềm mại ta từng cắn qua...

Ta rùng mình, cảnh tượng như vậy đúng là không thể tưởng tượng được. Lúc trước ta không đề bụng chuyện này với Ninh Hằng, Hoàng đế có đối xử thế nào với Ninh Hằng, ta cũng không để ý, thậm chí còn cố ý tác hợp cho bọn họ. Nhưng bây giờ không giống với lúc trước, Ninh Hằng là của ta, ta đã cắn môi của hắn, hắn cũng cắn qua môi của ta, bây giờ Hoàng đế nếu lại cùng hắn làm những việc ta đã làm qua, ta khẳng định mình sẽ phát điên luôn.

Mà theo tính cách Ninh Hằng, Hoàng đế muốn hắn chết khẳng định hắn sẽ không chút do dự, nếu Hoàng đế muốn hắn thị tẩm, hắn nhất định cũng sẽ cởi sạch quần áo, ngoan ngoãn chờ Hoàng đế tới sủng hạnh...

Ta trong lòng có chút khó chịu, nên cháo trong miệng cũng thấy khó nuốt.

Ta và Ninh Hằng thật ra có quá nhiều ngăn cách, Hoàng đế chỉ là một trong số đó thôi. Ta sai người dọn đồ ăn đi, bảo Như Ca thổi một khúc nhạc, rõ ràng là một bản nhạc rộn ràng vui vẻ, mà ta nghe xong trong lòng lại sinh ra cảm giác lo âu.

Lúc này, Hoàng đế không ngờ lại đến, vẻ mặt vui vẻ như được tắm trong gió xuân vậy. Hắn cười tủm tỉm thỉnh an ta, rồi ngồi xuống bên cạnh, nói: “Thái Hậu rất có tinh thần.”

Hoàng đế càng... như vừa tắm gió xuân, làm cho lòng ta lại càng đắng chát mà nổi lên lửa giận, cực kỳ không thoải mái. Ta chậm rãi nói: “Chỉ là nhàn hạ quá nên tìm niềm vui thôi.”

“Thái Hậu qua thời gian dưỡng bệnh, vẻ mặt đúng là tốt hơn nhiều. Dù sao trời đông giá rét cũng sắp tới, Thái Hậu cũng nên chú ý nhiều hơn đến thân thể.” Dừng lại một chút, hắn nhìn ta, nhẹ giọng nói: “Trẫm vẫn rất quan tâm tới Thái Hậu.”

Ta thản nhiên nói: “Ai gia sẽ chú ý đến thân mình. Sự hiếu thuận của Bệ hạ, ai gia đã hiểu.”

Có lẽ là ảo giác, lời ta nói còn chưa dứt, đã thấy sắc mặt Hoàng đế biến đổi, nhưng mà lúc nhìn kỹ lại, lại thấy hắn vẫn cười tủm tỉm như cũ. Ta thật hoài niệm tiểu Hoàng đế trước kia, Hoàng đế ngày nay làm ta cực kỳ không thoải mái, hơn nữa còn chuyện Ninh Hằng, ta lại càng ước Hoàng đế cách xa ta càng xa càng tốt.

Ta lơ đãng nói: “Nghe nói đêm qua Bệ hạ và Ninh khanh thấp đèn bàn chuyện suốt đêm?”

“Ồ?” Hoàng đế nhú mày, “Trước kia Thái Hậu không phải toàn gọi tên chữ của Ninh khanh sao, hôm nay lại lạnh nhạt rồi sao.”

Trong nháy mắt, ta nhanh chóng suy tư quan hệ giữa ta, Ninh Hằng và Hoàng đế. Hoàng đế rõ ràng là để Ninh Hằng tới làm nam hầu của ta, mà còn tạo điều kiện để Ninh Hằng tiếp xúc nhiều với ta, nhưng nếu hắn thật sự biết ta đã có tình ý không nên có với Ninh Hằng, chắc chắn hắn sẽ không vui vẻ, chắc chắn sẽ phá hoại quan hệ giữa ta với Ninh Hằng. Cho nên, trước mặt Hoàng đế, ta thể hiện quan hệ với Ninh Hằng càng kém hắn sẽ càng vừa lòng. Ta lơ đãng cười nhẹ, cầm lấy chén trà trên bàn, cúi đầu nhấp một ngụm, tránh đi ánh mắt thăm dò của Hoàng đế.

Hoàng đế lại nói: “Thái Hậu uống trà gì vậy?”

Ta đặt chén trà xuống, nói: “Đại hồng bào.”

Ánh mắt của Hoàng đế chợt loé sáng, qua một lúc lâu, mới nói: “Một tháng không gặp, Thái Hậu đã thay đổi khẩu vị rồi.” Ngừng lại, Hoàng đế bỗng dừng cho lui hết cung nữ bên cạnh. Trong lòng ta căng thẳng, không biết Hoàng đế muốn nói gì với ta.

Hắn gọi một tiếng, “Quán Quán.”

Ta cất tiếng, “Thừa Vãn có chuyện gì muốn nói?”

Hắn nhìn ta, lại nhìn Đại hồng bào trên bàn, rồi mới nói: “Chuyện Thẩm khanh, Quán Quán đã cân nhắc thế nào rồi? Chắc hẳn trong lòng Quán Quán đã có đáp án rồi.”

Nghe người khác nhắc tới Thẩm Kinh Ngôn lần nữa, trong lòng ta lại sinh ra cảm giác phiền muộn không thể giải thích được. Nhưng mà ta đã có biện pháp, mỗi khi trong lòng thấy phiền muộn, ta sẽ nhớ lại hôm đó cùng Ninh Hằng gặm cắn lẫn nhau, phiền muộn sẽ lập tức biến mất không thấy bóng dáng tăm hơi. Ninh Hằng đúng là thuốc tốt trị được tổn thương tình cảm của ta, nghĩ như thế, ta lại chẳng còn muốn giận đối với hắn nữa. Dù sao Ninh Hằng tính tình là như vậy, nghĩ theo một góc độ khác, thì Ninh Hằng cự tuyệt ta, cũng có nghĩa là nằm trong lòng mỹ nhân mà không loạn, đúng là bậc chính nhân quân tử.

“... Quán Quán?”

Ta phục hồi tinh thần, “Hả?”

Hoàng đế nhìn ta, vẻ mặt phức tạp, hắn nói: “Quán Quán cảm thấy khó xử sao? Nàng cứ nói, chỉ cần nàng không muốn, Thẩm Khanh không thể lấy bất kỳ ai hết. Thiên hạ này nhà nào cũng không dám gả con gái cho Thẩm Khanh. Ta nói rồi, chỉ cần Quán Quán muốn, ta sẽ giúp nàng thực hiện.”

Thật ra, hiện giờ Thẩm Kinh Ngôn có lấy thiên kim của Hồng thái úy hay không đối với ta mà nói đã chẳng còn gì quan trọng nữa rồi. Ta mở miệng nói: “Theo ý Thừa Vãn, hôn sự này có nên ban chỉ hay không?”

Hoàng đế “ừm” một tiếng, nói: “Cũng không phải là nên hay không nên, việc chỉ hôn này cũng chẳng liên lụy đến ai. Nếu mà thành, thì sẽ là một đoạn giai thoại (một câu chuyện hay). Nếu mà không thành, nhiều lắm cũng chỉ tổn hại chút thanh danh thiên kim Hồng thái úy thôi.”

Ta hạ mắt xuống, thấp giọng nói: “Vậy thì... chỉ hôn đi.”

Hoàng đế một lúc lâu sau mới nói: “Nàng khẳng định?”

Ta đứng dậy, đi tới cạnh cửa sổ, bên ngoài những bông tuyết trắng tung bay, ta cầm lò sưởi làm bằng đồng khắc chim Hỉ thước quần lấy những cành mai, hơi nóng chạm tới bàn tay, xua đi cơn gió lạnh thổi đến, ta nói nhẹ: “Thừa Vãn, ta đã nghĩ thông suốt rồi.”

“Ồ? Nghĩ thông suốt việc gì?”

Ta nói: “Ở núi Trọng Quang dưỡng bệnh mấy ngày nay, ta đã nghĩ rất nhiều chuyện. Thừa Văn thiết kế một bàn cờ, khảo nghiệm tình ý của Thẩm Khinh Ngôn đối với ta. Ta cũng chưa nói với người, trong lòng Thẩm Khinh Ngôn đã có người rồi, chỉ tiếc người đó đã sớm hương tiêu ngọc vãn. Hắn nói với người, có tình ý với ta, thì tình ý kia cũng chỉ là tình cảm vô tư của hai đứa từ khi còn nhỏ, giống tình cảm của ta với Thường Trữ thôi. Sau khi ở chùa miếu nghe tiếng tụng kinh lâu ngày, ta dần dần cảm thấy cưỡng ép không có kết quả, ta đã lãng phí nhiều năm tình cảm vào Thẩm Khinh Ngôn, nay cũng nên buông tay rồi. Huống chi, ta là Thái Hậu Đại Vinh, cầu kết với thần tử trong triều, chắc chắn sẽ làm Đại Vinh hổ thẹn.” Ta xoay người, bình tĩnh nhìn Hoàng đế, “Thừa Văn, người hãy hạ chỉ để Thẩm Khinh Ngôn lấy con gái Hồng thái úy đi. Đợi đến lúc hắn đón dâu, ta cũng có thể thực sự buông tay.”

Ta thấy ánh mắt Hoàng đế sâu xa, mặt không chút biến đổi, ta thở dài, lại nói: “Chuyện ta thu nam hầu, chắc là trong triều cũng không ai không biết, đúng là đã làm tiên đế hổ thẹn rồi. Không bằng Thừa Văn hãy hạ một ý chỉ nữa, để ta tới chùa miếu tu hành đi, làm bạn với đèn nhang, chấm dứt mọi nợ trần gian.”

Hoàng đế biến sắc.

Những lời này của ta, tuy rằng hơi dối trá, nhưng nói xong những lời cuối cùng ta lại cảm thấy nếu Hoàng đế thật sự đồng ý để ta tới chùa miếu tu hành, thì cũng không tội. Thẩm Khinh Ngôn và Bình Trữ hoàng thúc muốn làm phản, ta không muốn tiếp tục nữa, bọn họ ai muốn làm Hoàng đế thì tự mình đi tranh giành đi. Nhưng mà, nếu ta nói thật ý nghĩ của mình cho bọn họ, bọn họ nhất định sẽ không tha cho ta.

Tô gia diệt môn, ta hiện giờ chỉ mong có thể điều tra rõ chân tướng, đưa hung thủ ra chịu tội. Thẩm án diệt môn của Tô gia chắc chắn là rất kỳ quái, lúc trước ta chỉ nghe lời một phía của Thẩm Khinh Ngôn thì tin tưởng vô cùng, nhưng hiện giờ sự tin tưởng đối với hắn đã phai nhạt, lập tức cảm thấy rất đáng nghi.

Với lại bất kể là có phải tiên đế gây ra không, thì hắn cũng đã bằng hà rồi. Mà hoạ lại đề tới đời sau, Hoàng đế tại vị năm năm, thống trị giang sơn thế nào, ta cũng có đề mắt tới. Nếu mà mưu phản thành công, nhất định không thể thiếu một trận mưa máu, đến lúc đó dân chúng lâm than, xã tắc rung chuyển, oan hồn nhiều không đếm được, gia đình ly tán, cửa nát nhà tan. Đến lúc đó không biết ta đã gây nên bao nhiêu tội nghiệt.

Lúc này, tâm tư báo thù đã mất đi bảy tám phần rồi, phụ thân mẫu thân cũng đã nói với ta rằng mong muốn lớn nhất của hai người là nhìn thấy ta sống vui vẻ tự do tự tại, số mệnh con người đã được định sẵn, không cần phải cố chấp làm gì.

Hiện giờ, ta thật sự có ý muốn tới chùa miếu tu hành, không muốn bị kéo vào cuộc tranh giành hoàng quyền này.

Hoàng đế đột nhiên nói: “Quán Quán, nàng không được tự trách. Có ta ở đây trong triều không ai dám nói gì nàng hết. Mà chuyện nam hầu kia, cũng không quan hệ tới nàng. Sau này đừng có nói lung tung cái gì mà tu hành quy y gì hết.”

Ta cúi đầu, im lặng không nói gì.

Hoàng đế đến gần, nhỏ giọng nói: “Quán Quán có nhớ đêm trước khi đăng cơ ta đã nói gì với nàng không?” Ta không nói, Hoàng đế lại nói tiếp: “Ta đã nói với nàng, nàng chăm sóc ta bốn năm, ta nhất định sẽ trả lại cho nàng nửa đời sau yên ổn không ưu sầu.”

Ta kinh ngạc ngẩng đầu, lúc này Hoàng đế đứng rất gần, ta gần như có thể đếm được trên mắt hắn có bao nhiêu sợi lông mi. Trong thoáng chốc, ta nhớ lại đêm trước khi hắn đăng cơ, đôi mắt đen tuyền linh động bình tĩnh nhìn ta, giọng nói non nớt: “Tô tử tử, người chăm sóc ta bốn năm, ta nhất định sẽ trả lại người nửa đời sau yên ổn không ưu sầu.”

Ta cười, “Thừa Văn, ta nhớ. Ngươi cũng hứa như thế với Thường Trữ.”

Bỗng dưng, hai tay Hoàng đế ôm lấy eo ta, ta sững sờ, hấn cúi đầu nói: “Quán Quán, ta không cho nàng đi tu hành, nếu nàng dám đi, ta sẽ huỷ am nàng tu.”

Câu nói bốc đồng này, lâu lắm rồi không được nghe. Tự dưng cảm thấy như được trở lại lúc xưa, Thừa Văn vẫn là một hài tử tính tình trẻ con, thường ngày hay nói những câu bốc đồng.

Ta bình tĩnh lại, định xoa đầu hấn giống như lúc trước, nhưng Hoàng đế hiện giờ đã cao hơn ta một cái đầu rồi, tay ta dừng lại trên vai hấn, nhẹ giọng nói: “Đừng có nói lung tung nữa, ta chỉ nói đùa với ngươi thôi.”

Thừa Văn như vậy, Hoàng đế như vậy, có lẽ cả đời này ta cũng chẳng thể mưu phản thành công.

Chương 32

Hoàng đế làm theo ý của ta, hôm sau chỉ hôn lúc lên triều. Ngày kết hôn của Thẩm Kinh Ngôn và thiên kim của Hồng thái úy quyết định là ngày mười lăm tháng chạp, hôm nay đã là mừng sáu, còn chín ngày nữa.

Vốn tưởng rằng trong lòng ta sẽ tràn đầy chua xót, vẻ mặt u ám qua chín ngày này, không ngờ ta lại có thể bình tĩnh nghe bốn cung nữ bên cạnh nói những tin đồn thú vị của Thẩm Kinh Ngôn lan truyền trong cung.

Như Ca nói: “Lễ thành hôn của Thẩm Tương vừa mới truyền ra ngoài, các cô nương trong kinh thành đều khóc thê thê thảm thảm khổ sở. Cũng có một vị đại tiểu thư nhà phú gia (nhà giàu có) nổi tiếng đã mua toàn bộ vải đỏ trong kinh thành, nghe nói vị tiểu thư kia còn tuyên bố, nhất định không để cho thiên kim của Hồng thái úy mặc áo màu đỏ để thành thân.”

Ta gật đầu, nói: “Ý tưởng của vị tiểu thư này thật ra cũng không tồi, nhưng mà vẫn chưa tuyệt vời lắm.”

Như Ca vẻ mặt nghiêm túc nói: “Nương nương mời chỉ giáo.”

Ta cười tủm tỉm nói: “Lễ ra ngoài trừ vải vóc màu trắng thì còn lại đều mua hết, để cho thiên kim Hồng thái úy kia mặc áo trắng để thành thân.”

Bốn cung nữ đều líu lưỡi.

Nhạn Nhi xị một tiếng bật cười, “Đúng là quá tuyệt.”

Ta liếc nhìn các nàng, thân nhiên nói: “Còn chuyện gì thú vị nữa không?”

Như Họa vội vàng gật đầu, “Có có có, mấy ngày trước có một vị cô nương căn kiệu của Thẩm Tương ngay giữa đường, nói là nguyện ý làm thiếp, hầu hạ thiên kim Hồng thái úy kia. Nghe nói vị cô nương đó cũng là thiên hương quốc sắc, sau khi bị Thẩm Tương cự tuyệt, lập tức đập đầu vào tường. Cũng may thị vệ Thẩm Tương ngăn lại, về sau không biết ra sao, mà trong vòng hai ngày ngắn ngủi, lại nhìn trúng vị thị vệ kia.”

Như Họa lời nói còn chưa dứt, Như Thi lại nói tiếp: “Còn có còn có...”

Ta nhìn bốn người các nàng, người nào cũng cẩn thận dè dặt, nói một câu đều nhìn sắc mặt ta. Ta thấy khá là cảm khái, có lẽ mảnh tình cảm của ta đối với Thảm Khinh Ngôn ai cũng biết rồi, sắp tới Thảm Khinh Ngôn đón dâu, tân nương lại không phải là ta...

Như Ca mấy nàng tuy không nói ra, nhưng ta cũng có nghe qua, chủ đề được thảo luận nhiều nhất trong cung là ta Thái Hậu này, ngay cả việc ta đến núi Trọng Quang dưỡng bệnh cũng bị nói thành đi dưỡng tôn thương tình cảm. Bốn cung nữ không dám nói với ta, chắc là sợ ta đau lòng.

Hiện giờ quả thật chút tình cảm của ta với Thảm Khinh Ngôn đã chẳng còn gì, mấy người trong cung có bàn tán thế nào cũng chẳng tổn thương đến ta, cùng lắm thì trong lòng có chút cảm khái mà thôi. Nhưng mà mấy ngày này vẻ mặt của ta quả thật âm đảm chán nản, không phải vì Thảm Khinh Ngôn mà là vì Ninh Hằng.

Hoàng đế cùng hân thấp đèn bàn chuyện suốt đêm cũng được, đêm thứ hai tiếp tục thấp đèn suốt đêm ta cũng nhin, đêm thứ ba cuối cùng Hoàng đế cũng buông tha Ninh Hằng, ta để đèn ngòi trong Phúc cung chờ hân đỏ cả mắt, kết quả của việc chờ đợi là Ninh đại tướng quân đưa Vương quân Bình quốc đi du thành qua đêm.

Ta tức giận đến cả đêm không ngủ được, nửa đêm lần mò tới Bắc các ngòi khoảng một khắc, rồi sau đó lôi toàn bộ quần áo của Ninh Hằng ra ném hết xuống đất. Đợi đến lúc hết giận, ta lại nhặt quần áo lên cất về chỗ cũ. Đêm thứ tư, Ninh Hằng vẫn không thấy bóng dáng đâu, ta tắt đèn, nằm trên giường trần trọc một lúc lâu, mới nhận ra một việc, mấy ngày nay ta đều nhớ tới Ninh Hằng, căn bản không nghĩ ngợi gì đến hôn sự của Thảm Khinh Ngôn. Ta nói là thử thích Ninh Hằng, nhưng qua mấy ngày nay xem ra, biểu hiện của ta đã thành oán phụ ở khuê phòng rồi.

Việc gặm cắn miệng lại gặm ra lắm tình ý thật.

Ta nhớ lại cảnh tượng ngày hôm đó găm cắn lẫn nhau với Ninh Hằng, mặt lại bắt đầu nóng lên, ta sờ sờ mặt, lại sờ sờ môi, từ giường bật dậy, phủ lên người tấm áo choàng màu xanh lam thêu phượng, đi vào đôi hài gấm, đi tới bên cửa sổ. Ta đẩy cửa sổ ra, đón lấy cơn gió lạnh mang theo tuyết thổi tới, mấy ngày nay tuyết rơi, dưới mặt đất đã phủ một lớp tuyết mịn.

Hai má được gió lạnh thổi tới mà không bớt nóng đi, ta đang định đóng cửa sổ lại, thì cách đó không xa lại một hiện bóng người với tấm áo choàng màu đen, không cần nhìn rõ ta cũng biết đó là Ninh Hằng. Chỉ có hắc mị nửa đêm xuất hiện ở cung điện của ta.

Lập tức, lòng ta mừng như điên, nhưng mà phong thái nữ nhi khuê các đã kiềm chế sự xúc động lại, vẻ mặt bình tĩnh nhìn Ninh Hằng càng lúc càng tới gần. Hắc mị nhẹ nhàng gọi một tiếng: “Quán Quán.”

Ta phụng phịu không nói lời nào.

Hắc mị nhìn ta, nhỏ giọng nói: “Quán Quán đang tức giận sao?”

Ta mặt cười nhưng trong lòng không cười, “Chàng cũng thật tinh mắt.”

Sắc mặt Ninh Hằng lập tức biến đổi, hắc mị nhìn ta, nói: “Quán Quán đang tức giận chuyện gì?”

“Giận chàng.”

Vẻ mặt Ninh Hằng lại biến đổi, lúc này ta nghe thấy có tiếng bước chân vang lên cách đó không xa, có lẽ là cung nữ nửa đêm đi nhà xí, ta lo Ninh Hằng bị người khác nhìn thấy, vội vàng nói: “Chàng vào đi, nhảy cửa sổ mà vào.”

Ninh Hằng làm theo, nhảy vào, quay người, đóng cửa sổ lại, lại quay người, động tác như mây bay nước chảy, liền mạch nhanh chóng, nhìn rất đẹp mắt. Ta hí hửng hỏi: “Có phải chàng thường nhảy cửa sổ vào phòng các cô nương không?”

Ninh Hằng nói: “Nàng là người đầu tiên.”

Ba chữ người đầu tiên, ta nghe xong thấy khá là thoải mái. Ta đúng là người dễ bị dụ, ngay lúc này, oán khí tích tụ mấy ngày nay lập tức hóa thành bông tuyết bên ngoài, rơi xuống đất lập tức tan ra. Ta kiễng chân, hai tay phủi đi những bông tuyết còn vương trên tóc hắc, lúc rút tay về, Ninh Hằng hai mắt trong suốt sáng long lanh nhìn ta.

“Quán Quán, nàng không tức giận nữa?”

Ta bật cười, “Chàng muốn ta tức giận sao?”

Ninh Hằng lắc đầu.

Ta kéo Ninh Hằng ngồi xuống cạnh bàn trà, ta rót một chén Quân Sơn ngân châm, nói: “Uống vào cho ấm người.” Hắc uống một ngụm, cầm lấy tay ta ở trên bàn, “Quán Quán không tức giận nữa?”

Ta nói: “Chàng nói xem?”

Ninh Hằng đột nhiên tiến lại gần, hôn môi ta, ta sững sờ, đầu lưỡi Ninh Hằng nhẹ nhàng tiến vào, lướt qua, rồi hắc mới buông ta ra, ta kinh ngạc nói: “Sao chàng tự dừng lại hôn ta...”

Ninh Hằng cười hắc một tiếng, “Ta chỉ cần hôn nàng, nàng sẽ không tức giận nữa.”

Đầu gối này! Lá gan càng ngày càng lớn! Ta trùng mắt với hắc, “Ai nói!”

Ninh Hằng nắm chặt tay ta, “Đêm qua Vương quân Bình quốc nói thế.”

Hắc không nói tới Vương quân Bình quốc còn đỡ, vừa nhắc tới ta lại thấy tức. Ta buông tay hắc, giận dữ: “Đừng có nghe nàng ta nói bậy. Chàng với nàng ta ở cùng một chỗ qua đêm, học được mấy cái thứ này đây hả. Ta nói cho chàng biết, ta tức là tức chàng với nàng ta ở cùng nhau cả một đêm! Chàng tên đầu gối này! Gối mục đúng là không thể khắc được!”

Ninh Hằng im lặng một lúc lâu, trong lòng ta lại càng tức giận, quay mặt đi không thèm nói chuyện.

Giây lát sau, Ninh Hằng từ trong vạt áo lấy ra một cây trầm gỗ, nhẹ nhàng cẩn thận đưa tới trước mặt ta, hần nói: “Ta không ở cùng một chỗ với Vương quân Bình quốc một đêm, ta đưa nàng ta xuất cung, cùng nàng ta đi vào phiên chợ, còn chưa đến một khắc, nàng ta đã không cho ta đi cùng rồi. Rồi sau đó ta nghĩ trước giờ chưa từng tặng quà gì cho Quán Quán, nên mới tới Lâm Lang các.”

Lâm Lang các, đầu gỗ này đúng là không biết chọn rồi, mặc dù ta ở trong cung cũng đã nghe tiếng cửa hàng đồ trang sức này, trang sức thì bình thường, nhưng giá thì cao kinh khủng. Ta nhìn cây trầm gỗ trước mặt, nói: “Chàng bỏ ra bao nhiêu bạc?”

Hần nói: “Hai tháng bổng lộc.”

Ta lú lười, xem ra đầu gỗ này đã bị người ta coi như cá trên thớt mà chém, nhưng mà chịu tốn bạc vì ta lại khiến ta vui vẻ lên rất nhiều, ta chạm nhẹ lên cây trầm gỗ, là trầm gỗ màu đỏ hồng, bên trên khắc thành hình một bông sen, kỹ thuật cũng khá tinh tế.

Ninh Hằng lúc này lại nhỏ giọng nói: “Ta khắc... chữ trên trầm.”

Ta cầm trầm gỗ để sát vào đèn lồng, nhìn nhìn phần đuôi trầm, đúng là có một chữ, chính là chữ “Quán”. Ta chớp chớp mắt cảm động đến mức muốn ôm hần gặm cắn một lúc, hai tai Ninh Hằng đỏ lên, hần nói: “Nếu Quán Quán không thích, ta sẽ đi khắc lại.”

“Chàng khắc bao nhiêu lần rồi?”

Ninh Hằng nói: “... Vài lần.”

Ta híp mắt, “Đưa tay chàng ra đây.”

Hắn đưa tay ra, mười đầu ngón tay đều đỏ, có cả vết thương mới lần cũ. Theo sự linh hoạt của đầu gối này, có lẽ vài lần tức là cả đêm ngồi khắc mắt, trách sao đêm qua hắn không về Bắc các. Hai tháng bỗng lộc kia, nhất định là khắc hồng không ít trâm gỗ của Lâm Lang các.

Lòng ta ấm áp như nước, “Đầu gối, ta rất thích.”

Ta làm Thái Hậu lâu như vậy, nhận lấy đủ các loại trân bảo, nhưng mà đồ vật có tâm ý thể này, cũng là lần đầu nhận được. Cảm giác được người khác coi trọng, thật là làm người ta hạnh phúc.

Hắn lúc này lại hỏi: “Vậy... Quán Quán có tức giận nữa không?”

Ta cười nói: “Không tức giận nữa.”

Hắn lại nói: “Cũng không đau lòng?”

Ta sững sờ, “Đau lòng cái gì?”

Hắn không nhìn ta nữa, hai mắt nhìn vào đèn trên bàn, “Hôn sự của Thẩm Tương.”

Ta túm lấy tay hắn, nhẹ giọng nói: “Trí Viễn, ta thật sự không thích Thẩm Khinh Ngôn. Huống chi, chuyện hôn sự này là ta đáp ứng đấy.”

Hắn ngẩng đầu lên nhìn ta, ta lại đụng môi vào môi hắn. Đợi sau khi gặm cắn chán chê, ta mới hỏi: “Chàng hiện giờ có tin không?”

Hắn nhìn chằm chằm ta, rồi nói: “Tin.”

Sau đó, ta lại cùng Ninh Hằng chàng chàng thiếp thiếp một lúc lâu, cho đến canh ba hắn mới quay về Bắc các. Trâm gỗ Ninh Hằng tặng, ta yêu thích không nỡ buông ra, sờ tới sờ lui, cuối cùng đặt nó bên cạnh gối.

Hôm sau tỉnh lại, ta vội vàng gọi Như Ca vào búi tóc, rồi sau đó cài lên cây trâm gỗ này, ta nhìn mình trong gương, càng nhìn lại càng yêu thích cây trâm này. Mặt mày rạng rỡ dùng đồ ăn sáng ở Thiên các, ánh mắt Như Ca

Như Họa Như Vũ Như Thi nhìn ta hơi quái dị, có lẽ các nàng cho là ta bị hôn sự của Thẩm Khinh Ngôn kích thích quá độ, cho nên sáng nay bốn người các nàng cũng không dám mở miệng nói chuyện liên quan tới Thẩm Khinh Ngôn nữa.

Sau khi dùng đồ ăn sáng xong, Thường Trữ đến.

Thường Trữ ôm bụng bầu năm, sáu tháng đến thỉnh an ta, nàng vừa tiến vào, ánh mắt lập tức nhìn ta xem xét từ trên xuống dưới, rồi sau đó cười tủm tỉm nói: “Xem ra Quán Quán đã nghĩ thông suốt rồi, rất tốt, rất tốt.”

Ta biết ngụ ý của nàng, liền nói tiếp: “Ừ, còn phải đa tạ người lúc trước đã chỉ điểm, ta mới hiểu thấu mọi chuyện.”

Thường Trữ lại lôi kéo ta nói chuyện vụn vặt ở nhà, rồi sau đó để ta cho lui các cung nữ bên người, nàng ngồi xuống bên cạnh, sờ sờ bụng, thở dài: “Quán Quán này, cũng may người tỉnh ngộ sớm, Thẩm Tương không phải là người tốt đâu.”

Ta giật mình, lời này của Thường Trữ hình như... hơi bất thường. Ta căng thẳng, hỏi: “Sao lại nói như vậy?”

Nàng lại sờ bụng, “Quán Quán người không biết đấy thôi, vài ngày trước Thừa Anh đến kinh thành thăm ta, ta mới tổ chức yến tiệc tẩy trần cho hấn ở trong phủ, hấn uống nhiều, bị say rượu, lại nói muốn đánh cược với ta, cược là không lâu sau sẽ có người tạo phản.”

Trong lòng ta rập tức run lên.

Thường Trữ lại nói tiếp: “Hôm sau Thừa Anh tỉnh lại, lúc ta hỏi chuyện đánh cược đó, hấn lại nói là không nhớ. Về sau ta tra xét kỹ, phát hiện gần đây Thừa Anh hay qua lại với Thẩm Khinh Ngôn. Việc này nhất định là có gì đó không ổn. Ta đã nói cho Thừa Văn đi điều tra rồi.” Ngừng lại, Thường Trữ hai mắt toả sáng nhìn ta, “Quán Quán, Thẩm Khinh Ngôn có nói chuyện gì với người không?”

Ta rũ mắt xuống, nhẹ lắc đầu.

Thường Trữ nhẹ thở phào, “Cũng may cũng may, Quán Quán, người trăm ngàn lần đừng bị Thẩm Kinh Ngôn hoa ngôn xảo ngữ (nói lời đường mật) lừa đấy, bằng không đến lúc đó ta cũng không muốn phải gặp người ở nhà lao.”

Ta khẽ nhếch miệng tạo thành nụ cười nhẹ, xem như là đáp lại.

Chương 33

Sau khi Thường Trữ rời đi, ta hơi hoảng hốt. Nàng nói đã kể cho Hoàng đế để đi điều tra, từ hôm đó đến giờ, đã qua mấy ngày, Hoàng đế có lẽ đã tra ra dấu vết gì đó. Nhiệm vụ cấp bách hiện giờ, ta nên làm nhất là tự bảo vệ bản thân.

Nếu Hoàng đế tra ra, ta chỉ còn hai con đường có thể đi, thứ nhất là liều chết không thừa nhận, mỗi lần bí mật gặp Bình Trữ hoàng thúc và Thẩm Khinh Ngôn, ta đều một mình tới, bọn họ cũng thế. Nếu ta một mực nói là không biết, bọn họ cũng chẳng làm gì được. Thứ hai là nói hết tất cả với Hoàng đế, cũng nói là lúc trước ta bị bắt ép phải gia nhập quân mưu phản, sau đó sẽ bí mật làm mật thám. Chỉ cần bọn họ có bất kỳ hành động gì, sẽ lập tức báo cáo với Hoàng đế.

Thẩm Khinh Ngôn vô tình với ta, ta cũng không cần phải lưu tình với hắn.

Ta cũng không có dã tâm, điều ta muốn cũng không nhiều, chỉ muốn sống một cuộc sống bình lặng mà thôi. Cho nên, tất cả những gì ảnh hưởng xấu tới ước muốn của ta, đều phải bị loại bỏ.

Hiện giờ đã nghĩ kỹ các con đường có thể đi, như vậy ta chỉ cần xem Hoàng đế rốt cuộc đã biết được bao nhiêu, rồi chọn lấy một con đường thôi.

Qua mấy ngày nay, ta đã chuẩn bị thật tốt nếu bị bại lộ, không ngờ mấy ngày này đều rất yên ả, Hoàng đế mỗi ngày đều đến thỉnh an, cũng nói không ít những chuyện trên bắc dưới nam, Hoàng đế vẫn cười nhẹ, không có chút dấu hiệu nào là đã biết Thẩm Khinh Ngôn muốn làm phản. Dù sao Hoàng đế nhi tử này từ trước đến giờ đều thâm trầm, hẳn càng cười thì sau lưng lại càng tàn khốc.

Gần đây, mỗi lần nói chuyện với Hoàng đế việc nhà việc nước xong, đều dè dặt không nói gì cả, chỉ lo lờ miệng nói ra gì đó bị Hoàng đế bắt lấy. Có lẽ là do ta dè dặt, mà cũng có thể là Hoàng đế vẫn chưa tra được gì, nên mỗi ngày cứ thế trôi qua.

Cho đến hôm Thảm Khinh Ngôn thành hôn, kinh thành gió êm sóng lặng xảy ra đại sự, là về vị thiên kim của Hồng thái úy kia. Nghe nói, vị thiên kim của Hồng thái úy không chấp nhận hôn sự, muốn đào hôn. (trốn khỏi cuộc hôn nhân bị ép buộc)

Như Ca kể lại rất sinh động: “... Vị kia tân nương kia rất lợi hại, chẳng biết nàng ấy làm thế nào, bắt đệ đệ nàng ta làm tân nương lên kiệu hoa. Đợi đến khi công tử Hồng gia bái đường thành thân ở Thảm gia xong, lúc hạ khăn hỉ xuống, mới phát hiện tân nương là một nam nhân. Nghe nói, lúc đó mặt Thảm Tương cũng xanh mét.”

Ta đang cầm thủ lô (lò sưởi cầm tay), nghe Như Ca kể xong, lại muốn nhìn sắc mặt Thảm Khinh Ngôn lúc đó xanh đến mức độ nào. Ta và hắn là thanh mai trúc mã nhiều năm như vậy, mỗi lần gặp lại hắn đều có nụ cười nhạt, quạt lay động, có thể nói là tao nhã cực kỳ.

Vị thiên kim Hồng thái úy đúng là rất có bản lĩnh.

Buổi tối dùng bữa xong, ta liền quay về tẩm cung, nói là muốn nghỉ ngơi, bảo những người khác không được quấy nhiễu, rồi cho Như Vũ cùng Như Họa đứng trông cửa ở bên ngoài trở về phòng các nàng ấy.

Ta ngồi xuống bàn trang điểm nhìn gương đồng rồi trang điểm, cài ngay ngắn trâm gỗ Ninh Hằng tặng lên đầu, cũng thoa thêm chút phấn. Tuy Ninh Hằng là nam hầu của ta, nhưng vì nguyên do Hoàng đế và tránh tai mắt người khác, ta và chàng ước hẹn canh ba giờ Hợi gặp nhau, lúc đó ban đêm yên tĩnh, đúng là thời điểm tốt để đi hẹn hò.

Sau khi uống hết nửa ấm Quân Sơn ngân châm trên bàn, ta mới nhẹ nhàng đi đến bên cửa sổ, một lát sau thì nghe thấy một tiếng vang nhỏ, ta đẩy cửa sổ ra, Ninh Hằng nhảy vào. Chàng đóng cửa sổ lại, miệng cười mắt cũng cười gọi ta “Quán Quán”.

Ta nở nụ cười vui đầu vào lồng ngực chàng.

Nếu theo lời nói mấy người hay buôn chuyện, thì ta với Ninh Hằng lúc này đúng là “yêu đương vụng trộm”. Dù sao tình này ta trộm cũng thấy vui

vẻ, ta cọ cọ mặt vào ngực Ninh Hằng, lại nắm nắm lấy tay chàng, lại sờ sờ thắt lưng chàng.

Thân thể của đầu gối này sờ tới sờ lui cũng rất có tư vị, nói là hai chữ ** cũng không đủ.

Ninh Hằng bắt lấy tay của ta, nói: “Sao tay lại lạnh thế này?”

Ta nói: “Chắc là quỳ thủy sắp tới rồi...”

Ninh Hằng ngẩn người.

Ta ôm người chàng tiếp xúc thân mật thế này, nhưng nói đến những chuyện của con gái, thì chung quy vẫn thấy ngượng ngùng, Ninh Hằng nắm chặt tay ta, “Quỳ thủy... là gì?”

Ta cũng sờ, ngẩng đầu nhìn, “Chàng không biết sao?”

Hắn gật đầu.

Xem ra đầu gối này nói chưa từng tới lâu xanh không phải là giả, đúng là không hiểu chút gì về chuyện nữ nhân hết, ta cười nói: “Nữ nhân khoảng mười hai, mười ba tuổi sẽ bắt đầu có quỳ thủy, mỗi tháng một lần, thời gian ước chừng bảy ngày, nhưng mà thời gian quỳ thủy của ta ngắn hơn, khoảng bốn, năm ngày đã hết rồi.”

“Quỳ thủy như thế nào?”

Vấn đề này trả lời rõ ràng ra cũng hơi khó khăn, ta trầm ngâm một lát, rồi nói: “... Cũng không khác máu là mấy.”

Chàng dường như có chút hoảng sợ, yên lặng nhìn ta một lúc lâu, rồi mới đưa tay chạm nhẹ vào mặt ta, “Trước khi quỳ thủy đến, tay nàng sẽ lạnh? Sắc mặt có thể tái nhợt sao?”

Ta gật đầu, hình như từ nhỏ đã thế. Chàng đột nhiên cầm lấy hai tay ta đưa lên trước ngực, sự ấm áp truyền tới tay, chàng cúi đầu nói: “Từ giờ về

sau ta sẽ sưởi ấm cho nàng.”

Đầu gối này lúc nào cũng dễ làm người khác cảm động, ta kiễng chân, chạm vào môi chàng. Đã qua mấy lần thân mật, nên hiện giờ Ninh Hằng đã khá thuần thục, ta vừa mới chạm tới, chàng đã cúi đầu xuống, miệng hơi mở ra. Đợi tới lúc gặm cắn chán chê rồi, hai người mới tách ra.

Ta nhìn chàng, chàng nhìn ta, ta gần như có thể nhìn thấy mình qua đôi mắt trong suốt của chàng, ta khẽ cười một tiếng, lại đưa môi lên chụt một cái. Rồi sau đó lôi kéo Ninh Hằng ngồi xuống ghế bành, rồi ra bàn trang điểm cầm lấy hộp đựng đồ trang sức, nở nụ cười ngồi xuống cạnh Ninh Hằng, dựa vào người chàng cực kỳ thân mật.

“Mấy ngày trước chàng tặng trâm gỗ cho ta, hôm nay ta sẽ tặng cho chàng một thứ.” Ta mở hộp trang sức ra, lại nói: “Ta không biết chàng thích gì, nhưng những đồ trong hộp này đều là vật quan trọng nhất của ta, chàng tùy ý chọn một thứ đi.”

Ta vốn định chọn một đồ vật mới tặng cho Ninh Hằng để thể hiện tâm ý, nhưng mà nghĩ kỹ lại, cảm thấy vẫn nên tặng đồ trân quý trong hộp trang sức, để chàng tùy ý chọn, cũng để thể hiện thành ý của ta.

Không ngờ Ninh Hằng lại lấy ra túi hương Như ý từ trong hộp trang sức, ta vừa nhìn thấy lập tức ngừng cười. Ta quả thật đã quên không lấy đồ Thẩm Khinh Ngôn tặng để ra ngoài, Ninh Hằng nhẹ giọng nói: “Túi hương này rất độc đáo.”

Ta cười hắc một tiếng, “Đúng thật.” Dừng lại một chút, ta giả bộ lơ đãng lấy từ trong hộp ra một khối dương chi ngọc bội màu xanh thanh thủy, nói: “Dương chi ngọc bội này là mẫu thân tặng ta, chi bằng ta tặng chàng khối ngọc bội này đi. Mẫu thân ta nói người tới xin từ chỗ phương trượng trong chùa miếu đây, dùng làm bùa hộ mệnh. Nếu sau này có chiến sự gì đấy, nó sẽ che chở cho chàng, ta cũng được an tâm.”

Ninh Hằng thả túi hương Như ý vào hộp, ta rút cuộc cũng thở phào. Hân vui vẻ nhận lấy ngọc bội, lúc này trong lòng ta có chút áy náy, mấy lần

định mở miệng nói với hấn túi hương Như ý kia là Thảm Khinh Ngôn tặng ta, nhưng lời nói đến miệng lại bị ta nuốt xuống.

Ninh Hằng vui mừng ngậm lấy môi ta, cuối cùng lời định nói cũng không nói ra.

Hôm sau, Hoàng đế đến thỉnh an, nhân tiện nói tới hôn sự của Thảm Tương. Ta hỏi có tìm được thiên kim Hồng thái úy không, Hoàng đế lắc đầu, lại nhìn ta thật lâu.

Ta bị hấn nhìn cả người không được tự nhiên, đành nói: “Nếu tìm được tiểu thư Hồng gia, Thừa Văn cũng chớ làm khó Hồng gia.”

Hoàng đế nói: “Ta tất nhiên sẽ không làm khó Hồng gia, nhưng mà chuyện đã thế này, hôn sự của Thảm Khanh lại phải lùi lại rồi.”

Ta ngượng ngùng cười, “Không có tân nương, dĩ nhiên là phải lùi lại rồi.”

Hoàng đế lại nhìn ta thật sâu, hấn đột nhiên nói: “Dường như ta chưa từng nhìn thấy Quán Quán cài trâm gỗ.”

Ta lại ngượng ngùng cười, “Trước kia thiên vị trâm ngọc, giờ mới phát hiện ra trâm gỗ cũng có cái tốt của trâm gỗ.”

Hoàng đế nói: “Trâm gỗ cũng không tồi, nhưng mà mấy ngày sau là yên tiệc mùa đông, cài mộc trâm không phù hợp lắm.” Hoàng đế cười rồi uống ngụm trà, nói: “Vương quân Bình quốc vẫn muốn gặp nàng, mấy ngày nay, ta phát hiện ra vị Vương quân Bình quốc này đúng là người thú vị, yên tiệc mùa đông, Quán Quán cũng nên kết giao với nàng ấy.”

Đây là lần đầu tiên ta thấy Thừa Văn khen người khác, ta cười nói: “Nghe nói vị Vương quân Bình quốc này thiên hương quốc sắc, đẹp không gì sánh nổi, so với Thường Trữ, cũng là một chín một mười.”

Hoàng đế gật đầu, “Đúng là một mỹ nhân.”

Ta đột nhiên nhớ lại những lời này ta cũng đã nói với Ninh Hằng, lúc ấy Ninh Hằng trả lời, Vương quân Bình quốc là một cô nương “bốn có”. Ta thấy buồn cười, lúc này Hoàng đế lại nói: “Hoàng tử có vẻ đẹp của Hoàng tử, Vương quân Bình quốc cũng có vẻ đẹp của Vương quân Bình quốc.” Dừng lại một lát, Hoàng đế nhìn ta, nói: “Quán Quán cũng có vẻ đẹp của Quán Quán.”

Ta bị sặc nước, lời này của Hoàng đế đúng là làm người khác kinh hãi. Ta cười cười ha ha. Hoàng đế lại cười tùm tùm nhìn ta, trong mắt tràn đầy ý tứ sâu xa làm ta suy đi nghĩ lại lời này của hắn rốt cuộc là có ý gì.

Hoàng đế nói: “Lần này Vương quân Bình quốc tới thăm triều đình ta, ngoại trừ tới nhận thức về phong thổ nhân tình của triều đình ta, mà còn muốn chọn lấy một phu lang đem về.”

Ta sững sờ, “Nàng ấy không phải đã có mấy phu lang rồi sao?”

Hoàng đế nói: “Nhu triều đình ta nam nhân không chê có nhiều thiếp, nên nữ nhân Bình quốc cũng không ngại có nhiều phu lang.”

“Ồ? Vậy Vương quân Bình quốc đã chọn được ai chưa?”

“Nàng ấy thích nam nhân môi hồng răng trắng mày thanh mắt đẹp.”

Môi hồng răng trắng... Mày thanh mắt đẹp... Ninh Hằng lại khá phù hợp với điều kiện. Trong lòng ta căng thẳng, lo lắng nhớ Vương quân Bình quốc nhìn trúng Ninh Hằng, nhất thời cũng không biết phải nói gì, “Thừa Văn cũng môi hồng răng trắng mày thanh mắt đẹp, rất phù hợp với điều kiện của Vương quân Bình quốc. Chỉ bằng Thừa Văn giữ Vương quân Bình quốc lại đi, Thừa Văn đến giờ vẫn chưa lập hậu, mặc dù Vương quân Bình quốc này phu lang hơi nhiều, nhưng cũng chẳng sao, Thừa Văn bảo nàng ấy bỏ hết các phu lang là được. Lấy Vương quân Bình quốc, là có được Bình quốc luôn.” Dừng lại một chút, ta nói: “Văn võ bá quan lúc nào cũng giục người nhanh thành hôn lập hậu, nếu lấy Vương quân Bình quốc, người cũng bớt đi không ít phiền não rồi. Nhưng mà, muốn lấy nữ nhân dị quốc (nước khác) làm hậu, có lẽ các đại thần cũng sẽ không đồng ý...”

Đang lúc ta tự hỏi phải làm sao để đả bại thần ngoan cổ kia đồng ý để Hoàng đế lấy Vương quân di quốc làm hậu, thì Hoàng đế đã đứng bật dậy, ta ngẩng đầu nhìn lên, Hoàng đế mặt tối sầm.

“Việc này trăm đều có suy tính, không nhọc Thái Hậu phiền lòng.”

Chương 34

Ta nghĩ mãi cũng chẳng nghĩ ra Hoàng đế vì sao lại tối sầm mặt như thế, dù sao tâm tư của Hoàng đế không phải người bình thường nào cũng có thể đoán được, cho nên ta cũng chẳng nghĩ nữa, cứ thế cho qua thôi.

Đêm trước yến tiệc mùa đông, ở trong tẩm cung, ta đang chọn xiêm y để mặc vào yến hội, ta đang làm Thái hậu, đương nhiên là phải mặc long trọng một chút. Nhưng mà Như Ca Như Hoà chọn xiêm y hết bộ này đến bộ khác, ta chung quy vẫn không thấy hài lòng. Canh ba giờ Hợi, Ninh Hằng lại tới hẹn hò với ta.

Ta hỏi hấn ta nên mặc gì cho đẹp, hấn không cần nghĩ ngợi đã nói luôn: “Quán Quán mặc gì cũng đẹp hết.”

Ta nhìn hấn, phát hiện hấn đeo dương chi ngọc bội ta tặng ở đai lưng, ta mỉm cười, trong lòng có cảm giác vui vẻ tràn đầy, giống như từ nay về sau Ninh Hằng đã có ấn ký (đóng dấu) của Tô Hoán ta.

Ta buông mấy bộ xiêm y trong tay xuống giường, bước tới gần ôm chặt cổ hấn, sau khi cùng hấn thân mật một lúc lâu, ta cảm khái nói: “Đầu gối, nếu như có ngày ta không làm Thái hậu nữa, chàng cũng không làm tướng quân, chúng ta đi tìm một nơi non nước hữu tình ẩn cư, chàng thấy sao?”

Ninh Hằng nói: “Được.”

“Haizz, tuy là đêm nào cũng hẹn hò lén lút rất thú vị, nhưng mà về lâu về dài lại thấy khó chịu. Tiếc là chuyện của chúng ta không thể để Bệ hạ biết được.” Dừng lại một chút, ta nhìn Ninh Hằng, lúc này trong lòng ta có đấu tranh tư tưởng. Ta vốn cũng không muốn nói cho Ninh Hằng biết, nhưng mà chuyện Hoàng đế thích Ninh Hằng, vẫn nên cho Ninh Hằng biết thì tốt hơn. Bằng không một ngày nào đó Hoàng đế gọi hấn đi, hấn lại cứ ngốc nghếch để Hoàng đế làm...

Ta thật sự không thể tượng tượng ra được cảnh hương diễm đó, ta nghiêm túc lại, nói: “Đầu gối, ta muốn nói với chàng một chuyện. Chàng có

biết Bệ hạ vì sao vẫn chân chừ chưa lập hậu không?”

Ninh Hằng suy nghĩ, nói: “Bệ hạ tuổi còn trẻ, mà lấy quốc sự làm trọng, cho nên đến giờ vẫn chưa lập hậu.”

Ta nói: “Cũng không phải. Bệ hạ có người trong lòng rồi.”

Ninh Hằng sững sờ.

Ta nghiêm túc nhìn hấn, “Chàng có biết là ai không?”

Ninh Hằng lắc đầu.

Ta thở dài, “Đầu gối ngọc, chính là chàng đấy.” Ninh Hằng biến sắc, ta tiếp tục cảm khái: “Chàng không biết đó thôi, ánh mắt Bệ hạ nhìn chàng hoàn toàn khác với khi nhìn những người khác, mà mỗi lần nhìn thấy chàng và ta thân mật hơn một chút, hấn sẽ mất hứng. Mấy người trong cung nói, chàng với Bệ hạ dùng tư thế cười ngửa...”

Sắc mặt hấn lập tức xanh mét.

“Ta với Bệ hạ chỉ là tình cảm quân thần, mà Bệ hạ lại...” Ninh Hằng nắm chặt tay ta, “Quán Quán, Bệ hạ thích nữ nhân, chắc chắn là nàng hiểu lầm rồi.”

Đây là lần đầu tiên ta thấy Ninh Hằng có vẻ mặt nghiêm trọng như thế, nhất thời không biết phải nói gì. Chẳng lẽ từ trước đến giờ ta đã hiểu lầm? Thế nhưng mỗi lần Hoàng đế thấy ta với Ninh Hằng thân mật, cả khuôn mặt sẽ biến thành màu đen. Nếu nói trong lòng Hoàng đế không phải Ninh Hằng, như vậy chẳng lẽ là... ta?

Ta rùng mình.

Hoàng đế tuyệt đối không có khả năng thích ta, ta là mẫu hậu của hấn, hấn là nhi tử của ta, mặc dù không phải ruột thịt. Không bàn tới tình cảm, bất kể thế nào ta cũng không tiếp nhận được. Cho nên, Hoàng đế dù không thích Ninh Hằng, thì cũng tuyệt đối không phải là ta.

Yên tiệc mùa đông được tổ chức ở Noãn điện, đến dự tiệc đều là những triều thần từ tam phẩm trở lên, Thường Trữ đến từ sớm, nàng mặc một váy màu vàng nhạt như màu khói sương che đi vòng eo to, búi tóc vẫn cao, thêm bụng bầu cũng không chút ảnh hưởng tới sự xinh đẹp của nàng. Hôm qua ta chọn tới chọn lui, cuối cùng hôm nay chọn bộ váy áo màu đỏ thẫm thêu mây, viền váy thêu chỉ vàng, trên búi tóc cao là trâm Phượng tôn lên sự sang trọng rạng rỡ.

Ta vừa mới bước vào Noãn điện, mọi người hành lễ, sau lưng vang lên tiếng hô của thái giám——

Bệ hạ đến ——

Vương quân điện hạ Bình quốc đến ——

Ta quay đầu, chạm phải ánh mắt của Hoàng đế, Hoàng đế mỉm cười nhìn ta, phía sau lại vang lên tiếng chúc thần hành lễ. Lúc này một giọng nói trong trẻo truyền đến, “Vương quân Bình quốc Cơ An Bình bái kiến Thái hậu.”

Ta nhìn sang.

Một đại mỹ nhân, không phấn son trang điểm đã khuynh quốc thể này, Vương quân Bình quốc so với Thường Trữ đúng là mỗi người một vẻ, một chín một mười.

Ta lại cười nói: “Vương quân An Bình hữu lễ.”

Sau khi chào hỏi ngắn gọn, mọi người ngồi xuống. Hoàng đế ngồi cao nhất, ta ngồi bên phải Hoàng đế, Thường Trữ ngồi bên trái, Vương quân An Bình ngồi đầu tiên hàng bên trái. Võ tướng bên phải, văn thần bên trái, ta lơ đãng nhìn xuống dưới, Thẩm Khinh Ngôn ngồi sát bên cạnh Vương quân An Bình.

Thoáng cảm nhận thấy ánh mắt của ta, Thẩm Khinh Ngôn nâng mắt mỉm cười. Ta nhớ lại những lời Thẩm Khinh Ngôn nói đêm hôm đó, ánh

mắt lập tức dời đi, ta buông mắt xuống giả bộ như chưa từng nhìn thấy.

Yến tiệc diễn ra như bình thường, Hoàng đế mở miệng nói mấy câu chúc cát tường cũ rích, rồi sau đó cung nữ bưng vào đủ loại món ăn cùng rượu ngon, đặt lên bàn từng khách mời. Đợi sau khi các cung nữ lui hết, một đám vũ kỹ (vũ nữ) chân đeo chuông bạc tươi đẹp như những đoá sen, chân nhẹ nhàng như lông vũ, lướt qua giữa đám đại thần.

Như Ca và Như Hoạ hầu hạ ta dùng bữa, ta nâng chén rượu nhấp một ngụm, cũng nhân lúc này liếc nhìn Ninh Hằng. Bên cạnh Ninh Hằng có một vũ kỹ, ánh mắt như làn nước mùa thu eo thon nhỏ, đang rót rượu cho Ninh Hằng. Ta hípmắt, Ninh Hằng tự giác tăng khoảng cách với vũ kỹ kia, ta vui vẻ thu lại ánh mắt, lại uống một ngụm rượu.

Lúc này, lại nghe thấy Vương quân An Bình kia cười nói cợt mở: “Thái hậu sao lại cứ nhìn chăm chăm Ninh đại tướng quân thế kia?”

Ta suýt nữa thì sặc, nuốt xuống ngụm rượu trong miệng, ra vẻ tỉnh bơ nói: “Ai gia thấy vũ kỹ sát bên cạnh Ninh khanh tươi đẹp như hoa như ngọc, nên mới nhìn thêm vài lần.”

Hoàng đế cười nói: “Thái hậu có tâm yêu cái đẹp không phân biệt nam nữ, đã như thế, người qua hầu hạ Thái hậu đi.” Hoàng đế lại bảo vũ kỹ bên cạnh Ninh Hằng qua đây, nàng ta thu lại ánh mắt trong như nước, nũng nịu hành lễ với ta.

Từ trước đến giờ ta ghét nhất là những nữ nhân nũng nịu, thấy nàng ta đã rời khỏi Ninh Hằng, ta lạnh nhạt khoát tay, để nàng ta hầu hạ một bên. Như Ca Như Hoạ theo ta nhiều năm, ít nhiều cũng hiểu được tính nết ta, sau đó hai người không biết lấy lý do gì mà đuổi vũ kỹ này đi chỗ khác.

Thường Trữ nhìn ta, nháy mắt cười cười, có lẽ là cũng hiểu được tâm tư của ta, ta cũng quay sang cười với nàng ấy. Lúc này Thường Trữ nói với Vương quân An Bình: “An Bình Vương Quân ở kinh thành đã hơn nửa tháng, không biết đã chọn được lang quân nào như ý chưa?”

Ta nhớ lại mấy ngày trước Hoàng đế có nói mấy điều kiện của An Bình Vương Quân để chọn lang quân, ta nhìn Vương quân An Bình, lại nhìn Hoàng đế đang cười nhẹ uống rượu, càng nhìn càng thấy bọn họ hai người cực kỳ xứng đôi. Bọn họ mà ở cùng một chỗ, thì Ninh Hằng sẽ an toàn, ta sau này cũng đỡ phải lo âu.

Cho nên, ta khụ một tiếng, mở miệng nói: “Nghe nói Vương quân An Bình thích nam nhân môi hồng răng trắng, mắt đẹp mày ngài?”

Vương quân An Bình vui vẻ đáp lời, “Đúng vậy.”

Ta vừa định nói đùa là Bệ hạ vương triều Đại Vinh chúng ta rất thích hợp với điều kiện của nàng, thì Vương quân An Bình lại nói thêm một câu, “Nhưng mà, gần đây ta đổi khẩu vị.”

Ta sững sờ, Vương quân An Bình nhìn Ninh Hằng nói: “Gần đây ta rất thích võ tướng, tốt nhất giống như Ninh đại tướng quân đây.”

Hoàng đế cười tủm tỉm nói: “Ninh khanh đúng là trụ cột của triều đình ta.”

Có thâm ý, tất cả mọi người đều hiểu. Ninh Hằng là tướng quân giỏi Đại Vinh, sao có thể hứa cho Vương quân nước láng giềng đem về làm lang quân, mà lại còn không phải là chính phu. Nếu mà truyền ra ngoài, chẳng phải là làm cho người khác cười đến rụng răng sao. Huống hồ, Ninh Hằng là của ta, Vương quân hám sắc này muốn chết sao mà tranh đoạt với ta.

“... Nhưng mà nếu Ninh khanh nguyện ý, trăm cũng không thể nói gì.”

Ta vừa nghe xong, lập tức cắt lời: “Không được! Vạn lần không được!”

Câu này của ta nói ra hơi kích động, ánh mắt mọi người đồng loạt chiếu đến, sau đó lại đồng loạt thu hồi lại. Ninh Hằng nhìn ta muốn nói gì đó lại thôi, ta nhìn hẩn thật sâu, Hoàng đế nhẹ hỏi: “Ồ? Thái hậu nói xem?”

Lúc này sắc mặt Hoàng đế nhìn qua có chút không tốt lắm, ta ở chung với Hoàng đế nhiều năm như vậy, lúc này tâm tình hẳn không vui ta tất nhiên cảm nhận được. Nhưng mà ta làm Thái hậu lâu năm như vậy, trường hợp thế này vẫn dễ dàng ứng phó.

Ta hồ hững nói: “Bệ hạ vừa rồi cũng nói, Ninh khanh là trụ cột triều đình ta, sao lại có thể hứa cho Vương quân An Bình đơn giản như vậy? Huống hồ, theo ai gia biết, Đông Cung của Vương quân An Bình đã có không ít lang quân. Nếu Vương quân An Bình thật sự thành tâm thành ý thích Ninh khanh, dù sao cũng nên giải tán hết lang quân ở Đông Cung, mà phải đối xử như chính phu mới không phụ thanh danh của Ninh khanh. Mà Bệ hạ đã từng nhận lời ai gia...”

Ta nâng mắt lên nhìn Hoàng đế, “Không biết Bệ hạ có còn nhớ không?”

Hoàng đế đã từng nói Ninh Hằng là nam hầu của ta, điều này, Hoàng đế dù diễn kịch thế này chắc cũng không quên được chứ.

Hoàng đế nói: “Trẫm tất nhiên là nhớ.”

Lúc này ta có dự cảm không tốt lắm, vừa rồi không nên xuất đầu vội vã như thế. Mặc kệ Ninh Hằng có phải người trong lòng Hoàng đế hay không, thì Hoàng đế nhất định cũng không để Vương quân An Bình mang Ninh Hằng đi.

Ta đúng là hấp tấp vội vàng quá rồi.

Trong lòng ta có chút oán trách Vương quân An Bình.

Nữ nhân dị quốc đúng là phiền toái, không có việc gì tới Đại Vinh chọn lang quân làm chi, hại ta suyết nữa thì lỡ lời.

Sau đó, ta có ý niệm nói nhiều tất sẽ nói hớ, nên trong yến tiệc, một mực yên lặng yên ăn món ngon uống rượu ngon, thỉnh thoảng mới nhàn nhạt mở miệng đáp lời.

Sau khi yến tiệc kết thúc, ta thấy hơi chóng mặt. Cũng chẳng biết có phải do uống nhiều rượu quá hay không, mà chân đi cũng không vững, vừa đứng dậy là thấy bay bổng, nếu không vịn vào Như Ca Như Hoà, thì có khi ta đã lảo lộn xuống hồ Hàm Quang luôn rồi.

Đường ra tới xe kéo cũng dài hơn, ta mơ mơ màng màng, trong đầu bổng dưng nhớ lại thật lâu trước kia lúc ta mời các đại thần tới nghe hát xướng ở Sướng Thính các sau đó Ninh Hằng nửa đường chặn xe ta, lúc ấy không để ý Ninh Hằng nhiều, hôm nay để ý rồi, nên nhớ kỹ lúc đó Ninh Hằng đã thổ lộ với ta.

Ta vén rèm nhìn ra bên ngoài, ngay lúc đi qua lương đình (đình nghỉ chân), gió mát thổi qua, rượu cũng tán đi tám phần, ta nói: “Dừng lại.”

Như Ca đỡ ta xuống xe, ta xốc lại áo khoác trên người, đứng thẳng lại, thấp giọng nói: “Các người cứ đứng chờ ở đây.” Nói xong, ta thản nhiên đi tới lương đình.

Tôi nay trở lại chỗ cũ, nhớ lại những lời thổ lộ của Ninh Hằng, trong lòng tự dưng mềm mại ấm áp thêm vài phần, mà ngay cả gió lạnh thổi xung quanh cũng không thể ngăn được sự ấm áp trong lòng ta.

Không biết qua bao lâu, chợt nghe thấy tiếng gọi nhỏ —— “Quán Quán.”

Ta quay đầu, là Ninh Hằng. Ta mừng rỡ nói: “Trí Viễn, sao chàng lại ở đây? Không lẽ chúng ta tâm linh tương thông sao?”

Ninh Hằng nói khẽ: “Vừa nãy đi ta nhìn thấy xe kéo của nàng, nên mới đi tới. Không ngờ, nàng ở đây thật.” Ta thấy hắn đưa tay ra, dường như muốn nắm tay ta, nhưng lại rút về rất nhanh.

Ta biết là hắn sợ bị người khác nhìn thấy, bật cười, “Chàng đừng lo, Như Ca bọn họ cách xa chúng ta lắm. Kể cả chúng ta ở đây gặm cắn vài lần, có khi bọn họ cũng chẳng biết được.”

Ninh Hằng mặt đỏ lên.

Ta thích nhất là bộ dáng xấu hổ này của Ninh Hằng, ta nhìn khắp bốn phía xung quanh, xác định không có ai, mới kiễng chân chạm tới môi hắn, Ninh Hằng run lên, đưa tay nắm lấy tay ta, “Tay của nàng lạnh quá.”

“Ừ.”

Hắn nắm chặt lấy, nhẹ nhàng ma sát, ta thoải mái hưởng thụ, sáp lại gần hắn hơn, quay đầu lại nhìn một đoá hoa sen trong hồ, ta nói: “Ta nhớ chàng ở đây đã nói là nhất kiến chung tình (vừa nhìn thấy đã yêu) với ta.”

Ta quay đầu lại, hai tai Ninh Hằng cũng đỏ lên, ta cười khẽ một tiếng, “Đầu gối, có thật không?”

Hắn gật đầu.

Ta lại hỏi: “Chàng thích gì ở ta?”

Ninh Hằng nắm chặt hai tay ta, nói: “Ta cũng không biết, ngay từ lần đầu ta tiến cung nàng miễn trách phạt ta, mà cũng có thể là lúc trên triều thấy nàng nắm tay Bệ hạ từng bước từng bước đi đến vị trí kia...”

Ta không vừa lòng nói: “Chàng gạt ta, ta làm Thái hậu lâu như vậy, chàng có hành lễ với ta mấy đâu, mà mỗi lần mở yến tiệc, chàng có chịu tới đâu.”

Ninh Hằng mặt lại đỏ hơn, “Ta... Ta sợ nàng phát hiện ra ta... ta thích nàng.”

Ta PHỤT một tiếng bật cười.

Dù ta có nghĩ thế nào, cũng thật sự không thể nghĩ ra vì nguyên nhân này mà Ninh Hằng không nhận thiệp mời của ta.

Ta nói: “Vậy sao sau đó chàng lại đi?”

Ninh Hằng trầm mặc.

Lúc này ta mới nhận ra mình hỏi sai vấn đề, sở dĩ sau đó Ninh Hằng đến tham dự chắc chắn là Hoàng đế bày mưu tính kế, bởi vì Hoàng đế bày mưu tính kế, nên đầu gối này mới bằng lòng tiến thêm một bước với ta. Nếu không nhờ Hoàng đế, có lẽ cả đời này ta cũng không biết hắn có tình ý với mình.

Nhưng mà liên quan đến Hoàng đế, trong lòng ta lại thấy không thoải mái.

Ninh Hằng không nói ra cũng làm ta rầu rĩ, tuy biết nguyên nhân, nhưng mà Ninh Hằng không muốn nói với ta, Ninh Hằng là người của Hoàng đế, hai điểm này vẫn canh cánh trong lòng.

Ta vẫn thích đầu gối dễ xấu hổ hơn.

Ta kiễng chân, cũng chẳng quan tâm sẽ bị cung nữ nhìn thấy, môi chạm vào môi Ninh Hằng. Ninh Hằng dường như không ngờ ta sẽ làm hành động táo bạo thế ở ngay chỗ này, nên cả người cứng đờ, nhưng sau đó miệng hắn rất phối hợp, đầu lưỡi nhẹ nhàng đưa ra quấn lấy đầu lưỡi ta.

Trong mắt ta ánh lên sự vui vẻ.

Trong khoảnh khắc, chân ta nhũn ra, ta rút bàn tay đang bị Ninh Hằng nắm chặt lại, vươn tay ôm lấy cổ Ninh Hằng, cả người tựa lên người hắn. Không thể không nói, đứng hôn môi bên ngoài so với hôn trong phòng, tư vị lại càng mất hồn hơn.

Đợi đến lúc ta và Ninh Hằng thở dốc không ngừng, chúng ta mới ngừng lại.

Ngay lúc ta cảm thấy mỹ mãn đang định khiêu khích Ninh Hằng lần nữa, thì thoáng thấy cách đó không xa xuất hiện một bóng người. Bóng người kia biến mất rất nhanh, nhưng từ ánh sáng đèn cung đình treo gần đó, ta có thể nhận ra bóng người kia chợt lóe lên một góc áo bào có thêu rồng.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

NGAO NGAO NGAO ~~~ hôm nay đêm thất tịch ~~~ mọi người đêm
thất tịch vui vẻ ~~~~~

Tiểu Ninh Tử xấu hổ nói: “Các người đừng Bá Vương, Bá Vương rồi
ta sẽ không được gặm Quán Quán nữa...”

Chương 35

Sau khi trở về Phúc cung, ta cứ nghĩ mãi đến bóng người thoáng qua kia. Ở trong cung, người dám mặc áo bào thêu rồng, thì chỉ có một mình Hoàng đế. Nhưng mà lúc đó trời tối đen, ánh sáng từ đèn lồng chiếu ra cũng chỉ mờ mờ, chắc là ta nhìn lầm rồi. Chỉ mong cảm giác có người ở đó là sai, lúc này Hoàng đế có lẽ vẫn còn ở chỗ Vương quân An Bình, không có khả năng sẽ xuất hiện ở chỗ đó.

Nửa đêm lúc Ninh Hằng đến, ta không nói với hắn chuyện mình lo lắng. Tuy Ninh Hằng mọi chuyện đều thuận theo ý ta, nhưng một khi liên quan đến Hoàng đế, thì mọi chuyện đều trở nên miễn cưỡng. Đến giờ ta vẫn không có can đảm hỏi Ninh Hằng, nếu một ngày Hoàng đế bảo hắn giết ta, hắn có động thủ hay không.

Dù sao vấn đề này thật là vô vị, ta cũng chẳng muốn nghĩ sâu hơn, lại nở nụ cười cùng hắn hẹn hò như trước.

Hôm sau lúc dùng đồ ăn sáng, trong đầu đã nghĩ hết đủ loại đối đáp. Sau đó ta bắt đầu thấp thỏm chờ Hoàng đế đến thỉnh an. Mấy ngày gần đây, mỗi lần Hoàng đế đến thỉnh an, là mỗi lần ta như phải bước lên pháp trường, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, trong lòng run sợ tất nhiên là không cần phải nói rồi.

Không ngờ ta chờ rất lâu, bóng dáng Hoàng đế cũng chẳng nhìn thấy, mà Tào Võ lại nhẹ nhàng tiến vào nói với ta: “Bẩm Thái Hậu nương nương, Vương quân điện hạ An Bình cầu kiến.”

Ta thật sự ngạc nhiên, không ngờ Vương quân An Bình người có ý đồ nhúng chàm đầu gối nhà ta lại đến. Cũng chẳng biết Vương quân An Bình này được ngọn gió nào kéo đến chỗ ta.

Sắc mặt ta nghiêm trọng, Tào Võ lại thật to gan dám uyển chuyển thúc giục một câu: “Thái Hậu nương nương không muốn gặp Vương quân điện hạ An Bình sao?”

Ta nhìn Tào Võ, hần lúc này hai mắt sáng lên, giọng nói lưu loát, hiển nhiên là bộ dáng vì mỹ nhân có thể làm bất cứ điều gì.

Ta phát tay, nói: “Đề nàng ta vào đi.”

Tào Võ mừng rỡ đáp lời “Dạ”, sau đó vội vàng chạy ra ngoài, Hoàng đế đến cũng chẳng thấy hần khản trương như vậy. Xem ra mị lực Vương quân An Bình này đúng là rất cao, ngay cả thái giám cũng không thoát được.

Lúc Vương quân An Bình tiến vào, thân nhiên hành lễ với ta, rồi nói: “Ta du ngoạn mấy ngày ở kinh thành, gặp không ít chuyện hay việc lạ, còn kết giao được những bằng hữu thú vị. Vị bằng hữu này nói với ta, Thái Hậu rất đáng để kết giao.”

Bỗng dưng ta nhớ lại mấy ngày trước Hoàng đế nói với ta, Vương quân Bình quốc không tồi, nói ta cũng nên nói chuyện với nàng ta. Nhưng mà Hoàng đế càng nói thế, ta lại càng cảm thấy Hoàng đế không có ý tốt. Ta sờ sờ vòng ngọc trên cổ tay, lạnh lùng nói: “Ai gia dù sao cũng chỉ là phụ nhân chốn thâm cung, ngày càng già rồi.”

Vương quân An Bình sững sờ, nàng đột nhiên cười nói: “Thường Trữ đúng là liệu sự như thần.”

Ta chớp mắt mấy cái, nói: “Vừa rồi người nói bằng hữu thú vị là chỉ Thường Trữ?”

Vương quân An Bình cười nói: “Đúng vậy. Thường Trữ bảo ta, nếu ta nói muốn kết giao với Thái hậu, Thái hậu chắc chắn sẽ dùng lý do tuổi tác mà từ chối. Thường Trữ còn nói Thái Hậu chắc chắn thấy ta không thuận mắt, nguyên nhân là người tới đón tiếp ta là người trong lòng của Thái Hậu. Thật ra, những lời ta nói đêm qua cũng chỉ là thuận miệng nói thôi, mong Thái Hậu bỏ quá cho.”

Cái miệng của Thường Trữ cũng lớn thật đấy, đem cả gốc rễ trong lòng ta nói ra hết. Nhưng mà xem ra vị Vương quân An Bình này rất được

Thường Trữ yêu thích cùng tín nhiệm, mà được Thường Trữ tán thưởng, có lẽ ta cũng sẽ thích.

Ta thả lỏng sự phòng bị trong lòng, cười nhẹ: “Vương quân An Bình tặng cho Thường Trữ một lang quân mỹ mạo (tướng mạo đẹp) sao? Bằng không Thường Trữ sao lại hết cả chuyện sâu kín trong lòng ta nói hết ra thế này.”

Vương quân An Bình cũng bật cười.

Duyên phận giữa người và người đúng là rất kỳ diệu, cùng lắm mới chỉ qua một canh giờ ngắn ngủi, mà trong lòng ta đã sinh ra cảm giác hận không thể quen biết An Bình sớm hơn. Ta nói chuyện với An Bình rất vui vẻ thoải mái, nên thời gian trôi qua rất nhanh, nháy mắt đã tới lúc dùng bữa trưa.

Lúc này ta mới nhớ ra, Hoàng đế nhi tử của ta hôm nay không đến thỉnh an. Cứ theo kinh nghiệm từ trước đến giờ, nếu Hoàng đế không đến thỉnh an thì cũng sẽ sai người đến báo một tiếng, nhưng hôm nay chẳng thấy gì cả. Nhưng mà cũng chẳng sao hết, Hoàng đế không đến ta còn len lén vui vẻ.

Ta giữ An Bình lại cùng dùng bữa trưa. Ăn trưa xong, An Bình rủ ta xuất cung du ngoạn, ta vốn có chút băn khoăn về Hoàng đế, nhưng nghĩ kỹ lại Vương quân nước láng giềng đã mở miệng mời, ta sao lại có thể vô lý mà từ chối, nên vui vẻ gật đầu đồng ý.

Ta chỉ đem theo mỗi Nhạn Nhi, quang minh chính đại cùng An Bình xuất cung.

Chúng ta đi tra ngoài từ cửa Nam, dùng lệnh bài Hoàng đế ngự ban, An Bình ngồi cạnh ta ở trong xe ngựa vừa nói giỡn cười đùa vừa nhìn cảnh sắc bên ngoài, đột nhiên, thấy mặt này vui vẻ, hét lên một tiếng: “Ninh đại tướng quân.” Nói xong, nàng quay đầu nhìn ta, nở nụ cười, “Thái Hậu, ta gọi người trong lòng người đến rồi kìa.”

Lúc này gặp Ninh Hằng, đúng là ngoài dự kiến. Nhưng mà việc ngoài dự kiến này lại làm ta vui mừng, ta vui vẻ đưa mặt ra ngoài rèm, đúng là Ninh Hằng.

Ta vậy vậy tay, nhẹ hô lên: “Trí Viễn.”

Ninh Hằng cũng dừng bước, lúc này vẻ mặt hần phức tạp, ánh mắt còn có sự trốn tránh, hần đi tới hành lễ với ta và An Bình, rồi sau nhìn An Bình, nhìn cũng chẳng thèm nhìn ta.

Ta nghĩ thâm đầu gối này chắc là đang thẹn thùng, cho nên chút lăn tăn dấm chua trong lòng cũng chẳng để tâm nữa.

Sau khi Ninh Hằng rời đi, An Bình nghiêm túc nói với ta: “Theo kinh nghiệm của ta, ta có thể khẳng định người trong lòng của ngươi có tâm sự, mà lại còn lại chuyện đại sự cực kỳ khủng khiếp.”

An Bình vừa nói xong, ta bắt đầu thấy lo lắng. Ta nghĩ lại bóng người áo bào thêu rồng thoáng thấy đêm qua, trong lòng lại càng sầu lo hơn. Có lẽ là thấy ta rầu rĩ không vui, An Bình mới hỏi ta có muốn tới Tần lâu sở quán (lầu xanh đỏ) không.

Ta vừa nghe xong, kinh ngạc không ngừng.

Ta hỏi: “Ngay cả cô nương người cũng không tha sao?”

An Bình dờ khóc dờ cười nói: “Trong Tần lâu sở quán cũng có tiêu quan (lầu xanh toàn nam kỹ) mà... Chẳng lẽ ngươi chưa tới bao giờ?”

Tuy rằng thanh danh ta khá là bừa bãi, nhưng trong lòng thật sự là một cô nương thanh bạch, Tiêu quan lâu nghe thì cũng có nghe nói, nhưng mà chưa tới bao giờ, hơn nữa nam nhân duy nhất ta từng cần qua cũng chỉ có mỗi đầu gối kia thôi.

Lúc An Bình nói lời này, xe ngựa đã dừng ở gần Tần lâu sở quán.

Ta vốn không muốn đi, nhưng vô tình nhìn thấy Thảm Khinh Ngôn đi vào. Thảm Khinh Ngôn từ trước đến giờ đều thanh danh trong sạch, mà trong cung có quy định rõ ràng quan viên triều đình không được tới Tần lâu sở quán tìm niềm vui. Mà Thảm Khinh Ngôn quang minh chính đại đi vào như thế, rốt cuộc là vì sao?

Ta nhanh chóng nhìn khắp xung quanh, không nhìn thấy Lâm Ngự sử mới thay Thảm Khinh Ngôn thở phào nhẹ nhõm. Theo ta được biết, Lâm Ngự sử có một sở thích, thích cải trang canh ở gần Tần lâu sở quán, cứ nhìn chăm chăm nếu thấy có quan viên đi vào lập tức viết tấu sớ vạch tội.

An Bình đột nhiên nói: “Ồ? Người đó không phải là Thảm tướng sao?”

Cuối cùng ta cũng không kiềm chế được lòng hiếu kỳ, thay y phục cải trang rồi cùng An Bình tiến vào Tần lâu sở quán. Tú bà vẫn còn dáng vẻ thủy mị lắc mông tròn lẳng cầm quạt tròn ướn ẹo đi tới, vừa định mở miệng đã bị An Bình ngắt lời, “Vị công tử áo trắng vừa vào muốn cô nương nào?”

Tú bà được An Bình đưa bạc, lập tức nói hết toàn bộ chi tiết. Ta thật sự không ngờ, Thảm Khinh Ngôn lại gọi một tiểu quan, chẳng lẽ thực tế Thảm Khinh Ngôn là một người đoạn tay áo?

An Bình biết ý ta, lập tức bao luôn căn phòng sát vách với phòng Thảm Khinh Ngôn, nhân tiện kêu thêm vài tiểu quan.

An Bình là một người thông minh, nàng mỉm cười nói với ta: “Đại Vinh của ngươi hình như không chấp nhận được chuyện nữ nhân đến Tần lâu sở quán, nhưng ngươi vẫn đồng ý đi cùng ta, có thể kết giao được bằng hữu như ngươi, đúng là chuyện tốt nhất khi đến Đại Vinh. Ở phòng trong có giường, ngươi có thể vào nghỉ tạm, mà gian phòng trong sát với phòng bên cạnh, chỉ cách có một tấm ván gỗ.”

Nàng ấy đã ám chỉ như thế, ta sao mà không hiểu được, nên cũng cười đáp lời “Được”. Kết quả là, An Bình cùng mấy tiểu quan uống rượu ở gian phòng bên ngoài, ta ở phòng trong làm chuyện không quang minh chính đại —— nghe lén.

Chỉ tiếc giọng nói Thẩm Khinh Ngôn rất nhỏ, ta có dựng đứng lỗ tai nín thở tập trung lắng nghe cũng chỉ nghe được vài từ lôm bôm, lại lẫn thêm âm thanh khác. Dù sao điều duy nhất có thể xác nhận chính là căn phòng bên có ba người.

Lúc ta đang chán nản thất vọng, thì giọng nói bọn họ lại lớn hơn, hình như là đang cãi nhau tranh luận gì đó.

Ta lại tập trung lắng nghe, cuối cùng cũng nghe được một câu đầy đủ, là Thẩm Khinh Ngôn nói —— “Bất kể kết quả ra sao, đều phải bảo đảm sự an toàn của Tô Cán, ta phụng chỉ lấy tiểu thư Hồng gia, đã là phụ bạc nàng rồi, ta không muốn lại tổn thương nàng tiếp.”

Ta giật mình ngây người, thật sự là giật mình. Lời vừa rồi của Thẩm Khinh Ngôn, ít nhiều ta vẫn có thể nghe ra ý của hắn là muốn bảo vệ ta.

Sau đó, giọng nói của Thẩm Khinh Ngôn bọn họ lại nhỏ lại, ta rốt cuộc cũng chẳng nghe được thêm gì.

Sau khi về cung, ta tâm sự nặng nề. Không biết là vì Ninh Hằng, hay là vì Thẩm Khinh Ngôn, mà cũng có thể là vì Hoàng đế. Dường như là sau khi bị Hoàng đế sắp đặt thiết kế vụ hỉ mạch, ta cứ như bị rơi vào một vòng luẩn quẩn kỳ quái không thoát ra được.

Ba nam nhân này từng giờ từng khắc đều tiêu tốn tinh thần cùng tâm trí ta, lúc đầu là Thẩm Khinh Ngôn, rồi sau đó là Ninh Hằng. Về phần Hoàng đế, hình như ngay từ lúc ta tiến cung đã tiêu tốn tinh thần ta rồi.

Ta nhớ lại vẻ mặt Ninh Hằng hôm nay, lại nhớ lời nói của Thẩm Khinh Ngôn, lại nhớ tới bóng người nhìn thấy đêm hôm đó, đầu lại bắt đầu đau nhức. Ta xoa xoa, ần ần, rồi hạ quyết định không nghĩ nhiều nữa.

Canh ba giờ Hợi sắp đến, có lẽ lát nữa găm găm căn cứ đầu gối kia, trong lòng sẽ thoải mái dễ chịu ngay thôi. Ta nhớ lại tình cảnh hồi còn ở chùa miếu trên núi Trọng Quang, nên sai người chuẩn bị khá nhiều bánh

ngọt và nước trà, chuẩn bị đợi lát nữa ta với Ninh Hằng dùng phương thức đặc biệt để ăn.

Không ngờ ta đợi rồi lại đợi, mí mắt sắp sụp xuống, ta chạm vào chén trà lạnh ngắt, mở to mắt nhìn sắc trời bên ngoài đã thấp thoáng có tia nắng.

Ninh Hằng tối nay không tới.

Chương 36

Hôm sau, ta bảo Nhạn Nhi đi hỏi thăm, lúc Nhạn Nhi quay về nói với ta Ninh Hằng có tới triều sớm. Ta thoáng trầm ngâm, có lẽ đêm qua Ninh Hằng không tới, là bị công vụ trì hoãn rồi.

Ta lúc này mới an tâm được.

Lại canh ba giờ Hợi, ta chờ đến trà lạnh ngắt, Ninh Hằng vẫn không tới. Trong lòng ta bắt đầu sinh nghi, Ninh Hằng tuyệt đối không phải là người thất trách như thế, nếu hắn thật sự bị công việc quán thân, nhất định sẽ phái người tới báo một tiếng.

Ta nhớ lại hôm trước xuất cung cùng An Bình nhìn thấy Ninh Hằng, sắc mặt hắn rất phức tạp, lại không nhìn ta, hình như ánh mắt trốn tránh, lúc ấy ta chỉ nghĩ là hắn thẹn thùng, nhưng giờ nhớ lại, đúng thật là không ổn.

Đến ngày thứ ba, ta bảo Nhạn Nhi chờ bên ngoài triều sớm, đợi Ninh Hằng vừa xuất hiện thì lập tức chặn đường hắn. Không ngờ Nhạn Nhi lại quay về nói với ta: “Thái hậu nương nương, Bệ hạ giữ Ninh đại tướng quân lại.”

Nghe Nhạn Nhi nói xong, lòng ta lập tức rơi lộp bộp. Đêm hôm đó thoáng thấy áo bào bên trên thêu rồng càng lúc càng rõ ràng.

Ta chưa suy nghĩ gì thêm, thì bên ngoài đã truyền tới giọng thái giám —— Bệ hạ tới.

Ta trong lòng căng thẳng, Hoàng đế đã cười tủm tỉm bước vào. Hắn vẫn thảnh an ta như mọi hôm, rồi sau đó cũng tán gẫu chuyện trên bắc dưới nam, nhưng không nhắc tới Ninh Hằng một chút nào.

Cho đến lúc ta cuối cùng cũng không nhịn được, giả bộ lơ đãng nói tới những chiến công của Ninh Hằng mấy năm gần đây, thuận thế nhắc tới Ninh Hằng. Hoàng đế chậm rãi nhấp một ngụm trà, thản nhiên nhìn ta, không nhanh không chậm nói: “Ồ, quên không nói với Quán Quán, mấy

ngày nay ta sai Ninh Hằng đi làm một chuyện, có lẽ sẽ cần nhiều thời gian. Lát nữa ta sẽ phái người đến Bắc các dọn dẹp đồ đạc của Ninh Khanh.”

Ta khẽ giật mình.

Hoàng đế lại nghiêm túc nói: “Vài ngày trước, tâu chương kẻ tội Ninh Khanh càng ngày càng nhiều. Ta vốn đã nhận lời Quán Quán, nếu nàng muốn Ninh Khanh là nam hầu, ta chắc chắn sẽ làm theo ý muốn của nàng. Bất đắc dĩ hiện giờ lực bất tòng tâm, hôm qua Lâm Ngự sử suýt nữa đã liều chết can gián. Cho nên, Quán Quán nàng đành phải chịu oan ức một thời gian vậy, đợi mọi chuyện lắng xuống, ta sẽ đưa Ninh Khanh về.”

Hoàng đế nói như vậy, ta càng xác định đêm hôm đó ta và Ninh Hằng hôn môi ở lương đình đã bị hắn nhìn thấy. Chuyện tới lúc này, Hoàng đế đã đưa người đi rồi, ta còn nói được gì nữa?

Ta buông mắt xuống, nhẹ giọng nói: “Vậy cứ theo ý Thừa Văn đi.” Ta lúc này trong lòng thật sự phiền muộn, Hoàng đế điều đầu gối của ta đi, thời gian tới đúng thật là buồn chán rồi.

Qua một lúc lâu, ta thấy Hoàng đế trầm mặc, nên âm thầm tính toán, trong lòng thầm nghĩ: Thường ngày Hoàng đế tối đa cũng chỉ ngồi nửa canh giờ, hôm nay qua nửa canh giờ rồi, sao Hoàng đế vẫn còn chưa đi?

Ta nâng mắt, lúc đang định nói với Hoàng đế gì đó, lại phát hiện Hoàng đế đang nhìn chằm chằm ta. Ta cả người cứng đờ, một lúc lâu sau mới mở miệng: “Hôm nay hình như lạnh hơn hôm qua.”

Hoàng đế cuối cùng cũng thu hồi ánh mắt, lòng ta cũng được thả lỏng, nhưng ngay sau đó Hoàng đế lại đưa tay ra, ta không kịp tránh, Hoàng đế đã tháo trâm cài tóc trên đầu ta xuống.

Ta sững sờ, lúc nhìn kỹ lại, trong lòng run lên.

Lúc này trâm cài tóc Hoàng đế cầm trong tay chính là trâm Ninh Hằng tặng cho ta.

Ta tỉnh táo lại, ra vẻ lơ đãng nói: “Thừa Văn làm thế là sao?”

Ngón tay Hoàng đế lướt nhẹ qua trâm gỗ, vẻ mặt thản nhiên, hắn nói: “Ta thấy Quán Quán mấy ngày nay đều cài trâm gỗ này, nên ta muốn tháo xuống nhìn xem rốt cuộc là hiếm có ở chỗ nào.”

Ta lạnh nhạt nói: “Chỉ là một cây trâm gỗ thôi.”

Hoàng đế khẽ cười một tiếng, “Quán Quán từ lúc nào đã bắt đầu thích đồ trang sức của Lâm Lang các thế?”

Ánh mắt Hoàng đế cũng thật tinh, nếu không phải Ninh Hằng nói ta biết trâm gỗ này mua ở Lâm Lang các, ta tuyệt đối không đoán được xuất xứ.

Ta nghĩ một lúc, rồi mới nói: “Ăn nhiều sơn hào hải vị rồi, thỉnh thoảng cũng phải dùng những đồ ăn thanh đạm. Trâm gỗ này cũng như đạo lý đó.”

Hoàng đế khoé môi khẽ nhếch lên, ta thực sự cảm thấy nụ cười này có ý sâu xa, trong lòng lập tức căng thẳng. Đúng là mỗi lần ngồi cùng một chỗ với Hoàng đế nhi tử, ta giống như bị đưa lên pháp trường vậy.

Ta sợ Hoàng đế lại nói ra câu gì đó làm ta hết hồn, nên xoa xoa thái dương, ngáp một cái, thể hiện bộ dáng mệt mỏi. Cũng may Hoàng đế nhi tử này mắt vẫn tinh tường, lập tức thả trâm gỗ xuống bàn, nói ta nên đi nghỉ ngơi.

Trong lòng ta vui mừng.

Không ngờ lại nói thêm một câu, Hoàng đế cười tủm tỉm nói: “Quán Quán, vài ngày trước Đại Thực quốc tiến cống nhiều kỳ trân dị bảo, trong đó có một mặt kính kỳ lạ, sứ giả Đại Thực quốc kia có nói, nếu soi gương này vào giờ Tý bốn khắc, sẽ hiện ra bí mật không muốn người khác biết. Chỉ tiếc gương này rất lớn, nếu không đã đưa đến Phúc cung, nhưng gương này rất thú vị, chỉ bằng tối nay Quán Quán hãy đến cung điện của trẫm, cùng thưởng thức mặt gương kỳ lạ này.” Dừng lại một lúc, Hoàng đế cũng

không cho ta thời gian để cự tuyệt, hần lại nói: “Quán Quán, giờ nàng cứ đi nghỉ ngơi đi, để có tinh thần tối nay còn đi thưởng thức gương.”

Sau khi Hoàng đế rời đi, trong lòng ta vẫn còn sợ hãi. Chẳng lẽ mấy lời hần nói vừa rồi dùng để ám chỉ gì đó? Nói ra bí mật ta không muốn người khác biết? Ta vẫn còn nhớ Thường Trữ bảo Hoàng đế tra xét thăm dò Thẩm Khinh Ngôn.

Chẳng lẽ Hoàng đế đã tra ra chuyện này, thưởng thức kính thực ra là để cho ta một đường sống?

Ta nghĩ trái nghĩ phải, chung quy cũng chẳng nghĩ ra gì. Lúc này ta dứt khoát cởi áo khoác ngoài, ôm lò sưởi tay chuẩn bị đi nghỉ ngơi. Lúc ta tỉnh lại, đã thấy đèn đóm thấp lên rực rỡ, sau đó Nhận Nhi nói ta biết, buổi chiều, có mấy cung nữ từ cung điện Hoàng đế đến dọn dẹp hết đồ đạc của Ninh Hằng, một thức cũng không để lại.

Ta áo khoác không thềm mặc, lò sưởi tay cũng không cầm mà chạy luôn đến Bắc các, trong cơn gió lạnh thổi đến còn có những bông tuyết tung bay, lạnh thấu xương. Tới Bắc các, thấy bàn ghế vẫn như trước, giường cũng như trước, nhưng lại thiếu đi vài phần mạnh mẽ, nam tính.

Ta mờ mờ cảm nhận thấy, lần này Ninh Hằng rời đi sẽ không bao giờ trở lại nữa.

Ta thấy trống rỗng, trong lòng buồn bã, lúc dùng bữa tối ăn như nhai sáp, ta nhớ lại Ninh Hằng từng múa kiếm để làm ta bớt ưu sầu, nhớ Ninh Hằng học thổi sáo để đổi lại nụ cười của ta, trong lòng lại càng phiền muộn.

Lại nhớ lại lúc ta và Ninh Hằng gặm cắn nhau, ta đặt đĩa xuống, chỉ cảm thấy ngàn vạn món ngon cũng không hơn được đôi môi mềm mại của Ninh Hằng.

Ta thở dài, đúng lúc này Hoàng đế phái người đón ta đến cung điện hần. Trong thoáng chốc, ta có ảo giác như mình bị đưa đi thị tẩm. Loại cảm giác này không ổn, không ổn chút nào, hôm khác ta phải khuyến khích

những người quen cũ của Tô gia trong triều, bảo bọn bỏ thể hiện mồm mép, để Hoàng đế nhồi thật nhiều nữ nhân vào hậu cung.

Ta chỉnh trang lại quần áo rồi ngồi lên xe kéo, hai mươi cung nữ tay cầm đèn lồng trạm khắc hình phượng mạ vàng dàn thành hàng đi hai bên, ta vén rèm nhìn tuyết tung bay bên ngoài, trong lòng lại thấy buồn phiền.

Đến cung điện Hoàng đế, thái giám đi cùng hô to —— Thái hậu tới, Như Ca đỡ ta xuống xe kéo, ta cũng đã thay đổi vẻ mặt để gặp mặt nhi tử. Hoàng đế ra ngoài điện nghênh đón ta, hắc vẫn cười tủm tỉm nói: “Thái hậu đã dùng bữa tối chưa?”

Ta ân cần nói: “Cám ơn Bệ hạ quan tâm, ai gia đã dùng bữa tối rồi, không biết Bệ hạ đã dùng chưa?” Ta chợt thấy mấy lời này thật khách khí, không giống mẫu thân nói chuyện với nhi tử, nên lại nói: “Bệ hạ những ngày gần đây gầy đi nhiều, lúc dùng bữa nên ăn nhiều hơn.”

Ánh mắt Hoàng đế chợt loé sáng, hắc cười nói: “Sắp bước sang năm mới, tất nhiên là nhiều công việc, ngày thường phê duyệt tấu chương cũng quên cả dùng bữa. Nhưng mà hôm nay Thái hậu đến, dù sao cũng nên để Thái hậu ăn trước, mấy ngày gần đây Ngự thiện phòng mới làm mấy món ăn, Thái hậu cùng trăm nệm thử đi.” Nói xong, Hoàng đế rất tự nhiên sáng vai cùng ta, Như Ca buông tay ra, Hoàng đế lập tức đón lấy, tuy cách vài lớp quần áo, nhưng ta vẫn cảm thấy bàn tay Hoàng đế cực kỳ nóng.

Ta lập tức thấy không được tự nhiên, nhưng mà Hoàng đế cũng đã lôi kéo ta đi vào trong điện. Trong điện khá nhiều lò sưởi ấm áp, trái ngược hoàn toàn với sự lạnh giá bên ngoài, ta cởi áo khoác, ngồi xuống cạnh Hoàng đế.

Cung nữ bưng lên từng món ăn, Hoàng đế thật là hiếu thuận, mỗi món ăn đều để ta nếm trước, mà rất nhiệt tình gấp đồ ăn cho ta, chỉ tiếc là ta không thèm ăn, nhưng bất đắc dĩ Hoàng đế cứ chăm chỉ gấp đồ ăn tới bát, ta đành phải gắp nuốt vào bụng.

Dùng cơm xong, đã gần tới giờ Hợi bốn khắc, cách giờ Tý bốn khắc vừa vặn còn một canh giờ nữa. Đêm dài đằng đẵng, ta và Hoàng đế nhi tử

cô nam quả nữ, theo bản năng ta ngồi cách xa Hoàng đế hơn một chút.

Chính vì tuổi trẻ phong lưu, nên cung điện to thế này, toàn màn là màn, lò sưởi ấm áp, đúng là màn dạo đầu của khung cảnh xuân tình kiều diễm, nếu Hoàng đế mà oán hận ta hôn Ninh Hằng, oán hận ta cùng Thẩm Kinh Ngôn bày ra âm mưu mưu phản, lửa giận bốc lên thì ở chỗ này đã xảy ra nhiều chuyện rồi.

Ta hắng giọng, mở miệng nói: “Thừa Văn, mặt gương kỳ lạ kia ở đâu?”

“Quán Quán muốn nhìn luôn sao?”

Ta gật đầu, “Đúng vậy, tuy chưa tới giờ Tý bốn khắc, nhưng ta vẫn muốn nhìn thấy trước.”

Hoàng đế vỗ bàn tay, hai thái giám bước vào, Hoàng đế nói: “Vén tầng màn đầu tiên lên.”

Hai thái giám nghe lời vén lên, thấy sau màn có một vật rất lớn, ước chừng cao gấp đôi người, hình quả trứng (hình bầu dục), lại bị một tấm lụa đen che đi, có thể nhìn thấy mờ mờ sau tấm lụa là mặt gương bóng loáng.

Hoàng đế đi về phía trước, đưa tay kéo nhẹ, lụa đen bay xuống, hai thái giám nhặt lấy, rồi nhẹ nhàng lui ra.

Ta đến gần nhìn chăm chú, gương này cực kỳ hoa lệ, xung quang khảm nạm các loại bảo thạch đặc biệt sáng óng ánh, đỏ vàng cam xanh lá xanh thẫm xanh da trời tím, nhiều màu sắc cực kỳ rực rỡ. Ta nhìn hình phản chiếu của mình trong gương, cung trang màu xanh thẫm, giày ngọc màu xanh lá, trên cổ tay là vòng ngọc bích, tai đeo ngọc trắng, trâm Phượng cài trên búi tóc, tất cả đều hiện ra rõ ràng sắc nét trên gương.

Hoàng đế không biết từ lúc nào đã đến bên cạnh ta, lộ ra nửa người hiện trong gương, thường phục màu lam nhẹ, đai lưng thắt eo, mảnh vải đai lưng thêu màu đỏ, cũng phản chiếu rõ ràng trong gương.

Ta nói: “Công nghệ làm gương của Đại Thực quốc so với Đại Vinh ta cao hơn không ít.”

Hoàng đế cười mỉm nhìn ta trong gương, cười nói: “Ta đã sai người đến Đại Thực quốc học tập công nghệ bọn họ, tin rằng mấy ngày nữa sẽ phổ biến rộng ở triều đình ta.”

Lúc Hoàng đế nói lời này, đứng rất gần ta, thậm chí ta có thể ngửi được mùi hương trên áo hắn, lòng ta bắt đầu căng thẳng, vội vàng nói: “Có thật là giờ Tý bốn khắc nhìn vào gương này sẽ biết được những bí mật không muốn người khác biết của người nhìn không?”

Không biết có phải là ảo giác không, nhưng ta cảm thấy Hoàng đế xích lại gần hơn, hắn nói: “Đúng vậy, mấy ngày nay, ta đã thử qua vài lần.” Lúc này rốt cuộc Hoàng đế cũng cách ta ra một chút, hắn quay người gọi mấy người vào.

Ta còn đang kinh ngạc với cử chỉ của Hoàng đế, thì Hoàng đế đã nói với các cung nữ, thái giám: “Gương này đã hiện những gì với các ngươi?”

Một thái giám trong đó đứng dậy, cúi đầu buông mắt nói: “Đêm qua tiểu nhân nhìn vào gương này, trong gương xuất hiện một nữ nhân mặc quần áo Đại Thực quốc, trong đầu tiểu nhân nóng lên, bất tri bất giác đã nói ra việc đái dầm năm ngoái.”

Thái giám này nhìn qua cũng hơn ba mươi tuổi, không ngờ vẫn còn bị đái dầm, bí mật này cũng coi như là không muốn người khác biết được. Nhìn thái giám này cúi đầu rất thấp mặt cũng đỏ bừng, ta khụ khụ cố gắng nhịn cười.

Lúc này một thái giám lại đứng lên, vẻ mặt quần bách: “Tiểu nhân giờ Tý bốn khắc đêm trước nhìn vào gương này, cũng lơ mơ nhìn thấy một nữ nhân mặc quần áo Đại Thực quốc, rồi sau đó cũng cảm thấy đầu nóng lên, bất tri bất giác nói ra chuyện tiểu nhân từng chuồn ra khỏi cung.”

Ngay sau đó những cung nữ còn lại cũng thay phiên nói những chuyện lạ xảy ra khi nhìn vào gương, chớp mắt đã tới giờ Tý ba khắc, còn một khắc

nữa là đến giờ Tý bốn khắc.

Hoàng đế cho toàn bộ cung nữ thái giám lui ra ngoài, cung điện to rộng như vậy lập tức chỉ còn lại ta và Hoàng đế.

Ta nuốt nước miếng, nói: “Gương này thật là kỳ lạ.”

Hoàng đế cười tủm tỉm nói: “Đợi lát nữa Quán Quán nhìn thử đi.”

Ta đứng thẳng lưng, không chút do dự nói: “Ta làm người quang minh chính đại, không có bí mật gì đáng nói hết.”

“Vậy thì ta thử.”

Ta lại nói: “Không được.”

Hoàng đế nhú mày, “Hả? Sao lại nói thế?”

Haizzz, bí mật của Hoàng đế có thể để người khác nghe sao? Nếu ta biết được bí mật Hoàng đế không muốn cho người khác biết, có lẽ ta cũng không để bước ra khỏi cung điện này. Ta nhanh chóng nghĩ ngợi, ngoại trừ việc mưu phản, ta dường như chẳng còn bí mật gì, có lẽ bí mật này Hoàng đế cũng biết rồi.

Mà ta từ trước đến giờ không tin chuyện ma quỷ, vừa rồi những lời cung nữ thái giám nói ta tuyệt đối không tin, có lẽ những việc này là tạo đường lui cho ta.

Ta khề cần môi, nói: “Bí mật của Thừa Văn ta đã biết, vẫn nên để ta thử đi.”

Hoàng đế nhú mày, hần không nhanh không chậm nói: “Quán Quán biết bí mật gì của ta?”

Ta nói: “Thừa Văn quên rồi sao? Ngươi cũng từng đi tiểu ra giường, mà lại còn ôm chân gối lên lút nhét xuống dưới giường ta nữa.”

“Quán Quán nhớ rõ ràng thật.” Hoàng đế trong mắt tràn đầy ý cười.

Ta tính toán lúc sắp đến giờ Tý bốn khắc, bước chậm đến trước gương, Hoàng đế đứng bên cạnh hứng thú nhìn ta. Ta chột dạ, đành phải quay mặt nhìn chăm chăm gương, nhìn trộm Phượng cái trên đầu, từng sợi lông mi, lại nhìn tơ máu trong mắt ta.

Đột nhiên, Hoàng đế nói: “Giờ Tý bốn khắc đến rồi.”

Ta nín thở tập trung, cực kỳ mong chờ trong gương xuất hiện nữ nhân mỹ lệ mặc quần áo Đại Thực quốc như lời cung nữ nói, nhưng mà ta nhìn rồi lại nhìn, gương cũng bị ta nhìn đến sắp thủng, từ đầu đến cuối chỉ nhìn thấy mỗi mình ta.

Ta lén lút liếc nhìn Hoàng đế, Hoàng đế mắt đầy hàm ý nhìn ta cười.

Ta cuối cùng cũng hiểu.

Cái gì mà Đại Thực quốc cái gì mà giờ Tý bốn khắc cái gì mà bí mật không muốn người khác biết tất cả đều là giả, Hoàng đế đúng là muốn mượn chuyện gương để nói đến bí mật của ta, mà bí mật này Hoàng đế đã biết, hắn chỉ không nói ra mà thôi.

Hiện giờ hắn đang chờ ta mở miệng!

Ta buông mắt, chuẩn bị tinh thần, nhẹ giọng nói: “Trong nội tâm ta đúng là có một bí mật, cách đây vài năm Thẩm Khinh Ngôn cùng Bình Trữ hoàng thúc tới tìm tới ta, ước hẹn cùng ta... mưu phản. Tình cảnh lúc đó, ta không có lựa chọn nào khác chỉ có thể đáp ứng, nhưng chỉ giới hạn ở bên ngoài. Thực tế, trong lòng ta vẫn hướng về phía Thừa Văn, Thừa Văn là một tay dưỡng lớn, ta cùng với Thừa Văn cả Thường Trữ nữa đã sống với nhau từ nhỏ, ta tất nhiên là không muốn người khác hại Đại Vinh, phản Thừa Văn. Những năm gần đây, mỗi lần ta gặp Thừa Văn đều muốn nói rõ chân tướng với người, nhưng bắt buộc dĩ không xác định được bên người có người của Thẩm Khinh Ngôn hay Bình Trữ hoàng thúc hay không, cho nên đành phải chôn vùi dưới đáy lòng, đợi đến lúc bọn họ thả lỏng ta thì sẽ nói rõ với người.”

Nói xong, lòng ta nhộn nhạo, chẳng biết nói một hồi này có qua cửa được không. Ta nâng mắt nhìn Hoàng đế, Hoàng đế vẻ mặt bình tĩnh nhìn ta, trên mặt không có biểu lộ gì hết.

Cũng không biết qua bao lâu, hắc mới nói với ta: “Không ngờ... trong lòng Quán Quán lại ẩn dấu bí mật như vậy.”

Nhìn bộ dáng này của Hoàng đế, ta thật sự cam bái hạ phong (bái phục), trong Hoàng cung này, diễn kịch giỏi nhất đúng là Hoàng đế, có thể nói được những lời đó tự nhiên đến vậy.

Ta cố gắng nhích gần đến Hoàng đế, vẻ mặt giả bộ chân thành tha thiết nói: “Thừa Vãn, người tin ta sao?”

“Quán Quán thật sự không thích Thẩm khanh?”

Ta không cần nghĩ ngợi gật đầu, “Không thích.”

Hoàng đế sắc mặt ngưng trọng, hắc nói: “Nói như vậy, Quán Quán là mật thám của bọn họ rồi.”

Ta khẽ cắn môi, gật đầu mạnh.

“Đúng vậy.”

Hoàng đế bỗng nhiên giương môi cười, trong mắt tràn đầy ý cười, thấy ta sững sờ rồi lại sững sờ, hắc đi đến phía sau ta, vươn đầu nhìn chăm chăm ta trong gương, sau đó nhẹ giọng nói: “Quán Quán, ta tin nàng.”

Dừng lại, hắc lại nói: “Quán Quán tốt với ta như vậy, sao có thể mưu phản được chứ?”

Lời này ta nghe thấy không được tự nhiên, ta thật sự đã từng có ý mưu phản, nhưng đã là quá khứ rồi. Không thể không nói, ta Tô Cán công bằng mà nói chính là tiểu nhân gió chiều nào theo chiều ấy, Hoàng đế đã tra ra

chuyện Thảm Khinh Ngôn mưu phản, hẳn chắc chắn đã có biện pháp giải quyết.

Mà Thảm Khinh Ngôn đối với ta, mặc kệ là tình ý hay không, chung quy cũng chỉ là giả dối. Như mấy ngày trước, ở bên ngoài Tần lâu sở quán gặp hắn, hắn không cải trang mà quang minh chính đại đi vào, sợ người khác không biết hắn là Thảm Tướng chắc.

Thảm Khinh Ngôn chắc chắn sẽ không làm mấy hành động huỷ thanh danh thế này, nếu hắn thật sự làm, thì chắc chắn là có mục đích. Ta xuất cung cùng An Bình không phải lên lút đi, Hoàng đế biết được, chắc chắn Thảm Khinh Ngôn cũng biết. Hơn nữa vài ngày trước ta còn thân mật với Ninh Hằng...

Ngay lúc ở Tần lâu sở quán đúng là ta đã bị mê hoặc, nhưng mà sau khi trở về ngủ một đêm, hôm sau tỉnh lại, rất nhiều chuyện đã hiểu thông ra.

Thảm Khinh Ngôn, là nam nhân nho nhã mà ta ái mộ ngưỡng mộ nhất, nhưng đã là chuyện quá khứ.

Hoàng đế đột nhiên gần sát ta, ta nâng mắt nhìn lên, lúc này thế đứng của ta với Hoàng đế giống hệt như hắn ôm ta từ sau lưng vậy.

Ta trong lòng run lên.

Ánh mắt Hoàng đế nhìn chằm chằm vào gương, hắn nhẹ giọng nói: “Quán Quán, ta cũng nhìn thấy nữ nhân Đại Thực quốc trong gương...” Ta nội tâm căng thẳng, không biết Hoàng đế muốn chơi trò gì nữa đây, “Quán Quán, ta xin lỗi nàng, ta lo lắng nàng sẽ vĩnh viễn thích Thảm khanh, nên mới để Ninh khanh giả bộ tiếp cận nàng, giả bộ nhất kiến chung tình với nàng...”

Ta giật mình.

Hoàng đế bỗng dưng đưa tay ôm lấy eo ta, hắn cúi đầu thì thào bên tai: “Quán Quán, ta thích nàng, luôn thích nàng.”

Chương 37

Ta vẫn cho rằng trong lăng tiên đế có xây một bậc thang để cho ta xuất tường (hồng hạnh xuất tường – ngoại tình), nhưng dù ta có nghĩ thế nào thì cũng không ngờ được bậc thang chờ ta xuất tường lại là... con trai tiên đế.

Hai bàn tay đặt bên hông vẫn nóng bỏng như trước, lúc chạm đến ánh mắt Hoàng đế tràn đầy ý cười, ta cười gượng một tiếng, nói: “Ta là mẫu hậu của Thừa Văn, Thừa Văn thích mẫu thân của mình, cũng là tự nhiên. Ta cũng thích Thừa Văn, luôn thích Thừa Văn. Đương nhiên, ta cũng thích cả Thường Trữ.”

Ta hơi dùng sức, tránh thoát khỏi đôi tay Hoàng đế, lui sang bên phải. Về mặt Hoàng đế phức tạp nhìn ta, ta ngáp một cái, “Không còn sớm nữa, Thừa Văn sáng sớm mai còn phải lên triều, vẫn nên nghỉ ngơi sớm đi.”

Nói xong, không đợi Hoàng đế mở miệng ta đã lui nhanh ra ngoài, may mà Hoàng đế cũng không giữ ta lại, nhưng mà ta cũng nghe thấy Hoàng đế cười khẽ một tiếng. Ta đột nhiên nhớ lại lúc ta mười ba tuổi, Hoàng đế ở Ngự hoa viên đuổi bắt thỏ, không ngờ con thỏ kia cũng thoát được khỏi tay Hoàng đế, trốn trong bụi cỏ, cung nữ bên người Hoàng đế phải bắt con thỏ lại, Hoàng đế cũng chỉ khẽ cười một tiếng, giọng nói non nớt: “Con thỏ kia là con mèo của ta, nó sẽ trở lại thôi.” Về sau, con thỏ kia quả thật lại bị Hoàng đế bắt về, Hoàng đế lại khẽ cười một tiếng.

Lúc này, ta không khỏi run run, sau khi ngồi lên xe kéo, cung nữ trong cung điện Hoàng đế bỗng đứng vội vàng chạy ra, hô: “Thái hậu nương nương... Thái hậu nương nương...” Sắc mặt ta trắng bệch, cung nữ kia đã thở hồng hộc đứng trước xe kéo ta, nàng ta cung kính hành lễ, rồi đưa áo khoác ra, rồi nói: “Nương nương, áo khoác của người quên trong điện.”

Lúc này trong lòng ta loạn hết lên, nghe hai chữ “Nương nương” lập tức đen mặt, “Làm càn, ai gia là Thái hậu, sao lại chỉ gọi là nương nương. Thân là cung nữ trong cung, ngay cả cung quy cũng không biết, còn ra thể thống gì! Như Ca, vả miệng.”

Mấy năm nay, ta chưa từng phát giận với cung nữ, đây cũng là lần đầu tiên. Thường ngày ta cũng là người hiền lành, tối nay chỉ có thể trách cung nữ này sờ đúng chỗ đau của ta.

Ta sai người khởi giá về cung, phía sau truyền đến tiếng vả miệng ba ba ba, ta nghiêm mặt về tới tẩm cung, lúc cởi áo ra đi ngủ, ta nhớ tới Ninh Hằng, lại nhớ những lời Hoàng đế nói, trong đầu lập tức bị che phủ bởi mây mù.

Ta vẫn cho rằng Hoàng đế coi ta là tình địch, mà không ngờ hẳn coi Ninh Hằng là tình địch, từ đó, tất cả dị thường của Hoàng đế từ trước đều có thể giải thích được. Nhưng mà, Hoàng đế trong thời điểm nhạy cảm này mà nói ra, đúng là dụng tâm kín đáo.

Mà Hoàng đế nói Ninh Hằng giả bộ nhất kiến chung tình với ta, lời này ta quả quyết không tin. Có chân tình hay không, ta tất nhiên có thể cảm giác được. Ninh Hằng thích ta là thật, Ninh Hằng trung với Hoàng đế cũng là thật, đầu gối kia còn coi trọng Hoàng đế hơn cả ta, lại càng là thật.

Nếu Hoàng đế không thích ta, ta và Ninh Hằng còn có chút khả năng, nhưng giờ mặc kệ Hoàng đế thích ta hay thích Ninh Hằng cũng thế, ta và Ninh Hằng chung quy không thể thoát khỏi bàn tay của Hoàng đế.

Tuy ta đã nghĩ hết mọi đường, nhưng nghĩ vẫn chỉ là nghĩ, lúc xảy ra lại là khác hẳn. Thân thể của ta được nâng niu từ bé mà những năm gần đây làm Thái hậu lại càng lười biếng, nên một khi phiền muộn, thì bệnh cũng kéo đến luôn.

Cho nên, đêm đó ta bị nhiễm phong hàn (cảm lạnh), cả đêm ho không ngừng, đầu ta choáng váng mơ hồ, mơ mơ màng màng nhận thấy có người sờ lên trán ta, lòng bàn tay cực kỳ ấm áp giống tay Ninh Hằng, ta yếu ớt gọi một tiếng: “Đầu gối...”

Bàn tay trên trán ta lập tức cứng đờ, lập tức rời khỏi trán ta. Sau đó không lâu sau ta lơ mơ cảm thấy có người bắt mạch, ngay sau đó là tiếng nói chuyện cố gắng nói rất nhỏ, ta muốn nghe rõ ràng, nhưng mà càng nghe càng mơ hồ, cuối cùng nặng nề ngủ tiếp.

Lúc ta tỉnh lại đầu vẫn đau nhức như trước, Như Ca cùng Như Họa canh giữ bên giường ta, thấy ta tỉnh lại vẻ mặt vui mừng. Ta đưa tay, Như Ca đỡ ta ngồi dậy, Như Họa đặt gối mềm sau lưng, ta tựa vào gối mềm, xoa xoa thái dương, nói: “Đêm qua ai tới?”

Như Ca thấp giọng nói: “Bẩm Thái hậu nương nương, là Bệ hạ và Ngụy Thái y.”

Nghe thấy hai chữ “Bệ hạ”, đầu ta lại càng đau. Ta lại hỏi: “Giờ nào rồi?”

Như Họa đáp: “Bẩm Thái hậu nương nương, giờ Ngọ canh ba.”

Ta sưng sờ, hoá ra một giắc của ta lại lâu như vậy, nhưng mà cũng tốt, ta cũng đỡ phải đối mặt với Hoàng đế đến thỉnh an. Kết quả là, mấy ngày liên tiếp ta đều lấy lý do bị bệnh ngủ thẳng đến buổi trưa hôm sau, biết Hoàng đế rời khỏi Phúc cung, ta mới lặng lẽ thức dậy.

Một ngày, lúc ta đang uống thuốc, trong lòng chợt thấy thương cảm. Nếu không vì Hoàng đế, lúc này Ninh Hằng có thể dùng miệng mớm cho ta uống thuốc đắng như hoàng liên này. Ta cảm khái, mà cũng cảm thấy tình cảm đối với Ninh Hằng chân tình không ít. Uống xong chén thuốc đắng, ta quyết định bất kể thế nào cũng muốn tự mình gặp mặt Ninh Hằng một lần.

Ta là người nói là làm, nên hoa mai ở Phúc cung vừa nở, ta liền gọi Nhạn Nhi lấy lý do thưởng mai mời An Bình tới.

Theo ta được biết, chuyện Hoàng đế phái Ninh Hằng đi làm là cùng An Bình đi du ngoạn khắp nơi ở kinh thành. Lúc ta mới biết, trong lòng tức giận đến không nhìn được, hận không thể ném Hoàng đế xuống hồ Hàm Quang. Nhưng mà như vậy cũng tốt, An Bình biết Ninh Hằng là người của ta, chắc sẽ không đến mức cướp người của ta.

Cũng may giao tình của ta với An Bình cũng không tệ, mà An Bình cũng là người thông minh, chẳng cần nói nàng cũng đoán được ý ta. Nàng

còn cười dài nói với ta: “Ngày mai giờ Mùi, Ninh Hằng sẽ tới hồ Hàm Quang.”

Ta hỏi: “Chỉ một mình hă³n?”

An Bình gật đầu, “Đúng, chỉ một mình hă³n.”

Ta lại hỏi: “Lúc nào người về nước?”

An Bình nhướn mày, “Nhanh thôi.”

Ta nói: “Mấy ngày nay ai gia nhiệm phong hàn, có lẽ đến lúc người về nước cũng không thể đi tiền được.”

An bình nói: “Không sao không sao.”

Ta lại nói: “An Bình là người thông minh, Ninh Hằng đón người tới, người cũng nên nhớ đường trở về chứ.”

An Bình cười khanh khách nói: “Biết rồi, Thái hậu yên tâm.”

Ta lúc này mới hạ quyết tâm, nhưng mà thấy An Bình cười khanh khách, ta cũng chẳng an tâm được. Mấy ngày nay tuy kết giao với An Bình, nhưng chỉ là kết giao sơ qua. Quen biết lâu dần, ta lại càng thấy An Bình rất giống Hoàng đế, hiện giờ An Bình chỉ là Vương quân Bình quốc, nhưng sau này đăng cơ sẽ là vua một nước. Đối với người đứng đầu một quốc gia, ta ít nhiều gì cũng sẽ có phản cảm, chỉ vì bọn họ lời nói ra thật giả khó phân mà hỉ nộ cũng thất thường.

Mà An Bình hình như có tâm tư không nên có với Ninh Hằng, đối với tình địch ta lại càng không có hảo cảm.

An Bình đi rồi, ta lập tức bảo Nhạn Nhi đi hỏi thăm một thái giám bên cạnh Hoàng đế lịch trình ngày mai của Hoàng đế, biết được ngày mai Hoàng đế cả ngày đều phải phê duyệt tấu chương thì ta thấy vui vẻ. Hôm sau ta vẫn ngủ tới tận trưa, sau khi tỉnh lại thì lập tức trang điểm, bởi vì nữ

nhân lúc nào cũng muốn đẹp nhất trong mắt người mình thích, ta chung quy vẫn có chút tâm tư muốn đẹp hơn trong mắt Ninh Hằng.

Sau đó ta gọi Nhạn Nhi giúp ta rời khỏi Phúc cung, nói hoa mỹ là giải sầu, nhưng thật ra là đi hẹn hò tư tình. Còn chưa tới hồ Hàm Quang, từ xa xa đã nhìn thấy Ninh Hằng, nhiều ngày không gặp, dường như hấn gầy hơn một chút. Ta chậm rãi bước tới, lúc cách Ninh Hằng chỉ còn một xích (0,33m), hấn mạnh mẽ xoay người lại, vẻ mặt lạnh lùng, nhưng khi ánh mắt nhìn đến ta thì trong nháy mắt lại dịu dàng hơn.

Hấn dường như không được tự nhiên, lùi dần lại gọi ta một tiếng “Thái hậu” .

Ta híp mắt, “Ninh Hằng, chàng nhanh như vậy đã muốn phỉ sạch quan hệ với ta rồi hả?”

Hấn trầm mặc, vẻ mặt phức tạp, ta thoáng nhìn thấy bàn tay dưới tay áo đã nắm thành nắm đấm. Ta khẽ thở dài, bước lại gần, ta nói: “Trí Viễn, Bệ hạ đã nói gì với chàng?”

Ninh Hằng run lên, lại lui về sau một bước. Ta lại bước về phía trước một bước, hấn cũng lui về phía sau, ta cười lạnh, “Ninh Hằng, chàng thử cứ lui thêm bước nữa thử xem?”

Ninh Hằng không động đậy, ta bước nhanh về phía trước, gần sát hấn. Ta ngẩng đầu lên nhìn hấn, thở ra ngậm khí tạo thành lớp sương, mơ hồ trước mắt ta. Ta nắm lấy tay Ninh Hằng, nói: “Nói cho ta biết, Bệ hạ đã nói gì với chàng? Nếu chàng không nói, ta lập tức nhảy luôn xuống hồ.”

Tay Ninh Hằng rất lạnh, hấn rút tay lại bước sang bên cạnh, “Bệ hạ chưa từng nói gì với vi thần.”

Hiện giờ ngay cả tự xưng cũng đổi rồi, ta lúc này thật sự muốn cầm gậy đập nứt đầu hấn để nhìn xem bên trong có phải làm bằng gỗ hay không. Ta hít sâu một hơi, ngăn lại sự tức giận trong lòng, bình tĩnh hỏi: “Ninh Hằng, chàng chỉ cần nói cho ta biết một câu, tình cảm của chàng đối với ta là thật hay là giả?”

Qua một lúc lâu, Ninh Hằng mới đáp: "... Là thật."

Ta lại hỏi: "Nếu không có Bệ hạ cản trở, chàng có thật sự nguyện ý vĩnh viễn làm nam hầu của ta?"

Ninh Hằng lần này không chút do dự, trực tiếp trả lời rõ ràng: "Thật sự."

Quả nhiên giữa Hoàng đế và ta, lựa chọn của Ninh Hằng vĩnh viễn là Hoàng đế. Thật không hổ là một trung thần. Hoàng đế có lẽ nên tự mình ban thưởng bằng hiệu tướng quân trung thần để treo ở phủ hãn, để đời sau đến quỳ bái.

Ta cười khỏ một tiếng, nói: "Ta Tô Cán sống đã hai mươi năm, mà chỉ thích có hai người, một là Thẩm Khinh Ngôn, một người là chàng. Chỉ tiếc, Thẩm Khinh Ngôn không thích ta, mà chàng thích ta lại không dám làm trái ý Thánh Thượng." Dừng lại một chút, ta hỏi: "Ninh Hằng, nếu Bệ hạ bảo chàng giết ta, chàng sẽ làm sao?"

Ninh Hằng nói như chém đinh chặt sắt: "Bệ hạ thích nàng, tuyệt đối sẽ không giết nàng."

Xem ra ta đã đoán đúng, Ninh Hằng quả nhiên đã biết Hoàng đế thích ta, cho nên mới muốn cách xa ta. Hãn vĩnh viễn không dám tranh giành với Hoàng đế, ta căn bản không thể chờ mong trung thần này dám làm trái ý Hoàng đế mà đi theo ta.

"Ninh Hằng, lại đây."

Ninh Hằng nhìn ta, không hề động đậy.

Ta nhíu mày, sắc mặt lạnh lùng, "Ninh khanh, ai gia bảo ngươi lại đây."

Ninh Hằng cuối cùng cũng làm theo, bước từng bước lại gần, gió lạnh quét qua mặt ta đau rát, mắt cũng thấy cay cay, ta hơi ngẩng đầu, nước mắt

mới không rơi xuống, Ninh Hằng giật mình.

Ta kiễng chân, hôn Ninh Hằng.

Ninh Hằng rất quen thuộc với thân thể ta, hôn lại cũng rất thuần thực, mặc dù hiện giờ hắn muốn cách xa ta. Ta vẫn mở to mắt nhìn Ninh Hằng, những dao động từ sâu đáy mắt hắn ta nhìn thấy hết, đấu tranh có, say đắm cũng có.

Ta buông hắn ra, ta cười lạnh nói: “Ninh Hằng, chàng là người nhu nhược! Hoàng đế thích ta, chàng sẽ dùng cả hai tay dâng lên, chàng có để ý đến suy nghĩ của ta không? Vì sao chàng không thể dũng cảm đấu tranh?” Giọng nói ta nhỏ dần, “Đầu gối, chàng từng nói nguyện ý cùng ta tìm một nơi rất xa ẩn cư, giờ lời đó còn hiệu lực không?”

“... Thật xin lỗi.”

Hắn vừa nói xong, ta lập tức giơ tay dùng sức tát vào mặt hắn, lúc rút tay về bàn tay ta đau rát, ta nhìn chằm chằm mảng đỏ lằn trên mặt Ninh Hằng, mặt không có biểu tình gì nói: “Ninh Hằng, ngươi đúng là trung thần, trung thần đến ngu trung.”

Ta xoay người nhìn hồ Hàm Quang, mặt hồ trong vắt như gương, bóng ta và Ninh Hằng phản chiếu rõ ràng trên mặt nước, gió lạnh gào thét thổi qua, làm mặt hồ gợn sóng nhoè đi hình bóng hai người, lò sưởi trước ngực dần dần lạnh đi, ta chợt cảm thấy thất vọng cùng đau khổ trước nay chưa từng có.

Ninh Hằng không nói gì, ta cũng không chờ mong hắn sẽ mở miệng, Ninh Hằng thích ta, nhưng sai ở chỗ hắn trung với Hoàng đế.

“Ta Tô Cán rất dễ thích một người, cũng dễ quên một người, cũng may thời gian ta thích người không lâu, để quên người có lẽ cũng không lâu. Từ giờ về sau ngươi tiếp tục làm trung thần, ta tiếp tục làm Thái hậu, từ nay về sau chúng ta hai người hai đường.” Ta rút xuống trầm gổ Ninh Hằng tặng ta đang cài trên búi tóc, ta dùng sức ném đi, phù một tiếng, trên mặt hồ từng vòng sóng rung động lan dần.

Cũng được cũng được thôi, vì Ninh Hằng cứu ta ở hồ Hàm Quang mà động tâm, cũng nhân tiện trâm gỗ hắt tặng chìm xuống đáy hồ mà chết tâm (hết hy vọng), mọi thứ nhân quả tuần hoàn, có lẽ đây là nhân quả của ta và Ninh Hằng.

Sau đó, ta không nhìn qua Ninh Hằng, mà ngẩng cao đầu rời khỏi hồ Hàm Quang.

Nhận Nhi đỡ ta, lo lắng nói: “Thái hậu, người làm sao vậy?”

Ta lắc đầu, “Không sao.”

Nhận Nhi ấp úng hỏi: “... Có phải đầu gỗ tướng quân chọc người tức giận?”

Ta lập tức nhú mày, quát: “Sau này trước mặt ai gia đừng có nhắc tới Ninh Hằng.”

Nhận Nhi lại nói: “Thái hậu...”

Ta không kiên nhẫn hỏi: “Sao nữa?”

Nhận Nhi nuốt nước miếng, nói: “Người làm rớt mất một bên bạch ngọc trụ.”

Ta sờ lên vành tai, đúng là rớt mất một bên. Bạch ngọc trụ kia là đồ trong hộp trang sức, là một trong những bảo vật của ta, mà ta lại không muốn trở lại nhìn Ninh Hằng, nên nói: “Nhận Nhi, người đi dọc đường trở lại tìm, có lẽ là rơi ở gần hồ Hàm Quang.”

Nhận Nhi đáp lời, rồi xoay người đi tìm. Ta sờ ngực, trái tim cực kỳ khó chịu, ta cũng chẳng còn tâm trạng đi du ngoạn nữa nên trở lại Phúc cung. Không ngờ vừa mới tiến vào đã nhìn thấy Hoàng đế cầm một quyển sách, bộ dáng nhàn nhã, trên bàn bày trà cùng bánh ngọt, dưới chân có lò sưởi ấm áp.

Ta oán thâm, là ai nói Hoàng đế hôm nay cả ngày đều phải phê duyệt tấu chương? Tấu chương này sao phê đến tận Phúc cung của ta thế này?

Ta đành phải bước tiếp, các cung nữ xung quanh đều hành lễ, ta miễn lễ cho các nàng xong, Hoàng đế mới nâng mắt nhìn ta, trong mắt có ý cười, hắn nói: “Quán Quán.”

Ta lập tức rùng mình, trong đầu có chút khủng hoảng. Đây là lần đầu tiên Hoàng đế gọi tên hồi nhỏ của ta trước mặt người ngoài, ta cười gượng một tiếng, trước tiên cho cung nữ xung quanh lui xuống, rồi mới run run nói “Thừa Vãn” .

Hoàng đế buông sách, đi tới trước mặt ta, hắn hỏi: “Quán Quán nhiệm phong hàn đã đỡ chưa?”

Ta nhẹ nhàng khụ khụ, thản nhiên bước cách xa Hoàng đế một chút, “Đỡ nhiều rồi.”

Hoàng đế híp mắt, “Quán Quán vừa rồi đi đâu vậy?”

Ta nói: “Ở trong phòng nằm lâu quá nên muốn ra ngoài đi dạo.”

“Một mình Quán Quán? Sao không để cung nữ đưa nàng đi?”

Ta bước vòng qua Hoàng đế, ngồi xuống cạnh bàn, rót một chén trà sau khi nhấp một ngụm, mới nói: “Cung nữ thỉnh thoảng cũng huyên náo, hơn nữa ta cũng muốn đi một mình, Ngụy Thái y cũng nói đi lại một chút tốt hơn.”

Cuối cùng Hoàng đế cũng không lằng nhằng vấn đề này nữa, hắn cười tủm tỉm tới gần ta, cũng chẳng biết từ lúc nào trong tay đã cầm một hộp gấm tinh xảo, hắn đưa cho ta, “Quán Quán, nàng xem đi.”

Ta áp chế sự nghi hoặc, mở ra, trong hộp gấm là một cây trâm ngọc bích màu xanh biếc.

Hoàng đế lại nói: “Trâm ngọc này tên là Nhật nguyệt thăng hằng vạn thọ trâm, mong Quán Quán có thể giống như trâm này, vạn thọ vô cương (sống lâu trăm tuổi).”

Nếu trước kia Hoàng đế chỉ lờ mờ tỏ ra là hấn thích ta, thì lúc này lại thể hiện rõ ràng đến không thể rõ ràng hơn nữa, vạn thọ vô cương chỉ có Hoàng đế, mà giờ Hoàng đế muốn ta cùng hấn vạn thọ vô cương...

Tay của ta run lên, hộp gấm trong tay nặng như Thái Sơn, ép tới làm ta không thể thở nổi.

Hoàng đế đã cầm lấy trâm ngọc bích trong hộp gấm, cài vào búi tóc ta, hấn nhìn khá hài lòng, lại nói: “Quán Quán, so với trâm gỗ, nàng cài trâm ngọc càng đẹp hơn, sau này đừng cài trâm gỗ nữa.”

Nói xong, ánh mắt Hoàng đế dừng lại trên búi tóc ta hồi lâu, rồi sau đó mới “A” một tiếng, nói: “Cũng muộn rồi, ta phải trở về phê duyệt tấu chương.”

Không lâu sau khi Hoàng đế rời đi, Nhạn Nhi vội vã chạy vào, nàng thở không ra hơi nói nhanh: “Thái hậu không tốt rồi! Thái hậu không tốt rồi! Đầu gối tướng quân nhảy xuống hồ!”

Chương 38

Ninh Hằng nhảy xuống hồ....

Hồ hấp ta dứt quãng, đôi chân vô thức chạy hướng ra ngoài, vừa đặt chân lên bậc cửa, gió lạnh thổi vào mặt, trâm ngọc trên đầu nặng đến ngàn cân, bước chân dần bình tĩnh lại. Ninh Hằng nhảy xuống hồ thì sao? Nhặt lại được trâm gỗ thì thế nào? Hoàng đế vẫn cứ xen vào giữa hai chúng ta, nhặt được trâm gỗ về thì Ninh Hằng vẫn muốn giữ đạo bệ tôi trung thành mà thôi.

Thật sự muốn từ bỏ, thế thì sớm từ bỏ luôn đi.

Ta dừng bước, hờ hững nói với Nhạn Nhi: “Ninh khanh bơi lội rất giỏi, người không cần phải lo lắng. Nếu như người vẫn không an tâm, vậy thì cứ đi nhìn xem đi.”

Nhạn Nhi gấp đến nổi hai mắt đỏ cả lên, nói: “Thái hậu, nô...nô tỳ... Người...” Nàng giậm giậm chân, “Nô tỳ đi xem thì có tác dụng gì chứ? Người mà đầu gỗ tướng quân muốn nhìn thấy cũng chỉ có mình Thái hậu.”

Ta lạnh giọng nói: “Không cần nói nhiều.”

Nhạn Nhi cắn cắn môi, cuối cùng theo ý ta vội vàng chạy ra ngoài. Một mình ta lão đảo quay về tẩm cung, cửa vừa khép lại, ta lập tức gỡ cây trâm ngọc cài trên búi tóc xuống, đang định ném xuống đất, trong đầu lại hiện ra vị cửu ngũ chí tôn cao cao tại thượng kia. Ta vô lực nắm chặt trâm ngọc, cuối cùng chỉ có thể oán giận mà đem nó đặt mạnh lên bàn trang điểm.

Ta lơ đãng ngẩng đầu lên, nhìn thấy bản thân mình trong gương, ta cùng lắm chỉ mới hai mươi, mà nơi đuôi mắt đã có nếp nhăn. Trong cung tuy là phú quý vô hạn, nhưng trước sau vẫn không phải là nơi để người ta sống lâu dài. Từ lúc tiến cung đến nay, ta lúc nào cũng phải đề phòng mọi phía, trăm phương ngàn kế cũng vì để giữ được tính mạng, bây giờ lại vì Hoàng đế và Ninh Hằng mà phiền não không yên, chuyện lo lắng càng ngày càng nhiều, chẳng có mấy ngày được cười tươi thoải mái.

Ta nhặt lên mảnh hoa, thoa lên một lớp bột dính, thổi nhẹ một làn hơi, dán vào khóe mắt để che đi nếp nhăn. Mảnh hoa mai diễm lệ như mây, ta kinh ngạc nhìn một lúc lâu, chung quy vẫn cảm thấy mảnh hoa này cũng không giấu được sự phiền muộn giữa chân mây ta.

(*Mảnh hoa dán như thế này nè*)

Sau khi Nhận Nhi quay về, cứ mỗi lần mở miệng định nói chuyện, ta đều biết là nàng ấy sẽ nói về tình trạng của Ninh Hằng, vì thế ta đều phát tay không cho nàng ấy nói. Nhận Nhi không dám trái ý, vâng dạ nhìn ta đầy oan ức. Ta cười nhạt, lớn tiếng gọi Như Ca, Như Họa, Như Thi, Như Vũ để các nàng thay phiên nhau diễn tấu các bản nhạc, tiếng tiêu sáo đàn hát vang lên không ngừng, ta chăm chú lắng nghe lại cảm thấy như được trở về lúc trước kia, lúc đó ta không biết tâm ý của Hoàng đế, cũng không thích Ninh Hằng, vẫn chỉ lặng lẽ hâm mộ Thẩm Khinh Ngôn.

Bên ngoài những bông tuyết nhỏ như tơ liễu rơi xuống, ta tính toán thời gian, ước chừng còn hơn nửa canh giờ nữa Hoàng đế sẽ tới thỉnh an. Ngày hôm qua Hoàng đế tặng ta trâm ngọc ngụ ý là vạn thọ vô cương, ta thật sự sợ hãi. Bây giờ ta chỉ hận không thể cách xa Hoàng đế càng xa càng tốt, thậm chí là không bao giờ gặp lại nữa. Chỉ tiếc là Hoàng cung nhỏ như vậy, ta làm sao có thể không gặp lại Hoàng đế chứ.

Nhưng sau khi uống xong một chén trà Bích Loa Xuân, ta nghĩ có thể tránh được lúc nào thì hay lúc đó, vậy nên lập tức sai thái giám chuẩn bị một cỗ xe ngựa, ta khoác lên người áo khoác lông chồn rồi vội vội vàng vàng tới phủ công chúa của Thường Trữ.

Thường Trữ là tri kỷ chốn khuê phòng của ta, cũng là Hoàng tử của Hoàng đế, ít nhiều gì thì Hoàng đế cũng nghe lời Thường Trữ. Loại chuyện trái với luân thường này, Thường Trữ nhất định là không muốn xảy ra.

Vừa ra khỏi cửa cung, vừa vặn nghe được tiếng chuông bãi triều, ta thở phào nhẹ nhõm một hơi, cũng may ta chạy nhanh. Sau khi đến phủ công chúa, Thường Trữ vẫn chưa thức dậy. Nghe nói phụ nữ mang thai rất thích ngủ, vậy nên ta căn dặn không cần phải đánh thức Thường Trữ, ta tự ngồi trong phủ công chúa là được rồi.

Sau đó không biết là nô tài nào nhiều chuyện, ta chỉ mới ngồi được một khắc, Thường Trữ đã đi ra. Ta nhìn thấy nàng tóc còn chưa búi, vẻ mặt vẫn còn ngái ngủ, thì biết nàng ấy chưa kịp chải đầu rửa mặt đã vội vàng chạy ra gặp ta rồi.

Thường Trữ phát tay, hạ nhân trong phòng đều lui ra hết. Ta nhìn bụng bầu tròn vo của nàng ấy, vội vàng đứng dậy, tiến lại gần đỡ lấy nàng ấy, trách cứ: “ Là hạ nhân nào nhiều chuyện vậy? Ta rõ ràng đã nói là không cần đánh thức người dậy. Sao không chải đầu rửa mặt cho xong rồi hẵng đi ra?”

Thường Trữ ngồi xuống ghế mềm, ngáp một cái, cười nói: “Quán Quán sớm như vậy đã đến tìm ta, nhất định là có chuyện gấp muốn nói với ta.”

Đúng là chỉ có người hiểu ta, Thường Trữ. Ta thở dài một tiếng, nói: “Việc này có liên quan đến... Thừa Văn.”

Thường Trữ vừa nghe xong lập tức ngồi nghiêm chỉnh lại, vẻ ngái ngủ trên mặt biến mất tăm, vẻ mặt cũng trở nên nghiêm túc hẳn, hỏi: “ Thừa Văn thế nào?”

Ta suy nghĩ, kể hết những chuyện xảy ra mấy ngày này cho Thường Trữ nghe, bao gồm cả chuyện giữa ta và Ninh Hằng, cũng bao gồm luôn cả chuyện Hoàng đế thích ta, cùng với việc mưu phản. Nhưng mà chuyện mưu phản, ta chỉ lọc ra những gì quan trọng để nói.

Tất cả mọi chuyện vừa nói xong, ta lập tức cảm thấy nhẹ nhõm cả người. Ta vô cùng may mắn khi có được một tri kỷ như Thường Trữ, vào lúc này, có thể nói ra những chuyện phiền muộn trong lòng mình cùng tri kỷ, đúng là không còn gì tốt hơn nữa.

Sắc mặt Thường Trữ không ngừng biến đổi, nàng ấy lặng im một lúc lâu mới nói: “Chuyện mưu phản mấy ngày trước Thừa Văn cùng đã nói với ta, lúc ta vừa biết được cũng không thấy kinh ngạc, Thẩm Kinh Ngôn đã tâm lang sói, ta đã sớm biết hắn không phải là người tốt mà. Nhưng mà những năm gần đây, Thừa Văn không muốn gần nữ sắc, ta còn tưởng hắn đoạn tụ. Không ngờ trong lòng lại cất giấu một bí mật kinh người như vậy.”

Ta tiếp tục nói: “Thường Trữ ngươi cũng biết rồi đấy, ta không phải là mẫu thân ruột thịt của Thừa Văn, nhưng trước giờ ta đều yêu thương Thừa Văn như nhi tử (con trai). Ngươi cũng biết, Thừa Văn cố chấp đến mức mười con trâu cũng không xoay chuyển được ý định của hắn. Hôm nào, ngươi cần thận khuyên giải hắn. Thừa Văn năm nay mười sáu, nữ nhân bên cạnh hắn không nhiều, ở chung với hắn lâu nhất cũng chẳng còn ai ngoài ngươi và ta, có lẽ là hắn còn trẻ nên suy nghĩ lầm lạc, tình thân và tình cảm nam nữ tuyệt đối không được đánh đồng.”

Thường Trữ gật đầu nói: “Mấy hôm nữa vừa đúng ngày rằm, ta sẽ tiến cung khuyên nhủ Thừa Văn,” Thường Trữ nhẹ chau mày, “Chuyện của Thừa Văn đúng là hơi hoang đường, nhưng mà Quán Quán ngươi yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không cho phép Thừa Văn làm ra mấy chuyện đại nghịch bất đạo này.”

Ta gật đầu, “Có lời này của ngươi ta cũng yên tâm, Thừa Văn xưa nay đều nghe lời ngươi nhất.”

Lúc này Thường Trữ lại nói: “Vừa rồi nghe ngươi kể, Ninh Hằng quả thật là người hiếm thấy. Lòng trung thành là không sai, cái sai chính là thân phận giữa ngươi và Ninh Hằng. Thật ra việc ngươi thu Ninh Hằng làm nam hầu cũng không phải là chuyện về lâu về dài được, Ninh Hằng trước sau vẫn là trọng thần trong triều, lời ra tiếng vào lúc nhàn rỗi quá nhiều Thừa Văn cũng khó mà ngăn chặn được, huống hồ hiện giờ Thừa Văn lại có tâm tư như vậy với ngươi, càng là ngàn vạn lần không được.” dừng một lát,

Thường Trữ thở dài, “Quán Quán, người và Ninh Hằng không thể rồi, vẫn nên sớm từ bỏ đi.”

Ta không nói gì gật đầu.

Sau đó ta cùng Thường Trữ nói chuyện phiếm, ta thấy sắc mặt nàng ấy mệt mỏi nên lấy lý do rời khỏi phủ công chúa, thấy thời gian vẫn còn sớm, ta trầm ngâm một lát, lại để thái giám đánh xe đi dạo trong kinh thành.

Tuyết bay đầy trời, người đi trên phố rất ít. Ta vén rèm nhìn ra, hoa tuyết nhẹ bay vào xe ngựa, ta vừa định đưa tay ra bắt lấy, thì lại có một chiếc xe ngựa chậm rãi chạy qua, ta nhìn kí hiệu, là xe ngựa của Thẩm phủ.

Sau khi nói với Hoàng đế chuyện Thẩm Kinh Ngôn mưu phản, giờ nhìn thấy những thứ liên quan đến Thẩm phủ, đáy lòng ta vẫn có chút bất an. Ta đang định buông rèm xe xuống, thì rèm xe ngựa bên cạnh lại vén lên, ta sửng sò, là Thẩm Kinh Ngôn.

Hắn cười âm áp với ta, đáy mắt đầy thâm ý, sau đó lại nhanh chóng buông rèm xuống. Ta và Thẩm Kinh Ngôn quen biết nhau nhiều năm như vậy, tất nhiên là rõ nụ cười của hắn lúc này có ý nghĩa gì, hắn muốn ta tìm một nơi yên tĩnh, rồi sau đó nói với ta mấy chuyện quan trọng.

Ta nghĩ dù sao Hoàng đế cũng đã biết rồi, như vậy vở kịch này vẫn phải tiếp tục diễn thôi, ta phân phó thái giám đánh xe, “Đến Tô phủ.”

Sau khi ta đi vào Tô phủ, cầm chiếc ô màu đỏ thẫm, chậm chậm đi trong mưa tuyết đến khuê phòng ngày trước của ta. Trong Tô phủ có không ít người của Thẩm Kinh Ngôn, chuyện ta đi đến Thẩm Kinh Ngôn sẽ nhanh chóng biết, cho nên ta không cần lo Thẩm Kinh Ngôn không tìm được ta.

Quả nhiên, ta vừa mới bước vào khuê phòng trước kia, thì Thẩm Kinh Ngôn đã đến rồi.

Hắn khép cửa phòng lại.

Ta vừa định ngồi xuống ghế, lại phát hiện mặt ghế phủ lớp bụi dày, ta nhú mày, hạ nhân trong Tô phủ nhận tiền công mà làm việc kém quá, đúng là không được.

Lúc này Thẩm Kinh Ngôn không biết lấy đâu ra khăn trắng, khom lưng lau sạch sẽ từng lớp bụi trên ghế, hấn ngẩng đầu cười với ta, giọng nói ấm áp: “Xong rồi, sạch sẽ rồi.”

Ta ngồi xuống, qua một lúc sau, Thẩm Kinh Ngôn vẫn không nói gì, chỉ dụi dụi nhìn ta, ta lúng túng căng thẳng, nhất thời cũng không biết nói gì với hấn. Cũng chẳng biết từ lúc nào, mà ta và Thẩm Kinh Ngôn đã không còn lời nào để nói với nhau nữa.

Trong lòng ta thở dài, mở miệng nói: “Tiểu thư Hồng gia đã tìm được rồi sao?”

Thẩm Kinh Ngôn vẽ mặt biến đổi, hấn nói: “Mấy hôm trước đã tìm về rồi.”

Ta sững sờ: “Hả?” Mấy ngày này ta gần như quên mất chuyện này của Thẩm Kinh Ngôn, Hoàng đế và Ninh Hằng hai người này cũng đủ làm ta phiền não đến nỗi muốn nhảy xuống hồ Hàm Quang rồi. Ta lại nói: “Sao hai người vẫn chưa thành thân? Theo lý mà nói, Bệ hạ nên để hai người thành thân rồi chứ.”

“Vị tiểu thư Hồng gia đó không đồng ý, vả lại...” Sắc mặt hấn không tốt nói: “Lúc tìm thấy tiểu thư Hồng gia đó, nàng ấy đã có hỉ mạch. Hôm qua Hồng Thái uý đã chủ động tìm Bệ hạ bỏ hôn sự này.” Dừng lại một lúc, sắc mặt Thẩm Kinh Ngôn đã dịu dàng lại, hấn khẽ nói: “Quán Quán, ta với Bình Trữ Thân Vương đã thương lượng qua rồi, ngày bức Hoàng đế thoái vị quyết định là mừng một tết.”

Ta kinh ngạc, “Nhanh như vậy sao?”

Thẩm Kinh Ngôn gật đầu, “Hôm đó, ba vị thân vương đều dẫn binh đến đây, vả lại phòng thủ trong cung tương đối lơ lửng, ta cũng có thể điều động binh quyền...” Có lẽ là trông thấy sắc mặt ta trắng bệch, Thẩm Kinh

Ngôn bỗng dừng lại, hấn cúi người, cầm lấy tay ta, “Quán Quán, không phải lo lắng, ta đã nghĩ kỹ đường lui rồi. Nếu thành công, nàng sẽ là thê tử của ta, còn nếu như thất bại, nàng vẫn là Thái hậu tôn quý không gì sánh bằng của Đại Vinh. Nàng chỉ cần khẳng khẳng nói không biết gì về việc mưu phản của chúng ta, Hoàng đế cũng sẽ không làm khó nàng, hưởng hồ Thường Trữ công chúa nhất định sẽ che chở nàng. Cho nên, nàng không cần phải lo lắng gì cả.”

Ta kinh ngạc nhìn hấn.

Thảm Khinh Ngôn lại nói: “Nếu thành công, nàng sẽ hạ một thánh chỉ.”

“Thánh chỉ gì?”.

Hấn nói: “Tuyên cáo với bách tính thiên hạ là đương kim Thánh thượng không phải là huyết mạch chân chính của hoàng gia.”

“Nhưng mà... đến giờ ta vẫn không biết chứng cứ ở đâu.”

Thảm Khinh Ngôn nắm chặt tay ta, khẽ cười nói: “Có chứng cứ đúng là tốt hơn, nhưng không có cũng chẳng sao. Mọi thứ đều có thể bịa đặt, Quán Quán không cần lo nghĩ, ta đã nghĩ xong rồi. Đến lúc đó, nàng cứ làm theo là được.”

Ta cúi thấp đầu, nhỏ giọng nói: “Vẫn là Cảnh Chi nghĩ chu đáo.”

Thảm Khinh Ngôn đứng dậy, hấn xoa đầu ta, dịu dàng nói: “Quán Quán, chỉ còn mười ba ngày. Qua mười ba ngày, nàng sẽ là thê tử của ta.”

Ta khẽ nhếch môi miễn cưỡng thành nụ cười.

Hóa ra....cách ngày mưu phản, chỉ còn mười ba ngày.

Mười ba ngày.

Chương 39

Sau khi hồi cung, đã là giờ Mẹo bốn khắc. Ta bước xuống xe kéo, gió lạnh thổi tới, ta xoa xoa lò sưởi cầm tay, bước nhanh về Phúc cung. Đi vào trong, Nhạn Nhi chạy ra đón, đưa cho ta lò sưởi tay mới.

Ta cầm lấy lò sưởi tay, nhỏ giọng hỏi: “Hôm nay bệ hạ có đến hay không?”

Nhạn Nhi cũng nhỏ giọng trả lời ta: “Không đến, nhưng mấy thái giám bên cạnh Bệ hạ có đến mấy lần. Nô tỳ nghĩ giờ Thái hậu hồi cung, Bệ hạ chắc cũng biết rồi.”

Quả nhiên, ta ngồi còn chưa ấm chỗ, Tào Võ đứng bên ngoài đã hô lên “Thánh thượng tới”, ta than thở trong lòng, đúng là chỉ trốn được nhất thời không trốn được cả đời.

Ta đặt chén trà xuống, nở một nụ cười.

Hoàng đế cởi áo choàng màu xanh ngọc trên người, đi về phía ta cười nhẹ rồi ngồi xuống vị trí bên trái ta, ngay sau đó hắn cầm lấy chén trà ta vừa mới đặt xuống, ta há miệng định ngăn lại, Hoàng đế đã uống sạch nửa chén trà Long Tĩnh còn lại không sót một giọt.

Ta im lặng coi như không nhìn thấy, vẻ mặt thản nhiên liếc nhìn Nhạn Nhi đứng bên cạnh, ý bảo nàng ấy đi pha thêm một bình trà Long Tĩnh. Không ngờ Nhạn Nhi hôm nay dường như có tâm sự nặng nề, ánh mắt trống rỗng, chẳng biết nàng ta đang suy nghĩ gì.

Ta buông mắt xuống, nhìn vòng ngọc trên cổ tay mà ngẩn người, ta thật sự không biết nói gì với Hoàng đế.

Hoàng đế lặng im một lúc lâu, rồi mới nghe thấy giọng nói không vui vang lên bên tai, “Quán Quán, trâm Nhật nguyệt trăng hằng vạn thọ ta tặng nàng đâu rồi?”

Hoàng đế mấy ngày nay đều gọi tên hồi nhỏ của ta hình như càng gọi càng thuận miệng, xung quanh lắm cung nữ thái giám như vậy, tuy đều có bộ dáng vâng lời, nhưng lỗ tai thì vẫn khá thính. Da mặt của ta cũng không dày đến như vậy, ta khụ khụ, khẽ nói: “Các người lui xuống đi.”

Đám cung nữ thái giám đáp lời “Dạ” rồi nôi đuôi nhau đi ra.

Ta lúc này mới nói: “Đặt trên bàn trang điểm rồi.”

Hoàng đế lại nói: “Sao lại không cài? Trâm Nhật nguyệt thăng hằng vạn thọ rất xứng với mái tóc đen của nàng.”

Mỗi lúc Hoàng đế nói đến hai chữ “Vạn thọ”, trong lòng ta lập tức cảm thấy áp lực nặng nề. Ta nâng mắt nhìn Hoàng đế, vẻ mặt Hoàng đế tươi cười, ánh mắt nóng bỏng cứ như là muốn cởi hết xiêm y của ta vậy, ta rùng mình.

Ta nghĩ thầm Hoàng đế tuổi còn trẻ, ta không thể lúc nào cũng nhường nhịn hắn, mặc dù ta sợ hắn, nhưng cũng phải nỗ lực đưa hắn trở về chính đạo. Ta lại khụ khụ, “Thừa Vãn, ta có lời muốn nói với người.”

“Ừ?”

Ta nói: “Tiên đế lúc bằng tuổi người, đã có bốn thị thiếp rồi. Thừa Vãn hiện giờ thân là vua một nước, cũng nên vì Đại Vinh mà suy nghĩ. Nhiều lần đi qua Nghị sự điện có gặp không ít triều thần, bọn họ đều nói với ta nên vì Thừa Vãn mà tìm một Hoàng hậu thích hợp cho Đại Vinh. Ta lúc trước đã nhìn bức vẽ quý nữ thế gia, chọn ra vài người ta thấy cũng không tệ. Lát nữa ta sẽ bảo Như Ca đưa đến tẩm cung người, người xem rồi quyết định.” Ta ngừng nói, cười dịu dàng rồi nói tiếp: “Trong cung vắng lặng đã lâu rồi, cũng nên náo nhiệt đi thôi, chẳng biết đến lúc nào ta mới được ẵm Hoàng tôn. Hôm nay lúc ta đến phủ Công chúa, Thường Trữ cũng nói với ta, mong sớm được thấy Hoàng chắt (cháu).”

Ta nói lời này coi như là cự tuyệt khá rõ ràng, ta và Hoàng đế thân phận khác biệt, mà Hoàng đế còn kém ta bốn tuổi, ta kể cả có phải ở chung với Tào Vĩ cũng tuyệt đối không có khả năng sẽ ở chung với Hoàng đế.

Sắc mặt Hoàng đế đúng như ta dự đoán lập tức trầm xuống, nhưng mà dù sao hắn cũng là Hoàng đế, mà Hoàng đế tính tình cố chấp lúc trước ta cũng đã lĩnh giáo, hắn lập tức lại cười tủm tỉm hỏi ta: “Là thần tử nào nói huyền thuyên với Quán Quán vậy? Lâm Ngự Tử? Trương thượng thư?”

Xem ra Hoàng đế quả nhiên coi lời ta nói như gió thoảng, ta yên lặng xoa xoa lò sưởi trong tay, rũ mắt nhẹ nói một câu: “Ta không nhớ.”

Hoàng đế chuyển đề tài, nói: “Hôm nay nàng đến Tô phủ?”

Ta khẽ giật mình, xiết chặt lò sưởi tay, gật đầu. Hoàng đế lại không nói gì, qua một lúc, ta nhìn hắn, phát hiện hắn đang nhìn ta, trong lòng ta biết chuyện gặp mặt Thảm Khinh Ngôn đúng là không giấu được Hoàng đế, đành mở miệng báo cáo lại chi tiết những gì Thảm Khinh Ngôn nói hôm nay cho Hoàng đế.

Nói xong, Hoàng đế trong mắt có ý cười, nói: “Quán Quán có thấy có lỗi với Thảm khanh không?”

Ta căng thẳng, không rõ Hoàng đế lúc này nói những lời như thế rốt cuộc là có ý gì. Ta chuẩn bị tinh thần, nói: “Ta là Thái hậu Đại Vinh, tất nhiên là phải giúp Đại Vinh, Thảm Khinh Ngôn muốn làm phản thì là kẻ địch của Đại Vinh, Thừa Văn sao lại nói đến hai chữ ‘có lỗi’ chứ?”

Hoàng đế cười nói: “Quán Quán nói rất đúng.”

Ta hỏi: “Thừa Văn giờ muốn đáp lại thế nào?”

Hoàng đế sờ cằm, trầm ngâm một lát sau đó mới nói: “Đến mừng một tết, Quán Quán lấy lý do thân thể có bệnh ở lại Phúc cung. Giang sơn Đại Vinh ta sẽ giữ vững, ta cũng muốn để cho Thảm khanh thua tâm phục khẩu phục.” Hoàng đế dừng lại, lại nói: “Quán Quán không cần lo lắng. Bất luận kết quả thế nào, ta nhất định sẽ bảo vệ nàng chu toàn.”

Sau khi Hoàng đế rời khỏi Phúc cung, ta chợt cảm thấy cả người mệt mỏi, sau lưng mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Ta nhớ lại thái độ Hoàng đế, nội

tâm lập tức thấy lạnh lẽo. Ta ngồi một lúc lâu, sau đó mới bảo cung nữ chuẩn bị nước ấm. Tắm rửa xong xuôi, tâm tự vẫn rất nặng nề.

Ta bất chấp từng đợt gió lạnh thấu xương bên ngoài, đẩy cửa sổ ra, bầu trời đêm trắng tròn vành vạnh, xung quanh có thể nhìn thấy vài ngôi sao mờ mờ, ta nghĩ mười ba ngày sau triều đình sẽ có một phen chính loạn, trong đầu lại thấy phiền muộn.

Hôm sau, Thường Trữ đúng như đã hứa từ sáng sớm đã vào cung, trực tiếp đi thẳng đến tắm cung Hoàng đế. Tác phong Thường Trữ ta tất nhiên là biết, dù đối phương có là Hoàng đế, Thường Trữ cũng chẳng khẫu hạ lưu tình, có lẽ tâm tình Hoàng đế hôm nay sẽ không tốt lắm cho xem.

Sau đó không lâu, ta nghe mấy cung nữ xung quanh nói, Hoàng đế với Thường Trữ hôm nay cãi nhau ầm ỹ một trận, từ trước đến nay chưa từng dữ dội như thế, kết quả là Thường Trữ tức giận bùng bùng rời khỏi Hoàng cung. Ta càng nghĩ càng cảm thấy không tốt, nên lại xuất cung đến phủ Công chúa.

Ta không cho người thông báo trước với Thường Trữ, tự mình đem theo Nhạn Nhi đi vào, còn chưa vào đến đại sảnh, không ngờ lại thấy Thường Trữ cùng Phò mã đang cãi nhau kịch liệt. Ta sợ Thường Trữ động thai, bất chấp tất cả, đẩy cửa ra.

Không ngờ ta vừa mở cửa, chưa kịp nhìn thấy gì, một bình hoa đã bay thẳng tới. Theo bản năng ta nghiêng về bên trái. Bình hoa không đập vào đầu ta, nhưng lại đập vào đầu Nhạn Nhi có võ công không tệ.

Từ trán Nhạn Nhi chảy xuống một dòng máu, ta hoảng sợ, Thường Trữ cùng Phò mã cũng ngừng cãi nhau. Ta nhanh chóng bảo hạ nhân gọi Thái y ở phủ Công chúa đến, Thái y chẩn mạch xong, xác định Nhạn Nhi không có gì đáng lo ngại trên mặt cũng không để lại sẹo, ta mới thở phào nhẹ nhõm.

Thường Trữ áy náy, Phò mã cũng cúi đầu không nói lời nào.

Ta thở dài, khiển trách Phò mã vài câu rồi thôi. Chuyện gia đình Thường Trữ chung quy ta không nên xen vào. Sau đó, Thường Trữ kể lại

biểu hiện của Hoàng đế hôm nay, ta trong lòng ưu tư, thật không ngờ Hoàng đế cố chấp đến mức này.

Thường Trữ còn nói: “Quán Quán, mấy ngày nữa ta lại đến khuyên giải Thừa Vãn. Thật ra, bỏ qua vấn đề thân phận và chênh lệch tuổi tác, người mà làm Hoàng hậu, ta cũng vui vẻ tác thành.”

Lòng ta chợt lạnh, không biết sáng nay Hoàng đế rốt cuộc đã nói gì với Thường Trữ, mà làm cho Thường Trữ thay đổi nhanh thế này. Nhưng mà cẩn thận ngẫm lại cũng thấy đúng, Thường Trữ chung quy là Hoàng tử ruột thịt của Hoàng đế, chung quy là thân thiết với hắn hơn với ta, nàng muốn đứng về phía Hoàng đế cũng không có gì là đáng trách.

Ta nói: “Thân phận cùng tuổi tác, hai vấn đề này dù thế nào ta cũng không thể vượt qua. Thường Trữ, người đang có thai thôi đừng tiến cung nữa, cãi nhau nhiều không tốt cho việc dưỡng thai. Chuyện này, ta sẽ giải quyết.” Dừng lại một chút, ta còn nói: “Nhạn Nhi bị thương không tiện hồi cung với ta, nàng ấy giờ ở lại chỗ người dưỡng thương, đợi khỏe rồi người đưa nàng về.”

Thường Trữ gật đầu, nói: “Ừ, ta sẽ không bạc đãi nàng ấy đâu.”

Trước khi hồi cung, ta tới gặp Nhạn Nhi, Nhạn Nhi thể chất tốt, không giống ta gió lạnh thổi đến cũng chóng mặt, nàng nằm trên giường nhắm mắt nghỉ ngơi, thấy ta vào thì lập tức mở mắt.

Ta đi tới, nói với nàng: “Dưỡng thương thật tốt.”

Nàng nhẹ gật đầu.

Ta lại nói: “Chuyện mười hai ngày sau, người không cần lo lắng. Chỉ cần ta còn sống, thì người còn sống, không ai tổn thương người hết.”

Nhạn Nhi lại nhẹ gật đầu.

Ta nhìn nàng, trong lòng bắt đầu thấy hối hận. Mọi chuyện ta làm đều không giấu Nhạn Nhi, Nhạn Nhi thân thủ tốt, về sau có lẽ sẽ hữu dụng. Mà

lại nhận ân của ta, nên ta tin nàng ấy. Rất nhiều chuyện ta đều giao cho Nhạn Nhi làm.

Ta nói: “Chuyện ta phân phó, người còn nhớ rõ không?” Vừa rồi bị bình hoa kia đập vào đầu, không biết đầu óc có bị ảnh hưởng không.

Nhạn Nhi gật đầu.

Ta cũng gật đầu, “Nhớ rõ thì tốt rồi, ở đây dưỡng thương thật tốt, nhu cần gì thì cứ nói với Thường Trữ.”

Ta chuẩn bị rời đi, lúc này Nhạn Nhi lại ngồi dậy, nàng đưa tay kéo ống tay áo ta, nàng thấp giọng nói: “Thái hậu, chừng nào người tới gặp tướng quân đầu gối?”

Ta sững sờ, cúi đầu nhìn Nhạn Nhi, vẻ mặt nàng buồn bã. Trong lòng ta hoảng sợ, chẳng lẽ Nhạn Nhi thích Ninh Hằng?

Lúc này, nàng ấy lại mở miệng: “Nô tỳ gặp đầu gối tướng quân mấy lần trong cung, mỗi lần gặp nô tỳ đầu gối tướng quân đều hỏi tình hình Thái hậu gần đây, lại còn dặn dò nô tỳ không được nói với Thái hậu. Lần trước đầu gối tướng quân bước từ hồ Hàm Quang lên, biết được ta quay lại tìm Bạch ngọc truy của Thái hậu làm rơi, thì bất chấp cả người ướt đầm, lại cùng nô tỳ tìm khắp xung quanh hồ Hàm Quang. Cuối cùng có cung nữ nhìn thấy Bạch ngọc truy đang trôi trên hồ Hàm Quang, đầu gối tướng quân lại không chút do dự nhảy xuống hồ, lúc người đi lên, nắm chặt Bạch ngọc truy của Thái hậu trong tay, lúc nô tỳ cầm lấy, Bạch ngọc truy rất ấm. Lúc ấy trời rất lạnh, mặc dù đầu gối tướng quân thể chất tốt, nhưng mà ở dưới hồ bơi đi bơi lại lâu như vậy, dù thân thể có bằng sắt thì cũng sẽ bệnh.”

Mắt Nhạn Nhi đỏ lên, nàng nói tiếp: “Nhưng mà đầu gối tướng quân mang bệnh mà vẫn vào triều, Bệ hạ đồng ý để hần ở nhà nghỉ ngơi mà hần vẫn muốn đến, người khác không biết nguyên nhân. Nhưng mà nô tỳ biết! Đầu gối tướng quân hy vọng vào cung rồi có thể liếc nhìn người, chỉ cần nhìn một cái nhìn từ xa cũng được.” Nàng lắc lắc tay ta, “Thái hậu, dù sao người cũng xuất cung rồi, phủ Tướng quân cách phủ Công chúa chỉ mấy ngã rẽ, người đi thăm hần đi.”

Ta thật sự không biết Bạch ngọc truy là nhờ Ninh Hằng nhảy xuống hồ nhặt về, nói không cảm động là giả, nhưng Hoàng đế cố chấp vẫn còn đó. Nhạn Nhi chỉ biết một, mà không biết hai. Nếu ta thật sự đi gặp Ninh Hằng, Hoàng đế không biết sẽ làm ra những chuyện gì. Huống hồ theo sự trung thành của Ninh Hằng, chắc chắn hẳn sẽ cự tuyệt không gặp ngay từ ngoài cửa.

Nhưng nhìn Nhạn Nhi hai mắt đỏ hồng, ta không đành lòng, nhẹ gật đầu.

Rời khỏi phủ Công chúa, ta lên xe ngựa, thái giám đánh xe hỏi ta về cung hay không, Bạch ngọc truy trên vành tai hơi lạnh lạnh, ta thở dài, nói: “Hồi cung đi.”

Chương 40

Mười hai ngày, nói dài cũng không dài mà nói ngắn thì cũng chẳng ngắn, Hoàng đế ngày nào cũng đứng giờ đến Phúc cung thỉnh an ta, lời nói càng lúc càng thể hiện rõ ràng tình ý, ta đành phải giả ngốc nghe không hiểu. Mười hai ngày này, ta thỉnh thoảng cũng nhớ tới Ninh Hằng, cũng từng có ý định đi dạo gần Nghị sự điện, nhưng cuối cùng vẫn không làm. Chuyện tình cảm này, cũng như lời lúc trước đã từ bỏ thì từ bỏ triệt để đi.

Lần sau ta nhìn thấy Ninh Hằng là trong đêm giao thừa.

Cứ theo tập tục, đêm giao thừa phải khu na (rước thần trừ tà), mấy trăm người thậm chí là ngàn nhân do Nhạc Lại (một chức vụ không có phẩm cấp thời phong kiến) dẫn đầu, tay cầm phát trần lông đuôi trâu, mọi người trong cung chạy tới chạy lui, dùng cái đó để trừ tà trừ quỷ, nghênh đón năm mới.

Hoàng đế cùng ta bước lên khán đài, lúc triều thần hành lễ, ta nhìn về phía Ninh Hằng, Ninh Hằng cúi đầu, ta không thấy rõ vẻ mặt của hắn. Hoàng đế nói miễn lễ, triều thần đứng dậy, ánh mắt Thẩm Kinh Ngôn dừng trên người ta, hắn cười nhẹ.

Ta nghĩ ngày mai là ngày mưu phản, Thẩm Kinh Ngôn có lẽ sẽ đầu lìa khỏi cổ, trên mặt rốt cuộc cười không nổi. Ta thu lại ánh mắt, cùng Hoàng đế ngồi xuống chỗ cao nhất trên khán đài, bên dưới lễ trừ tà đã bắt đầu, vô cùng náo nhiệt.

Tất cả đều giống mọi năm, Hoàng đế vẫn cười tủm tỉm, chỉ có lòng ta tâm sự nặng nề.

Ta cầm chén rượu Thất bảo lưu ly trong tay, bên trong có chút rượu nho, lúc khói lửa bay lên không trung, ta cầm chén rượu nho uống một hơi cạn sạch. Tửu lượng ta rất kém, sau mấy chén rượu nho đã thấy hơi say, Hoàng đế cầm lấy chén rượu Thất bảo lưu ly trong tay ta, dịu dàng nói: “Quán Quán đừng uống nhiều, rượu nhiều hại thân.”

Trước mặt đông đảo triều thần, Hoàng đế lại gọi tên hồi nhỏ của ta, trong lòng ta run run.

Sau đó ta sợ Hoàng đế sẽ thể hiện tình ý của hắn ngay trước mặt chúng thần, nên lập tức tìm đại một lý do nào đó, nhanh rời khỏi bữa tiệc. Như Ca đỡ ta bước lên xe kéo, không ngờ xe kéo vừa đi được một đoạn đã có người cản lại.

Xe kéo dừng lại, Như Ca nhẹ giọng nói: “Thái hậu nương nương, Ninh đại tướng quân cầu kiến.”

Ta kéo rèm nhìn ra, đúng là Ninh Hằng. Ngay lúc này Ninh Hằng tới gặp ta, đúng là chuyện lạ. Ta thấy hiếu kỳ Ninh Hằng vì chuyện gì mà tới cầu kiến, lập tức phân phó cung nữ đứng ở chỗ này chờ rồi thân nhiên bước xuống xe kéo.

Ninh Hằng hành lễ với ta, lễ của đại thần rất quy củ. Trong đầu ta nghĩ thầm đoạn thời gian vui vẻ gặm cắn lẫn nhau kia thật sự đã đi không trở lại rồi, ta và Ninh Hằng đã đến mức này, thật sự ta chưa từng nghĩ đến.

Trong lòng ta ngẩn ngơ, những trên mặt vẫn là nụ cười nhạt nói: “Ninh khanh đứng lên đi.”

Ninh Hằng đứng thẳng người, hắn không nhìn ta, chỉ cúi đầu, nói: “Thái hậu, có thể tìm chỗ yên tĩnh không?”

Ta đáp “Được”, rồi nhìn quanh khắp bốn phía, vừa hay phía trước có một mai viên (khu đất rộng trồng mai), ta cùng Ninh Hằng bước tới. Đây là lần đầu tiên ta tới mai viên vào ban đêm, mai viên trồng trăm ngàn cây mai, nếu ban ngày tới mai viên, thì sẽ được thưởng thức cảnh đẹp. Hôm nay ban đêm tới mai viên, ánh trăng từ trên cao chiếu xuống, trên cành cây hoa mai tranh nhau đua nở, nhẹ nhàng lay động, so với ban ngày lại có một phong vị khác biệt.

Ta và Ninh Hằng dừng bước dưới cành mai có treo đèn lồng, ta mở miệng nói: “Chỗ này yên tĩnh rồi, Ninh khanh có chuyện gì quan trọng?”

Ta nhìn thẳng Ninh Hằng, mà Ninh Hằng vẫn không nhìn ta, ánh mắt của hắn không biết đặt ở chỗ nào, chỉ nghe hắn nhỏ giọng nói: “Vài ngày trước, vì thần theo ý chỉ của Bệ hạ âm thầm tra xét Thầm gia, không ngờ lại tra ra Thầm tướng cấu kết với loạn đảng, có ý định mưu phản.”

Ninh Hằng dừng lại một lúc, ta nhìn thấy tay hắn đã nắm chặt thành nắm đấm, lại nói: “Vi thần còn tra ra việc này có liên quan đến... Thái hậu.”

Ta sửng sò, lập tức hiểu ra. Xem ra Ninh Hằng tới tra xét Thầm gia, sau đó tra ra chuyện Thầm Khinh Ngôn muốn làm phản, thuận tiện tra ra ta là đồng mưu, nhưng mà không biết rằng ta và Hoàng đế đã có chung nhận thức.

Ta chợt có ý muốn đùa hắn, run run hỏi: “Liên quan gì đến ai gia?”

Cuối cùng Ninh Hằng cũng ngẩng đầu lên nhìn ta, hắn nói: “Vi thần tra được Thái hậu cũng ở trong số đó.”

Ta cười khò sở, “Ninh khanh nói nhầm gì thế.”

Ninh Hằng bình tĩnh nói: “Thầm tướng nhất định sẽ không mưu phản thành công, nếu chuyện Thái hậu có liên quan bị Bệ hạ biết được...”

Nghe tới đây, ta ngắt lời Ninh Hằng, ta thấy kinh ngạc nói: “Người không nói với Bệ hạ?”

Ninh Hằng nhìn ta, đầu hơi hạ xuống. Hắn nói: “Thái hậu đến giờ vẫn chưa làm chuyện gì sai trái. Chỉ cần Thái hậu đáp ứng rút lui ngay lúc này, vi thần có thể cam đoan không ai nghi ngờ Thái hậu. Nếu có loạn thần tặc tử khai ra Thái hậu, Thái hậu chỉ cần khẳng khẳng nói không biết việc này.”

Như vậy xem ra, Hoàng đế cũng không quá tin tưởng Ninh Hằng như ta nghĩ. Dù sao Ninh Hằng chấp nhận giấu diếm cho ta trước mặt Hoàng đế, đúng là vượt quá dự liệu của ta.

Ta nhỏ giọng nói: “Ninh Hằng, nếu ta thật sự phản Bệ hạ, người sẽ đích thân giết ta?”

Ninh Hằng không trả lời.

Một cánh hoa trên cây chẳng biết từ lúc nào đã rơi xuống trên tóc Ninh Hằng, ta nhìn thấy, kiễng chân gạt cánh hoa xuống đất. Sau đó đứng lại chỗ cũ, Ninh Hằng vẽ mặt phức tạp nhìn ta, ta im lặng nhìn hắn.

Qua một lúc lâu, Ninh Hằng dời ánh mắt đi. Hắn nói: “Bệ hạ thích nàng như vậy, sẽ không dễ dàng chết.”

Ta cười. Ta sống trên đời đã hai mươi năm, chỉ thích hai người, nhưng chung quy đều không phải phu quân của ta. Thẩm Kinh Ngôn đã tâm quá lớn, Ninh Hằng đã tâm quá nhỏ, một người muốn cả thiên hạ, một người lại có thể chết vì Hoàng đế.

Ta nói: “Ninh Hằng, thật ra người nên đổi tên là Ninh đầu gối.”

Ninh Hằng giật mình ngây người.

Ta ngáp một cái, nói: “Không còn sớm nữa, ai gia mệt rồi. Lời Ninh Khanh nói, ai gia sẽ nhớ trong lòng.” Nói xong, ta không nhìn Ninh Hằng mà rời khỏi mai viên.

Chẳng biết vì sao, nói chuyện với Ninh Hằng một lúc, mà đêm đó ta ngủ rất ngon. Hôm sau là mừng một tết, cũng là ngày Thẩm Kinh Ngôn mưu phản. Gà còn chưa gáy, ta đã tỉnh lại. Ta gọi Như Ca cùng Như Họa vào trang điểm thay y phục cho ta, mặc một bộ y phục lộng lẫy, cài trâm ngọc Hoàng đế tặng lên tóc. Rồi sau đó bảo Như Họa đi ra ngoài gọi hết cung nữ thái giám trong Phúc cung đến, phát phong bao đỏ cho từng người.

Ta lại lấy ra khá nhiều trân bảo, bảo Như Ca Như Họa Như Thi Như Vũ đem đến phủ công chúa, sau đó y theo lệ cũ trong cung những cung nữ thái giám còn lại có thể về nghỉ ngơi. Chỉ trong nháy mắt, Phúc cung lập tức vắng vẻ hẳn lên.

Ta trở về tấm cung, vừa vén màn lên, đã nhìn thấy Nhạn Nhi. Vết thương trên mặt Nhạn Nhi đã khỏi phần lớn rồi, nàng nhìn thấy ta, vẻ mặt khẩn trương gọi một tiếng “Thái hậu”.

Ta gật đầu, hỏi: “Mọi chuyện đều làm tốt rồi chứ?”

“Vâng.” Nhạn Nhi lại nói: “Hai cỗ thi thể này, nô tỳ tìm thấy ở bãi tha ma, vừa mới chết đi ngày hôm qua, thân hình khá giống nô tỳ và Thái hậu, Thái hậu có cần xem qua không?”

Ta nhìn bao tải to sau lưng Nhạn Nhi, lắc đầu.

“Ta tin người.”

Vừa sang năm mới, lại xem mấy thi thể lạnh như băng có thể sẽ nhiễm uế khí. Thật ra có xem cũng chẳng sao, dù sao việc lát nữa ta chuẩn bị làm cũng đầy uế khí. Ta nói cho Hoàng đế, Thảm Khinh Ngôn sẽ đem quân tấn công từ cửa phía Đông và phía Tây. Thật ra lúc đó Thảm Khinh Ngôn nói cho ta biết là hắn sẽ tấn công vào cửa phía Tây và phía Nam. Chắc chắn Hoàng đế sẽ đem quân trấn giữ chặt hai cửa cung kia, binh lính ở cửa cung phía Nam sẽ yếu hơn một chút.

Ta tin thực lực của Thảm Khinh Ngôn, cũng tin thực lực Hoàng đế. Thảm Khinh Ngôn nhất định có thể tiến vào từ cửa cung phía Nam, trong cung chắc chắn sẽ có một trận rối loạn. Nhưng mặc kệ kết quả thế nào, đều không can hệ đến ta. Cái ta cần chính là trận rối loạn trong cung kia.

Ta cần trận rối loạn che giấu cho ta, để ta thuận lợi chạy ra khỏi Hoàng cung.

Những năm gần đây, ta thật sự mệt mỏi. Thảm Khinh Ngôn muốn lợi dụng ta, Hoàng đế cũng muốn lợi dụng ta, sống trong cung người lừa ta gạt, tranh đấu gay gắt trong triều, rõ ràng tất cả đều chẳng can hệ đến ta, nhưng lại cố tình liên quan, ta không muốn tiếp tục cuộc sống như thế nữa.

Ta chờ lâu như vậy, cuối cùng cũng đợi được đến hôm nay.

Ta nhanh chóng cởi hết y phục cùng trang sức trên người, để Nhạn Nhi mặc vào thi thể có thân hình giống ta. Đợi Nhạn Nhi chuẩn bị xong toàn bộ, ta đã thay xong y phục của cung nữ.

Ta tính toán thời gian, chuyện mưu phản cũng sắp bắt đầu, lập tức tự mình cầm nến đốt lửa bốn phía trong tấm cung, màn rèm bắt đầu bị đốt, ta vội vàng cầm lấy bao quần đã chuẩn bị từ trước cùng Nhạn Nhi chạy khỏi.

Ra khỏi Phúc cung không lâu, đúng như ta dự liệu, cửa cung phía Nam đã bị Thẩm Kinh Ngôn công phá, không ít binh mã tràn vào, cung nữ thái giám hoảng sợ chạy trốn tứ phía. Ta và Nhạn Nhi vội vàng chạy tới lãnh cung.

Trong lãnh cung có một mật đạo thông ra khỏi cung, bí mật này chỉ có ta cùng Hoàng đế và Thường Trữ biết, dù sao hiện tại người biết được thêm cả Nhạn Nhi. Ta tin Nhạn Nhi, cũng cần Nhạn Nhi, rời khỏi cung ta cái gì cũng không biết, ta cần một người có thân thủ tốt bảo vệ mình, ta cứu Nhạn Nhi một mạng, Nhạn Nhi tất nhiên sẽ báo đáp ân tình này.

Tất cả mọi việc đều thuận lợi, ta cùng Nhạn Nhi thành công đi vào mật đạo, ta lập tức lấy ra hai bộ y phục ngoài cung, ta vừa thay vừa nói: “Đợi sau khi ra khỏi mật đạo, chúng ta tạm thời ở lại kinh thành. Chờ một thời gian cho lắng xuống, rồi mới rời khỏi kinh thành.”

Nhạn Nhi “Dạ” một tiếng.

Ta nhìn nàng, chẳng biết có phải ảo giác hay không, ta lại cảm thấy lúc này Nhạn Nhi hơi mất hồn mất vía, sau khi thắt xong dây lưng chỉnh đốn lại trang phục, ta nói: “Nhạn Nhi, ngươi đang lo lắng gì sao?”

Nhạn Nhi lắc đầu.

Ta nhớ lại trước đây nàng ấy có nói muốn tìm huynh trưởng thất lạc ở trong cung, ta lại nói: “Những nam nhân trong nội cung người đều đã nhìn qua, cũng không tìm được huynh trưởng. Ta nghĩ huynh trưởng của ngươi phỏng chừng đã xuất cung, tuyệt đối không ở trong cung.”

Nhạn Nhi gật đầu, cũng “Dạ” một tiếng.

Thấy tinh thần Nhạn Nhi đã tốt hơn ta hơi yên tâm. Ta kéo tay Nhạn Nhi, bắt đầu đi trong mật đạo nhỏ hẹp hướng ra ngoài. Đi ước chừng nửa canh giờ, ta mới thấy được lối ra.

Trên mặt ta tràn đầy vui vẻ, xoay người nói với Nhạn Nhi: “Nhạn Nhi, chúng ta sắp ra ngoài rồi.”

Không ngờ lúc này vẻ mặt Nhạn Nhi phức tạp nhìn ta, trong lòng ta thoáng có dự cảm không tốt. Nhạn Nhi rút tay khỏi tay ta, nàng cúi đầu, nói: “Thái hậu, nô tỳ thật xin lỗi người. Nô tỳ đã nói việc này với Ninh đại tướng quân.”

Ta như bị sét đánh, cả người run run, ta dựa lên tảng đá phía sau để đứng thẳng người, ta nhìn thẳng Nhạn Nhi, “Chuyện xảy ra lúc nào?”

Nhạn Nhi ấp úng nói: “Sáng nay.”

Ta hít sâu một hơi, hỏi: “Vì sao?”

Nhạn Nhi đáp: “Nếu Thái hậu thành công thoát khỏi kinh thành, Ninh đại tướng quân cả đời này sẽ không gặp lại Thái hậu. Nô tỳ... nô tỳ không muốn nhìn thấy Ninh đại tướng quân thương tâm.”

Nghiệp chương!

Ta ngàn tính vạn tính duy chỉ tính sai mỗi chữ “tình”, ta dù nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra Nhạn Nhi có tình ý sâu nặng với Ninh Hằng như vậy!

Ta nói: “Nhạn Nhi, người có biết là nếu hai người chúng ta bị Bệ hạ bắt trở về, sẽ là tội chết.”

Nhạn Nhi lại nói: “Bệ hạ thích người, nhất định sẽ không giết người.”

Ta nghe xong đến gân xanh cũng nổi lên, lời này là lần thứ hai ta nghe thấy, dựa vào cái gì bọn họ cho rằng Hoàng đế thích ta, thì sẽ không giết ta? Hoàng đế thích, đòi ta mà nói chỉ là một gánh nặng.

Ta không thể tiếp tục đông dài với Nhạn Nhi ở chỗ này nữa, trước khi Ninh Hằng tới bắt, ta phải tiết kiệm thời gian rời khỏi mật đạo này, đồng thời sau khi rời khỏi mật đạo, phải rời khỏi Nhạn Nhi.

Nhạn Nhi quá mức cố chấp với Ninh Hằng, ta không thể tin nàng ta nữa.

Ta đổi lại vẻ mặt tươi cười, nói: “Chúng ta đi ra ngoài đã rồi nói tiếp.”

Chương 41

Cánh cửa đá ở ngay trước mắt, nhưng lúc đẩy ra trong lòng ta thấp thỏm lo lắng, sợ rằng cửa vừa mở ra thì nhìn thấy Ninh Hằng đứng ngay trước mắt, sau đó ra tay bắt lại, xách ta trở lại giường rồng của Hoàng đế.

Dù sao cũng may, đẩy cửa đá ra, chỉ nghe thấy tiếng gió rít thổi vào sơn động, mà một bóng người cũng không có. Ta vội vàng ấn cơ quan đóng cửa đá lại, vội vàng đi ra khỏi sơn động. Bên ngoài sơn động một màu trắng xóa, tuyết phủ đầy lên những chạc cây, gió lạnh thổi qua, từng bông tuyết rụng lá tả xuống đất, không ít bông tuyết bay cả lên tóc ta, mang theo cái lạnh của mùa đông.

Toàn thân ta lạnh run, nhưng trong lòng lại mừng rỡ như điên.

Không có Ninh Hằng, không có Hoàng đế, một bóng người cũng không có!

Ta kìm nén sự mừng rỡ trong lòng, nói với Nhạn Nhi: “Hiện giờ đang giữa mùa đông, trên mặt tuyết sẽ lưu lại dấu chân, lúc này chúng ta nên tách ra, người đi dọc theo bờ sông, ta đi vào rừng cây, cuối cùng cứ theo kế hoạch gặp nhau ở hẻm nhỏ phía nam thành.”

Nhạn Nhi gật đầu, đáp lời “Được” .

Ta làm Thái hậu mấy năm nay, từng cùng Thường Trữ làm không ít chuyện hoang đường, ví như làm giả hộ tịch đặt mua rất nhiều toà nhà rải rác khắp thành, có một lần Kinh thành nhà đất khan hiếm, cuối cùng, ta cùng Thường Trữ bắt đắc dĩ hạm hực giao ra không ít khế đất. Nhưng mà vẫn giữ lại được một ít, trong hẻm nhỏ ở nam thành có một khu nhà mua từ hồi trước, lúc này đã phát huy công dụng lớn.

Chỉ tiếc bây giờ lại phát sinh biến cố Nhạn Nhi, ta đành phải hy sinh khu nhà ở hẻm nhỏ nam thành thôi.

Rừng cây cũng không lớn, lúc trước ta từng đi qua. Nếu đi đường tắt, không đến nửa canh giờ đã ra ngoài. Còn nếu đi dọc theo bờ sông, thì ít

nhất phải đi hơn hai khắc mới ra ngoài. Ở phương diện thời gian, ta có ưu thế hơn Nhạn Nhi, nhưng Nhạn Nhi chạy nhanh hơn ta lại là sự thật không thể thay đổi.

Nghĩ vậy, ta vội vàng bước nhanh hơn, hận không thể ngay lúc này bay ra khỏi rừng cây, đi khỏi kinh thành, chạy trốn tới nơi Hoàng đế không thể bắt về được nữa.

Ta vừa chạy vừa thở hồng hộc, chẳng biết đã chạy bao lâu, trên mặt tuyết trắng đầy dấu chân ta, ta thở không ra hơi bám lấy một gốc cây để thở. Đợi đỡ mệt hơn, lúc ta đang định chạy tiếp, trước mắt bỗng xuất hiện một bóng người cực kỳ quen thuộc.

“... Thái hậu.”

Nội tâm ta lập tức lạnh ngắt. Ninh Hằng chung quy vẫn đến, chuyện gì phải đối mặt thì cuối cùng vẫn phải đối mặt. Nhưng ta chờ lâu như vậy cuối cùng cũng đợi được đến ngày này, ta khổ cực như vậy mới đi đến bước này, ta không muốn cứ như vậy mà bị phá hủy.

Ta nắm chặt nắm tay, mắt nhìn thẳng Ninh Hằng, “Người muốn bắt ta quay về?”

Ninh Hằng nhìn ta, không nói lời nào.

Ta bước từng bước tiến về phía trước, khẽ nói: “Đầu gối, người cứ coi như chưa tìm thấy ta, có được không?”

Ninh Hằng thấp giọng nói: “Nếu nàng đi rồi, Bệ hạ cả đời này sẽ không còn gặp lại nàng nữa. Kẻ làm bề tôi, vì thần không muốn nhìn thấy Bệ hạ thương tâm đau khổ.”

Nghe xong, trong lòng ta đã nổi lên lửa giận. Ta nói: “Vi thần! Vi thần! Ninh Hằng, trong đầu người ngoại trừ Hoàng đế còn có gì nữa? Người rõ ràng thích ta, mà vì Hoàng đế, ngay cả ta người cũng có thể dâng lên bằng hai tay. Người thế này gọi là ngu trung! Ngu trung! Có hiểu hay không! Sau này ai giả cho người, đúng là hỏng cả đời!”

Ninh Hằng bình tĩnh nói: “Ta sẽ không thành thân, sẽ không có ai bị hỏng cả đời hết.”

Đầu gối này đúng là hết thuốc chữa rồi!

Ta hỏi: “Người không chịu thả ta đi?”

Ninh Hằng không nói lời nào.

Ta buông mắt xuống, nói: “Được, ta quay về với người. Nhưng ta có một điều kiện.”

Ninh Hằng hỏi: “Điều kiện gì?”

Ta nâng mắt, bước đến gần Ninh Hằng, hai tay dùng sức đẩy hấn lùi về phía sau dựa lên thân cây. Ninh Hằng giật mình ngậy người nhìn ta, ta khẽ nhếch miệng cười, kiễng chân đến gần tai hấn, dịu dàng nói: “Người để ta thân mật một lát, ta sẽ theo người quay về.”

Dứt lời, không thêm đợi Ninh Hằng cự tuyệt, ta đã hôn lên môi Ninh Hằng, xung quanh gió lạnh gào thét, tuyết bay đầy trời, lồng ngực Ninh Hằng lại nóng rực như lửa, đôi môi của hấn vẫn mềm mại như trước. Không biết từ lúc nào, Ninh Hằng từ bị động đã chuyển thành chủ động, vội vã đẩy lưỡi tiến vào, chuyển động tách môi ta ra. Hấn ngậm lấy đầu lưỡi ta, nhẹ nhàng mút lấy. Ta mở mắt, nhìn tai Ninh Hằng đã nhiễm hồng rất đáng yêu, chỉ tiếc ta rốt cuộc cũng không thể thưởng thức nữa.

Từ trong tay áo trượt ra một bao thuốc bột, ta nhanh chóng đẩy Ninh Hằng, nín thở tung toàn bộ thuốc bột ra.

Ninh Hằng nhìn ta không tin nổi.

Ta khẽ nói: “Ninh Hằng, là người bức ta. Dù sao người cứ yên tâm, bột ta tung ra chỉ là ma dược (thuốc mê) thông thường, một lúc nữa người sẽ cử động lại được. Chúng ta từ nay về sau sẽ không gặp lại.”

Lúc này, từ sau lưng lại truyền đến một tiếng hô kinh sợ ——

“Thái hậu!”

Ta sững sờ, xoay người nhìn lại, đúng là Nhạn Nhi. Ta thấy nàng bước thật nhanh chạy đến bên cạnh Ninh Hằng tứ chi không động đậy được, từ trong vạt áo lấy ra một bình sứ nhỏ, đổ ra một viên thuốc nhét vào miệng Ninh Hằng.

Ta biết viên thuốc kia chính là giải độc, rốt cuộc bắt chấp, quay đầu bỏ chạy.

Nhạn Nhi la lớn: “Thái hậu, người sao có thể hôn Ninh đại tướng quân rồi không chịu trách nhiệm?”

Ta sững sờ, dừng bước quay đầu híp mắt hỏi: “Người vẫn một mực đi sau lưng ta?”

Nhạn Nhi nâng Ninh Hằng dậy, nàng nói: “Dạ. Nếu nô tỳ không đi theo người, sau này chắc chắn sẽ không thể tìm được người nữa. Người tất nhiên sẽ không đến hẻm nhỏ ở nam thành. Nô tỳ biết nô tỳ đã nói chuyện bỏ trốn cho Ninh đại tướng quân, hiện giờ người khẳng định sẽ không tin nô tỳ nữa.”

Ninh Hằng tựa vào người Nhạn Nhi, ánh mắt hần vẫn chưa từng rời khỏi ta.

Ta hỏi: “Nhạn Nhi, người làm tất cả việc này là vì thích Ninh Hằng? Thích đến ngay cả ân tình ta cứu mạng người cũng không bằng?”

Nhạn Nhi mím môi, “Ân tình Thái hậu cứu nô tỳ, cả đời này nô tỳ đều nhớ kỹ. Nhưng Ninh đại tướng quân hần... hần...” Nhạn Nhi muốn nói gì đó rồi lại thôi, ta không có kiên nhẫn nghe tiếp, khoát tay nói: “Mặc kệ người định nói gì, đều không can hệ đến ta. Người thích Ninh Hằng thì cứ mang hần đi, người muốn làm gì thì tùy người, không liên quan đến ta. Ta không cần người báo đáp, từ giờ trở đi người chỉ cần coi như chưa từng gặp ta.”

Dứt lời, ta lại chạy theo hướng ra khỏi rừng cây.

Ta nghĩ thầm Ninh Hằng trúng ma dược, mặc dù đã ăn giải dược, phỏng chừng cũng cần một thời gian ngắn mới khôi phục lại, mà Nhạn Nhi nhất định sẽ không mặc kệ Ninh Hằng. Suy ra, khả năng chạy thoát của ta là khá lớn.

Thế nhưng mà ta nghĩ tới nghĩ lui, tính đi tính lại, cuối cùng lại vẫn tính sót.

Ta vừa mới chạy được một đoạn ngắn, trước mắt vù vù xuất hiện năm sáu hắc y nhân đeo khăn che mặt, ánh mắt sắc bén nhìn ta, trong lòng ta lập tức thấy hoảng sợ. Xung quanh tuy gió lạnh thấu xương, nhưng cũng không đáng sợ bằng sát khí dày đặc phát ra từ đám hắc y nhân này.

Ta còn chưa mở miệng, mấy hắc y nhân này đã tuốt kiếm không nói lời nào, đồng loạt xông tới chỗ ta.

Ta chưa bao giờ gặp phải tình cảnh này, lúc này mồ hôi lạnh chạy ròng ròng, ta hét lên một tiếng sợ hãi, xoay người bỏ chạy. Ta dù thế nào thì cũng chỉ là Thái hậu sống trong nội cung, làm sao chạy khỏi được đám hắc y nhân có vẻ đã qua huấn luyện nghiêm khắc này được.

Ta mới chỉ bước được vài bước, một thanh dao găm sắc bén đã đặt trước cổ ta.

Ta khóc không ra nước mắt: “Ta với các ngươi không thù không oán, các ngươi tại sao phải giết ta?”

Lời ta nói vừa dứt, chợt nghe thấy một giọng nói trong trẻo vang lên, “Buông nàng ra.”

Ta nhìn qua, là Nhạn Nhi cùng Ninh Hằng. ánh mắt Ninh Hằng vẫn nhìn ta gắt gao, Nhạn Nhi vẫn đang đỡ hấn, xem ra tác dụng dược vẫn chưa hết. Nói thật, ta lần đầu tiên nhìn thấy Nhạn Nhi mà vui mừng thế này, lại nghe Nhạn Nhi nói: “Các ngươi do ai phái tới?”

Ta nghĩ thầm Nhạn Nhi không hổ đã từng lăn lộn trên giang hồ, mấy lời này nói ra thật có khí thế.

Cũng chẳng biết mấy hắc y nhân đằng sau ta vì sao lại e sợ trước khí thế của Nhạn Nhi, dao găm lại thật sự buông xuống, ta nhân cơ hội chạy vội tới sau lưng Nhạn Nhi.

Ánh mắt hắc y nhân lướt qua ta, rồi nhìn qua Nhạn Nhi, cuối cùng dừng lại trên người Nhạn Nhi.

Ta lại một lần nữa được chứng kiến phong cách nói đánh là đánh của người trên giang hồ, ta mới chỉ chớp mắt một cái, Nhạn Nhi đã xông vào đánh nhau với mấy hắc y nhân. Ta căn bản nhìn không rõ bọn họ đánh nhau thế nào, chỉ cảm thấy kiếm ánh loé lên, lá khô bay tứ tung.

Bỗng dưng, ta thấy có cái gì đó bay thẳng tới, đập vào trán ta, ta sờ lên, một dòng máu tươi đặc sệt chảy xuống. Ta nhìn kỹ lại, lập tức mặt trắng bệch, thứ đập vào trán ta là một cánh tay vẫn đang chảy máu tươi.

Ta sợ tới mức lùi về phía sau mấy bước.

Lúc này, có người đỡ lấy eo ta, ngay sau đó một bàn tay đem theo cảm giác mát lạnh che trước mắt, ta nghe thấy Ninh Hằng khẽ nói bên tai: “Quán Quán, không nên nhìn.”

Ta hỏi: “Người có thể cử động được rồi?”

“Ừ, ta đi giúp Nhạn Nhi, nàng cố gắng chạy ra ngoài, đừng quay đầu lại.”

Ta biết bản thân mình trói gài cũng không chặt chỉ là gánh nặng cho bọn họ, gật đầu đáp ứng, “Được.”

Ninh Hằng buông tay xuống.

Ta chạy được tầm mười bước, bước chân lại chậm lại. Ta biết mình không giúp gì được cho bọn họ, nhưng trong lòng vẫn thấy không an tâm. Ninh Hằng cùng Nhạn Nhi chỉ có hai người, mà hắc y nhân thì có sáu người, hai đấu với sáu, nhìn thế nào cũng thấy Ninh Hằng và Nhạn Nhi chịu thiệt.

Cuối cùng ta nhịn không được, xoay người nhìn lại. Không nhìn thì không sao, vừa nhìn ta lập tức thấy kinh hãi. Trên mặt đất hai hắc y nhân đã nằm bất động, nhưng động tác Ninh Hằng rất từ tốn, thoạt nhìn thì cảm thấy tác dụng của dược vẫn chưa tan hết.

Ta sốt ruột mà không biết phải làm thế nào, nhìn trái nhìn phải, cuối cùng ánh mắt rơi xuống mặt đất bị tuyết phủ đầy.

Ta cúi xuống vo vo thành một quả cầu tuyết, rồi sau đó trôn trong lùm cây, nhắm hắc y nhân rồi ném tới. Hắc y nhân dường như không ngờ có người tập kích sau lưng hắn, nên nhất thời ngẩn người, Nhạn Nhi lập tức nhân cơ hội một kiếm xuyên qua tim hắn.

Sau đó, ta lại làm y như thế, Nhạn Nhi cũng rất biết phối hợp, nháy mắt bốn hắc y nhân chỉ còn lại hai người.

Nhưng mà hai người còn lại thân thủ dường như tốt hơn bốn tên vừa ngã xuống, đánh cùng Nhạn Nhi và Ninh Hằng mà vẫn ở thế cân bằng, bốn người khó phân cao thấp. Ta đang chuẩn bị lại làm cầu tuyết, thì không ngờ hắc y nhân đã nhìn thấy, ánh mắt sắc bén lập tức bắn về phía ta.

Ta giật mình, quả cầu tuyết trong tay rơi xuống đất.

Ta vừa định nhặt lên, thì nghe thấy Nhạn Nhi hét lên: “Người đi bảo vệ Thái hậu, để ta đối phó bọn họ.” Ta ngẩng đầu, lập tức nhìn thấy hắc y nhân kia cầm kiếm sáng loè loè ánh mắt hận không thể đập nát xương róc thịt ta, cả người Ninh Hằng lao tới, ôm lấy ta lăn vài vòng trên mặt tuyết.

Sau đó, Ninh Hằng đứng phía trước che chở cho ta lui về sau, hắc y nhân dường như đã phát hiện ra ta chính là nhược điểm của Ninh Hằng,

kiếm không chút do dự chém về phía ta. Ta trốn đông trốn tây, mà một cọng lông cọng tóc cũng chưa bị thương tổn.

Ta biết cứ tiếp tục như vậy nhất định sẽ liên lụy đến Ninh Hằng, sốt ruột nói: “Ninh Hằng, người không cần lo cho ta.”

Ninh Hằng từ trước đến giờ chưa từng to tiếng mà giờ lại quát lên: “Sao có thể mặc kệ nàng.”

Ta khê cần môi, cũng không cố được nhiều nữa, thừa dịp Ninh Hằng ngăn cản hắc y nhân, lập tức xoay người bỏ chạy. Hắc y nhân không biết vì sao, mà cứ đuổi theo ta không tha, bất luận ta chạy thế nào, tiếng đánh nhau của bọn họ vẫn ngay sau lưng.

Trong lòng ta quỳnh lên, nhất thời cũng không nhìn rõ đường, chân vương phải tảng đá nhô ra trên mặt đất, chân lão đảo, ta hét lên một tiếng, cả người đã ngã xuống đất, mặt mũi ngập trong tuyết. Cái này đúng là hoạ vô đơn chí (hoạ đến dồn dập), ta vừa mới đứng lên, ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy Ninh Hằng cùng hắc y nhân đánh một chiêu rồi cùng ngã văng sang hai bên, bay thẳng đập vào cây đại thụ.

“Ninh Hằng!”

Ta hét lên một tiếng, máu Ninh Hằng chảy đầy trên đất, nhiễm đỏ cả một mảng tuyết lớn, ta nhìn thấy mà kinh hãi. Ta lập tức bắt chấp nguy hiểm, vội vàng chạy tới bên người Ninh Hằng.

Sắc mặt Ninh Hằng còn trắng hơn cả tuyết, ta nhìn mà cực kỳ đau lòng.

“Đầu gối.” Ta gọi vài tiếng, đột nhiên Ninh Hằng phun ra một ngụm máu, hắc gắt gao cầm lấy tay ta, dùng hết sức lực ngời dậy, nhưng sau đó lại ngã nhào lên người ta.

Cùng lúc đó, ta nhìn thấy hắc y nhân mặt mũi cũng đầy máu cầm kiếm đánh tới Ninh Hằng.

Ta nghe thấy Ninh Hằng khó chịu một tiếng, miệng lại phun ra một ngụm máu, chảy lên cổ ta, vẫn còn mang theo hơi ấm. Hẳn dù chết cũng phải bảo vệ ta, nước mắt ta rơi không ngừng. Ta chưa bao giờ sợ hãi như lúc này, thậm chí ta nghĩ, chỉ cần Ninh Hằng không chết, phải làm cái gì ta cũng nguyện ý, kể cả phải hồi cung ở lại bên cạnh Hoàng đế cũng được.

Mắt thấy hắc y nhân đã bước từng bước tới gần, nội tâm ta lại cực kỳ bình tĩnh. Ta nhắm mắt lại, ôm chặt Ninh Hằng.

Ta nghĩ, có thể chết cùng một chỗ với Ninh Hằng, cũng không tệ.

Phiên ngoại 1: Ghi chép của Hoàng đế

Ngày mùng tám tháng chín năm sáu mươi chín Thanh Hoà

Hôm nay Hoàng tử nói cho ta biết, Phụ hoàng giống trống khua chiêng nghênh đón trưởng nữ còn sống của Tô gia vào cung, phô trương quá thể, Hoàng hậu rất tức giận, Ngọc phi đồ kỵ nên đã đánh một thái giám ở nội cung. Hoàng tử còn nói trưởng nữ Tô gia này rất có thể sẽ là tân sủng của Phụ hoàng thời gian này, để ta cẩn thận hơn, trong hậu cung này phạm là những phi tử có con nổi dỗi đều cầu cho ta uống nước cũng bị sặc chết. Có nhiều lúc, ta cũng không hiểu vì sao Phụ hoàng cứ nhét hết nữ nhân này đến nữ nhân khác vào Hoàng cung, người càng nhiều, Hoàng cung này lại càng âm ỹ, ta thật hy vọng ngày mai tất cả phi tần uống nước đều bị sặc chết.

Ngày mười lăm tháng chín năm sáu mươi chín Thanh Hoà

Hôm nay Tư Mã Thái phó bắt ta chép lại mười lần “Luận ngữ”, sau đó còn hỏi hôm nay đã học được những gì. Ta đáp người là quân vương, phải có hoài bão rộng lớn, phải biết dùng người trị quốc. Tư Mã Thái phó khen ta có thiên phú, cho kết thúc buổi học sớm. Trên đường đi qua mai viên, ta nghe thấy mấy cung nữ đi sau lưng nhỏ giọng nói chuyện với nhau, về Tô cô nương. Ta nhớ tới vị trưởng nữ Tô gia kia, nghe Hoàng tử nói Phụ hoàng tạm thời không có ý nghĩ sủng hạnh nàng ta, cho nên đã an trí cho nàng ta cung điện vắng vẻ nhất. Ta thấy hiếu kỳ nên một mình chạy vào mai viên, nhưng mà sau khi ta thấy nàng, có chút thất vọng, vẻ ngoài bình thường, còn chẳng bằng một nửa vẻ đẹp của Hoàng tử.

Ngày mùng một tháng mười năm sáu mươi chín Thanh Hoà

Phụ hoàng để ta đi đi lại lại giữa đám hậu phi trong cung, nói là để ta chọn lựa một người ta thích nhất làm mẫu thân. Thân mẫu (mẹ ruột) của ta lúc sinh hạ ta đã mất rồi, ta chưa bao giờ được gặp bà. Nhưng nghe cung nữ nói, Phụ hoàng rất sủng ái thân mẫu ta, chỉ có điều... Không ai muốn nói cho ta biết đằng sau câu chỉ có điều là gì, chỉ có Hoàng tử vụng trộm nói cho ta biết, nói là thân mẫu của chính ta bị Hoàng hậu hại chết, Hoàng hậu không sinh được hài tử, cho nên ghi hận thân mẫu vì sinh được một nam một nữ. Ta hỏi Hoàng tử tại sao Phụ hoàng không trừng trị Hoàng hậu. Hoàng tử oán hận nói, thế lực nhà mẹ đẻ Hoàng hậu quá lớn, dù sao một

ngày nào đó, Hoàng hậu sẽ bị Phụ hoàng giết chết. Ta tin lời Hoàng tử, từ lúc ta sinh ra đến nay, chỉ có Hoàng tử hiểu ta nhất.

Ta theo sự phân phó của Phụ hoàng đi đi lại lại khắp nơi, từ cung điện của Hoàng hậu cho tới những phi tần có phẩm giai thấp nhất, lúc các nàng nhìn thấy ta thì vẻ mặt càng tươi cười sáng lạn, nhưng ta biết các nàng đều không thích ta. Phụ hoàng hỏi ta đã chọn được ai chưa, ta nhớ lại ngày đó nhìn thấy trưởng nữ Tô gia ở Mai viên, ta thốt ra, nói ta thích ở với Tô tử tử ở Vân Lan các. Thoạt nhìn Phụ hoàng dường như rất không vui, ta suy nghĩ rất lâu, nhưng nghĩ mãi cũng chẳng hiểu vì sao.

Ngày mừng hai tháng mười năm sáu mươi chín Thanh Hoà

Phụ hoàng hạ chỉ, từ hôm nay trở đi, cuộc sống sinh hoạt hằng ngày của ta sẽ do Tô Cán chăm sóc. Tô Cán được đưa đến Đông cung, nàng ở lại Thiên các trong Đông cung. Lúc nàng nhìn thấy ta, cất giọng nói, thái tử điện hạ mạnh khỏe. Giọng nói nghe rất dịu dàng, rất là êm tai.

Ngày mười tám tháng mười năm sáu mươi chín Thanh Hoà

Hôm nay lúc ngủ trưa, Tô tử tử đến đắp lại chăn cho ta, còn sờ đầu ta. Thật ra ta đang giả bộ ngủ, nhưng mà ta nàng thật ấm áp, sờ tới sờ lui rất thoải mái. Ta cứ như là bị nghiện vậy, nàng không sờ trán ta, ta sẽ không ngủ được.

Ngày hai mươi tháng mười một năm sáu mươi chín Thanh Hoà

Hôm kia ta bị nhiễm phong hàn (cảm lạnh), nửa đêm còn bị sốt cao, Tô tử tử cả đêm không hề nhắm mắt, chăm sóc cho ta bận tới bận lui, Hoàng tử cũng lo lắng đến mức hai mắt đỏ lên. Thái y mãi vẫn chưa đến, mà ta lại biết nguyên nhân. Phụ hoàng cùng một số phi tần xuống Giang Nam, lúc này trong hậu cung người có thể quyết định chỉ có Hoàng hậu. Nhưng mà Hoàng hậu muốn ta chết, cho nên Thái y chắc chắn sẽ không đến. Hoàng tử lúc sau mới nói cho ta biết, sở dĩ ta có thể hạ sốt, là vì Tô tử tử không để ý đến Hoàng hậu, quỳ rất lâu trước cửa Thái y viện mới làm cảm động một vị thái y, mạo hiểm đến xem mạch viết đơn thuốc cho ta. Ta

nghĩ, Tô tử tử tốt với ta như vậy, đời này ta nhất định phải xử với nàng thật tốt thật tốt.

Ngày mừng một tháng giêng năm bảy mươi Thanh Hoà

Mùng một tết năm nay, Tô tử tử hình như không vui lắm. Hoàng tử nói cho ta biết nàng ấy đang nhớ người nhà, ta cầm chặt tay Tô tử tử, nói cho nàng biết, từ nay về sau ta chính là người nhà của nàng. Tô tử tử xoa xoa đầu ta, nở nụ cười. Ta bỗng nhiên cảm thấy Tô tử tử cười thật đẹp mắt.

Ngày mừng ba tháng ba năm bảy mươi Thanh Hoà

Thời gian này Hoàng tử và Tô tử tử tình cảm càng ngày càng tốt, hai người luôn ôm xuất cung, thế nhưng không mang theo ta. Ta tức giận suốt cả buổi chiều, cuối cùng Tô tử tử đành phải dỗ dành. Nàng ấy lúc xuất cung đã mua về một xâu hồ lô đường (mứt quả ghim thành xâu), rất ngọt, lại hơi chua chua, so với điểm tâm trong cung, lại có vị rất khác biệt. Về sau Hoàng tử cười nhạo ta dễ dỗ, một xâu kẹo hồ lô đã thu phục được rồi. Cả buổi tối ta suy nghĩ rất lâu, cảm thấy thật ra dỗ ta hết đời không phải là xâu kẹo hồ lô, mà là Tô tử tử chỉ mua về một xâu, nhưng nàng đã cho ta xâu duy nhất đó, cho nên ta mới vui mừng như thế.

Ngày mừng mười tháng sáu năm bảy mươi Thanh Hoà

Ngày này năm trước Tô gia bị diệt môn, Phụ hoàng phê chuẩn cho Tô tử tử xuất cung về Tô phủ tế bái người nhà Tô gia. Sau khi Tô tử tử hồi cung, trốn trong Thiên các khóc suốt một đêm. Nửa đêm ta vụng trộm lên vào, nghe thấy Tô tử tử đang gọi: a đa, a nương (cha, mẹ), Quán Quán không muốn ở trong cung, Quán Quán muốn đi cùng mọi người. Ta đang định tiến lại gần lay tỉnh Tô tử tử, nhưng Hoàng tử lại kéo tay ta lại.

Ngày mười một tháng sáu năm bảy mươi Thanh Hoà

Hoàng tử nói cho ta biết, Quán Quán là tên hồi nhỏ của Tô tử tử. Lúc ăn sáng, ta vụng trộm nhìn đôi mắt sưng đỏ của Tô tử tử, chờ cung nữ xung quanh đi hết rồi, ta mới lén lút cầm chặt tay nàng, gọi: Quán Quán. Tô tử tử

đường như sưng sốt một lúc lâu, sau đó chỉ xoa đầu ta, không nói thêm gì nữa. Vì thế, hiện giờ tâm trạng ta cũng không tốt.

Ngày mùng năm tháng tám năm bảy mươi Thanh Hoà

Phụ hoàng đã mắc trọng bệnh, mỗi ngày sau khi tan học, ta đều đến thăm Phụ hoàng. Hôm nay lúc đến, Phụ hoàng kéo tay ta, hỏi ta cảm thấy có thích Tô Cán hay không. Ta không chút do dự gật đầu. Phụ hoàng buông tiếng thở dài, rồi cho ta về. Ta suy nghĩ mãi mà không giải thích nổi, lúc về đi qua Ngự hoa viên, thấy Tô tử tử đứng cạnh một nam nhân mặc áo tím đeo đai lưng ngọc, hai người hình như rất thân thiết, không biết đang nói chuyện gì. Ta nhìn thấy trong lòng khó chịu, nhưng cũng không dám tiến lên quấy rầy. Cho đến khi Tô tử tử hồi cung, ta mới hỏi nàng nam nhân kia là ai. Lúc Tô tử tử trả lời về mặt đó ta chưa bao giờ nhìn thấy, sắc mặt đỏ bừng, trong mắt dịu dàng như nước, nàng nói, Thảm tướng Thảm Khinh Ngôn. Ta nghĩ thầm, cái tên Thảm Khinh Ngôn nhìn qua đã biết không phải người tốt.

Ngày mùng sáu tháng tám năm bảy mươi một Thanh Hoà

Gần đây việc học càng ngày càng nặng, mỗi ngày lại có một Thái phó khác đến dạy ta những thứ khác nhau. Hôm nay dạy võ công là Đại tướng quân nhất phẩm Ninh Hằng. Phụ hoàng nói ta biết, Ninh Hằng sẽ là trung thần bậc nhất. Ninh Hằng là một cô nhi, hấn từ đầu đến chân đều nhận ân huệ Hoàng gia, cả đời này hấn đều trung thành với Đại Vinh. Cho nên Phụ hoàng cho ta thân cận với Ninh Hằng nhiều một chút. Lần đầu tiên nhìn thấy Ninh Hằng ta đã cảm thấy hấn là người không tệ, tuy rằng tính cách hơi chất phác cứng nhắc, nhưng tuyệt đối là một quân cờ biết nghe lời.

Ngày mùng một tháng hai năm bảy mươi hai Thanh Hoà

Buổi tối Hoàng tử và Tô tử tử nói chuyện riêng với nhau, ta nghe thấy Hoàng tử trêu Tô tử tử, nói nàng thích Thảm Khinh Ngôn, hơn nữa lại còn tán dương Thảm Khinh Ngôn tao nhã nho nhã, phong độ thoát trần, không hổ là giấc mộng của các khuê nữ ở Đại Vinh. Ta nghe xong trong lòng cực kỳ không thoải mái, buổi tối cũng không ngủ được, trong đầu tràn đầy hình dáng Tô tử tử.

Ngày mừng hai tháng hai năm bảy mươi hai Thanh Hoà

Sáng nay lúc tỉnh lại, phát hiện khô dính hồ. Lúc đầu ta còn tưởng mình đái dầm, nhưng sau đó cũng nữ bên người lại chúc mừng ta, nói ta đã bước thêm một bước trở thành nam nhân trưởng thành. Ban đêm lúc đi ngủ, ta vừa sờ đến giường, chợt nghe thấy cũng nữ thường ngày hầu hạ ta quần áo không chỉnh tề nằm trên giường, nàng nói đến hầu hạ ta, ta đuổi nàng xuống giường. Sau đó không lâu, thái giám của ta lại dâng lên vài bức Đông cung đồ (tranh người lớn :”>), nói là Phụ hoàng đưa để ta xem qua. Lệnh của Phụ hoàng, không thể làm trái. Lúc này ta đốt đèn lên, ngồi ngay ngắn trước bàn, còn lật xem rất chăm chú. Sau nửa canh giờ, ta vô sự tự thông (không thấy cũng tự thông tỏ), hiểu được chuyện nam nữ. Cung nữ kia lại bò lên giường ta một lần nữa, ta thét lên ra lệnh nàng không được xuất hiện trước mắt ta lần nào nữa.

Buổi tối, ta nằm mơ thấy ta cùng Tô tử tử nằm trên giường thực hiện các động tác vẽ trong Đông cung đồ, Tô tử tử rên rỉ không ngớt, giọng nói kiều my, mềm yếu làm cho ta mất hồn suốt một đêm.

Ngày mừng tám tháng hai năm bảy mươi hai Thanh Hoà

Từ khi liên tục mấy đêm ta có mộng xuân, lúc ta gặp lại Quán Quán, miệng không bao giờ muốn gọi ba chữ Tô tử tử nữa. Trong lòng ta dần dần hiểu được mình đối với Quán Quán có tình ý, cho dù nàng hơn mình bốn tuổi. Nhưng ta biết Quán Quán chỉ coi ta là đệ đệ, cũng giống như Hoàng tử, mà hiện giờ trong lòng Quán Quán còn có Thẩm Khinh Ngôn, ta tuyệt đối không thể nói ra tâm ý của mình với nàng, bằng không sẽ dọa cho nàng sợ mất.

Ngày mừng mười tháng ba năm bảy mươi hai Thanh Hoà

Ta nằm mơ cũng không nghĩ tới, trước khi băng hà Phụ hoàng lại tặng cho ta một kích nặng nề. Phụ hoàng lại phong cho Quán Quán thành Thái hậu Đại Vinh, từ nay về sau sẽ là mẫu hậu của ta. Ta không thể chấp nhận chuyện này là thật, nhưng cũng không thể không tiếp nhận ý chỉ cuối cùng của Phụ hoàng. Ta đành phải trơ mắt nhìn trang phục nương nương của

Quán Quán trở thành lễ phục Thái hậu, ta nhìn Quán Quán bỏ đi cung trang
kiều điểm phân hồng, mặc vào lễ phục Thái hậu trang trọng nặng nề, ta
nghĩ, một ngày nào đó ta sẽ lại để Quán Quán cởi bỏ đi xiêm y Thái hậu.

Chương 42

Ninh Hằng chết rồi, Nhạn Nhi khóc đến nghiêng trời lệch đất. Ta nhìn thi thể Ninh Hằng, chạm vào, chỉ thấy lạnh, so với tuyết còn lạnh hơn. Hắc y nhân kia cũng ngã xuống bên cạnh, ta đi qua thi thể Ninh Hằng, muốn đến tháo khăn che mặt của hắc y nhân xuống. Nhưng khi vừa nhấc chân, thì đột nhiên có một cánh tay lạnh buốt bắt lấy cổ chân ta, ta kinh ngạc quay đầu lại, Ninh Hằng đã mở mắt ra, nói: “Quán Quán, ta đưa nàng hồi cung.”

Nhạn Nhi vẫn gào khóc kêu trời trách đất, dường như không chú ý đến Ninh Hằng đang mở mắt. Ta nhìn Nhạn Nhi, lại nhìn Ninh Hằng, cuối cùng vẫn kiên quyết muốn tháo khăn che mặt của hắc y nhân, không ngờ lúc ta giật khăn ra, hắc y nhân lại không có mặt.

Ta sợ tới mức đứng bật dậy, Ninh Hằng lại nắm chặt cổ chân ta, nói: “Ta đưa nàng hồi cung.”

Nhạn Nhi khóc càng thảm thiết hơn.

Đột nhiên, Nhạn Nhi biến mất, hắc y nhân biến mất, Ninh Hằng cũng biến mất, khu rừng tuyết trắng bỗng biến thành một mảnh đen kịt, đưa tay ra cũng không thấy rõ năm ngón tay, lòng ta đầy sợ hãi. Cùng lúc đó, lại nghe thấy Nhạn Nhi đang gọi ta: “Thái hậu, Thái hậu, Thái hậu.”

Ta cố sức mở mắt ra.

Nhạn Nhi vui mừng nói: “Thái hậu, người tỉnh rồi.”

Ta chưa thích ứng kịp, từ từ nhìn khắp xung quanh, một bàn gỗ, vài chiếc ghế gỗ, rất đơn sơ. Lúc này ta mới nhận thức được, ta chưa chết, cũng chưa trở lại nội cung.

Tất cả những việc vừa rồi bao gồm cả việc Ninh Hằng đã chết chỉ là mơ mà thôi.

Nghĩ đến đây, lòng ta chợt căng thẳng, tay vô thức nắm lấy tay áo Nhạn Nhi, hỏi: “Ninh Hằng đâu?”

Vẻ mặt Nhạn Nhi buồn bã, nàng nói: “Ninh đại tướng quân vẫn đang hôn mê, nô tỳ đã bôi thuốc trị thương. Nếu không tỉnh lại, đành phải mạo hiểm ra ngoài tìm đại phu. Hiện giờ mọi người ở bên ngoài đều đang tìm Ninh đại tướng quân.”

Ta sững sờ: “Là người cứu ta cùng Ninh Hằng? Ta ngủ bao lâu rồi?”

Nhạn Nhi gật đầu, đáp: “Người đã ngủ một ngày một đêm, có lẽ là đứng trong tuyết quá lâu nên bị cảm nhiễm phong hàn. Thuốc vẫn còn đang sắc, chờ sắc xong nô tỳ sẽ đem tới.”

Có lẽ gian nhà này chính là gian nhà trong hẻm nhỏ ở nam thành, lòng ta hơi thả lỏng. Ta buông tay Nhạn Nhi ra, bước xuống giường, “Ta đi xem Ninh Hằng.”

Nhạn Nhi vội đỡ lấy ta, “Thái hậu, người nhiễm phong hàn vẫn chưa khỏi hẳn, cẩn thận chút.”

“Ta bây giờ không phải là Thái hậu nữa rồi, người đừng gọi ta là Thái hậu nữa.” Ta ngẫm nghĩ, lại nói: “Người nhỏ tuổi hơn ta, nếu không chê, sau này cứ gọi ta một tiếng ‘tỷ tỷ’ đi.”

“Được.”

Nhạn Nhi dìu ta tới gian phòng cách vách, Ninh Hằng đang nằm trên giường, sắc mặt trắng bệch, môi cũng không có chút huyết sắc. Ta vừa định đưa tay ra chạm vào mặt hắn, thì lại bận tâm đến Nhạn Nhi đang đứng bên cạnh, lập tức nhỏ giọng nói: “Nhạn Nhi, muội đi nghỉ một lát đi, Ninh Hằng ở đây để ta chăm sóc.”

Nhạn Nhi đáp lại một tiếng: “Vâng”, ta nghe thấy tiếng bước chân của nàng ấy mất dần sau cánh cửa, rồi mới run run đưa tay chạm tới mặt Ninh Hằng.

Ta nghĩ thầm, nếu như Ninh Hằng không phải là tướng quân của Đại Vinh, thế thì tốt biết bao. Chỉ tiếc, thế gian này không có nếu như. Ta không

muốn nghĩ đến lúc Ninh Hằng trở lại thân phận đó, hiện giờ ta chỉ mong Ninh Hằng sớm tỉnh lại.

Ta thoáng thấy bờ môi Ninh Hằng khô nẻ, cầm khăn tay thấm nước nhẹ nhàng chấm chấm vào môi hắn. Ta nhớ lại lúc ở chùa miếu trên núi Trọng Quan, Ninh Hằng cũng chăm sóc ta suốt một đêm. Lúc đó tâm trạng Ninh Hằng phải chăng cũng giống như ta bây giờ, chỉ mong muốn người nằm trên giường lập tức mở mắt ra.

Bỗng dưng, môi Ninh Hằng động đậy, ta phát hiện hắn đưa lưỡi ra liếm giọt nước còn đọng trên môi. Tâm ta khẽ động, vội vàng rút chén nước ấm, thật cẩn thận đặt sát bên môi Ninh Hằng, không ngờ Ninh Hằng không động vào chút nào.

Ta đành phải mở miệng Ninh Hằng, nghiêng chén, rót từng chút từng chút nước vào, nhưng từng chút từng chút nước đó lại theo khoé miệng Ninh Hằng mà chảy ra. Ta thử thêm vài lần cuối cùng đành phải bỏ qua cách này, lấy khăn lau vệt nước trên môi Ninh Hằng.

Ta nhìn môi Ninh Hằng, nhớ lại cảnh tượng kiều diễm Ninh Hằng mớm thuốc cho ta lúc trước, quyết định xong, ta nhấp một ngụm nước, trước tiên dùng tay mở miệng Ninh Hằng, sau đó cúi người hôn xuống. Ta sợ nước vào miệng Ninh Hằng lại chảy ra, nên dùng môi che kín miệng hắn, cũng may lần này Ninh Hằng nuốt vào hết một giọt cũng không chảy ra.

Trong lòng ta vui mừng, làm thêm vài lần nữa. Đến lần thứ tư, môi ta vừa mới chạm vào môi Ninh Hằng, thì Ninh Hằng chợt đưa lưỡi tiến vào miệng ta, di chuyển khắp mà không theo quy luật gì, ta kinh ngạc, có lẽ hắn đã tỉnh lại, ngẩng đầu nhìn, mắt hắn vẫn nhắm chặt như trước.

Trong lòng ta có chút thất vọng.

Sau đó ta chăm sóc Ninh Hằng suốt một đêm, có mấy lần Ninh Hằng đồ mồ hôi lạnh, ta đều dùng khăn cẩn thận lau đi. Trời sáng, Nhạn Nhi đi vào, khẽ nói: “Tỷ tỷ, người quên uống thuốc.”

Nghe Nhạn Nhi nói, ta mới nhớ mình bị cảm nhiễm phong hàn, “Muội đem thuốc tới đi, à không, để ta tự đi lấy được rồi.” Hồi xưa ta là tiểu thư Tô gia, rồi lại thành Thái hậu, muốn sửa thói quen sai bảo người khác, đúng là hơi khó thích ứng. Nhưng chẳng sao, từ từ rồi thích ứng cũng được, chung quy vẫn tốt hơn làm một con chim bị nhốt trong lồng Hoàng cung bị người khác bày mưu tính kế.

Thuốc đã nguội lạnh, ta vốn định thêm củi lửa để hâm nóng lại, nhưng ta chưa từng vào phòng bếp, không biết phải nhóm lửa thế nào, đành vứt bỏ ý định này, một hơi uống cạn sạch chén thuốc. Thuốc này đắng đến mức ta sắp biến thành trái mướp đắng luôn rồi, xung quanh không có mứt hoa quả để ăn cho bớt đắng, ta đành rót một chén nước, uống ừng ực để làm bớt đi vị đắng trong miệng.

Lúc ta đi vào phòng Ninh Hằng lần nữa, phát hiện Nhạn Nhi đang hết sức chuyên chú lau mồ hôi trên trán cho Ninh Hằng, chẳng biết tại sao, trong lòng ta cứ có cảm giác đã bắt gian tại giường. Ta chợt thấy không ổn, vội lắc lắc đầu để xua đi cảm giác bất thường này.

Ta bước lên phía trước, nói: “Ninh Hằng hôn mê lâu như vậy, không thể kéo dài nữa. Ta ra ngoài tìm đại phu, muội ở đây chăm sóc Ninh Hằng.”

Nhạn Nhi ánh mắt sáng rực nhìn ta, “Tỷ sẽ không bỏ đi một mình đấy chứ?”

“Đương nhiên là không.” Ninh Hằng vì cứu ta mới rơi vào tình trạng này, ta Tô Cán tuyệt đối không phải là hạng người vong ân phụ nghĩa. Có muốn đi cũng phải đợi Ninh Hằng tỉnh lại xác thực không có chuyện gì thì mới lén lút trốn đi.

Nhạn Nhi thấp giọng nói: “Tỷ tỷ, hay để muội đi. Tỷ hiện giờ đang bị cảm nhiễm phong hàn chưa khỏi hẳn, nếu đi ra ngoài gặp gió, bệnh lại nghiêm trọng thêm...”

Ta ngắt lời “Nhạn Nhi, muội yên tâm. Ta nhiễm phong hàn nhiều lần, hiện giờ đã thành thói quen rồi. Đợi tối ta uống thuốc xong, ngủ một giấc,

sáng hôm sau bệnh khỏi hẳn luôn. Với lại ta cũng muốn xem tình huống bên ngoài hiện giờ thế nào.”

“Nếu như lại gặp hắc y nhân...”

Lòng ta rơi lộp bộp, nhớ lại ngày đâm máu đó, thấy hơi buồn nôn. Chỉ có điều ta thật sự không hiểu, rốt cuộc ta đã đắc tội với ai, mà lại phải sát thủ đến lấy mạng ta. Nhưng ta nhất định phải đi ra ngoài một chuyến, trong kinh thành ta từng kết giao bằng hữu với một người am hiểu y thuật, bây giờ đúng lúc cần nhờ đến.

Ta nói: “Nếu như hắc y nhân đến thật, ta ở lại trong phòng, Ninh Hằng lại đang hôn mê, đến lúc đó mất mạng không chỉ có mình ta. Nhưng nếu muội ở lại đây, còn có thể bảo vệ được Ninh Hằng. Hơn nữa hiện giờ Ninh Hằng mất tích, kinh thành chắc chắn sẽ tăng cường canh gác, mà ta ra ngoài một mình, dân chúng xung quanh rất đông, ngay dưới chân thiên tử, chắc đám bắt cóc giết người cũng không gan to đến thế.”

Nhạn Nhi dường như vẫn không yên tâm lắm, rồi nàng ấy buông tiếng thở dài, từ trong vạt áo lấy ra vài thứ, vừa đưa cho ta vừa nói: “Tỷ tỷ, đây là Nhuyễn cốt tán, uy lực còn lớn hơn Ma tán... Gói màu tím này là Độc tâm phấn, hoà tan vào trong nước là có thể lấy mạng người... Gói màu đỏ này là Giải tâm phấn, nếu tỷ không cẩn thận uống phải Độc tâm phấn, thì dùng cái này để giải độc, cách dùng giống với Độc tâm phấn. Ngoài ra, đây là đoản đao tỷ tỷ nên mang theo phòng thân, phòng ngừa vạn nhất.”

Ta nhận lấy từng thứ, những thứ có thể bảo vệ mạng sống tất nhiên là sẽ không chê nhiều, ta nói với Nhạn Nhi lời cảm ơn. Nhạn Nhi khẽ nói: “Người đã là tỷ tỷ của muội, lại là ân nhân cứu mạng muội, cũng là người trong lòng Ninh đại tướng quân, bất luận thế nào muội đều không muốn tỷ gặp chuyện không may.”

Ta nghĩ thầm Nhạn Nhi đối với Ninh Hằng đúng là tình sâu ý nặng, có thể vì Ninh Hằng làm đến mức này, nếu đổi lại là ta, ta chắc chắn chỉ mong đối phương vừa ra khỏi cửa bị hắc y nhân chém chết, xem ra ta lòng dạ nhỏ nhen rồi. Sau khi nói với Nhạn Nhi: “Ta sẽ nhanh quay lại” thì đội mũ lên, ra khỏi cửa.

Ta định đến tìm bằng hữu ở phía đông thành, từ ngõ nhỏ ở thành nam đến đó ước chừng mất vài khắc. Hôm nay là mừng ba tháng giêng, bầu không khí mừng năm mới trong kinh thành vẫn còn tràn đầy, nhà nào ta đi qua đều treo gậy trúc, treo phiến dẫn hồn (cờ gọi hồn), ta vừa đi chưa được mười bước, thì thấy trên đường nhiều hải đồng trên người mặc những bộ quần áo mới đầy màu sắc vô cùng xinh xắn, chơi đùa rất vui vẻ. Ta nhìn thêm vài lần, rồi vội vàng thu hồi ánh mắt tiến về phía đông thành.

Lúc ta đến hẻm nhỏ ở thành đông, thì đã là giờ Thìn bốn khắc. Trước kia, đây là thời gian Hoàng đế lên triều, mà ta ở trong Phúc cung vẫn đang ngủ say, dù sao những ngày đó đã thuộc dĩ vãng rồi, kế tiếp phải nghênh đón những ngày mới thôi.

Sau khi xác định được gian nhà của bằng hữu đó, thì ta mới gõ cửa. lát sau, một vị phụ nhân từ trong đi ra, đầu cài trâm gai quần áo bằng vải, vẻ mặt tươi cười chân thành. Ta lập tức nói rõ ý định của mình, vị phụ nhân đó nói: “Tô cô nương đến chậm một bước rồi, hai khắc trước phu quân đã đến Nhất Phẩm lâu rồi.”

Ta nói một tiếng cảm tạ, rồi vội vàng đến Nhất Phẩm lâu.

Vào ngày lễ tết, Nhất Phẩm lâu đều mời tiên sinh đến kể những chuyện lý thú trong lầu, những lời đồn năm trước ta nghe thấy, đa số đều từ Nhất Phẩm lâu lưu truyền ra ngoài. Ta vội vàng đi không ngừng đến Nhất Phẩm lâu, đi vào, nhìn khắp bốn phía, bên trong tiếng người ồn ào, cực kỳ náo nhiệt. Cũng may bằng hữu kia dáng người cao lớn, rất dễ tìm, sau khi bước lên lầu hai, nhìn một lần là nhận ra hần ngay.

Ta vội vàng đi tới, vừa định gọi hần, thì dưới lầu lại truyền đến một trận náo động. Ta nhìn xuống, bên ngoài Nhất Phẩm lâu, hai toán quan binh như bức tường chắn dân chúng dạt sang hai bên đường, người dân xung quanh đang nhỏ giọng trò chuyện suy đoán xem là nhân vật lớn nào. Ta cẩn thận quan sát tư thế, lại nhìn người đi đầu, không quen mặt, nhưng nhìn quần áo phục sức thì có thể nhận ra đây là quan nhị phẩm. Ta vốn tưởng là Hoài Nam thân vương quay về đất phong, trong trí nhớ của ta, cũng chỉ có vị đệ đệ này của Thường Trữ mới thích phô trương như thế.

Người đứng bên cạnh ta bỗng dung hô to một tiếng, “A, là bộ hạ cùng An Bình điện hạ.”

Ta chợt đổ mồ hôi lạnh, kéo mũ sụp xuống, ta run run nhìn sang, quả thật là Hoàng đế và An Bình. Hoàng đế ngồi trên ngự liễn (xe vua), ta đứng trên lầu, chỉ nhìn thấy ống tay áo màu vàng sáng của Hoàng đế, xe kéo của An Bình theo sát phía sau Hoàng đế, nàng ta thảnh thơi vẫy tay với dân chúng, mắt phụng mày ngài, tư thái mười phần phong lưu.

Dân chúng trên đường nhao nhao quỳ xuống hành lễ, ta thấy những người bên cạnh cũng e sợ thiên uy mà cùng nhau quỳ xuống, ta cũng quỳ xuống theo. Hoàng đế và An Bình xuất hành cùng nhau, mà tư thế như thế, xem ra An Bình phải quay về Bình quốc.

Trong đầu ta vừa suy nghĩ đến đó, xung quanh lại có người đang xì xào bàn tán.

“Vị An Bình điện hạ này cực kỳ lợi hại, cậu tôi làm quan trong triều, lúc trước tôi nghe cậu nói An Bình điện hạ muốn đến triều đình ta chọn một đảng lang quân đem về, ta bèn cùng mấy vị bằng hữu thân quen cực không ít ngân lượng xem người nào không may bị Vương quân Bình Quốc này chọn mang về nước làm nam hầu. Vốn người có khả năng lớn nhất là Trương Thị Lang ở Công bộ, nhiều lần ta thấy An Bình điện hạ cùng Trương Thị Lang gặp mặt riêng tư ở Lê viên. Không ngờ cuối cùng chúng ta đều thua hết, lang quân mà An Bình điện hạ mang về là Thẩm tướng. Các người nhìn xem, người ngồi bên trong kiệu trắng bên kia kia là Thẩm tướng đây.”

“Haizz, Trương huynh không biết đấy thôi. Thẩm Kinh Ngôn sớm đã bị bãi chức rồi. Mừng một Tết Thẩm tướng mưu phản không thành, có câu thắng làm vua thua làm giặc, Bộ hạ vốn định tru di cử tộc Thẩm Kinh Ngôn, không ngờ An Bình điện hạ lại ra mặt cầu xin, cũng nguyện dùng một thành trì làm sính lễ, Bộ hạ mới miễn cưỡng đồng ý miễn tội cho Thẩm Kinh Ngôn, đem Thẩm Kinh Ngôn hứa gả cho An Bình điện hạ. Thẩm Kinh Ngôn này cũng rất lợi hại, mưu phản không thành, không chỉ không bị trị tội chết, ngược lại lại trở thành lang quân của An Bình điện hạ. Tuy

nói là nam hầu, nhưng sau này An Bình điện hạ đăng cơ thành quân vương một nước, Thảm Khinh Ngôn nếu bỏ thêm chút sức lực, có khi lại lên làm phu quân của Vương quân một nước.”

“Hừ, mọi chuyện đều phụ thuộc vào một nữ nhân, vậy cũng gọi là nam tử hán đại trượng phu nữa chắc?”

“Tập tục ở Bình quốc là như vậy, cũng không có gì đáng trách cứ. Nghe nói Bình Trữ Thân vương cũng tham gia mưu phản, Bệ hạ mềm lòng chỉ cách chức hấn giáng xuống làm thứ dân. Nhưng mà hiện giờ tứ đại gia tộc ở kinh thành, Tô gia sớm đã bị diệt môn, Thảm gia cũng bị lưu đày tới biên cương, vị trí tướng quốc còn đang để trống, Ninh đại tướng quân cũng không biết tung tích. Mà tôi còn nghe nói ngày mừng một Tết trong cung có trận hỏa hoạn lớn, không biết có người nào chết không. Vừa mới sang năm mới mà đã thế, xem ra năm nay mọi việc không thuận lợi rồi.”

“.....”

Đúng lúc này kiệu trắng đó đi đến Nhất Phẩm lâu, rèm kiệu buông xuống che đi, làm ta không nhìn thấy người trong kiệu. Trong lòng ta chẳng biết là cảm giác gì, theo tính tình của Thảm Khinh Ngôn, hành động này của Hoàng đế còn đáng sợ hơn cả chém đầu. Ta tuyệt đối không ngờ mục tiêu của An Bình là Thảm Khinh Ngôn. Ta nhớ lúc trước mọi hành động của An Bình, thoát nhìn là đang để ý Ninh Hằng, thực tế lại giương đông kích tây, tâm cơ của một vị Vương quân ta quả thật không bì được.

Ta nhìn kiệu trắng đi xa dần, mắt bỗng ươn ướt. Nhưng mà ta lập tức chớp mắt để nước mắt không rớt xuống. Thảm Khinh Ngôn có kết cục như vậy, chung quy đều do dã tâm của hấn quá lớn. Tuy ta báo trước cho Hoàng đế biết, nhưng trong tình huống đó ta chỉ có thể tự bảo vệ bản thân. Nói ta ích kỉ cũng được hay nói ta tiểu nhân cũng thế, ta không hối hận những gì mình đã làm.

Thảm Khinh Ngôn, giấc mộng thời niên thiếu của ta, tạm biệt.

Dân chúng trên đường đứng dậy, ta cũng vịn bàn đứng dậy, vị tiên sinh kể chuyện trong lâu vũ bàn một cái rồi bắt đầu liên thoảng, Nhất Phẩm lâu

lại quay lại bầu không khí ồn ào, náo nhiệt.

Mọi người xung quanh tiếp tục cất tiếng tranh luận, ta loáng thoáng nghe thấy bọn họ đề cập đến chuyện Thái hậu, thấy hiếu kì liền hỏi: “Ban nãy mọi người nói trong cung có trận hỏa hoạn lớn, có người nào chết cháy không? Ta có tỷ tỷ làm việc trong cung, chẳng biết tỷ ấy có bị làm sao không.”

Có người trả lời: “Tôi cũng có huynh đệ làm thị vệ trong cung, nghe nói cung điện của Thái Hậu bị cháy nghiêm trọng nhất, nhưng mà Thái hậu cũng không sao. Cô nương yên tâm đi, nghe đâu trận hỏa hoạn này được dập tắt rất nhanh, chắc là không có người chết.”

Trong lòng ta đầy nghi hoặc, chẳng lẽ Hoàng đế phát hiện có gì kì lạ, cho nên mới phong toả tin tức? Ta gật đầu với người trả lời, nói lời đa tạ. Sau đó không để ý gì nữa, tiến lại gần vị bằng hữu nói rõ ý định đến đây.

Vị bằng hữu này họ Tống, tính tình cởi mở, là người từ tây nam đến, lúc trước khi hấn lâm vào bước đường cùng, ta hùng hồn xuất tiền cứu hấn một mạng, cho nên mới có giao tình hôm nay. Hấn nhận lời rất sảng khoái, lập tức quay về hẻm ở phía đông thành cầm rương hòm rồi cùng ta về hẻm nhỏ phía nam thành.

Nhận Nhi thấy ta dẫn người trở về, vẻ mặt cảnh giác, ta nhân lúc Tống đại phu bắt mạch cho Ninh Hằng bèn kéo Nhận Nhi sang một bên, nhỏ giọng nói: “Hấn là bằng hữu ta kết giao lúc trước, không biết thân phận ta. Mà hấn lại có một tật xấu, chỉ nhận giọng nói không nhận mặt, muội có thể yên tâm.”

“Thật sự có người như vậy sao?”

Ta gật đầu nói: “Trên đời này không thiếu chuyện kỳ lạ.”

Vẻ mặt Nhận Nhi hơi thả lỏng.

Lát sau, Tống đại phu nói với ta: “Hấn bị ngoại thương, dưỡng bệnh vài ngày nữa là tốt lên, không nghiêm trọng lắm. Nhưng vừa rồi ta sờ qua

đầu hắc, phát hiện sau đầu hắc sưng lên một khối, hắc hôn mê chưa tỉnh chính là vì nguyên nhân này.”

Nhạn Nhi vội nói: “Vậy phải làm sao bây giờ?”

Tổng đại phu nói: “Điều này rất khó nói, trước tiên làm hết sưng rồi mới nói được. Ta viết một đơn thuốc, hai người cứ theo phương pháp ta nói mà sắc. Hắc uống nửa tháng, thì có thể hết sưng. Chỉ có điều...”

Ta nói: “Chỉ có điều gì? Tổng đại phu cứ nói.”

Tổng đại phu thở dài một tiếng: “Khối u trên đầu hắc nằm ở phía sau, ta sợ sau khi tỉnh lại hắc sẽ không nhớ được những chuyện trước kia.”

Ta và Nhạn Nhi liếc mắt nhìn nhau, sau khi tiễn Tổng đại phu đi, Nhạn Nhi đến được quán mua thuốc, ta ở lại chăm sóc Ninh Hằng. Ta ngồi xuống cạnh giường, nhìn mặt hắc đến xuất thần.

Ta nghĩ thậm chí không nhớ cũng tốt, quên ta rồi thì mọi chuyện đều tốt, Ninh Hằng sẽ không vì ta mà làm trái lại đạo trung thành của hắc. Chỉ có điều cứ như vậy quên đi, trong lòng ta cũng thấy không thoải mái.

Ta thở dài, thôi thì cứ đợi Ninh Hằng tỉnh lại rồi nghĩ tiếp.

Ninh Hằng tỉnh lại, đã là ba ngày sau, lúc đó ta đang dùng phương thức làm người ta xấu hổ đỏ mặt tim đập thành thạch mớm thuốc cho Ninh Hằng, hắc vẫn như thường lệ đưa lưỡi quần lấy đầu lưỡi ta, ta đã quen hành động này của hắc rồi, cho nên cũng không có phản ứng gì khác.

Nhưng mà lần này lại cảm thấy Ninh Hằng hình như nồng nhiệt hơn thường ngày, quần lấy lưỡi trong miệng ta đến nghiêng trời lệch đất, cho đến khi ta thở hổn hển mới thôi. Khi ta đang kinh ngạc, thì phát hiện Ninh Hằng đã mở mắt ra, nhìn chằm chằm vào ta.

Hắc hỏi: “Nàng là ai?”

Chương 43

Ngay vừa nãy mới miệng lưỡi quăn lấy nhay, vậy mà lúc này hắn lại dùng ánh mắt xa lạ để nhìn ta, hỏi ta là ai. Chuyển biến nhanh như vậy làm ta không phản ứng kịp, trong lòng thấy hơi khó chịu.

Dù sao lúc trước đó những lúc chăm sóc Ninh Hằng, ta đã nghĩ hết các phản ứng khi Ninh Hằng tỉnh lại. Cho nên lúc này, ta nhanh đứng thẳng người dậy, nở nụ cười nói: “Người tỉnh lại là tốt rồi, ta đi gọi đại phu tới.”

Ninh Hằng không nhớ nổi ta là ai, như vậy hắn nhất định cũng không nhớ ta sao lại rời khỏi Hoàng cung. Cho nên, đối với ta mà nói, nếu lúc này có thể rời khỏi Ninh Hằng, thì về sau chẳng còn gì phải lo lắng nữa. Chỉ có điều, theo tính tình cố chấp của Nhạn Nhi, nàng ta nhất định sẽ không rời bỏ Ninh Hằng. Ta muốn xuống Nam, phải cần một người có thân thủ tốt đi theo. Nếu không có Ninh Hằng, Nhạn Nhi là lựa chọn tốt nhất của ta.

Chỉ tiếc...

Trong lòng ta buông tiếng thở dài, đẩy cửa phòng ra gọi Nhạn Nhi đến. Nhạn Nhi nhìn thấy Ninh Hằng đã tỉnh lại, trên mặt khó nén được sự vui mừng. Ta nhỏ giọng nói với nàng: “Hắn không còn nhớ ta là ai, có lẽ hiện tại hắn chuyện gì cũng không nhớ. Muội vào xem hắn đi, ta đi tìm Tổng đại phu đến.”

Ta vừa quay người định rời đi, Nhạn Nhi lại kéo ống tay áo ta lại, nàng ấy vui mừng phấn khởi nói: “Tỷ tỷ, nếu đầu gối tướng quân chuyện gì cũng không nhớ, thì chúng ta cùng rời đi sẽ dễ dàng hơn rồi.”

Về mặt ta chưa ý cười gật đầu. Ta vỗ tay Nhạn Nhi, “Ta đi gọi Tổng đại phu đến.”

Dứt lời, ta cầm lấy mũ rồi vội vàng đi ra ngoài. Trên đường đến ngõ hẻm ở đông thành trong lòng ta đầy tâm sự, suy nghĩ của Nhạn Nhi với ta hoàn toàn khác nhau, hiện giờ Ninh Hằng tuy không nhớ nổi ta, nhưng khó nói sau này sẽ không nhớ lại.

Ta không muốn quay về Hoàng cung, cho nên Ninh Hằng cùng Nhạn Nhi ta đều phải bỏ lại.

Sau khi đến ngõ hẻm ở đông thành, ta nói với Tổng đại phu tình trạng của Ninh Hằng, Tổng đại phu trầm ngâm một lát rồi cầm hòm thuốc theo ta về hẻm nhỏ ở nam thành. Trên đường đi, ta giả bộ lơ đãng nói với Tổng đại phu rằng ta muốn đi xa, nhưng mà đi một mình thì hơi nguy hiểm.

Tổng đại phu nói ta biết ở tây thành có không ít người cao lớn khô ngô khoẻ mạnh võ công cũng tốt tụ tập lại, cũng có người tốt, chỉ cần ta đưa ra ít bạc, thì có thể chọn được người cùng đi xa rồi, tránh được bị bọn sơn tặc cướp bóc.

Ta nghe xong, trong lòng mừng thầm.

Tổng đại phu bắt mạch cho Ninh Hằng xong, hỏi Ninh Hằng một số vấn đề, rồi mới nói với ta và Nhạn Nhi: “Thể chất hần không tệ, người bình thường mà bị thương thể này, ít nhất cần hơn nửa tháng mới có thể khỏi hần. Mà hần chỉ vền vẹn có mấy ngày, mà thương thể đã tốt rồi.”

Ta vội vàng hỏi: “Lúc nào hần mới nhớ lại những chuyện trước kia?”

Tổng đại phu nói: “Y thuật ở phương diện này ta không tinh thông lắm, dù sao thương thể này, ít thì vài ngày, nhiều thì vài năm, đều phụ thuộc vào biến số của hần thôi. Hiện giờ thân thể hần vẫn còn hư nhược, ta viết một đơn thuốc để hần điều hoà thân thể.” Viết đơn thuốc xong, hần lại nói: “Ở huyện Nam Hoa ta có một vị cố hữu (bằng hữu từ xưa), họ Ôn tên Hàn, chuyên nghiên cứu thương tổn thể này, Tô cô nương có thể đến đó hỏi xem.”

Ta nhìn Ninh Hằng đang ngồi trên giường, vẻ mặt hần có chút mờ mịt, sắc mặt cũng hơi tái nhợt, nhưng mà từ lúc ta bước vào phòng, ánh mắt của hần chưa từng rời khỏi người ta. Ta vừa nhìn hần, hần lại càng nhìn chăm chăm vào ta.

Ta nhanh chóng thu lại ánh mắt, nói lời cảm tạ với Tổng đại phu.

Sau khi Tổng đại phu rời đi, Nhạn Nhi cũng tới tiệm dược mua thuốc, trong phòng chỉ còn lại hai người ta và Ninh Hằng. Ánh mắt Ninh Hằng vẫn nhìn chăm chú ta, nhìn nhiều đến mức ta cảm thấy không được tự nhiên. Ta hắng giọng, nói: “Người đã mấy ngày không ăn uống rồi, ta xuống phòng bếp lấy cho người ít thức ăn.”

Dứt lời, còn không đợi hấn mở miệng ta đã vội vàng chạy trốn khỏi tầm mắt của Ninh Hằng. Sau khi đóng cửa lại, ta lập tức thở phào một hơi. Ta xoa xoa ngực, nghĩ thầm Ninh Hằng không nhớ lại chuyện trước kia mà ánh mắt lại càng khó nắm bắt. Chuyện này chẳng biết rốt cuộc là chuyện tốt hay chuyện xấu đây.

Cũng may Nhạn Nhi để lại trong phòng bếp một nồi cháo, vẫn đang nóng hôi hôi, có lẽ Nhạn Nhi vừa mới nấu xong. Ta múc ra một chén lớn rồi đem vào phòng Ninh Hằng.

Ninh Hằng vẫn đang ngồi trên giường, ánh mắt nhìn vào hư không, chẳng biết hấn đang suy nghĩ gì. Vừa thấy ta vào, ánh mắt lại lập tức chiếu vào người ta. Ta cười khan một tiếng, đặt chén cháo nóng hôi hôi lên bàn gỗ, nói với hấn: “Người ăn đi, nếu không đủ ta sẽ đi lấy thêm, ở phòng bếp vẫn còn nữa.”

Ninh Hằng bước xuống giường, hấn đi rất chậm, cứ bước được vài bước lại nâng mắt nhìn ta, dường như là sợ ta biến mất vào không khí vậy. Ta lại cười gượng một tiếng, nói: “Người mau ăn đi, không nguội mất.”

Cuối cùng Ninh Hằng cũng ngồi xuống, hấn cầm lấy thìa sau khi ăn một ngụm cháo, mà hấn nhú lại, hấn lại ăn thìa thứ hai, mà nhú lại càng lúc càng chặt. Cho đến thìa thứ ba, hấn buông thìa xuống, ánh mắt mờ mịt nhìn ta, nói: “Quán Quán, hương vị cháo này không đúng.”

Ta thấy hấn gọi ta Quán Quán, trong lòng lập tức kinh hoảng, hỏi vội: “Người nhớ lại rồi?”

Ninh Hằng lắc đầu, ” Nhạn Nhi nói cho ta biết.”

Ta nhẹ nhàng thở phào, nhưng ngay sau đó ta lại thấy lo lắng. Nhận Nhi không biết giữ miệng, chuyện gì cũng nói với Ninh Hằng, vạn nhất Ninh Hằng hỏi thêm vài câu, Nhận Nhi chắc chắn sẽ nói rõ ràng hơn bất cứ người nào.

Lòng ta không yên, nhìn Ninh Hằng, cuối cùng nhìn không được hỏi: “Nhận Nhi còn nói gì với người nữa không?”

Ninh Hằng nói: “Chúng ta bị người khác đuổi giết, qua mấy ngày nữa sẽ phải rời khỏi đây. Nhận Nhi nói nàng họ Tô tên Cán, tên hồi nhỏ là Quán Quán. Bình thường ta đều gọi nàng là Quán Quán.” Dừng lại một lúc, hai má hần lại sáng rực lên, “Nàng ấy còn nói Quán Quán là người trong lòng ta, là nương tử chưa xuất giá của ta.”

Nhận Nhi này đúng là nói loạn hết rồi, có lẽ phải đưa nàng ta tới Nhất Phẩm lâu để nàng ta phân tài cao thấp với tiên sinh kể chuyện mất. Ta giải thích: “Câu sau là giả đấy, ta không phải là người trong lòng người, cũng không phải nương tử chưa xuất giá của người, đều là Nhận Nhi tự suy đoán lung tung.”

Ninh Hằng nhú mày, “Nhưng mà lúc ta tỉnh lại nàng đang hôn ta.”

Mặt ta nháy mắt đã đỏ bừng lên, ta vội vàng nói: “Lúc đó người đang hôn mê không uống thuốc được, ta đành phải giúp người uống thuốc.”

Ninh Hằng trầm mặc, ta cũng chẳng biết nói gì cho phải, chỉ cảm thấy hai má nóng bừng bừng. Không dùng phương pháp này thì Ninh Hằng không uống thuốc được là thật, nhưng ta mượn lý do này để khinh bạc Ninh Hằng cũng là thật.

Giây lát sau, Ninh Hằng lại nói: “Lúc ta hôn mê, đều là nàng giúp ta ăn cháo sao?”

Ta khụ khụ vài tiếng, “Đúng.”

Ánh mắt Ninh Hằng như vô tình mà có ý đảo qua môi ta, “Trách không được hương vị cháo thay đổi, hoá ra là như thế.”

Lời này của hắn lại làm mặt ta đỏ thêm vài lần, ta nhìn Ninh Hằng, sắc mặt hắn bình thường tiếp tục ăn cháo. Ta nghĩ thầm thế đạo đúng là thay đổi rồi, lúc trước toàn là Ninh Hằng mặt đỏ, hôm nay hắn chỉ nói mấy câu đơn giản mà mặt ta đã đỏ bừng.

Đầu gối không đỏ mặt, cảnh tượng như này làm ta thấy khó thích ứng được.

Ninh Hằng ăn cháo xong, hắn đột nhiên hỏi ta một câu: “Quán Quán, nàng thật sự không phải là nương tử chưa xuất giá của ta?”

Đầu tiên ta sửng sốt, rồi sau đó gạt đầu khẳng định.

Ninh Hằng hình như đang suy nghĩ gì đó nhìn ta, bỗng dưng, hắn nghiêm túc nói: “Quán Quán không chịu thừa nhận, nhất định là ta đã làm sai chuyện gì đó làm nàng tức giận. Sau này ta sẽ không bao giờ làm nàng tức giận nữa, Quán Quán nàng đừng giận ta nữa.”

Ninh Hằng nói như vậy, làm ta chẳng biết phản ứng ra sao.

Hắn chẳng biết từ lúc nào đã chạm vào tay ta trên bàn gỗ, năm ngón tay nắm thật chặt, hắn nhìn chằm chằm ta, lại nói: “Quán Quán, đừng tức giận nữa.”

Ta dở khóc dở cười, “Ngươi nhìn chỗ nào thấy ta tức giận?”

“Nàng không chịu thừa nhận là nương tử chưa xuất giá của ta.”

Ta thở dài: “Ta thật sự không phải là nương tử chưa xuất giá của ngươi.”

Ninh Hằng cố chấp nói: “Nàng là nương tử chưa xuất giá của ta.”

Ta nhú mày, “Ta nói ta không phải.”

Ninh Hằng nắm tay ta thật chặt, “Quán Quán đừng giận nữa.”

“Ta không giận.”

Hắn lại nói: “Nàng không chịu thừa nhận...”

Ta ngắt lời hắn, “Đừng nói nữa.” Cứ nói đi nói lại như vậy không biết phải nói đến năm nào tháng nào nữa mất, ta không biết Ninh Hằng cứ cố chấp như vậy là vì sao, nhưng ta không muốn tiếp tục dây dưa với Ninh Hằng nữa.

Hiện giờ cứ dây dưa càng sâu, chờ đến lúc hắn nhớ lại chuyện trước kia sẽ càng thấy đau. Đau dài không bằng đau ngắn, ta vẫn nên sớm rời khỏi Ninh Hằng cùng Nhạn Nhi thì tốt hơn. Nghĩ xong, ta cũng không muốn nói nhiều với Ninh Hằng nữa, chuyển sang ngồi ở ghế xa hơn.

Ninh Hằng thấy ta không nói gì, hắn cũng bắt đầu trầm mặc, nhưng mà ánh mắt vẫn thỉnh thoảng liếc nhìn ta. Ta càng nghĩ, lại càng thấy kỳ quái, theo lý mà nói, Ninh Hằng không nhớ ta, nên hiện giờ đối với hắn, ta hẳn là người vừa mới gặp mặt lần đầu tiên. Vì sao hắn chỉ vì một câu nói của Nhạn Nhi mà đã nhận định ta là nương tử chưa xuất giá của hắn, mà lại còn là bộ dáng ta không phải là chuyện không thể? Chẳng lẽ hắn yêu ta nhiều đến mức dù không nhớ được những chuyện trước kia nhưng trong đầu vẫn giữ lại chút tình cảm?

Nhạn Nhi thật lâu sau vẫn chưa trở về, cuối cùng ta nhịn không được, thử hỏi: “Thật sự chuyện gì ngươi cũng không nhớ?”

Ninh Hằng gật đầu.

Ta nói: “Vậy vì sao ngươi lại nhận định ta là nương tử chưa xuất giá của ngươi? Chuyện gì ngươi cũng không nhớ, hiện giờ đối với ngươi ta chỉ là một cô nương xa lạ, ngươi cũng không hề có tình ý với ta...”

Ninh Hằng vội nói: “Không phải.”

“Hả? Sao lại nói thế?”

Ninh Hằng hai tai đã đỏ hồng, “Ta vừa tỉnh lại đã thấy nàng đang hôn ta, mà cảm giác này rất quen thuộc, ta nghĩ ta đối với nàng là có tình ý.”

Ta nói: “Nhưng mà ngươi không nhớ ta. Nếu ngươi mở mắt thấy Nhạn Nhi đang thân mật với ngươi, vậy chẳng phải ngươi cũng có tình ý với Nhạn Nhi sao?”

“Không giống nhau.”

“Sao lại không giống nhau?”

Ninh Hằng nghĩ ngợi, rồi mới nghiêm túc nói: “Ta chỉ muốn thân mật với nàng, không muốn thân mật với Nhạn Nhi.”

Đầu gối này mất trí nhớ rồi nói lời tình tứ lại càng trôi chảy hơn trước kia, nghe xong mà tim ta đập loạn, suýt nữa đã định nhào tới ôm lấy hắn. Nhưng ta nhớ lại Ninh Hằng đã từng nói muốn dẫn ta hồi cung giao ta cho Hoàng đế, trong lòng lập tức nguội lạnh như cơn gió tháng chạp.

Đúng lúc này Nhạn Nhi trở về, lúc này ta đứng dậy... chạy trốn chết.

Ta biết ta không thể tiếp tục nữa, bằng không ta cùng Ninh Hằng đều rơi vào kết cục đã được báo trước đó. Cho nên, sáng hôm sau ta dậy thật sớm đi ra ngoài nhân lúc Nhạn Nhi và Ninh Hằng còn chưa dậy.

Hiện giờ tình hình của ta rất kỳ lạ. Trong cung vẫn chưa có tin tức Thái hậu băng hà, nhất thời ta không nghĩ ra ý đồ của Hoàng đế, mà đến giờ vẫn chưa biết là ai phái sát thủ tới giết ta. Mà Ninh Hằng hiện giờ lại như thế...

Ta đúng là vẫn sớm rời khỏi Kinh thành thì tốt hơn.

Nghe theo lời Tổng đại phu đến phía tây thành, rất thuận lợi chọn được một tráng sĩ dáng người vạm vỡ thoát nhìn có sức có võ bảo vệ ta xuôi nam, ta hỏi tên vị tráng sĩ rồi đưa tiền đặt cọc, dặn hắn đêm mai giờ Thìn sáu khắc chuẩn bị xe ngựa đợi ta dưới cây liễu ở đông thành.

Lúc ta quay về hẻm nhỏ nam thành, nhân tiện mua cho đầu gối và Nhạn Nhi hai chén đậu hũ cùng mấy chiếc màn thầu (bánh bao). Lúc Ninh Hằng ăn bánh bao, trước mặt hấn ta khiển trách Nhạn Nhi một lượt, bảo nàng không được nói lung tung, Nhạn Nhi vẫn cúi đầu không nói lời nào.

Sau đó ta nghĩ có lẽ đây là lần cuối cùng ở chung với Ninh Hằng và Nhạn Nhi, nên vẽ mặt cũng dịu dàng lại.

Lúc này, Ninh Hằng đột nhiên nói: “Quán Quán, sáng nay nàng đi đâu thế?”

Tim ta đập mạnh, nhưng vẽ mặt vẫn như trước: “Đi tìm Tổng đại phu.”

Ninh Hằng nói: “Lần sau ta đi cùng nàng.”

“Người không được ra ngoài, tất cả mọi người bên ngoài đều đang tìm người.” Ta liếc mắt nhìn Nhạn Nhi, hỏi: “Muội có nói cho hấn biết nguyên nhân chưa?” Ta thấy Nhạn Nhi lắc đầu, nghĩ thầm dù sao ta cũng sắp rời đi, nói cho Ninh Hằng biết cũng không sao, nói: “Trước kia người là...”

Nhạn Nhi đột nhiên nói: “Trước kia người là phu quân được đính hôn với tỷ tỷ.”

Ta suýt nữa đã phun sạch nước trong miệng, ta trừng mắt nhìn Nhạn Nhi. Nhạn Nhi bắt đầu ấp úng, bộ dáng như thể ta ép buộc nàng ấy không được nói ra sự thật. Ta thật bất đắc dĩ, quét mắt nhìn Ninh Hằng, hấn lại nghiêm túc nhìn ta nói: “Chuyện trước kia như thế nào ta đều không muốn biết.”

Ta giật mình.

Nhạn Nhi cười rạng rỡ, “Ninh đại ca nói rất đúng, trước kia xảy ra chuyện gì đều không quan trọng, chuyện sau này mới là quan trọng.”

Chương 44

Sắc trời dần tối, Nhạn Nhi cùng Ninh Hằng đều trở về phòng chuẩn bị đi ngủ. Về mặt ta cũng bình tĩnh thả nhiên quay về phòng. Ta đã sớm chuẩn bị xong xuôi hết mọi thứ, chỉ chờ Ninh Hằng cùng Nhạn Nhi đi ngủ rồi lặng lẽ rời đi.

Ta tắt nến trên bàn, lặng lẽ chờ đợi tính toán thời cơ. Đến giờ Thìn một khắc, lỡ tai ta áp lên cửa cẩn thận nghe ngóng xung quanh, xác định một tiếng động cũng không có, rồi nhanh buộc bao quần áo lên người, dè dặt cẩn thận mở cửa, chân đi rón rén tay nhẹ nhàng chậm rãi mở cửa lớn.

Sau khi thuận lợi ra khỏi hẻm nhỏ nam thành, toàn thân mới được thả lỏng. Ta ngoái đầu nhìn lại gian nhà thấp thoáng trong bóng đêm, gió lạnh thổi đến, tiếng gió rít gào, thật là thê lương (thê lương, lạnh lẽo). Ta nhớ tới Ninh Hằng, nếu hôm sau tỉnh lại Ninh Hằng phát hiện không thấy ta, hẳn chẳng biết sẽ làm gì. Chắc là sẽ suốt ruột đến không biết trời đất, hoặc cũng có thể tức giận đến xanh mặt.

Nếu như Ninh Hằng có thể cả đời không nhớ lại những chuyện trước kia, ta nhất định sẽ nguyện ý đi cùng hắn. Chỉ tiếc, Ninh Hằng hiện giờ không nhớ, nhưng sau này có thể sẽ nhớ lại, ta không thể mạo hiểm như vậy.

Ta khoác áo choàng lên người, rẽ vào một con đường nhỏ vắng vẻ vội vàng đi đến đông thành. Cửa thành giờ Tý sẽ đóng, ta chỉ mong ra khỏi thành trước giờ Tý rồi đi suốt đêm, Ninh Hằng cùng Nhạn Nhi chắc chắn sẽ không đuổi kịp.

Mắt thấy càng ngày càng đến gần đông thành, bên dưới cây liễu, ta đã nhìn thấy tráng sĩ hôm qua thuê đứng bên cạnh cỗ xe ngựa giản dị, nội tâm tràn đầy sự vui mừng, vội vàng bước nhanh hơn. Ngay lúc ta định mở miệng gọi vị tráng sĩ kia, thì đột nhiên một trận gió thổi qua, có người giữ lấy cổ tay ta từ phía sau.

Ta kinh hoàng, cảm thấy lực nắm trên cổ tay tăng thêm vài phần, ngay sau đó một giọng nói quen thuộc vang lên —— “Quán Quán, nàng định đi

đâu?”

Ta chợt dạ, vừa định tùy tiện tìm lý do gì đó lừa Ninh Hằng, thì vị tráng sĩ kia lại chấp tay nói với ta: “Tô cô nương, chúng ta mau khởi hành thôi, còn hai khắc nữa là cửa thành đóng cửa rồi.”

Ta nói còn chưa nói gì, Ninh Hằng đã cất lời giọng nói lạnh lùng: “Người là ai? Người muốn dẫn nương tử của ta đi đâu?”

“Ta...” Vị tráng sĩ kia vừa mở miệng nói, thì ngay sau đó đã bị Ninh Hằng đánh một quyền ngã lăn xuống đất. Ta trợn mắt há hốc mồm, Ninh Hằng nắm chặt tay ta, nói: “Quán Quán, không được đi cùng hần.”

Ta nhìn nam nhân dáng người vạm vỡ nằm trên mặt đất, lại nhìn về mặt người vô tội của Ninh Hằng, ta cảm giác sâu sắc nước đi này của mình sai rồi. Một quyền của Ninh Hằng đã làm tráng sĩ này nằm bất tỉnh trên đất, như vậy sát thủ vừa xuất hiện, động đao một lúc là hai người đã mất mạng luôn rồi.

Ta buông tiếng thở dài, nói: “Ta không đi cùng hần, chúng ta trở về đi.”

Ninh Hằng “Ừ” một tiếng.

Trên đường trở về, Ninh Hằng vẫn nắm chặt tay ta, ta hơi cử động muốn rút tay ra, Ninh Hằng lại dừng bước nhìn ta, ánh mắt cố chấp, ta không lay chuyển được hần, đành phải để hần tùy ý nắm.

Ta và Ninh Hằng vừa quẹo vào hẻm nhỏ nam thành, đã nhìn thấy Nhạn Nhi cầm đèn lồng đứng chờ ở cửa, lúc nhìn thấy ta thì vẻ mặt vui mừng, ánh mắt đảo qua bao quần áo trên lưng ta thì mày nhíu lại, nàng khẽ nói: “Tỷ tỷ, mấy ngày trước không phải tỷ đã nói với ta sẽ không đi một mình sao?”

Ninh Hằng nắm tay ta thật chặt, ta chợt dạ nói: “Ta thấy tối nay ánh trăng rất đẹp, nên muốn ra ngoài đi dạo một lát.”

Ánh mắt Nhạn Nhi sâu lắng, nàng cười nói: “Quay về là tốt rồi.”

Ta bị Ninh Hằng cùng Nhạn Nhi thay nhau nhìn mà toàn thân không được tự nhiên quay về phòng, tối nay ta đúng là không may mắn chút nào, chạy trốn đã không thành công lại còn bị người ta vừa vặn bắt về. Dù sao ngấm lại, người tập võ khả năng nghe tốt hơn người thường rất nhiều, mặc dù ta tự nhận là đi ra ngoài không chút tiếng động, mà có lẽ vào tai bọn họ thì là gõ trống khua chiêng nói: ta định chạy trốn suốt đêm, các người coi như không nghe thấy đi ha...

Ta ngẩng đầu nhìn trời cảm thán, đúng là tài nghệ không bằng người ta.

Sau đêm đó, ánh mắt Ninh Hằng cùng Nhạn Nhi nhìn ta lại càng kỳ dị, thường ngày chỉ có Ninh Hằng nhìn chăm chăm ta, hiện giờ Nhạn Nhi cũng không chịu lạc hậu, nếu không bận làm gì thì mắt sẽ không rời khỏi người ta. Đến ngay cả đi nhà vệ sinh, ta cùng lăm chỉ mới ngồi xổm xuống, giọng nói của Nhạn Nhi đã nhẹ nhàng vọng tới —— “Tỷ tỷ, người đang ở đâu?”

Ta u oán trả lời: “Đây...”

Một lát sau, giọng nói Ninh Hằng cũng nhẹ nhàng bay lại, “Quán Quán...”

Không đợi hẳn nói xong, ta lại càng u oán nói: “Ta đây... Ta đây...”

Ta biết mình sai trước, cho nên không thể hùng hùng hổ hổ bảo bọn họ không được nhìn chăm chăm ta nữa. Mấy ngày sau, ta cuối cùng cũng không chịu nổi nữa, nói với bọn họ: “Tối nay chúng ta cùng rời khỏi chỗ này.”

Nhạn Nhi trong mắt đầy ý cười đáp lời “Được” .

Ninh Hằng nói: “Quán Quán đi đến đâu ta sẽ đi chỗ đó.”

Ta cười gượng một tiếng.

Sau đó, ba người bắt đầu thu dọn đồ đạc, chuẩn bị nửa đêm sẽ rời đi. Ngắn ngủi mấy ngày, ta đã nghĩ thông suốt rồi. Nếu đã không bỏ rơi được Ninh Hằng cùng Nhạn Nhi, vậy thì cứ thuận theo tự nhiên đi. Đến một ngày Ninh Hằng thật sự nhớ lại chuyện trước kia, thì... đến lúc đó rồi tính.

Mọi kế hoạch nghĩ ra đều không thành công, thật sự không phải là một nếp quen tốt.

Thu dọn xong xuôi, ta cùng Nhạn Nhi và Ninh Hằng thảo luận một lúc, nhất trí cho rằng cần phải cải trang. Theo đề nghị của Nhạn Nhi, ta cùng Ninh Hằng cải trang thành đôi vợ chồng ra khỏi thành thăm người thân, Nhạn Nhi tất nhiên là biểu muội (em họ) bà con xa của ta.

Nhạn Nhi đã lăn lộn trong giang hồ nhiều, nên thuật cải trang cũng tinh thông. Chỉ qua thời gian một nén nhang, trên mặt Ninh Hằng đã có thêm một vết sẹo thô bạo như con rết, như vậy, chắc sẽ không ai nghĩ Ninh Hằng hiện giờ lại là Ninh đại tướng quân trên triều đình.

Ta tháo hết trâm cài cùng trang sức trên người, trùm lên đầu một mảnh khăn màu xanh đậm, thuận tiện cúi người xoa tay vào bụi đất cạnh bếp rồi xoa lên mặt, lại được Nhạn Nhi tài hoa đặt bút, điểm thêm vài nốt rỗ trên mặt. Ta cầm gương nhìn vào, suýt nữa thì hoảng sợ hét lên một tiếng.

Ta vội vàng buông gương đồng xuống, Ninh Hằng nhìn ta, nói: “Quán Quán thể này cũng rất đẹp.”

Nhạn Nhi cười nói: “Trong mắt Ninh đại ca, tỷ tỷ dù có là con rùa đen, người cũng cảm thấy đẹp.”

Ta cẩn thận đánh giá vẻ mặt Nhạn Nhi, ý cười trong mắt, không giống như đang giả vờ. Xem ra tình cảm Nhạn Nhi đối với Ninh Hằng đúng là sâu đậm, sâu đậm đến mức có được khí chất như thế. Ta thật sự thấy mặc cảm, nếu ta thích ai, vậy thì trong mắt hẳn chỉ được có một mình ta.

Màn đêm buông xuống, Nhạn Nhi kéo tới một chiếc xe ngựa, trong ba người chỉ có Ninh Hằng biết lái xe, cho nên đành phải mạo hiểm cho hẳn ngồi bên ngoài, ta và Nhạn Nhi ở trong xe. May mắn lúc ra khỏi cửa thành

không có vấn đề gì, quan binh trấn giữ cửa thành chỉ tùy ý tra hỏi vài câu rồi cho đi.

Cho đến khi xe ngựa ra đến khu vực ngoại thành, ta vẫn cảm thấy thật khó tin, không ngờ lại thuận lợi đến vậy. Ta kéo rèm nhìn kinh thành trong bóng đêm, những lầu các cao nhất trong nội cung ánh lên những vầng sáng mờ mờ, lúc trước còn ở trong cung khi nhìn lên cảm thấy vầng sáng như một chiếc bàn tròn, lúc này nhìn từ xa lại thấy như một ngôi sao đang tỏa ánh sáng yếu ớt. Niềm vui sướng khó có thể kiềm chế được, ta mừng rỡ nói với Nhạn Nhi: “Chúng ta thoát rồi. Chúng ta thoát rồi.”

Nhạn Nhi mỉm cười nói: “Đúng vậy, chúng ta thoát rồi. Sau này tỷ tỷ không bao giờ phải làm Thái hậu nữa.”

Ta gật đầu, “Đúng, sau này ta không bao giờ phải làm Thái hậu nữa.”

Lúc này, Ninh Hằng dừng xe ngựa, hỏi ta định đi đâu. Ta nhìn bầu trời rộng lớn, trời đất bao la làm ta có cảm giác phóng khoáng tự do, ta nói: “Chúng ta xuôi xuống phía nam, cách Kinh thành càng xa càng tốt.”

Nhạn Nhi nói: “Vùng Giang Nam phong cảnh rất đẹp, hơn nữa đang là mùa xuân, càng lắm dương liễu, đẹp không sao tả xiết.”

Ta nhớ lại lúc trước Nhạn Nhi từng nói nàng là nhân sĩ vùng Giang Nam, lần này gợi ý, có lẽ là nhớ nhà. Vừa hay ta cũng có ý muốn đến vùng Giang Nam, thuận theo ý Nhạn Nhi, nói: “Vậy thì chúng ta đến Giang Nam.”

...

Rong ruổi một ngày một đêm, ba người chúng ta đã đến một trấn nhỏ tên Thuý Vi. Ta ngồi lâu trên xe ngựa, trên đường đi xóc lên xóc xuống, làm toàn thân thấy uể oải đau nhức. Xe ngựa dừng lại trước cửa khách điếm, ta vội vàng nhảy xuống xe ngựa.

Nhưng ta cũng quá vô dụng, từ trước đến giờ bước xuống xe ngựa đều có bậc để bước xuống cũng có người đỡ bên cạnh, lần này tự mình nhảy

xuống, chân vừa chạm đất đã trượt sang một bên. Con đau từ lòng bàn chân truyền đến, sắc mặt ta lập tức trắng bệch.

Nhận Nhi hỏi ta sao vậy, ta ngượng ngùng không muốn nói mình bị trật chân, nên nhin đau nói: “Không sao.”

Ninh Hằng lại rất tinh mắt, nhìn thoáng qua đã biết ta không ổn, hần hỏi: “Quán Quán bị trật chân rồi?”

Ninh Hằng đã nói vậy, ta đành quẫn bách gật đầu. Ninh Hằng lập tức đưa tay đỡ lấy ta, Nhận Nhi cũng phối hợp rất nhanh, “Muội đến tiệm dược bên cạnh xem có bán rượu thuốc không.”

Ninh Hằng nói với chương quầy khách điểm đặt ba gian phòng, tiểu nhị dẫn chúng ta lên lầu. Ta bị trật chân trái, mặc dù có Ninh Hằng đỡ đi nhưng cũng khó nhọc lết từng bước, đi thật chậm.

“Quán Quán, đau lắm sao?”

Ta thấy Ninh Hằng vẻ mặt như hận không thể đau thay ta, trong lòng thấy ấm áp, khẽ nói: “Không đau lắm.”

“Quán Quán, ta cũng nâng lên.”

“... Không cần đâu, ta có thể tự đi được.”

Tiểu nhị đi đằng trước đột nhiên quay đầu lại cười với chúng ta nói: “Hai vị đúng là rất ân ái.”

Ta vốn định giải thích, nhưng thấy Ninh Hằng vẻ mặt vui tươi hơn hờ, ta lại không nói nên lời, đành phải giả bộ như không nghe thấy. Ninh Hằng hiện nay tuy không nhớ được những chuyện trước kia, nhưng tình ý của hần đối với ta vẫn nguyên vẹn như trước. Nói thật, nếu bỏ qua Hoàng đế thì Ninh Hằng đã làm ta động tâm, nhưng ta không thể giẫm lên vết xe đổ nữa. Nếu ta lại thích Ninh Hằng một lần nữa, đến lúc hần nhớ lại chuyện trước kia, thì chẳng biết ta sẽ thương tâm đến mức nào.

Ta tự nói với chính mình: Tô Cán, người không thể động tình với Ninh Hằng. Chỉ một chữ tình, mà tổn thương rất sâu. Chỉ cần sa vào chữ tình, thì sẽ lo được lo mất, đau đớn cả tâm hồn.

Ninh Hằng đỡ ta ngồi xuống giường, sau đó rót một chén trà đưa cho ta, ta uống một ngụm rồi không muốn uống nữa, trà của khách điếm này đúng là rất chất, làm ta không nuốt nổi. Ta buông chén trà, gọi Ninh Hằng lại.

Ta đắn đo một lúc, rồi nói: “Ninh Hằng, ta thực sự không phải nương tử chưa xuất giá của người, người không cần phải tốt với ta như vậy.”

Ánh mắt Ninh Hằng thoáng ảm đạm đi, qua một lúc lâu, hần hỏi: “Quán Quán, trước kia ta đã làm chuyện gì để nàng phải thương tâm sao?”

Ta giật mình ngẩn người, nói: “Không có.”

Ninh Hằng nói: “Nếu không có, vì sao nàng không muốn thừa nhận nàng là nương tử chưa xuất giá của ta?”

Ta thật sự bất đắc dĩ, vấn đề nói tới nói lui cuối cùng vòng một vòng trở về chỗ cũ. Ta thật hiểu vì sao Ninh Hằng chỉ nghe lời một phía từ Nhạn Nhi rồi nhận định ta là nương tử chưa xuất giá của hắn. Ta đành phải nói thẳng ra, “Ninh Hằng, ta nói lại lần cuối cùng, ta không phải nương tử chưa xuất giá của người. Người không được nói ta là nương tử chưa xuất giá của người nữa, nếu người còn nói, ta sẽ tức giận thật sự.”

Ninh Hằng trầm mặc không nói lời nào.

Nhạn Nhi cầm rượu thuốc trở về, lúc này Nhạn Nhi lại thể hiện khí chất của mình lần nữa, nàng đưa rượu thuốc cho Ninh Hằng, nói khẽ: “Ninh đại ca, người bôi rượu thuốc cho tử tử đi.”

Ta nói: “Không cần, ta tự mình làm được rồi.”

Nhạn Nhi nói: “Không được, tử sao biết được cần bôi bao nhiêu? Vẫn nên để Ninh đại ca làm thì hơn. Ninh đại ca, người bôi rượu thuốc cho tử tử,”

muội ra ngoài chuẩn bị đồ ăn.”

Ninh Hằng không nói lời nào ngồi xồm xuống, ta vừa định co chân lại, Ninh Hằng đã cầm lấy chân ta, ta vội vàng nói: “Nam nữ thụ thụ bất thân.”

Ninh Hằng không thêm đề ý, trực tiếp tháo giày ra, đổ rượu thuốc rồi bắt đầu xoa bóp, ta đau đến thở không ra hơi. Ninh Hằng dừng lại, ngẩng đầu nói với ta: “Nhịn đau một chút, thế này mới nhanh khỏi.”

Ta nhìn chân mình bị Ninh Hằng nắm trong lòng bàn tay, hấn xoa nắn nhẹ nhẹ chậm rãi mà có lực, mặt ta thoáng hồng lên, nhất thời quên luôn cả đau đớn. Cứ như thế cho đến khi Ninh Hằng lại ngẩng đầu lên, hỏi: “Quán Quán, đỡ hơn chút nào không?” Ta mới giật mình phát hiện ta lại thần nhiên tiếp nhận Ninh Hằng đối xử tốt với mình, ta co chân lại, nghiêng đầu sang một bên nhìn sàn nhà: “Đỡ nhiều rồi.”

Ninh Hằng “Ừ” một tiếng, hấn đứng lên, lại nói: “Buổi tối trước khi đi ngủ, ta sẽ bôi lại một lượt nữa cho nàng. Qua mấy ngày sẽ không còn đau nữa.” Dứt lời, Ninh Hằng không cho ta cơ hội để cự tuyệt, xoay người đi ra ngoài.

Buổi tối Ninh Hằng quả thật lại cầm rượu thuốc đến xoa bóp chân, thái độ khá cứng rắn, làm ta không sao hiểu nổi. Bỏ qua chuyện Hoàng đế kia, thì Ninh Hằng từ trước đến giờ đều ngàn theo trăm thuận (lúc nào cũng thuận theo), nhưng hiện giờ Hoàng đế hấn đã quên, hấn cũng có tình ý với ta, nhưng tại sao lại khác trước như vậy. Chẳng lẽ đây mới chính là tính tình của Ninh Hằng?

Ta cúi đầu quan sát Ninh Hằng thật lâu, vẻ mặt hấn lúc này cực kỳ chăm chú, bàn chân ta để hấn xoa bóp mà dần dần nóng lên, ánh nến trên bàn nhẹ nhàng lay động.

“Quán Quán, buổi tối nằm ngủ cẩn thận một chút, đừng đá phải chân trái.”

Ta cúi đầu đáp lời “Ừm”.

Sau khi Ninh Hằng rời khỏi, ta nằm trên giường trần trọc, bất luận làm thế nào cũng không ngủ được, mở mắt nhắm mắt đều hiện lên hình ảnh Ninh Hằng bôi rượu thuốc cho ta. Xung quanh tối đen, ta chỉ nghe thấy tiếng tim mình đập thình thịch rất mạnh.

Cuối cùng cũng chẳng biết làm sao ta ngủ được, nhưng đến lúc mơ mơ màng màng mở mắt ra, lại thoáng nhìn thấy có bóng đen bước tới gần, làm ta lập tức tỉnh ngủ. Theo bản năng hét lên một tiếng.

Tiếng hét còn chưa dứt, cửa phòng đã bị đẩy mạnh ra, Ninh Hằng vọt vào phòng, đi chân trần áo mỏng manh, bồi rồi chạy vội đến cạnh ta, “Quán Quán, làm sao vậy? Mơ thấy ác mộng sao?”

Có Ninh Hằng bên cạnh, ta mới an tâm lại, lắc đầu, nói: “Mới vừa rồi hình như ta nhìn thấy bên giường có một bóng đen.”

Ninh Hằng thấp nển lên, ánh nến chiếu sáng cả căn phòng, không có một bóng đen nào. Ta lau mồ hôi lạnh trên trán, nói: “Có lẽ là ta hoa mắt rồi.”

Lúc này Nhạn Nhi cũng vội vàng chạy vào, hỏi phát sinh chuyện gì vậy. Ta kể lại lần nữa với Nhạn Nhi, Ninh Hằng đứng bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài một lúc, bỗng dưng nói: “Không phải hoa mắt, vừa rồi thật sự có người đã vào đây.”

Chương 45

Ninh Hằng quay lại cạnh giường, trong tay hắn đang cầm thứ gì đó, ta nhìn kỹ lại, là một thanh phi đao, dài ước chừng một tấc, ở tận cùng chuôi đao còn khắc hình lá liễu. Ninh Hằng nói: “Ta vừa mới phát hiện ở chỗ cửa sổ, nếu ta đoán không lầm, thì cái này bị rơi ra từ bóng đen Quán Quán nhìn thấy. Bóng đen kia có lẽ nghe thấy tiếng kêu của Quán Quán nên nhảy từ cửa sổ bỏ trốn, chắc là quá vội vã, nên phi đao này bị rơi xuống.”

Ta cầm lấy phi đao, chạm vào hình lá liễu khắc ở chuôi đao, nói: “Phi đao này được làm thật tinh xảo, ta hiếm khi đến trọ ở khách điếm, không ngờ vừa vào đã gặp đao tặc, cũng may đồ gì quý giá ta đều để bên người.”

Lúc này mặt Nhạn Nhi biến sắc, vội vàng cầm lấy phi đao trong tay ta, nàng xem trái xem phải, sắc mặt càng lúc càng trắng bệch, nàng run run nói: “Thanh phi đao này tên là Liễu Diệp đao, lai lịch không nhỏ, là của Xuân Phong lâu.”

“Xuân Phong lâu, tên này đặt cũng có mấy phần phong nhã, chẳng lẽ người ở đó chuyên ra ngoài làm hái hoa tặc sao?”

Nhạn Nhi lắc đầu, nàng nói: “Xuân Phong lâu chuyên làm... sát thủ.”

Ta sững sờ.

Vẻ mặt Nhạn Nhi đã bình tĩnh lại, nàng chậm rãi nói: “Xuân Phong lâu người trong giang hồ ai ai cũng biết, có thể nói là sát thủ đệ nhất lâu. Ký hiệu để nhận biết Xuân Phong lâu là Liễu Diệp đao, sở dĩ gọi Xuân Phong lâu, chính là vì bọn họ giết người đạt đến cảnh giới như một cơn xuân phong (tầm gió xuân). Chỉ cần đưa đủ bạc, bọn họ sẽ giết người. Cho đến nay, Xuân Phong lâu chưa bao giờ thất bại.”

Nghe Nhạn Nhi nói xong, trong lòng ta càng nghĩ càng thấy sợ, ta run run nói: “Người vừa rồi là người Xuân Phong lâu sao?”

Nhạn Nhi gật đầu, “Chỉ có người của Xuân Phong lâu mới có Liễu Diệp đao.”

Ninh Hằng nói: “Rốt cuộc là người nào đã bỏ tiền ra để mời sát thủ? Quán Quán, trước đây nàng đã đắc tội với ai?”

Ta lắc đầu. Lúc ta làm Thái hậu đúng là đắc tội không ít người, nhưng rời khỏi Hoàng cung, người biết chuyện cũng không có nhiều, chỉ có hai người Nhạn Nhi và Thường Trữ. Hôm mừng một tết ta để Như Ca Như Họa tặng lễ vật cho Thường Trữ, bên trong còn có một bức thư báo tin ta còn sống, theo trí tuệ của Thường Trữ, nhất định có thể đoán ra. Thường Trữ sẽ không hại ta, mà hiện giờ Ninh Hằng đang ở cạnh ta, Nhạn Nhi cũng sẽ không hại ta, cũng chẳng có lý do gì để hại ta, như vậy rốt cuộc là ai thuê sát thủ đến?

Ta nghĩ ngợi, ngạc nhiên nói: “Nhạn Nhi muội nói người của Xuân Phong lâu đều là sát thủ, đến nay chưa từng thất bại. Nhưng mà vừa rồi bóng đen kia, ta không cảm nhận được sát khí. Mà nếu hắn thật là sát thủ Xuân Phong lâu, sao lại ngốc đến mức Liễu Diệp đao mà cũng làm rơi?”

Ninh Hằng nói: “Quán Quán nói có lý.”

“Nhưng mà Liễu Diệp đao này...” Nhạn Nhi do dự nói.

Ba người chúng ta nhìn nhau, chuyện hôm xuất cung đã rất ly kỳ rồi, hiện giờ lại thêm Xuân Phong lâu, càng rắc rối phức tạp, làm người khác phải đau đầu. Ba người nghĩ cả nửa buổi cũng chẳng ra được kết luận gì, cuối cùng đành quay trở về phòng riêng ngủ tiếp, điều dưỡng tinh thần cho tốt ngày mai lại nghị luận.

Lúc Ninh Hằng rời đi, ánh mắt kiên định nhìn ta, nói: “Quán Quán đừng sợ, ta sẽ bảo vệ nàng.”

Ta vốn tưởng rằng Ninh Hằng chỉ tùy ý nói, nên ta cũng thuận theo ý hắn gật đầu. Không ngờ hôm sau tỉnh lại, phát hiện Ninh Hằng đứng cạnh cửa phòng ta, xem chừng là cả đêm không chợp mắt, tơ máu hằn lên trong mắt cũng nhìn thấy được.

Ta kinh ngạc nói: “Ninh Hằng?”

Hắn cười với ta: “Quán Quán, chào.”

Ta nhìn hắn, nói: “Ngươi... cả đêm không ngủ?”

Ninh Hằng lấp bắp nói: “Ta... ta không ngủ được... nên mới đi dạo xung quanh một chút.”

Haizz, bất luận là trước khi mất trí nhớ hay sau khi mất trí nhớ, đầu gối này đều không có khả năng nói dối. Nhưng nhìn bộ dáng lấp bắp của hắn, trong lòng ta lại thấy thật cảm động. Rõ ràng đã bảo hắn đừng đối tốt với ta, mà đêm qua vẫn đứng cả đêm trông cửa.

Đầu gối như vậy, tâm ta căn bản không thể cứng rắn nổi.

Ta buông tiếng thở dài, “Ninh Hằng, ngươi đúng là đầu gối.”

.

Ta vốn định ăn điểm tâm sáng xong thì lên đường, nhưng Ninh Hằng cùng Nhạn Nhi lại đồng thanh phản đối. Ninh Hằng nói chân ta bị thương chưa khỏi hẳn nên không được xuất phát, Nhạn Nhi thì nói muốn ở lại trấn Thuý Vy để truy tìm manh mối Xuân Phong lâu.

Ta nghĩ thầm bị người ta đuổi giết mà không chạy đi lại còn đuổi theo truy tìm, Nhạn Nhi đúng là thú vị. Ở lại thêm mấy ngày cũng được, dù sao chúng ta cũng không vội, Hoàng đế bên kia cũng không có tin tức gì, hiện giờ người cần phòng bị chính là sát thủ quái dị kia, người ta bảo tránh cướp cũng tránh không được, để mỗi ngày đều phải lo lắng không bằng thuận theo tự nhiên. Cho nên, ta vui vẻ đáp ứng.

Nhạn Nhi ăn điểm tâm xong thì rời khỏi khách điểm, chân ta có thương tích nên không tiện ra ngoài, Ninh Hằng lại khẳng khẳng muốn ở cạnh, ta không lay chuyển được hắn, đành phải gọi một bình trà, mấy đĩa đồ ăn, tìm vị trí tốt nhất trong khách điểm ngồi cùng Ninh Hằng nhàn nhã nhìn người đi tới đi lui, để giết thời gian. Thật ra ta định về phòng nghỉ ngơi, tối qua lúc đầu bị Ninh Hằng làm nhiều loạn tâm tư, khó khăn lắm mới ngủ

được thì bị sát thủ Xuân Phong lâu làm cho tỉnh lại, hiện giờ ta ngồi ngáp liên tục. Chỉ có điều, nếu ta trở về phòng, thì Ninh Hằng sẽ lại như đầu gỗ đứng ngoài trông cửa cho ta.

Tận đáy lòng ta không muốn nhìn thấy Ninh Hằng vất vả vì ta như thế, nên mới chọn ngồi chỗ này ngắm cảnh nhìn vật nhìn... đầu gỗ. Về ngoài Ninh Hằng càng nhìn ta càng thấy vừa ý, đôi mày kiếm mắt sáng, nhìn một cánh môi mềm mại, vai rộng eo nhỏ mỏng vừa đẹp, tùy ý sờ bất cứ chỗ nào cũng thấy mát hờn. Lúc ban đầu ta thích Thẩm Khinh Ngôn, mà hiện giờ chẳng hiểu vì nguyên nhân gì, cảm thấy đầu gỗ càng nhìn càng không thể kìm lòng được phải nhìn tiếp, dường như có nhìn cả đời cũng chẳng thấy phiền chán.

Ta giật mình, hai chữ cả đời như đánh thức ta. Nghiệp chương đúng là nghiệp chương, tuy đầu gỗ sau khi mất trí nhớ rất tốt, nhưng ta phải kiềm chế! Kiềm chế! Ta nhắm mắt lại tự nói: Đầu gỗ sẽ bắt ta hồi cung... Đầu gỗ sẽ bắt ta hồi cung... Đầu gỗ sẽ bắt ta hồi cung...

Lúc mở mắt ra, ta lại càng thấy hoảng sợ, Ninh Hằng đột nhiên đến gần sát ta, “Quán Quán, nàng thấy mệt sao? Không thì về phòng nghỉ ngơi đi?”

Ta nói nhanh “Không buồn ngủ”, trưng ra vẻ mặt lạnh lùng quay đầu đi, ánh mắt nhìn ra cảnh sắc bên ngoài. Trên bầu trời thỉnh thoảng có đàn chim bay về phương nam, trên cây cũng lặng lẽ thêm mấy phần xanh, xem ra mùa xuân đang đến, vạn vật sắp được sống lại rồi.

Cảnh sắc đẹp làm tâm tình ta cũng trở nên khoan khoái dễ chịu, ta xoay đầu lại, định rót chén trà, thì thấy một nam nhân lưng đeo trường kiếm đi về phía ta, ánh mắt hắn nhìn ta rồi quét qua Ninh Hằng, cuối cùng dừng lại trên người ta.

Ta thấy kinh ngạc. Ninh Hằng nâng mắt nhìn qua, mày khẽ nhíu lại. Hắn hỏi: “Quán Quán, nàng biết hắn?”

Ta lắc đầu. Trong kinh thành, ta có kết giao vài bằng hữu, nhưng ngoài kinh thành thì tuyệt đối không có khả năng. Nếu thực sự có người nhận ra

ta, thì khẳng định là địch chứ không phải là bạn.

Nam nhân kia đi thẳng đến chỗ ta, ta căng thẳng, Ninh Hằng vỗ vỗ tay ta, ý bảo không phải sợ, ta thấy Ninh Hằng bình tĩnh như thế, nên cũng yên tâm, cầm chén trà lên chậm rãi thưởng thức.

Có Ninh Hằng ở đây, đánh không lại thì chạy là được.

Nam nhân kia đặt trường kiếm xuống, ngồi xuống ghé gối đối diện ta, sau đó chấp tay, nói: “Cô nương không ngại ngồi chung chứ?”

Ta nghĩ thầm người này cực kỳ vô lễ, ngồi xuống rồi mới hỏi, ta liếc xung quanh, bàn trống còn rất nhiều, sao lại muốn ngồi chung với ta? Ta thấy không vui, lúc này Ninh Hằng đã thay ta cự tuyệt: “Có ngại.”

Nam nhân kia liếc mắt nhìn Ninh Hằng, đáp lời “Ồ”, sau đó gọi tiểu nhị đến, “Đem một bình Hoa điều (rượu hoa điều: đựng trong chum sành có chạm trổ hoa văn, loại rượu quý của Thiệu Hưng, tỉnh Chiết Giang, Trung Quốc), bốn lạng thịt bò, vài món ăn đến.” Hắn quay sang ta ngả ngón cười, “Cô nương, ta mời nàng uống rượu, coi như đáp lễ.”

Ta đánh giá nam nhân trước mắt, vẻ ngoài cũng không tồi, lông mày thanh mắt đẹp, đứng giữa đám người thì đúng là hạc giữa bầy gà, nhưng mà bộ dáng thì ba lạng nhăng. Theo kinh nghiệm Thường Trữ chỉ dạy, gặp loại nam nhân này, càng nói cứng thì hắn lại xem là lời yêu thương, biện pháp tốt nhất là coi như nhìn không thấy tai không nghe.

Ninh Hằng ở phương diện này cũng nhất trí với ta, hắn bày ra khuôn mặt lạnh lùng rồi không nói thêm gì nữa.

Ta hiếm khi thấy Ninh Hằng mặt lạnh lùng, cho nên lúc này vừa nhìn thấy đã ngạc nhiên, lại nhìn nhiều thêm vài lần, nhìn nhiều đến mức tai Ninh Hằng cũng đỏ lên, càng nhìn lòng ta lại càng thấy ngứa ngáy. Ta nở nụ cười, nói: “Đầu gối, ngươi muốn uống rượu sao? Ta mời ngươi uống.”

Ninh Hằng nghiêm trang nói: “Chân nàng đang bị thương, không được uống rượu.”

Lúc này, tiểu nhị đem đồ ăn nam nhân kia gọi lên, nam nhân kia ăn hai ba miếng thịt bò, uống một ngụm rượu Hoa điều xong, cười tủm tỉm nhìn ta, nói: “Tại hạ Liên Dận, không biết phương danh (tên) cô nương?”

Ta nói: “Họ cô tên nương.”

Liên Dận sững sờ, lập tức cười nói: “Tên rất hay.”

Ta miễn cưỡng nói: “Ta không ngại người có thể gọi ta là a nương.” (a nương: mẹ)

Liên Dận uống thêm ngụm rượu, nói: “Cô nương thật thú vị.” Hắn uống thêm chén nữa, ánh mắt lại dừng trên mặt ta, “Cô nương, về ngoài người thật giống nương tử chưa xuất giá của ta.”

Ta sờ mặt mình, trong lòng kinh ngạc, chẳng lẽ mặt ta đúng là khuôn mặt “nương tử chưa xuất giá” sao?

Ninh Hằng đen mặt, dùng sức đặt đũa xuống rầm một tiếng. Tức giận nói: “Người đừng có nói bậy, nàng mới là nương tử chưa xuất giá của ta.”

Lúc này Liên Dận lại dùng ánh mắt dò xét gian phu dâm phụ nhìn ta và Ninh Hằng, làm ta suýt nữa thì đập đầu vào tường, cứ làm như ta đã làm chuyện có lỗi với hắn không bằng. Ta nhớ lại thật lâu trước đây Thẩm Khinh Ngôn nói với ta ——

“Giang gia nói Quốc công lúc còn sống từng đến Giang Nam, trùng hợp gặp chủ nhân Giang gia, cũng coi trọng bảo kiếm mang bên người của chủ nhân Giang gia, Quốc công yêu thích kiếm vô cùng nên đã đánh cược với chủ nhân Giang gia, nếu thắng bảo kiếm sẽ thuộc về Quốc công, nếu thua sẽ hứa với chủ nhân Giang gia một chuyện. Kết quả Quốc công thua, chủ nhân Giang gia nói muốn kết thông gia với Quốc công, đợi trưởng nữ Tô gia đến tuổi cập kê, thì đó là ngày Giang gia tới cửa cầu thân.”

Ta híp mắt nhìn Liên Dận trước mặt, trâm ngọc cài trên tóc là bạch ngọc thượng hạng, chất liệu trên quần áo không cần sờ cũng biết là cực

phẩm, trên người cũng có khí chất công tử nhà giàu, còn cầm theo một thanh trường kiếm.

Chẳng lẽ Liên Dận là người nhà Giang gia? Lần này đến đây là để đòi nợ sao?

Ta vẻ mặt bình tĩnh đánh giá lại Liên Dận, nghĩ thầm kẻ cả có đến đòi nợ, ta cũng tuyệt đối không thừa nhận mình là Tô Cán. Hơn nữa, Giang gia chắc cũng không thần thông quảng đại như vậy, ta không được tự làm mình rối loạn.

Ta giả bộ tức giận nói: “Vị đại hiệp này chẳng lẽ mới từ Tần lâu sở quán (kỹ viện) đi ra sao? Sao có thể vừa gặp đã nói lời ngả ngón thế được?” Ta đứng dậy, “Đầu gối, chúng ta quay về phòng.”

Ninh Hằng đỡ ta lên lầu, sau khi về phòng lòng ta tràn đầy tâm sự.

Qua một lúc lâu, Ninh Hằng đứng bật dậy, nói: “Ta đi giết Liên Dận.” Ta hoảng sợ, vội vàng kéo tay Ninh Hằng lại. Hắn nhìn ta nói: “Hắn làm Quán Quán phiền não, ta sẽ đi giết hắn.”

Ta vội nói: “Hắn không làm ta phiền não.”

“Nhưng Quán Quán từ lúc gặp Liên Dận, mày vẫn nhăn lại. Nàng nhúu mày, ta sẽ không thấy thoải mái. Hơn nữa vừa rồi hắn còn nói xằng nói bậy.” Ninh Hằng xoa lông mày ta cho giãn ra, mang theo sự ấm áp, trong lòng ta cũng thấy ấm áp theo.

Ta hỏi: “Đầu gối, nếu ta thật sự là nương tử chưa xuất giá của Liên Dận, thì làm sao bây giờ?”

Ninh Hằng sắc mặt lạnh lùng, “Đoạt nàng lại.”

Ta lại hỏi: “Nhưng ta với hắn đã có lời ước hẹn từ cha mẹ...”

Ninh Hằng bỗng dung ôm lấy ta, “Quán Quán, ta thích nàng.”

Đột nhiên ôm lấy làm ta giật mình, cảm giác quen thuộc lại lần nữa trời dậy, ta biết mình phải đẩy Ninh Hằng ra, nhưng là ta không làm được. Ta sợ Ninh Hằng sẽ nhớ lại chuyện trước kia, nhưng lại tham lam sự ấm áp Ninh Hằng mang lại.

Mâu thuẫn làm ta bị xao động, hiện giờ ta thật sự không biết phải làm sao mới tốt.

Chương 46

Ban đêm Ninh Hằng vẫn canh giữ ngoài cửa phòng ta, bất luận là ta đuổi thế nào hắn cũng không đi, vẻ mặt cố chấp cứ đứng chỗ đó. Cuối cùng ta đành bất đắc dĩ để hắn vào phòng ngủ trên mặt đất. Tuy cô nam quả nữ trong một phòng, củi khô lửa cháy là khó tránh được, nhưng cứ theo tính tình Ninh Hằng, chỉ sợ ta không chủ động, thì lửa cũng chẳng bốc được lên. Cho nên, ta đối với Ninh Hằng, có thể nói là còn yên tâm hơn cả Nhạn Nhi.

Mấy đêm tiếp, chắc là vì có Ninh Hằng trong phòng, nên ta ngủ rất an ổn, mà những chuyện xung quanh dường như cũng biến chuyển tốt hơn. Bên chân bị trật kia dưới sự chăm sóc hoàn hảo của Ninh Hằng đã tốt hơn rất nhiều, sát thủ Xuân Phong lâu cũng không xuất hiện lần nữa, mà ngay cả Liên Dận chẳng biết có hôn ước thật với ta không cũng không tới quấy rối.

Nhạn Nhi ở lại Thuý Vy trấn không tìm được manh mối Xuân Phong lâu, đành bỏ cuộc. Nàng ấy tinh thần sa sút suốt mấy canh giờ, rồi kêu gào muốn Ninh Hằng dạy nàng cách đánh xe, nói đúng ra là không nỡ để Ninh Hằng đánh xe suốt đêm, để nàng học được, có thể thay Ninh Hằng chia sẻ vất vả.

Những lời này nói ra là hoàn toàn hợp lý không có vấn đề gì, nhưng mà lọt vào tai ta lại thấy bất thường. Sau đó, ma xui quỷ khiến thế nào mà ta chuyển ghế ngồi ra ngoài mái hiên, nói hoa mỹ là ra ngoài để hít thở không khí, nhưng thật ra là để quan sát Ninh Hằng dạy Nhạn Nhi đánh xe.

Ta cầm chén trà nóng để làm ấm tay, tuy đã gần đến mùa xuân, nhưng gió lạnh thổi tới vẫn lạnh đến thấu xương. Ta lạnh run run, cách đó không xa Nhạn Nhi cùng Ninh Hằng lại đầu đầy mồ hôi, càng nhìn ta càng cảm thấy khó chịu.

Ta tinh tế quan sát Nhạn Nhi, phát hiện Nhạn Nhi thật ra nàng ấy cũng gần là một mỹ nhân, chờ nàng ấy lớn hơn chút nữa, thân hình diện mạo nẩy nở, nhất định là tiểu mỹ nhân xinh đẹp như nước, rất xứng với Ninh Hằng, có thể nói là kim đồng ngọc nữ.

Ta càng nhìn càng thấy bức bối, cuối cùng dứt khoát quyết định mắt không thấy lòng không bức. Nhanh chóng đứng dậy, cầm ghế rồi rời đi.

Khi màn đêm buông xuống, Ninh Hằng cùng Nhạn Nhi mới trở về khách điểm. Ta nhìn hai người bọn họ, trong lòng rầu rĩ không vui. Lúc cùng nhau ăn cơm tối, Nhạn Nhi cười nói với Ninh Hằng: “Ninh đại ca, người dạy ta cả một ngày, vất vả cho người rồi.”

Ninh Hằng nói: “Muội học rất nhanh, ngày mai lại luyện thêm một lần nữa là có thể đánh xe lên đường.”

Nhạn Nhi khẽ cười nói: “Là Ninh đại ca dạy tốt thôi.”

Nghe Nhạn Nhi cứ trái một câu Ninh đại ca phải một câu Ninh đại ca, lại nhìn Ninh Hằng không giống lúc trước đồ ăn vừa lên đã chuyển đĩa rau sang cho ta, trong lòng thấy có chút mất mát, vội vàng ăn mấy miếng rồi buông đũa, nhỏ giọng nói: “Ta no rồi, hai người cứ chậm rãi ăn đi” rồi quay về phòng.

Ta rót trà uống một ngụm xong, Ninh Hằng cũng vào phòng. Ta không nâng mắt lên nhìn mà cúi đầu thưởng thức trà, ta nghe thấy tiếng bước chân của hắn ngừng lại, sau đó ngồi xuống bên cạnh ta.

“Quán Quán.” Hắn khẽ gọi.

Ta tiếp tục cúi đầu uống trà. Cứ theo kinh nghiệm từ trước đến giờ, Ninh Hằng chắc sẽ đưa mặt tới gần sát rồi hỏi ta sao vậy. Không ngờ, Ninh Hằng hỏi thì có hỏi, nhưng không đưa mặt tới gần nữa.

Trong lòng ta thấy tức giận, mấy hôm trước còn nói yêu ta thích ta, hôm nay cả một ngày ở cạnh Nhạn Nhi thì không còn muốn tới gần ta nữa. Ta đặt mạnh chén trà xuống bàn, giọng nói lạnh lùng: “Không sao.” Dứt lời, ta không thèm liếc nhìn Ninh Hằng một cái mà đi thẳng đến giường, nhắm mắt giả bộ ngủ.

Ninh Hằng đi đến cạnh giường, ta cảm thấy hấn muốn nói chuyện với ta, nhưng hấn trầm mặc rất lâu, cuối cùng lại yên lặng rời đi. Hấn vừa ra ngoài, ta lập tức bật dậy. Ta nghĩ thầm, nếu Ninh Hằng thật sự thích Nhạn Nhi, bất luận là có nhớ lại chuyện trước kia hay không, đối với hấn mà nói, là kết quả tốt nhất.

Cũng may ta không rơi vào quá sâu, mặc dù hiện tại ta đúng là có động tâm với Ninh Hằng, nhưng muốn rút chân ra cũng không phải là việc khó. Cho nên, ta vẫn nên sớm thoát thân thì tốt hơn, chuyện tình cảm, gặp nhau càng ít thì càng tốt.

Ở lại thêm một hai ngày nữa, chúng ta thu dọn đồ đạc chuẩn bị lên đường. Ta ngồi trong xe ngựa, Ninh Hằng cùng Nhạn Nhi ngồi bên ngoài cùng nhau đánh xe. mấy ngày nay ta đã nghĩ thông suốt nên không hờn dỗi nữa, ta là kiểu người không làm khổ chính mình, những chuyện phiền lòng giấu lại một lần rồi cho qua luôn.

Ninh Hằng cùng Nhạn Nhi ở bên ngoài nói chuyện khe khẽ, ta không nghe được bọn họ nói những chuyện gì, cũng chẳng muốn hao tâm tốn sức nghe cho nên dứt khoát nhắm mắt lại dưỡng sức. Nhắm mắt lại cơn buồn ngủ cũng kéo tới, trong lúc mơ mơ màng màng ta cảm thấy dường như xe ngựa dừng lại một lúc, sau đó bên tai lại nghe thấy tiếng vó ngựa lộc cộc lộc cộc.

Ta ngủ được một giấc ngắn, lúc mở mắt ra, nhìn thấy Ninh Hằng ở phía đối diện mắt mở to nhìn chằm chằm ta. Ta ngáp một cái, hỏi: “Còn bao lâu nữa mới đến chỗ nghỉ chân?”

“Đi qua nốt ngọn núi này là đến.”

Ta lại ngáp một cái, thản nhiên đáp “Ờm”.

“Quán Quán, vừa rồi ta thấy ven đường có người bán hạt dẻ nên dừng lại mua một ít, nàng ngồi trong xe thấy buồn chán, có thể ăn cho đỡ buồn.”

Lúc này ta mới thấy Ninh Hằng lấy từ trong ngực ra một túi giấy, hắn đưa cho ta, khẽ nói: “Hơi nóng.”

Ta vừa định nhận lấy, Ninh Hằng lại thu tay về, hắn nói: “Quán Quán, ta bóc vỏ cho nàng.”

Có người muốn cống hiến sức lực, tất nhiên là ta vui vẻ để hắn làm, thoải mái nằm xuống một bên để Ninh Hằng bóc vỏ hạt dẻ. Ta thấy động tác hắn bóc rất thuần thục, nên hỏi: “Nhạn Nhi đã ăn rồi à?”

“Chuyện này...” Về mặt Ninh Hằng hơi giật mình, hắn sờ mũi, nói: “Ta quên hỏi Nhạn Nhi có muốn ăn hay không.”

Câu trả lời này rất hợp ý ta. Lúc này, giọng nói Nhạn Nhi truyền vào, “Muội không ăn đâu, tỷ tỷ, Ninh đại ca, hai người cứ ăn đi.”

Trong lúc nói chuyện, Ninh Hằng đã bóc xong một hạt dẻ, hắn đưa đến bên miệng ta, “Quán Quán, vẫn hơi nóng, lúc ăn nàng cẩn thận chút.” Ta há miệng cắn vào hạt dẻ giữa hai ngón tay Ninh Hằng.

Ninh Hằng hỏi ta hương vị thế nào, ta cười nói: “Rất ngon.”

Ninh Hằng lập tức cười, tiếp tục bóc hạt dẻ. Trong lúc ăn, có mấy lần ta không cẩn thận cắn vào ngón tay Ninh Hằng, mỗi lần cắn phải, ánh mắt Ninh Hằng lại thâm sâu hơn. Sau đó chẳng biết thế nào, mà mặt ta cùng Ninh Hằng đều đỏ như gấc.

Mỗi lần ta thấy Ninh Hằng đỏ mặt, trong lòng lại thấy vui vẻ, nhất thời lời tự hứa phải thoát khỏi vũng bùn Ninh Hằng đã quên không còn chút nào, hận không thể tiến lại gần cắn thêm mấy cái làm mặt hắn đã đỏ lại càng đỏ thêm.

Nhưng vào lúc này, xe ngựa bỗng dừng ngừng lại. Nhạn Nhi kéo rèm lên, giọng nói có phần đau khổ: “Ninh đại ca, chúng ta lạc đường rồi, hình như muội đi lầm đường.”

Ta nghe thấy hai chữ lạc đường trong lòng căng thẳng, vội vàng nhìn ra bên ngoài. Không nhìn đã tốt, vừa nhìn đã làm ta kinh ngạc hoảng hốt, xung quanh rừng cây dày đặc, bầu trời tối tăm, gió thổi qua, chạc cây dao động, bóng chiếu xuống mặt đất nhìn như yêu quái ăn thịt người vậy. Ông trời cũng chẳng giúp đỡ gì cả, hiện giờ sắc trời dần tối, lát nữa trời tối dần bóng tối sẽ bao phủ cả rừng cây.

Cũng chẳng biết trong rừng cây có mãnh thú như cọp, sói không, nếu phải qua đêm trong rừng cây này, đúng là so với cắt cổ còn nguy hiểm hơn.

Sắc mặt Ninh Hằng cũng nghiêm trọng hẳn lên, hắn nói với Nhạn Nhi: “Chuyện đến mức này, chúng ta chỉ có thể rời khỏi rừng cây trước, chúng ta cứ quay lại theo đường cũ vậy.” Ninh Hằng cầm lấy dây cương, ngồi xuống bên ngoài xe ngựa.

Xe ngựa lại tiếp tục chạy, ta kéo rèm nhìn sắc trời dần tối bên ngoài, trong lòng có chút nặng nề lo lắng. Xe ngựa đi không ngừng nghỉ, nhưng cho đến khi sắc trời tối đen như mực, ba người chúng ta vẫn bị vây trong rừng. Cuối cùng, bất đắc dĩ, chúng ta đành phải qua đêm trong rừng.

Nhạn Nhi nhóm một đồng lửa lớn, Ninh Hằng chuyển ra ba tấm chăn bông từ trong xe ngựa, ta cầm chút lương khô ra, sau đó ba người vây quanh đồng lửa chuẩn bị ngủ qua đêm, đợi đến hừng đông ngày mai sẽ tìm đường đi tiếp.

Đây là lần đầu tiên ta qua đêm bên ngoài, thân cây sau lưng rất cứng, làm ta cực kỳ không thoải mái. Ta xoay người đổi tư thế, vẫn thấy không thoải mái. Bỗng dưng, ta cảm thấy có cánh tay ôm lấy vai ta, ta mở mắt, Ninh Hằng hơi dùng sức, lập tức cả người ta dựa vào người Ninh Hằng, hắn khẽ nói: “Ngủ như vậy sẽ thoải mái hơn.”

Ta không cự tuyệt Ninh Hằng, mà vội vàng nhìn Nhạn Nhi, thấy mắt nàng ấy nhắm chặt đang nằm ngủ thì ta mới nhẹ thở phào. Lúc này ta đang rất bối rối, dường như trong lúc vô thức ta luôn tiếp nhận mặt tốt của Ninh Hằng, mặc dù đã tự nói với mình lặp đi lặp lại rằng Ninh Hằng nếu nhớ lại chuyện trước kia thì sẽ bắt ta hồi cung.

Qua một lúc lâu, Ninh Hằng bỗng đứng nói: “Quán Quán, nàng đang ngủ sao?”

“Không.”

Ninh Hằng khẽ nói: “Quán Quán, mấy ngày nay nàng giận ta sao?” Ta sững sờ, Ninh Hằng lại nói: “Mấy ngày nay, nàng hình như không vui. Có phải ta lại làm gì chọc nàng tức giận?”

Ta chẳng biết phải giải thích thế nào với Ninh Hằng, nhưng tuyệt đối không thừa nhận là mình đang ghen. Ta trầm ngâm một lát, rồi mới nhìn nhỏ nói: “Mấy ngày trước người dạy Nhạn Nhi đánh xe lúc quay về ăn cơm vì sao không chuyển đĩa rau ra gần chỗ ta?”

Lời vừa thốt ra khỏi miệng, ta đã thấy hối hận. Lời vừa nói ra, làm sao sao có thể là ta Tô Cán nói chứ ? Mấy câu này chỉ có oán phụ mới nói thôi.

“Hôm đó lúc trở lại khách điếm cả người đầy mùi mồ hôi, ta sợ nàng ngủ thấy.”

Ta dở khóc dở cười, ta thật sự không ngờ hôm đó ta tức giận hờn dỗi lâu như vậy kết quả Ninh Hằng lại vì nguyên nhân này mà không tới gần ta. Ta khẽ cười nói: “Người quả nhiên là đầu gỗ.”

Ninh Hằng nắm lấy vai ta, “Quán Quán, nàng không tức giận nữa chứ?”

Ta cọ cọ đầu vào vai Ninh Hằng, nhẹ đáp “Ừ”, trong lòng dâng lên sự vui vẻ trước giờ chưa từng có.

Bỗng đứng, Ninh Hằng ôm lấy ta, ta cảm thấy cả người hân hỉ cứng đờ. Ta căng thẳng, thấy Nhạn Nhi mở mắt ra, bật dậy, nói: “Có người tới.”

Ninh Hằng một tay đặt lên kiếm một tay đẩy ta ra sau lưng để bảo vệ, Nhạn Nhi từ trong tay áo lấy ra một thanh song nhận (đao 2 lưỡi). Nghe thấy tiếng vó ngựa từ xa đến gần, ta cắn môi trong lòng cực kỳ khẩn trương.

“Ôi? Ôi? Ôi? Cô nương, chúng ta đúng là có duyên phận.” Ta thật không ngờ người đến là người có duyên gặp mặt một lần hôm đó Liên Dận. Hắn nhảy xuống ngựa, chấp tay với ta, lại là bộ dáng ngả ngón. Kiếm Ninh Hằng tuốt ra khỏi vỏ, lập tức đề ngang lên cổ Liên Dận, Ninh Hằng lạnh nhạt nói: “Nói năng không lễ độ lần nữa, ta sẽ chém đầu ngươi.”

Liên Dận thì thầm gì đó, ta còn chưa nghe rõ, Nhạn Nhi đột nhiên nói: “Có sát khí.”

Ta thấy vẻ mặt Ninh Hằng biến đổi, nghĩ thầm lần này đúng là sát thủ đến rồi. Lúc này Liên Dận cũng biến sắc, hắn nhanh chóng rút kiếm, nói: “Cô nương, ta bảo vệ nàng.”

Lời Liên Dận nói vừa dứt, ngân quang (ánh sáng phản chiếu từ gươm đao) chợt lóe, mấy phi đao vù vù bay tới chỗ ta. Liên Dận cùng Ninh Hằng vùng kiếm chặn lại, toàn bộ phi đao đều rớt xuống đất, năm hắc y nhân che mặt đột nhiên nhảy ra.

Ta vốn tưởng rằng tiếp theo sẽ có một trận ác chiến, không ngờ lần này giải quyết quá dễ dàng. Ninh Hằng cùng Nhạn Nhi còn chưa kịp động thủ, cùng lắm chỉ qua một khắc, năm hắc y nhân đã cùng ngã gục xuống đất.

Ta há hốc mồm nhìn Liên Dận vẻ mặt vẫn ngả ngón như trước, nghĩ thầm: quả nhiên không thể nhìn tướng mạo.

~~~~~

Chương 47

Chỉ chốc lát sau khu rừng đã yên tĩnh lại, ta nhìn máu me vương đầy trên mặt đất, thu người lại nấp sau lưng Ninh Hằng. Liên Dận này là địch hay là bạn tạm thời chưa biết, nhưng thân thủ hần như vậy, nếu Ninh Hằng Nhạh Nhi đánh với hần, có lẽ sẽ là một trận ác chiến.

Lúc này Ninh Hằng đưa tay ra chắn trước mắt ta, hần khẽ nói: “Quán Quán, không nên nhìn.”

Ta nghe thấy Liên Dận kinh ngạc nói: “Nàng tên là Quán Quán?”

Ta còn chưa kịp mở miệng trả lời, tay áo đã bị kéo kéo, Nhạh Nhi quát: “Người là ai?”

Xung quanh lại yên tĩnh một lúc lâu, ta tò mò nên tách hai ngón tay Ninh Hằng, từ kẽ hở giữa ngón tay nhìn ra, Liên Dận đang cọt nhả với Nhạh Nhi nói: “Vị cô nương này, vẻ ngoài nàng thật giống nương tử chưa xuất giá của ta.”

Nghe Liên Dận nói như vậy, ta chợt cảm thấy lúc trước mình đúng là lo lắng thừa rồi, Liên Dận này căn bản chính là kiểu người vừa gặp đã nói mấy lời đấy.

Nhạh Nhi nhỗ nước bọt, nói: “Phi! Vẻ ngoài của người mới giống Vượng Tài nhà ta đang ở dưới đất!”

Liên Dận sững sờ, hỏi: “Vượng Tài là gì?”

Nhạh Nhi nói: “Chó.”

Liên Dận cười nói: “Có thể làm Vượng Tài của cô nương, cũng không tệ lắm.”

Nhạh Nhi thường ngày nhìn qua có vẻ mơ mơ màng màng, nhưng đối mặt với tên phong lưu đáng ghét thì lại mạnh mẽ hung dữ, Liên Dận vừa

nói xong, song nhận (đao 2 lưỡi) của nàng lập tức chỉ vào ngực hấn, “Còn dám đùa giỡn ta thêm một câu, ta sẽ cho ngươi xuống đất cùng Vương Tài.”

Liên Dận chẳng biết vì sao đột nhiên biến sắc, nhưng lập tức khôi phục lại vẻ mặt ngả ngón, hấn nói: “Tại hạ Liên Dận, không biết phương danh (tên) cô nương?”

Ta cứ tưởng rằng Nhạn Nhi cũng sẽ học ta dùng miệng chiếm tiện nghi của hấn, nhưng mà người biết võ với không biết võ chung quy vẫn khác nhau. Nhạn Nhi híp mắt hỏi: “Cái gì Liên? Cái gì Dận?”

Liên Dận cười tủm tỉm nói: “Liên trong Liên Dận, Dận trong Liên Dận.”

Nhạn Nhi không nói thêm gì, vung song nhận lên, chém ngọc quan trên tóc Liên Dận thành hai mảnh. Ngọc quan vừa vỡ, Liên Dận lập tức rơi vào tình trạng tóc tai bù xù. Ta rất vui vẻ thưởng thức, nhìn kỹ lại, Liên Dận đúng là có vài phần công tử phong lưu.

(*Ngọc quan: giống cái trên đầu ảnh dưới nè*)

Ninh Hằng đột nhiên khép ngón tay lại, giọng hấn buồn bực nói: “Quán Quán, ta không thích nàng nhìn nam nhân khác.”

Ta đẩy tay Ninh Hằng ra, cười nói: “Đầu gỗ, ngươi vẫn đẹp hơn.”

Ninh Hằng rút cuộc cũng vừa lòng, cười nhẹ một tiếng, cũng nói: “Quán Quán cũng đẹp lắm.”

Liên Dận đột nhiên nói: “Haizz? Hai người các người có thể đừng buồn nôn triền miên suốt như vậy có được hay không...” Lời còn chưa dứt, Nhạh Nhi đã liếc hắt một cái, “Câm miệng.” Liên Dận lại ngoan ngoãn không nói thêm câu nào.

Ta ngạc nhiên mắt tròn xoe há hốc mồm. Mới chưa đầy một khắc, tại sao tình huống lại chuyển biến nhanh như vậy?

Nhạh Nhi không quan tâm đến Liên Dận nữa, nàng đi đến bên cạnh thi thể năm hắc y nhân, ngồi xổm xuống giặt khăn che mặt từng người, sờ sờ khắp người bọn họ, Liên Dận cũng đi tới, hắt cúi người nhặt lên một vật.

“Ồ? ! Nương tử, đây không phải là Liễu Diệp đao của Xuân Phong lâu sao?”

Nhạh Nhi ngẩng đầu nhìn, mày lập tức nhíu lại. Ta vừa định đi đến tham gia cho náo nhiệt, thì Ninh Hằng lại không cho đi, “Quán Quán, đừng đến đó, ban đêm nàng sẽ gặp ác mộng.”

Ta thấy Ninh Hằng cố chấp như thế nên cũng thuận theo ý hắt, ta cảm khái: “Đúng là nghiệp chương, Xuân Phong lâu chẳng biết vì lý do gì mà cứ tới tìm ta.”

Liên Dận ngạc nhiên nói với ta: “Xuân Phong lâu muốn giết ngươi?”

Ta gật đầu.

Sắc mặt Liên Dận kỳ quái nhìn ta thêm vài lần, cả người Ninh Hằng di chuyển chần lại, Liên Dận cười nói: “Ngươi yên tâm, ta không thèm tranh nương tử với ngươi. Nương tử nhà ta còn xinh đẹp hơn nương tử nhà ngươi nhiều.”

Ninh Hằng nói: “Nói bậy, nương tử nhà ta xinh đẹp nhất.”

Liên Dận nói: “Mắt ngươi có bị mù không thế? Nương tử nhà ta về ngoài như thiên tiên...”

Nhận Nhi tức giận nói: “Câm miệng, không được nói Ninh đại ca như vậy, cũng không được nói tỷ tỷ ta như vậy. Còn nữa, ta không phải nương tử của ngươi. Ngươi còn nói bậy nữa, ta sẽ thiên ngươi.”

Liên Dận sững sờ, “Nàng ta là tỷ tỷ của nàng? Tỷ tỷ ruột?”

Ta nhìn Liên Dận này toàn thân từ đầu đến chân chẳng có chỗ nào là không kỳ quái hết, lời nói cũng rất quái dị, chẳng biết rốt cuộc là từ nơi nào đến. Người như vậy vẫn nên tránh đi thì tốt hơn. Ta khụ khụ hắng giọng, nói: “Nhận Nhi, đừng chấp nhặt với hấn nữa. Trời sắp sáng rồi, chúng ta lên xe ngựa xuất phát đi.”

Nhận Nhi đáp lời “Được” .

Liên Dận lại nói: “Nương tử, nàng tên là Nhận Nhi?”

Nhận Nhi quả thật không chấp nhặt với hấn nữa, đi tới giúp đem chăn bông vào xe ngựa, Liên Dận chưa từ bỏ ý định, ồn ào nháo loạn bên cạnh Nhận Nhi như chim sẻ ríu rít vậy, cuối cùng bị Nhận Nhi bất ngờ đánh một chiêu ngất xỉu nằm trên mặt đất.

Sau đó, chúng ta rất không nhân hậu vứt luôn Liên Dận ở nơi này, lên xe ngựa tìm đường ra khỏi khu rừng. Cũng vì trời đã sáng, cho nên qua mấy khắc chúng ta đã ra khỏi rừng.

Nhận Nhi ngồi trong xe ngựa nói với ta: “Tỷ tỷ, năm hắc y nhân vừa rồi muội nghĩ có lẽ không phải người Xuân Phong lâu, mỗi thể hệ sát thủ được lựa chọn của Xuân Phong lâu đều không tầm thường. Vừa rồi võ công Liên Dận mặc dù tốt, nhưng không phải tuyệt hảo, nhanh như vậy đã đánh bại năm hắc y nhân, thì chỉ có thể nói võ công hắc y nhân quá kém.”

Ta khó hiểu nói: “Nếu không phải người Xuân Phong lâu, sao lại có Liễu Diệp đao của Xuân Phong lâu?”

Nhận Nhi thở dài: “Đây cũng là chỗ muối không hiểu.”

Ta nói: “Nói tóm lại, ta thấy Liên Dận kia cũng không phải là người tốt, chẳng biết hắn với Xuân Phong lâu có liên quan gì không, sau này chúng ta thấy hắn thì tránh đi.”

Không ngờ Liên Dận này đúng là oan hồn không tan, chúng ta chân trước vừa mới vào đến khách điểm, thì sau lưng Liên Dận đã đi vào, về mặt cột nhà bảo chương quỳ muốn gian phòng sát cạnh phòng Nhận Nhi.

Đêm qua có thể nói là mất ngủ cả đêm, nên lúc này rất buồn ngủ, tạm thời không so đo với tên Liên Dận, ngáp vài cái rồi bảo tiểu nhị dẫn đi nghỉ ngơi. Ninh Hằng đi theo ta vào phòng, ta liếc nhìn hắn, hắn thề sống thề chết: “Ta phải bảo vệ Quán Quán, không thể để sát thủ Xuân Phong lâu có cơ hội hành động.”

Ta nghĩ thầm sự trong sạch của mình đã bị Ninh Hằng hủy chẳng còn bao nhiêu, có huỷ thêm cũng chẳng sao.

Ta thuận theo ý Ninh Hằng, đợi ngủ đủ rồi tỉnh lại, vừa mở mắt đã nhìn thấy Ninh Hằng ngồi trên ghế trúc cách đó không xa đưa lưng về phía ta, chẳng biết là đang suy nghĩ gì. Ta lén lút bước xuống giường, rón rén lại gần, đang định nhìn xem hắn đang làm gì, thì Ninh Hằng bỗng đứng xoay người lại.

Ta sững sờ, Ninh Hằng cười nói: “Tỉnh ngủ rồi à?”

Ta “Ừ” một tiếng, lúc này ánh mắt Ninh Hằng chuyển xuống chân, ta cũng nhìn theo ánh mắt hắn, Ninh Hằng kéo ta ngồi xuống ghế, rồi sau đó nhặt giày bông vải của ta trên đất, hắn ngồi xỏm xuống, bàn tay nắm lấy chân ta, động tác nhẹ nhàng giúp ta đeo giày bông vải vào.

Có lẽ là vì tập võ, nên bàn tay Ninh Hằng bị chai nhiều, lúc chạm đến chân ta lại có cảm xúc kỳ diệu, làm tâm ta nhộn nhạo.

“Quán Quán, lần sau bước xuống giường nhớ phải đi giày vào trước. Hiện giờ tuy sắp sang xuân nhưng trời vẫn còn rét lạnh. Đi chân trần, sẽ dễ

bị nhiễm phong hàn.”

Ta nghe thấy Ninh Hằng dặn dò bên tai, đột nhiên cảm thấy trong lòng nóng như lửa đốt, cứ như là vừa uống một chén rượu nóng giữa mùa đông rét lạnh. Ta nhìn sự dịu dàng cùng tình ý không ngừng trong mắt Ninh Hằng, ta nghĩ thầm nếu ta bỏ lỡ Ninh Hằng, cả đời này có lẽ cũng không tìm được một nam nhân quý xuống đi giày cho ta.

Tâm ta khẽ động, lập tức bắt cháp sau này Ninh Hằng có nhớ lại chuyện trước kia hay không, mà vội vàng nhào vào lòng Ninh Hằng, ôm hân thật chặt.

Ninh Hằng không hiểu ra sao, “Quán Quán, nàng làm sao vậy?”

Ta dán chặt lên ngực hân lắc đầu, Ninh Hằng càng sốt ruột, dường như hân định đẩy ta ra nhưng lại không dám dùng lực, cuối cùng đành phải ôm lấy ta, hỏi: “Có phải chân lại đau?”

Ta lại lắc đầu.

“Vừa rồi mơ thấy ác mộng?”

Ta tiếp tục lắc đầu.

Ninh Hằng trầm mặc một lúc, ta đoán hân vẫn đang suy nghĩ sự khác thường của ta. Có câu tình nhân trong mắt cũng hoá Tây Thi, ta càng phát hiện Ninh Hằng hôm nay cực kỳ thú vị, nếu có thể kết làm phu thê cùng hân, cả đời này ta sống cũng không uổng phí.

Ta từ trong lòng Ninh Hằng ngẩng đầu lên, hai tay ta vòng qua cổ Ninh Hằng, cười nói: “Đầu gối, ta không sao. Ta chỉ muốn...” Dừng lại, ta chớp mắt vài cái, “hôn người.”

Mặt Ninh Hằng đỏ bừng, ta thích nhất là nhìn bộ dáng này của Ninh Hằng, ta tiến lại gần thòm lên mặt hân một cái, lúc định hôn lên môi hân, thì tay Ninh Hằng lại chặn môi ta lại, ta sưng sờ, hân cúi đầu nói: “Quán

Quán, nếu nàng hôn ta, thì sau này phải thừa nhận là nương tử chưa xuất giá của ta.”

Ta nghĩ đầu gối này càng ngày càng thông minh, cũng biết dùng biện pháp này áp chế ta. Dù sau thế cũng được, có được đầu gối làm phu quân, nhìn kiểu gì cũng thấy ta chiếm được tiện nghi. Ta trả lời “Được”.

Lời còn chưa dứt, môi Ninh Hằng đã áp lên, nhẹ nhàng mút lấy môi ta, sau đầu đầu lưỡi nhanh chóng tiến vào, rồi nhẹ lướt, vô cùng triền miên. Đến lúc ta thở hỗn hển, mới chợt thấy không ổn, ta “A” một tiếng, “Không đúng.”

Ninh Hằng buông ta ra, ánh mắt sâu xa nhìn ta.

Ta sảng giọng: “Vừa rồi rõ ràng đã nói đề ta hôn, kết quả lại là người hôn!”

Ninh Hằng cười nói: “Lần này sẽ cho nàng hôn.”

Ta nói: “Người không được động đây.”

“Được, ta nghe lời nàng.”

Lần này là đến phiên ta hôn, ta kiễng chân chạm đến môi Ninh Hằng, há miệng ra cắn lấy cánh môi hắn, đã lâu rồi không gặm, vậy mà hôm nay gặm vẫn mềm mại như trong trí nhớ, trong nội tâm ta thấy thật thoải mái. Đợi sau khi gặm chán bên ngoài cánh môi, đưa lưỡi lướt vào miệng Ninh Hằng, tư vị lần này và lần trước Ninh Hằng chủ động hôn ta hoàn toàn khác nhau, nhưng đều mất hồn.

Cuối cùng chẳng biết chúng ta gặm cắn thế nào, mà đã gặm gặm cắn cắn đến tận giường. Tư thế hiện tại của ta và Ninh Hằng là nữ trên nam dưới, toàn thân ta mềm nhũn ngã trên người Ninh Hằng, đôi mắt ta long lanh mờ ảo, quần áo cũng cực kỳ lộn xộn. Ánh mắt Ninh Hằng lúc này rất chuyên chú, làm ta cảm thấy giờ khắc này hắn chỉ có một mình ta, sự dịu dàng ấm áp trong mắt hắn tràn đầy dường như có thể tràn ra cả bên ngoài,

hắn ngẩng đầu hôn lông mày, mi mắt, trán, mũi của ta, cuối cùng dừng lại ở cánh môi.

Mặc dù cách một lớp quần áo, nhưng ta có thể cảm giác được sự nóng rực giữa hai chân Ninh Hằng, đây là lần đầu ta trải qua việc này, nên khó tránh khỏi thấy e lệ. Lúc trước ta nghe Thường Trữ nói, lần đầu tiên sẽ đau đến sống không bằng chết, nhưng mà giờ phút này ta lại thật tâm thật sự nguyện ý dâng thân thể mình cho Ninh Hằng.

Ta chủ động cởi áo, lộ ra yếm uyên ương màu vàng nhạt, Ninh Hằng hai mắt mở to, cả khuôn mặt biến thành đỏ bừng, ta đang định nói lời đùa giỡn hắn, thì hắn lại đẩy mạnh ta ra, ta không ngờ hắn sẽ có phản ứng như thế, nên cả người lập tức bay vào trong góc, cánh tay đập phải vách tường ửng đỏ cả mảng lớn.

Ta u oán trừng mắt với Ninh Hằng.

Ninh Hằng lại không dám nhìn ta, đưa lưng ra ngoài. Lúc này ta mới nhớ lại lúc ở chùa miếu trên núi Trọng Quang, ta và Ninh Hằng suýt bốc lửa, kết quả Ninh Hằng cũng đối xử với ta như thế này.

Ta khịt khịt mũi, run run nói: “Đau quá...”

Ninh Hằng lập tức xoay người lại, ánh mắt chạm đến phần bên dưới cổ ta, thì hắn nhanh chóng dời ánh mắt đi, mặt lại càng đỏ hơn. Ta cố gắng để mắt đỏ lên, nước mắt rung rung: “Tay đau quá...”

Cuối cùng Ninh Hằng cũng dám nhìn thẳng ta, ta khẽ cắn môi ép nước mắt chảy xuống.

Quả nhiên, Ninh Hằng vừa thấy nước mắt của ta, thì hoảng loạn vội vàng chạy lại, tay xoa xoa cánh tay ta, tay kia thì lau nước mắt, hắn khẽ nói: “Là ta không tốt, Quán Quán đừng khóc nữa.”

Hắn vừa nói vậy, nước mắt ta lại rơi nhiều hơn, lúc này không cần phải cố ép nữa, cứ thế từng giọt từng giọt chảy xuống. Ta gạt tay Ninh Hằng, “Ta

không cần người đỡ, nếu người thật sự thích ta, sẽ không đẩy ta ra như thế. Người...”

Ninh Hằng bỗng đứng chặn môi ta lại, làm những lời ta muốn nói đều phải nuốt lại. Ta muốn đẩy Ninh Hằng ra, nhưng Ninh Hằng lại giữ chặt hai tay, hấn vẫn hôn môi ta, hôn nước mắt ta, cho đến khi nước mắt ngừng rơi, hấn mới dừng lại.

Hấn nói với ta: “Quán Quán, ta thật sự thích nàng. Ta... ta cũng không muốn đẩy nàng ra, nhưng mà chúng ta bây giờ vẫn chưa thành thân, ta không muốn huỷ thanh danh của nàng.”

Ta ngán người, ta thật sự không ngờ Ninh Hằng cự tuyệt ta là vì lý do chưa thành thân. Ta nghĩ lại một lượt, có lẽ là thường ngày ta chơi đùa với Thường Trữ nhiều, hơn nữa lúc lên làm Thái hậu đã không còn coi trọng thanh danh nữa, cho nên mới cảm thấy động phòng trước khi thành thân cũng chẳng sao cả. Dù sao hiện giờ ta đã chấp nhận Ninh Hằng rồi. Không ngờ, Ninh Hằng lại không nghĩ giống mình.

Thật ra sở dĩ ta vội vàng muốn cùng Ninh Hằng động phòng như vậy, còn có một nguyên nhân khác. Nếu ta đem thân mình dâng cho Ninh Hằng, nếu may mắn còn có hi vọng, thì lúc đó, kể cả Ninh Hằng có nhớ lại những chuyện trước kia, thì hấn tất nhiên cũng sẽ không muốn bắt một lớn một nhỏ đưa về Hoàng cung.

“Quán Quán...” Ninh Hằng bỗng đứng gọi ta một tiếng, ta từ trong suy nghĩ tỉnh táo lại nâng mắt nhìn hấn, hấn dè dặt nói: “Nàng đang giận ta?”

Bất luận thế nào, Ninh Hằng đều vì muốn tốt cho ta, ta không có lý do gì để giận hấn hết. Ta mặc lại áo, lắc đầu nói: “Không giận. Chuyện hôm nay, người cứ coi như chưa có chuyện gì phát sinh đi.”

Cứ theo sự cố chấp thường ngày của Ninh Hằng, chắc chắn vấn đề động phòng là hấn không chịu nhún nhường rồi. Hiện tại ta đã chấp nhận Ninh Hằng, cho nên phải đổi biện pháp khác để ngăn chặn mọi rắc rối có thể có sau này.

~~~~~

Chương 48

Bây giờ trước mắt, có hai rắc rối mà ta muốn ngăn chặn. Thứ nhất là trí nhớ của Ninh Hằng, thứ hai là Nhạn Nhi. Chuyện thứ nhất chỉ có thể thủ chứ không nên công, nhân lúc Ninh Hằng vẫn chưa nhớ lại chuyện trước kia, ta phải sớm giữ chặt Ninh Hằng thuận tiện sinh luôn em bé ra, đến lúc đó cho dù Ninh Hằng có nhớ lại chuyện trước kia, thì thành trì của ta đã vững như bàn thạch. Còn chuyện thứ hai, tốt nhất lấy công là chính, thủ là phụ.

Ta suy tính lại một lượt, quyết định sẽ bắt đầu từ chuyện thứ hai. Từ trước đến giờ ta luôn là người nói là làm, cho nên dùng cơm chiều xong ta kéo Ninh Hằng vào phòng, chỉ vào ghế trúc phía đối diện, nói nghiêm túc: “Đầu gối, chàng ngồi xuống đi, ta có lời muốn nói với chàng.”

Ninh Hằng nghe lời ngồi xuống.

Ta híp mắt nói: “Đầu gối, chàng thấy Nhạn Nhi thế nào?”

Ninh Hằng đáp: “Nhạn Nhi là một cô nương tốt.”

Ta hỏi: “Sao lại nói thế?”

Ninh Hằng nói: “Nàng ấy đối xử với nàng rất tốt.”

Ninh Hằng hiện giờ đúng là trong lòng trong mắt đều là ta, tiêu chuẩn đánh giá người tốt người xấu đều dựa trên việc có tốt với ta hay không mà suy xét. Ta thấy vô cùng mãn nguyện, nhưng mà vẫn không thể buông lỏng sự phòng bị, ta nói tiếp: “Nhạn Nhi thích chàng.”

Mặt Ninh Hằng biến sắc.

Ta cầm ấm trà trên bàn rót một chén trà, rồi mới từ từ nói: “Đầu gối, ta là người rất nhỏ nhen, một khi đã thích ai, thì trong mắt người đó chỉ được có một mình ta. Nếu như hấn cùng cô nương khác đến gần nhau, ta sẽ ghen, đặc biệt là cô nương ấy lại còn thích hấn. Hễ ghen thì ta sẽ dễ tức giận, hễ tức giận thì ta sẽ ...”

Bỗng dưng Ninh Hằng vẻ mặt mừng rỡ, nói: “Quán Quán, nàng đang nói là nàng thích ta?”

Ta sững sờ: “Phải.”

Ninh Hằng đứng dậy đi vòng qua bàn nói với ta: “Ta muốn ôm nàng.”

Ta thấy khó hiểu đứng dậy, Ninh Hằng lập tức đưa tay ra ôm lấy eo ta, ta vùi mặt vào trong ngực hắn, nghe thấy tiếng tim đập bên tai to như đánh trống. Lúc này Ninh Hằng trong lòng tràn ngập vui sướng nói: “Quán Quán, đây là lần đầu tiên nàng nói thích ta.”

Tâm ta dịu lại, bỗng thấy căn bản không cần phải so đo với Nhạn Nhi gì cả. Đầu gối vẻ ngoài đẹp, tính tình cũng tốt, cái gì cũng tốt, sau này người thích hắn chắc chắn là có cả đống, nhưng mà không quan trọng nữa. Quan trọng là, trong mắt đầu gối chỉ có một mình ta. Nghĩ lại cũng đúng, Thường Trữ và An Bình hai đại mỹ nhân tuyệt sắc khuynh thành như vậy mà trong mắt hắn cũng chỉ là cô nương “bốn có” thôi, Nhạn Nhi nhan sắc cũng bình thường, sao có thể lọt vào mắt hắn.

Lúc này Ninh Hằng lại nói: “Quán Quán, mai ta sẽ nói rõ ràng với Nhạn Nhi.”

Ta áp vào ngực hắn nhẹ nhàng đáp “Ừ”.

Rắc rối Nhạn Nhi không còn đáng sợ nữa, qua cuộc nói chuyện trên, cũng coi như đã được giải quyết. Hiện giờ chỉ còn lại một rắc rối. Ta cọ cọ vào ngực Ninh Hằng, dẫn đo cân nhắc một lúc, nhỏ giọng nói: “Đầu gối, chúng ta thành thân đi.”

Cả người Ninh Hằng lập tức cứng đờ.

Phản ứng vậy đúng là đã kích ta, ta vốn là một tiểu thư gia giáo nói ra những lời này đã chẳng dễ dàng gì, mà đầu gối này hết lần này đến lần khác có phản ứng như vậy, ta giả bộ nổi giận đánh vào ngực Ninh Hằng, nói: “Chàng thế này là có ý gì?”

Ninh Hằng cầm lấy tay ta, cúi đầu nhìn ta, “Quán Quán sao đột nhiên muốn thành thân?”

Ta hỏi ngược lại: “Chàng không muốn thành thân với ta sao?”

Ninh Hằng nói như chặt đinh chém sắt: “Muốn.”

Ta chớp chớp mắt nói: “Chàng muốn ta cũng muốn, thế thì chúng ta thành thân đi.”

Ninh Hằng lại hỏi: “Quán Quán tại sao đột nhiên lại nghĩ đến chuyện thành thân?”

Thành thân rồi thì có thể động phòng, động phòng rồi thì có thể có em bé, có em bé rồi thì có thêm lợi thế... những lời tất nhiên là không thể nói ra miệng. Nếu bị Ninh Hằng biết, khẳng định hắn sẽ giận ta. Cho nên bất luận thế nào ta đều phải giấu kín tận đáy lòng. Ta thoát khỏi cánh tay của Ninh Hằng, ôm ngược lại hắn, đầu để trước ngực hắn cọ qua cọ lại, trách mắng: “Chàng rút cuộc là có muốn thành thân với ta không?”

Ninh Hằng trầm mặc một lúc, tưởng chừng như rất lâu, hắn xoa nhẹ lưng ta, khẽ nói: “Quán Quán, lúc trước ta nghe Nhạn Nhi nói nàng xuất thân từ gia đình quyền quý, cuộc sống nhàn hạ phú quý, mà ta chỉ là một kẻ vũ phu làm việc trong phủ của nàng. Sau đó bởi vì phụ thân nàng phản đối, nàng mới bỏ trốn cùng ta. Quán Quán, là ta không tốt. Chỉ vì ta không có gia thế hiển hách...”

Ta nghe xong thì cực kỳ cảm khái, ta thật sự không ngờ Nhạn Nhi giải thích sáng tạo như thế với Ninh Hằng, mà Ninh Hằng lại suy đoán độc đáo thế này.

“... Cho nên nàng mới phải chịu khổ với ta, còn bị sát thủ đuổi giết. Nàng vốn là thiên kim tiểu thư, bây giờ lại phải chịu khổ cùng ta. Nếu ta không có năng lực để nàng có được cuộc sống cảm y ngọc thực (cuộc sống đầy đủ thoải mái) như lúc trước, thì ta còn mặt mũi nào mà lấy nàng?”

Ta không ngờ đầu gỗ lại có tâm tư như vậy, ta vô cùng cảm động. Ta nói: “Phu thê vốn nên chung hoạn nạn, đầu gỗ, ta không ngại chịu khổ cùng chàng đâu.”

“Không được. Ta lấy nàng là muốn cho nàng được hưởng hạnh phúc.”

Ta thở dài: “Ta từ trong cung.... trong nhà đem theo không ít đồ, ngân phiếu trang sức đều có, những thứ này đủ để cho chúng ta hưởng phúc cả đời.” Ta đã lên kế hoạch trốn khỏi Hoàng cung, tất nhiên không thể thiếu dự tính cuộc sống về sau, những đồ này trong cung không phải đồ có giá trị liên thành (đồ vô giá), ta đem theo những đồ trang sức có thể sử dụng ngoài cung mà không bị tra ra, tùy tiện cầm một ít là cả đời không cần phải lo.

“Đây không phải là chuyện nam tử hán đại trượng phu nên làm.”

Ta nói: “Đầu gỗ, của ta cũng là của chàng, của chàng cũng là của ta, sao còn phân biệt nên làm hay không nên làm làm gì?”

Ninh Hằng xoa đầu ta, “Quán Quán, ta không muốn để nàng bị người khác nói ra nói vào.”

Đầu gỗ này đúng là không biết mở mang đầu óc gì hết! Ta đẩy Ninh Hằng ra, nhìn hấn tức giận nói: “Cái gì mà nói ra nói vào! Nói đến cùng, chàng không muốn lấy ta! Ninh Hằng, chàng rốt cuộc là có muốn thành thân với ta hay không?Chàng....”

Ninh Hằng bỗng dừng chặn môi ta lại, hôn đến nỗi đầu óc ta mơ mơ màng màng, cơn giận cũng chẳng biết đã bị ném đến xó xỉnh nào mất rồi. Lúc Ninh Hằng buông ta ra, ta trừng mắt nhìn hấn. Hai tay Ninh Hằng ôm lấy ta, lại cúi xuống hôn nhẹ lên môi ta, dịu dàng nói: “Quán Quán đừng giận.”

Nhìn Ninh Hằng như vậy, ta có muốn giận cũng giận không nổi.

Chuyện thành thân cũng theo đó mà trôi qua.

Ta vốn định ở lại khách điểm nghỉ ngơi thêm vài ngày, không ngờ sáng hôm sau lúc đang dùng điểm tâm trong khách điểm thì nghe được tin tức Thái hậu đã băng hà, ta và Nhạn Nhi đưa mắt nhìn nhau, đáng lẽ ta phải thở phào nhẹ nhõm, nhưng mà chẳng biết vì sao trong lòng lại thấy nặng nề. Ta cảm thấy tiếp theo sẽ có chuyện gì đó không tốt xảy ra. Bởi vậy, sau khi dùng điểm tâm xong nhanh chóng thu dọn đồ đạc chuẩn bị tiếp tục đi xuống phía nam.

Khi Nhạn Nhi đỡ ta lên xe ngựa, Liên Dận lại xông ra, hắn nói: “Ta nghe Nhạn Nhi nương tử nói mọi người muốn đến GiangNam, vừa hay ta cũng muốn đi GiangNam, tiện đường chúng ta cùng đi thôi. Nhiều người tiện chú ý lẫn nhau, vạn nhất gặp phải sát thủ gì đó, ta cũng có thể hỗ trợ.” Dừng lại, Liên Dận chen vào chớp mắt với ta, “Dựa vào thân thủ của ta, bảo vệ tỷ tỷ tuyệt đối không thành vấn đề.”

Tỷ tỷ ... cách xưng hô của hắn thay đổi nhanh thật. Ta ngó Nhạn Nhi, Nhạn Nhi đang cúi đầu không nói lời nào, cũng không tức giận giống lúc trước bắt Liên Dận không được gọi nàng là nương tử nữa. Tâm ta khẽ động, chẳng lẽ chỉ trong vòng một ngày ngắn ngủi, Liên Dận và Nhạn Nhi đã thành tình chàng ý thiếp rồi sao? Dù sao chuyện này đối với ta mà nói lại là chuyện tốt. Liên Dận tuy lai lịch không rõ, nhưng thân thủ đúng là không tệ, có thêm Liên Dận tương trợ, nếu sát thủ Xuân Phong lâu lại đến cũng tăng thêm vài phần thắng.

Ta nói: “Như vậy cũng tốt, cùng lên đường lại có thêm người bầu bạn.”

Ninh Hằng lạnh nhạt nói với Liên Dận: “Ngươi cưỡi ngựa.”

Liên Dận nói: “Đương nhiên đương nhiên.”

Kết quả là, ba người đã thành bốn người lên đường. Ninh Hằng lái xe, ta cùng Nhạn Nhi ngồi trong xe ngựa, còn Liên Dận thì cưỡi ngựa đi bên cạnh chúng ta, trên đường đi miệng hắn chưa lúc nào ngậm lại, cứ nương tử ời nương tử à, Nhạn Nhi mặt sa sầm không đáp lại hắn một lời, tên Liên Dận này da mặt phải nói là cực kỳ dày, một mình nói chuyện mà cũng nói nhiều kinh khủng. Cuối cùng là ta không thể nhịn nổi nữa, găm lên câu

“Câm miệng”, Liên Dận mới cười hì hì nói: “Tỷ tỷ bảo câm miệng thì câm miệng.”

Qua một lúc sau, hắc lại mở miệng nói: “Nhạn Nhi nương tử ...”

Ta kiềm chế sự kích động muốn lấy dao đâm chết hắc, nhắm mắt lại coi như hắc không tồn tại.

Chúng ta ra khỏi thành ước chừng năm sáu ngày sau, ngoại trừ Liên Dận ồn ào ra, thì mọi thứ sóng yên gió lặng, không có quan binh đuổi bắt cũng không có sát thủ đuổi giết, thỉnh thoảng ta và Ninh Hằng ngồi trong xe ngựa nói lời tâm tình rồi lại gặm cắn môi, nên ngày trôi qua cũng có ý vị.

Đến ngày thứ bảy, lúc chúng ta đi qua huyện An Lăng đúng lúc tổ chức lễ hội trăm hoa, ta thấy náo nhiệt thú vị nên ở lại An Lăng mấy ngày. Trước tiên chúng ta tìm một khách điểm thu xếp xe ngựa xong xuôi, sau đó ta cùng Ninh Hằng ra khỏi khách điểm.

An Lăng là một trấn náo nhiệt, cửa hàng bên đường mọc san sát như cây trong rừng, hàng hóa lung linh muôn vẻ, đủ loại âm thanh kêu gọi mua bán không ngừng, trên phố ngựa xe như nước, lại đúng dịp lễ hội trăm hoa, càng náo nhiệt vô cùng.

Ta thấy có quá nhiều thứ xem không hết, xung quanh người tấp nập, Ninh Hằng đứng bên cạnh che chở cho ta, đi mãi một lúc lâu mà chưa có người nào đụng vào ta. Sau đó ta thấy trấn Ninh Hằng đầy mồ hôi bèn lấy khăn tay ra lau cho hắc, lúc rút khăn về, Ninh Hằng nhìn ta cười dịu dàng, ta cũng cười với hắc.

“Quán Quán, bên kia cầu có quán trà, nếu nàng mệt rồi, thì chúng ta qua bên đó ngồi nghỉ.”

Đúng là ta thấy hơi mệt, nên cùng Ninh Hằng đến quán trà bên kia. Bên trong trà quán rất đông người, cực kỳ náo nhiệt. Chúng ta tìm một chỗ trống, rồi gọi tiểu nhị đem mấy đĩa đồ ăn lên. Ta nhấp một ngụm trà, nói với Ninh Hằng: “Ồ đây thật náo nhiệt.”

Ninh Hằng nói: “So với mấy trấn nhỏ đã đi qua thì náo nhiệt hơn nhiều.”

Ta cười cười : “Thật ra trên đường đi chúng ta có Liên Dận cũng rất náo nhiệt.”

Ninh Hằng thành thật nói: “Liên Dận người này lai lịch không rõ, ta nhìn thế nào cũng không thích được.”

Ta bật cười. Dường như từ lần trước Liên Dận nói ta giống nương tử chưa xuất giá của hắn thì Ninh Hằng chưa hề có sắc mặt tốt với hắn, hề nhắc đến hắn là Ninh Hằng lại chau mày. Ta nói: “Theo như ta thấy, Liên Dận không có ác ý với chúng ta. Với lại Liên Dận là nhân sĩ GiangNam, đợi đến khi chúng ta đến GiangNam, chúng ta sẽ cần dùng đến hắn.”

Ta lại nhấp một ngụm trà, vừa nhàn nhã nói chuyện với Ninh Hằng vừa lắng nghe mọi người trong quán trà nói chuyện trên trời dưới đất. Sau đó ta nghe được hai chữ “Giang gia”, lập tức dừng lỗ tai lên nghe ngóng.

“....Giang gia chuẩn bị phân chia rồi, đến lúc đó cửa hàng bên này của chúng ta chắc sẽ bị ảnh hưởng ít nhiều. Giang gia giàu có một vùng, sau khi phân tách xong chẳng quá nửa năm, nhất định sẽ suy bại.”

“Sao lại nói vậy?”

“Chủ nhân Giang gia bệnh nằm liệt giường, cũng không làm chủ được bao lâu nữa đâu. Mà Giang gia hiện giờ nát bét rồi, Giang gia có bốn con trai, con trai trưởng mười mấy năm trước đã mất tích, còn trai thứ hai lại qua đời sớm, con trai thứ ba cả ngày chỉ thích đến lầu xanh, con trai thứ tư năm nay mới sáu tuổi, hoàn toàn không thể đảm đương được việc lớn. Không nói đến chuyện này, thế thì Giang gia lại tranh giành đấu đá lẫn nhau, gần đây không biết đã náo loạn ra bao nhiêu chuyện xấu rồi. Đợi chủ nhân Giang gia chết đi, Giang gia chắc chắn sẽ suy vong.”

“Haizzz, nữ nhân nhiều quá cũng không phải chuyện tốt. Chính thế của chủ nhân Giang Gia lại rất đáng thương, con trai trưởng mất tích, con trai thứ hai cũng mất sớm, nghe nói hai năm trước con gái cũng chẳng biết đã

chạy đi đâu. Con trai thứ ba, thứ tư là do thiếp sinh ra. Chủ nhân Giang Gia mà chết đi, chính thê có lẽ chẳng được chia gia sản gì.”

“Chạy đi đâu cái gì chứ? Người đúng là chẳng nhớ gì cả, tam tiểu thư Giang gia là đào hôn (chạy trốn khỏi cuộc hôn nhân bị ép buộc, trước ngày cưới bỏ nhà trốn đi). Người quên rồi hả? Hai năm trước GiangNamhuyên náo một trận chính là vì việc này. Giang Tổng hai nhà thành thông gia, lúc đó đã làm đau buồn không biết bao nhiêu nhiều vị thương gia nữa.”

...

Nghe đến đây, ta kinh ngạc. Năm đó phụ thân hứa gả ta cho Giang Gia, là hứa gả cho con trai Giang gia, hiện giờ con trai trưởng mất tích, con trai thứ hai mất sớm, còn lại con trai thứ ba thứ tư, nếu thật sự gả ta cho một nam nhân suốt ngày đến lầu xanh, ta nhất định sẽ học theo tam tiểu thư Giang gia kia đi đào hôn.

Ta nhìn Ninh Hằng, nghĩ thầm vẫn nên sớm nắm chặt đầu gối này, chấm dứt mọi hậu hoạ. Đến lúc đó tới GiangNam, nhờ như Giang gia có nhận ra ta, khi đó ta với đầu gối đã gạo nấu thành cơm, bọn họ chắc cũng không muốn lấy về một người đã có chồng.

Về phần phải làm thế nào mới giữ chặt được đầu gối, ta nghĩ ngợi, có lẽ xuân dược là một lựa chọn không tệ.

Chương 49

Cứ theo tính tình đầu gối, nếu bắt ép hẳn uống xuân dược, chỉ sợ hẳn cũng sẽ không hành động. Ta vắt óc suy nghĩ, đến nửa đêm vẫn còn đang trầm tư suy nghĩ, cuối cùng ta nhịn không được đánh thức Ninh Hằng.

“Đầu gối, chàng ngủ chưa?”

Qua một lúc lâu, ta nghe thấy giọng nói Ninh Hằng vang lên, “Quán Quán, làm sao vậy?”

Ta nhăn nhó nói: “Nếu có một ngày chàng bị người khác hạ xuân dược, vậy chàng sẽ làm gì?”

Ninh Hằng gần như là không chút do dự nói: “Tắm nước lạnh?”

Ta lại nói: “Nếu... là loại xuân dược không tìm người để giải quyết sẽ chảy máu thất khiếu (gồm hai tai, hai mắt, hai lỗ mũi và miệng) mà chết?”

Trong bóng đêm, ta nghe thấy tiếng cười của Ninh Hằng: “Quán Quán, không có loại xuân dược này đâu, chỉ có người ý chí không cao thôi, không có loại xuân dược nhất định phải tìm người để giải quyết.” Ngừng một lát, Ninh Hằng lại nói: “Quán Quán không ngủ được?”

“Ừ, đêm nay hơi lạnh.” Ta sụt sịt mũi, lại nói: “Phòng này hình như thoáng gió.”

Ninh Hằng khẽ nói: “Ta nghe đại phu nói... Thân thể trong mấy ngày đó thường dễ bị cảm lạnh, ta đi bảo tiểu nhị ôm chăn bông đến.”

Ta sửng sốt mãi mới phản ứng được nhận ra mấy ngày đó Ninh Hằng nói chính là mấy ngày ta có quỳ thủy (hành kinh), lúc này ta chợt cảm thấy Ninh Hằng đã thay đổi rất nhiều, trước kia ngay cả quỳ thủy là gì Ninh Hằng còn chẳng biết, giờ lại nói ra miệng thoải mái như thế. Ta vẫn đang cảm khái, thì nghe thấy tiếng Ninh Hằng xuống giường, ta vội vàng ngồi dậy nói: “Đầu gối, đừng đi ra ngoài.”

Ta chỉ thuận miệng nói ra thế, mà thật ra cũng chẳng thấy lạnh lắm. Hơn nữa, âm mưu của ta cũng không phải như thế. Ta lại nói: “Ngủ đắp hai chăn bông nặng lắm...” Ta khụ khụ, “Thật ra hai người ngủ cùng nhau ấm áp hơn.”

Ninh Hằng không nói gì.

Trong lòng ta có chút quẫn bách, chung quy cảm thấy hôm nay mình cứ như kỹ nữ ép người lương thiện vậy. Thật ra ngẫm lại mình đúng là sống không dễ dàng gì, đầu gối lúc nào cũng cố chấp đến kỳ lạ, chẳng biết đến lúc nào hăn mới hết cố chấp đây.

Ta vừa định nói “Mà thôi”, thì Ninh Hằng lại bước đến giường, thật cẩn thận nằm xuống bên cạnh ta. Trong lòng ta vui vẻ, cho rằng đầu gối đã nghĩ thông suốt rồi, ba chân bốn cẳng ôm chặt lấy Ninh Hằng.

Thân thể Ninh Hằng cực kỳ ấm áp, so với đắp mười chăn bông còn ấm hơn.

Ta thỏa mãn nói: “Đầu gối, sau này ta đều ôm chàng ngủ như vậy.”

Ninh Hằng đáp “Được” .

Hả? Chẳng lẽ quả thật đã thông suốt rồi? Ta thử nói: “Qua mấy ngày nữa đến ngày đẹp, chúng ta thành thân đi.”

“... Quán Quán.” Giọng nói Ninh Hằng có vài phần bất đắc dĩ.

Ta cũng thấy chán nản, đầu gối này xem ra vẫn chưa thông suốt hoàn toàn. Ta hắt xì một cái, ôm chặt Ninh Hằng, nghĩ thầm xuân được vẫn phải dùng, nhưng mà tốt nhất là dùng trên người ta.

.

Hôm sau ta chọn thời điểm thích hợp sai Ninh Hằng ra ngoài. Sau đó, ta lén lút đi tìm Liên Dận. Liên Dận tên này, xem tướng mạo hăn cùng lời nói, hành động, ta khẳng định chắc chắn Liên Dận tuyệt đối là cao thủ ‘vạn

hoa tùng trung quá, phiền điệp bất triêm thân’, cho nên xuân được chắc cũng dùng không ít

(*Vạn hoa tùng trung quá, phiền điệp bất triêm thân: Trích từ một bài thơ “Mẫu đơn đình” của tác giả Thang Hiền Tổ, nghĩa là đi giữa vạn cây hoa mà một mảnh lá cây chẳng dính vào người, có thể hiểu là đào hoa, lãng nhãng nhưng ko chịu trách nhiệm với bất kỳ người nào)

Quả nhiên, sau khi ta nói rõ ý đồ, hai mắt Liên Dận sáng hẳn lên, vỗ vỗ ngực, nói: “Tỷ tỷ đúng là không tìm nhầm người, tỷ cần bao nhiêu, đệ lập tức tìm về cho tỷ.”

Ta tò mò nói: “Đệ đi đâu tìm?”

Liên Dận giả bộ cao thâm khó lường nói: “Được bán trong những tiệm thuốc bình thường thì công hiệu không cao, nếu muốn tìm xuân được dục tiên dục tử, thì phải đến lầu xanh mua của các cô nương ở đó. Vừa hay đệ muốn đi lầu xanh, thuận tiện mang ít về cho tỷ.”

Ta híp mắt, nghĩ thầm Liên Dận này đúng là hoa hoa công tử, trước đó không lâu còn gọi Nhạn Nhi là nương tử, bây giờ lại muốn đi lầu xanh tìm thú vui. Ta nhớ tới con trai thứ ba của Giang gia, nếu ta thực sự gả cho một người như vậy, không bằng đập đầu vào tường luôn.

“Tỷ tỷ, tỷ đừng có hiểu lầm. Đệ toàn tâm toàn ý với Nhạn Nhi nương tử, đệ đến lầu xanh là để nghe ngóng tin tức. Tỷ tỷ cũng biết đấy, lầu xanh là nơi tin tức linh thông nhất.” Liên Dận sờ sờ cằm, “Nếu tỷ tỷ không tin lời đệ nói, vậy thì cùng đệ đi luôn.”

Ta hỏi: “Đi bao lâu?”

Liên Dận trầm ngâm một lát, “Không lâu đâu, nhiều nhất là nửa canh giờ.”

Ta nghĩ thầm Ninh Hằng chắc phải một canh giờ nữa mới về đến đây, ta đến lầu xanh rồi quay về cũng chưa đến một canh giờ, Ninh Hằng nhất định không phát hiện được gì. Mà thuận tiện đi mở rộng tầm mắt rồi hỏi

cách dùng xuân dược, cũng là một chuyện tốt. Ta lập tức thay nam trang, đi cùng Liên Dận đến lầu xanh.

Đến lầu xanh, tú bà phe phẩy quạt tròn lắc eo nhỏ chạy ra đón, “Ôi, hôm nay ngọn gió nào thổi thế này? Lại thổi cả Tống công tử đến đây. Tống công tử đến một lần cũng đủ làm vẻ vang cả Tuý hoa lầu ta à nha, Tống công tử lần này lại đến tìm Gia Lục Châu nhà ta sao?”

Ta nghe tú bà vừa mở miệng đã gọi Tống công tử, có chút ngạc nhiên. Nhưng mà nghĩ một lát là ra, lăn lộn trên giang hồ tất nhiên là phải dùng tên giả. Liên Dận này vừa nhìn đã biết là người lão luyện trên giang hồ, chắc là dùng tên giả vô số lần.

Liên Dận đưa cho tú bà một thỏi bạc, cười nói: “Dì Thôi đúng là hiểu ý ta.”

Sau đó, Liên Dận rất thuộc đường tự mình đi vào một gian phòng bên trong, ta cùng Liên Dận ngồi một lúc lâu, rồi nghe thấy tiếng đình đình đang đang của ngọc bội, ngay sau đó một mỹ nhân mặc áo xanh lục tay cầm khăn lụa dáng người thướt tha thân nhiên bước vào, hành lễ với Liên Dận.

“Tống công tử đã lâu rồi không tới, thiếp thật sự là rất rất nhớ.”

Trong đầu ta âm thầm khinh bỉ Liên Dận một lượt, Liên Dận ho khụ mấy tiếng, nói: “Lục Châu, lần này ta tới là muốn hỏi nàng mấy chuyện.”

Lục Châu ai oán nhìn Liên Dận, “Tống công tử mỗi lần quay về đều hỏi ta công việc, tại sao không nghe thiếp hát một khúc? Thiếp gần đây đã vì Tống công tử mà học một khúc mới...” Bỗng dưng, Lục Châu dừng lại, ánh mắt nàng ta chuyển sang người ta, nàng nhìn ta từ trên xuống dưới đánh giá một lúc lâu, đôi mắt đẹp rung rung, “Tống... Tống công tử đã tìm được nương tử về, lần này tới cáo biệt thiếp sao?”

Ta mờ mịt chẳng hiểu gì cả, nghe thấy Lục Châu kia nói với ta: “Giang tiểu thư, ta đã thề với trời, Tống công tử mỗi lần đến chỗ ta đều rất quy củ,

nhiều nhất chỉ uống chút rượu, từ trước đến giờ chưa từng qua đêm ở lầu xanh...”

Ta khẽ giật mình.

“Nàng ấy không phải.” Liên Dận buông chén trà, từ trong vạt áo lấy ra một thứ, nói: “Lục Châu nàng nhìn đi, cái này có phải Liễu Diệp đao của Xuân Phong lâu nàng không?”

Vẻ mặt Lục Châu biến đổi, mới vừa rồi là mỹ nhân nũng nịu, vẻ mặt lập tức thêm vài phần nghiêm túc, nàng sờ chuôi đao, ngón tay thon dài chuyển động lên xuống, nàng ấy đột nhiên nói: “Không phải. Liễu Diệp đao của Xuân Phong lâu chúng ta là độc nhất vô nhị, có ấn dấu huyền cơ, người bình thường tuyệt đối không thể nhái được. Tổng công tử, người lấy đao giả này ở đâu?”

Ta nghe xong, sững sờ nói: “Cô là sát thủ Xuân Phong lâu?”

Lục Châu hát cảm lên, “Đúng vậy.”

Ta vừa định nói sao là sát thủ lại làm nữ nhân phong trần, Lục Châu lại híp mắt, nói: “Biết nhiều bí mật, sẽ không sống lâu.” Ta kéo miệng cười, nuốt luôn lời muốn nói vào bụng.

Liên Dận nói: “Gần đây có người giả mạo Xuân Phong lâu các người, lại còn hạ sát thủ với nương tử nhà ta.”

Lục Châu cười nhạo nói: “Tổng công tử miệng chỉ có nương tử, chẳng lẽ bị Tổng bá phụ ép?”

Liên Dận thở dài: “Gia phụ liên tục ra lệnh, nếu ta không tìm được nương tử đem về, ta cũng không cần quay về Tổng gia nữa.”

Lục châu lại nhìn Liễu Diệp đao trong tay, nàng nói: “Cho ta hai ngày, ta tra ra sẽ lập tức nói cho người biết.” Liên Dận đáp “Đa tạ”, Lục Châu cất Liễu Diệp đao đi, lại nũng nịu nói: “Tổng công tử, chàng muốn nghe ta hát không?”

Liên Dận liếc nhìn ta, nói: “Tỷ tỷ của nương tử ta có việc tìm nàng...”

Đôi mắt đẹp của Lục Châu dời đi, ta khụ khụ, nói: “Lục Châu cô nương, ta muốn nhờ cô mua ít... xuân dược.” Liên Dận cũng nói: “Xuân dược có được hiệu mạnh một chút.”

Lục Châu lại nhú mày nói: “Giang gia không phải chỉ có một vị tiểu thư sao? Từ lúc nào thì...”

Liên Dận nói: “Kết nghĩa.”

Lục Châu hiểu ra, đôi mắt đẹp lại nhìn ta, sau đó cười nhẹ nói: “Cô nương xưng hô thế nào?”

“Ta họ tô.”

“Tô cô nương, mời đi theo ta. Người đã là bằng hữu của Tổng công tử, ta cũng ưu ái hơn một chút.” Lục Châu phát tay khăn, vừa lắc lắc eo thon nhỏ vừa dẫn ta đến gian phòng bên trong, trên bàn gỗ màu đỏ sậm bày ra các loại bình sứ, “Tô cô nương tùy ý chọn đi.”

Ta thấy ngượng ngùng nói: “Có loại nào nhất định phải cần người làm giải dược?”

Lục Châu trầm ngâm một lát, ngón tay ngọc thon dài chỉ tới, “Loại này.”

Ta nói: “Cách dùng?”

Lục Châu nói: “Dùng để ăn, có thể pha vào nước, có thể bỏ vào trong cơm canh, cũng có thể trực tiếp ăn vào.”

Ta cầm lên, hỏi: “Lục Châu cô nương lấy bao nhiêu bạc?”

Lục Châu tới gần, thân nhiên cười nói: “Vừa rồi ta chỉ nói giỡn thôi, Tô cô nương đã là bằng hữu của Tổng công tử, ta sao dám thu bạc của cô

nương?”

Ta lấy ra một thỏi bạc từ trong túi tiền đặt lên bàn, “Ta không quen hẳn, Lục Châu cô nương không cần phải bán chữ tình cho ta.” Dừng lại một chút, ta híp mắt hỏi: “Giang Nam có mấy Tổng gia?”

Lục Châu nhìn ta, duỗi ra một ngón tay ngọc.

Ta đáp “Đa tạ”, cất bình sứ rồi xoay người rời đi. Vừa ra đến ngoài, Liên Dận cười tủm tỉm hỏi: “Tỷ tỷ đã mua được chưa?”

Ta mặt cười như trong lòng không cười nói: “Mua được rồi, chúng ta quay về đi.”

Vừa ra khỏi thanh lâu, Liên Dận rất ân cần che dù (che ô) cho ta, “Tỷ tỷ thân kiều thịt quý, ánh mặt trời sẽ làm hồng làn da của tỷ tỷ...” Ta run run, mặt không có biểu tình gì nhìn hẳn, “Tổng công tử, người quang minh chính đại sẽ không nói tiếng lóng, người rớt cuộc là có mưu đồ gì?”

Thân phận của Liên Dận không phải là ta chưa từng nghi ngờ, hẳn chắc chắn sẽ không có lý do gì mà đi theo chúng ta, hẳn nhất định có mưu đồ. Lúc trước ta đã suy nghĩ rất lâu, nhưng qua mấy ngày quan sát, ta đã kết luận Liên Dận và Nhạn Nhi lúc trước đã quen nhau. Nhưng ta tuyệt đối không ngờ, Nhạn Nhi lại là tiểu thư Giang gia, mà quan hệ giữa bọn họ đúng là như hẳn nói.

Hôm nay Liên Dận đưa ta đến thanh lâu đoán chừng cũng có mưu đồ, chỉ có điều là gì thì ta không biết.

Liên Dận cười tủm tỉm nói: “Tỷ tỷ đúng là người thông minh. Thật không dám dấu diếm, đệ họ Tống, tên hai chữ Liên Dận, chính là nhân sĩ Giang Nam, mấy năm trước gia phụ đã tìm cho đệ một hôn sự môn đăng hộ đối, không ngờ sau đó tân nương tử lại bỏ trốn. Tân nương tử này bản lĩnh cũng lớn, mặc cho đệ lên trời xuống đất vẫn không thể tìm được tung tích của nàng. Đệ tạm thời đành để tân nương tử đi như thế, đợi nàng ấy chơi chán trở về nhà lúc đó sẽ đến cửa đón về. Mấy tháng trước, đệ chợt nhận được tin tức tân nương tử, đồng thời cũng biết có người muốn mua tính

mạng tân nương tử. Đệ đành phải đi ngàn dặm truy thê, bảo vệ nàng chu toàn. Nói đến đây, tỷ tỷ chắc cũng rõ tân nương tử của đệ chính là Nhạn Nhi.”

Ta lạnh nhạt nói: “Người nói tình cảm rất sâu sắc, chỉ có điều ngay từ đầu lúc nhìn thấy ta lại ngộ nhận là Nhạn Nhi, tân nương tử cũng có thể nhận lầm, Tổng công tử thật có bản lĩnh.”

Liên Dận khụ khụ, nói: “Tỷ tỷ hiểu lầm rồi, đệ với Nhạn Nhi chưa từng gặp mặt.”

Ta hiểu ra, hoá ra là quan hệ thông gia giữa các gia tộc.

Liên Dận lại nói: “Không biết tình hình của Giang gia tỷ tỷ biết được bao nhiêu?”

“Hoàn toàn không biết.”

Liên Dận thở dài: “Hiện giờ nhạc phụ đại nhân ốm đau nằm liệt giường, Giang gia lâm vào cảnh nguy khốn. Nếu Nhạn Nhi vẫn không quay về, Giang gia chẳng biết sẽ biến thành dạng gì nữa. Đệ đã khuyên Nhạn Nhi, nhưng mà Nhạn Nhi lại chỉ muốn ở cùng hai người. Hôm qua đệ nghe nói bệnh của nhạc phụ lại nặng thêm, bắt buộc đệ mới phải ra hạ sách này, tránh thoát khỏi Nhạn Nhi đến nói rõ chi tiết với tỷ.”

Ta trầm ngâm một lát, hỏi: “Nói như thế, dọc đường đi người bị đuổi giết thật ra là Nhạn Nhi?” Thấy Liên Dận gật đầu, ta lại nói: “Là ai đã thuê người giết nàng ấy?”

Sắc mặt Liên Dận nghiêm túc lại, “Theo đệ biết, là Tam nương của Nhạn Nhi.”

Ta nghĩ thầm thê thiếp đánh nhau, nhẫn tâm như thế. Cũng may ta đã sớm rời khỏi Hoàng cung, bằng không đến lúc đó ta ở cạnh Hoàng đế, hậu cung mỹ nhân vô số, người thủ đoạn độc ác càng vô số. Ngày nào cũng phải đấu với phi tần, sao mà bằng được cùng đầu gối gặm cắn miệng?

Nhớ tới đầu gối, lòng ta ảm áp hẳn. Ta cười tủm tỉm nói: “Liên Dận, đệ muốn ta giúp đệ khuyên Nhạn Nhi quay về Giang gia cũng được, nhưng từ nay về sau đệ sẽ nợ ta một nhân tình.”

Liên Dận vội hỏi: “Chỉ cần tỷ tỷ mở miệng, lên núi đao xuống biển lửa đệ cũng không chối từ.”

Ta nói: “Được, có lời này của đệ, ta nhất định sẽ giúp.”

Nhạn Nhi biến thành Giang gia tiểu thư, có lẽ chuyện năm xưa phụ thân hứa gả ta cho Giang gia, Nhạn Nhi cũng biết. Thật ra, ta không rõ Nhạn Nhi có ý gì. Nếu lúc đến Giang Nam, Giang gia phái người đến bức hôn, ta cũng không biết nên đối đáp thế nào. Mà Liên Dận coi như là người có uy tín danh dự ở Giang Nam, để hắn nợ ta nhân tình, có lẽ sẽ phát huy công dụng trong vương mắc giữa ta và Giang gia.

Ta vốn định trở lại khách điểm rồi sẽ chất vấn Nhạn Nhi vì sao phải giấu diếm thân phận, nhân tiện chấp tay dâng nàng ấy cho Liên Dận, từ nay về sau ta và Ninh Hằng chàng chàng thiếp thiếp chỉ ước làm uyên ương không muốn làm tiên.

Nhưng mà thế sự hay biến đổi, ta cùng Liên Dận vừa trở lại khách điểm, khách điểm bừa bãi lộn xộn, bàn ghế nát gãy rơi đầy đất, chuông quây tiểu nhị ôm nhau trốn ở góc phòng, cả người run rẩy không ngừng. Ta sững sờ, cùng lắm chỉ nửa canh giờ ngắn ngủi, đã có sự biến đổi lớn nhường này. Ta bước qua đóng đồ vỡ trên đất, cùng Liên Dận đến trước mặt chuông quây, tiểu nhị, hỏi: “Phát sinh chuyện gì?”

Chuông quây run run nói: “Vừa... vừa rồi có bảy tám hắc y nhân, không... không nói gì đã rút kiếm đâm tới vị bằng hữu kia của các vị, hiện tại... bọn họ vẫn còn ở trên...”

Lời nói chuông quây còn chưa dứt, chỉ thấy tay áo vung lên, Liên Dận cả người đã vọt lên lầu. Trong đầu ta thậm kê không ổn, nửa canh giờ trước ta cùng Liên Dận đến thanh lâu, Ninh Hằng cũng ra ngoài, chỉ còn lại

một mình Nhạn Nhi. Bất luận sát thủ có phải là người Xuân Phong lâu hay không, bọn họ đều vì Nhạn Nhi mà đến, hiện giờ Nhạn Nhi một mình đầu tẩu, không biết chống đỡ được bao lâu.

Lúc này ta bắt chấp tất cả, chạy thẳng lên lầu. Vừa mới chạy được vài bước, phía sau chợt có người giữ lấy cổ tay ta, ta quay đầu nhìn, Ninh Hằng cau mày nói: “Quán Quán, nàng ra ngoài trốn đi một lúc, ta lên xem.”

Ninh Hằng nói làm ta bưng tỉnh, ta tay trái gà không chặt, lên rồi cũng chỉ vương vếu. Còn không bằng tìm chỗ nào an toàn mà trốn, để bọn họ có thể toàn lực ứng chiến. Trong lòng ta cân nhắc một lượt, lập tức gật đầu nói: “Được. Đầu gối, chàng cẩn thận một chút.”

Ninh Hằng nắm chặt tay ta, “Ừ, Quán Quán nàng cũng phải cẩn thận.”

Ta cười với Ninh Hằng, xoay người chạy ra khỏi khách điếm. Ta đứng bên ngoài thật lâu, chờ mãi không thấy Ninh Hằng ra tìm, trong lòng có chút lo lắng. Ta đang do dự có nên đi vào nhìn hay không, thì bỗng dưng có người vỗ vai ta, “Ô cô nương.”

Ta khẽ giật mình, quay đầu nhìn, không ngờ là Lục Châu.

Lục Châu cười khanh khách nói: “Ô cô nương, sao Tổng công tử không đi cùng cô?”

Ta nhú mày nói: “Lúc quay về gặp sát thủ, cũng chẳng biết có phải người Xuân Phong lâu các người không...”

“Không có khả năng. Ta đã tra ra nơi làm giả Liễu Diệp đao, người đuổi giết tiêu thư Giang gia, không phải Xuân Phong lâu chúng ta. Mà là...”

Ta ngắt lời Lục Châu, “Trước không nói chuyện này, sát thủ giả mạo Xuân Phong lâu vẫn còn trong khách điếm.”

Về mặt Lục Châu biến đổi, không nói thêm gì chạy vào trong khách điếm. Ta nghĩ thầm Lục Châu đã là sát thủ, võ công nhất định là tốt, có

thêm nàng ta, Ninh Hằng Liên Dận bọn họ cũng có thêm vài phần thắng, ta đi vào ngó một chút chắc chắn có vấn đề gì.

Nghĩ như thế, ta không chút do dự, chân bước gấp gáp đi vào.

Ta vừa bước lên bậc, thì Ninh Hằng đã đi xuống. Ta thấy hấn bình yên vô sự, nội tâm mới được thả lỏng. Ta túm ống tay áo Ninh Hằng, hỏi: “Đã giải quyết xong rồi?”

Ninh Hằng khẽ nói: “Ừ, đều giải quyết xong rồi. Nhưng Nhạn Nhi bị thương.”

Ta nghe thấy Nhạn Nhi bị thương, vội vàng nói: “Ta lên xem.”

Ninh Hằng cầm lấy tay ta, “Trên kia khắp nơi là thi thể, rất lộn xộn, nàng nhìn thấy sợ sẽ không chịu nổi. Nhạn Nhi chỉ bị thương nhẹ không có gì đáng ngại. Đợi lát nữa bọn họ sẽ xuống, chúng ta ở dưới chờ một chút.”

Ta biết Ninh Hằng chỉ vì tốt cho ta, nên cũng không muốn trái ý hấn, gật đầu đáp “Được” .

Ninh Hằng nhìn ta nói: “Quán Quán vì sao đột nhiên mặc nam trang?”

Ta nhớ lại hôm nay đi tới thanh lâu làm chuyện như vậy, mặt hồng lên, ta khụ khụ, cười gượng nói: “Ta mặc nam trang có đẹp không?”

Ninh Hằng khẽ cười nói: “Quán Quán mặc gì cũng đẹp.”

Ta giận dữ liếc hấn, “Mặc cái này không được sao? Chàng còn hỏi vì sao để làm gì?”

Ninh Hằng cười cười, đúng là không hỏi tới nữa.

Ước chừng qua một khắc, Liên Dận đỡ Nhạn Nhi xuống, ta đang định hỏi Nhạn Nhi bị thương ở chỗ nào, thì Nhạn Nhi vẻ mặt áy náy cầm lấy tay ta, hai mắt rung rung nói: “Tỷ tỷ, thật xin lỗi, lúc trước muội đã lừa gạt tỷ, muội không phải cố ý giấu diếm muội là tiểu thư Giang gia.”

Ta vỗ tay nàng, nói: “Ta không trách muội, giang hồ hiểm ác, muội giấu diếm thân phận cũng là việc nên làm.”

Nhạn Nhi sụt sịt, bắt đầu kể lại từ ngày nàng ấy đào hôn. Sau nửa canh giờ, ta nghe xong cũng hiểu ra đại khái. Nương (mẹ) của Nhạn Nhi vì lúc trước phải để tang con trai thương tâm quá độ, nên mấy năm nay đều khóa cửa ở trong phòng ăn chay niệm phật không muốn quản chuyện Giang gia nữa, mà Nhạn Nhi lại là tiểu thư duy nhất của Giang gia, Nhị nương Tam nương của Nhạn Nhi từ trước đến giờ đều không thích nàng, hận không thể sớm nhổ bỏ cái đinh trong mắt này. Lúc Nhạn Nhi biết mình phải gả cho một người chưa từng gặp mặt, thì cực kỳ không muốn, lại thêm Nhị nương Tam nương lúc nào cũng nhằm vào nàng, nên nàng nhất thời xúc động đào hôn. Nhạn Nhi không ngờ Nhị nương Tam nương lại phái người đuổi giết nàng, nàng đang chạy thì được Bình Trữ thân vương cứu...

Những chuyện sau đó Nhạn Nhi nói rất mơ hồ, ta biết nàng ấy dè chừng Liên Dận, dù sao nàng ấy không nói ta cũng biết, bởi vì Nhạn Nhi được Bình Trữ thân vương cứu, cho nên mới có cảnh ta bị bắt đi giữa chùa miếu kia.

Ta hỏi: “Sát thủ lần đầu chúng ta gặp ở Kinh thành cũng vì muội mà đến?”

Nhạn Nhi gật đầu, sợ hãi nhìn ta liếc mắt một cái, lại nói: “Muội sợ tử tử biết được sát thủ là vì muội mà đến sẽ không muốn để muội theo hai người nữa... Cho nên... Cho nên đâm lao phải theo lao để tử tử lầm tưởng sát thủ vì tử mà đến.”

Liên Dận nói: “Chuyện sát thủ Xuân Phong lâu, vừa rồi Lục Châu đã giải thích với đệ. Gần đây có người giả mạo sát thủ Xuân phong lâu, không ngờ Tam nương của Nhạn Nhi nương tử lại tìm tới Xuân Phong lâu giả, vì thế mới có chuyện hôm nay. Về phần sát thủ giả Xuân Phong lâu, tử tử không cần phải lo lắng, có người giả mạo Xuân Phong lâu, Xuân Phong lâu sẽ tự ra tay giải quyết.”

Nhạn Nhi lại nói: “Tử tử, thật xin lỗi, muội không nên lừa gạt tử.”

Cảm giác bị người ta lừa gạt tuy rất khó chịu, nhưng thái độ Nhạn Nhi coi như thành khẩn mà trước kia coi như đã cứu ta một mạng, ta cũng không muốn làm người tính toán chi li, nói: “Lần sau không được làm thế nữa.”

Liên Dận nháy mắt với ta, ta khụ khụ, “Nhạn Nhi, muội cũng nên quay về Giang gia rồi.”

Nhạn Nhi lại liếc nhìn Ninh Hằng, nàng nói: “Tỷ tỷ cùng Trữ đại ca hiếm khi tới Giang Nam, chi bằng đến nhà muội ở đi. Tỷ tỷ thu nhận muội lâu như vậy mà lại có ân tình với muội, bất luận nói thế nào, muội cũng tận lực làm chủ nhà để báo đáp ân tình tỷ tỷ.”

Ta mỉm cười nói: “Cũng được.”

Chương 50

Tay trái Nhạn Nhi bị thương, cho nên chúng ta quyết định ở lại khách điểm thêm một đêm, hôm sau mới đi Giang Nam. Chuyện sát thủ đã được giải quyết xong, Ninh Hằng cũng không còn lý do ngủ ở phòng ta. Nửa đêm, ta một mình nằm trên giường trần trọc, thật là nhớ thân thể ấm áp của Ninh Hằng.

Con người đứng là lâu dần sẽ thành thói quen, ta đã quen Ninh Hằng mấy ngày nay ở cạnh, giờ Ninh Hằng vừa đi, mặc dù Ninh Hằng đã mua lò sưởi tay cho ta, nhưng ta vẫn không thể ngủ nổi, mắt hết mở rồi lại đóng, dù làm thế nào cũng không thấy buồn ngủ. Cuối cùng ta không chịu nổi nữa, khoác áo choàng lên rồi nhẹ chân nhẹ tay lần mò đến phòng Ninh Hằng.

Không ngờ trên giường Ninh Hằng lại trống không, ta ngẩn người, nhìn khắp cả phòng cũng không thấy bóng dáng Ninh Hằng. Ta đang kinh ngạc muộn thê này Ninh Hằng còn đi đâu, thì cửa sổ đột nhiên bị đẩy ra.

Một bóng đen từ ngoài cửa sổ nhảy vào, ta sửng sốt khẽ hỏi: “Đầu gối?”

“Quán Quán?” Ninh Hằng thấp nền lên, lúc này ta mới nhìn rõ Ninh Hằng mặc quần áo màu đen. Bình thường người mặc loại trang phục này lại còn nhảy từ cửa sổ vào chắc chắn không phải đi làm chuyện tốt, ta nhíu mày nói: “Chàng vừa đi đâu thế?”

Ninh Hằng dáng vẻ quang minh chính đại, hấn đến gần ta, rót một chén nước ấm cho ta, rồi mới nhẹ giọng nói: “Quán Quán, nàng không thấy Nhạn Nhi khác thường?”

Ta khẽ nhấp một ngụm nước ấm, “Chàng cũng cảm thấy vậy?”

Ninh Hằng gật đầu, “Vừa rồi ta thấy nàng ấy cùng Liên Dận đi với nhau nên mới bám theo, Nhạn Nhi... dường như đang giấu chúng ta chuyện gì đó. Nàng ấy một mực kéo chúng ta đến Giang gia, ta thấy không phải là vì báo đáp ân tình.” Dừng lại một chút, Ninh Hằng nói: “Hôm nay ở bên ngoài nghe vài chuyện về Giang gia, Giang gia hiện giờ rất loạn.”

Ta trầm ngâm một lát, cũng nói: “Từ lâu ta đã nhìn ra Nhạn Nhi có chỗ không ổn. Từ lúc còn ở Kinh thành nàng ấy đã đề nghị đi Giang Nam, có lẽ là hy vọng chúng ta đến Giang gia. Giang gia hiện giờ loạn như vậy, Nhạn Nhi kéo hai người ngoài chúng ta đến không biết là vì lý do gì. Lần này chúng ta đến Giang gia, chỉ sợ gặp không ít chuyện phiền phức.” Ta thở dài, nói: “Giang gia giàu có một phương, con người ta càng giàu thì càng lắm chuyện phức tạp, Nhị nương Tam nương Nhạn Nhi ham đồ cưới của Nhạn Nhi mà nhẫn tâm như thế, cũng gần bằng trong cung rồi...” Ta dừng lại một chút, sợ Ninh Hằng sẽ nhớ ra gì đó, nên lập tức sửa lời: “Haizz, nếu chủ nhân Giang gia chỉ lấy một người vợ, thì cũng sẽ không có những chuyện phiền toái này rồi.”

Cũng may Ninh Hằng không có phản ứng gì, hắn cầm tay ta, nói: “Quán Quán, ta nhất định chỉ lấy một mình nàng.”

Ta hừ hừ, “Nếu chàng dám có ý niệm không nên có trong đầu, ta sẽ...”

Ninh Hằng nói tiếp, “Quán Quán sẽ lấy kiếm đâm ta.”

“Đâm không được thì làm sao?”

Ninh Hằng nhìn ta, vẻ mặt ra chiều suy nghĩ. Ta bật cười, lấy tay chọc chọc vào ngực hắn, “Đầu gỗ ngốc, ta chỉ nói giỡn với chàng thôi. Chàng cho ta kiếm, ta cầm còn không nổi nói gì đến đâm.”

Ninh Hằng bắt lấy ngón tay đang chọc của ta, hắn nghiêm túc nói: “Quán Quán, ta sẽ không phụ nàng.”

Ta nhớ trước kia Ninh Hằng cũng từng nói câu này, nhưng mà lại trù ra điều kiện nếu không phản bội Hoàng đế. Ta híp mắt, “Hửm? Có thể phụ toàn bộ người trong thiên hạ cũng không phụ ta?”

Ninh Hằng gật đầu thật mạnh.

Ta cầm lấy tay hắn, đứng dậy, cả người bổ nhào vào ngực hắn, “Đầu gỗ, chàng phải nhớ kỹ những lời chàng nói hôm nay. Thà phụ mọi người trong thiên hạ chứ không phụ ta.”

Tay Ninh Hằng vòng qua eo ta, hỏi: “Quán Quán sao lại ở trong phòng ta?”

Ta rầu rĩ nói: “Đầu gối vừa đi, ta không ngủ được.” Ta dùng đầu cọ cọ ngực Ninh Hằng, “Haizz, nói thật, chúng ta chọn ngày lành thành thân đi. Cứ tiếp tục như vậy, thật sự không phải là biện pháp tốt.”

Ninh Hằng trầm mặc, hấn xoa đầu ta, khẽ nói: “Quán Quán, cho ta ba tháng. Ba tháng sau, ta vẫn không thể cho nàng một cuộc sống đầy đủ, ta...”

Ta tức giận nói: “Chàng dám nói để ta đi thành thân với người khác, ta đâm chàng ngay lập tức!”

Ninh Hằng cười nhẹ nói: “Ta sao lại cam lòng để Quán Quán thành thân với người khác.” Hấn ôm chặt ta, “Ba tháng sau, bất luận thế nào ta đều thành thân với nàng.”

Ta nghĩ thầm có thể để Ninh Hằng không còn cô chấp là rất khó, ba tháng dù sao cũng đỡ hơn lời hẹn ước xa xôi nên gật đầu đáp ứng. Nhưng lúc trở về phòng nằm trên giường nhớ sự ấm áp của Ninh Hằng, ta lại hối hận. Trong vòng ba tháng những chuyện có thể phát sinh nhiều như sao sa, vạn nhất Ninh Hằng tự dưng nhớ lại những chuyện trước kia, chẳng phải là ta đây mất còn nhiều hơn được? Ta sờ lên bình sứ Lục Châu đưa, nghĩ thầm hay vẫn nên đợi quý thủy qua đi rồi nhanh rút cho đầu gối uống.

Ta Tô Cán không phải quân tử cũng không phải người tốt lành gì, giữ chữ tín gì đó có thể bỏ qua, dựa vào chính mình để giữ lấy những gì mình muốn mới là quan trọng.

Hôm sau, chúng ta bắt đầu lên đường đến Giang Nam. Dọc đường đi ta định nhanh hạ được đề tài thành chuyện tốt của mình và Ninh Hằng, nhưng mà người tính không bằng trời tính, đường tới Giang Nam, ngồi xe mệt nhọc, hơn nữa thân thể ta vốn yếu đuối, chỉ cần mệt nhọc là bị nhiễm phong

hàn, nên đành hữu tâm vô lực. (có tâm thực hiện nhưng không có sức lực để làm)

Sau khi đến Giang Nam, Liên Dận cáo từ chúng ta, nói là phải về Tổng gia một chuyến. Sau đó hắn lại nói ngon nói ngọt dỗ dành Nhạn Nhi xuống xe ngựa, ở bên ngoài nhỏ giọng thăm thì gì đó với nàng ấy. Lúc Nhạn Nhi quay vào trong xe ngựa, thì sắc mặt rất không tốt.

Ta nghĩ tên Liên Dận này muốn chết hay sao mà nói mấy lời ngả ngớn làm Nhạn Nhi bực bội. Hai người này đúng là một đôi oan gia, ta trêu ghẹo: “Nhạn Nhi, muội với Liên Dận định lúc nào mới thành thân?”

Nhạn Nhi thấp giọng nói: “Phải đợi người trong nhà sắp xếp. Muội đào hôn đã hai năm, lần này trở về coi như là chịu tội. Sinh ở nhà phú quý, lại càng khó tránh lệnh cha mẹ cùng người làm mai.” Nhạn Nhi ngẩng đầu cười với ta, giả bộ thoải mái nói: “Thật ra ngẫm lại, Liên Dận cũng không tồi. Tốt xấu gì muội cũng biết hắn dài ngắn thế nào, còn đi chung với hắn một thời gian. Gả cho Liên Dận so với gả cho một người chưa từng gặp mặt thì tốt hơn nhiều.”

Ta nghe xong lại thấy thương cảm, Nhạn Nhi lại nói: “Tỷ tỷ, Ninh đại ca đối xử với tỷ thật sự rất tốt rất tốt, tỷ cần phải quý trọng Ninh đại ca. Ninh đại ca...” Nàng ngừng lại, giọng nói rất nhỏ, “Chỉ cần không nhớ lại những chuyện trước kia, tỷ tỷ có thể có được hạnh phúc rồi.”

Ta không biết lúc này Nhạn Nhi nghĩ gì mà nói ra những lời này, ta thờ dãi: “Nhạn Nhi, muội thích Ninh Hằng?”

Nhạn Nhi sững sờ, kinh ngạc nhìn ta.

Ta lại nói: “Muội có tình ý với Ninh Hằng...”

Nhạn Nhi đột nhiên nói: “Tỷ tỷ, muội không có tình ý với Ninh đại ca, tỷ đừng hiểu lầm. Trong lòng muội chỉ coi Ninh đại ca như huynh trưởng thôi, chưa bao giờ có ý nghĩ không an phận hết.”

Lúc này đến lượt ta giật mình, ta cẩn thận nhìn vẻ mặt Nhạn Nhi, không giống như đang nói dối. Trong lòng ta kinh ngạc, chẳng lẽ từ trước đến giờ đều là ta hiểu lầm? Nhưng mà lúc trước Nhạn Nhi đối với Ninh Hằng tình sâu ý nặng ta đều nhìn thấy, là thật hay giả cũng khó nói. Dù sao hiện giờ mặc kệ là thật hay là giả, kết cục đã định hết rồi. Ta cười nói: “Xem ra ta hiểu lầm rồi.”

Nhạn Nhi nói như chém đinh chặt sắt: “Tỷ tỷ có thể yên tâm, muội với Ninh đại ca tuyệt đối không có tình yêu nam nữ.”

Ta nói: “Ta tin muội.”

Sau đó ta cùng Nhạn Nhi nói chuyện dọc đường đi, chẳng qua bao lâu thì đến Giang gia. Ta vốn tưởng tiểu thư Giang gia bỏ đi hai năm giờ trở về chắc chắn là chuyện lớn, nhưng Giang gia lại rất lạnh nhạt. Tuy Nhạn Nhi bỏ nhà đi là không đúng, nhưng tốt xấu gì cũng là nữ nhi Giang gia. Nếu đổi lại là Tô gia, phụ thân mẫu thân chắc chắn sẽ vui mừng đến phát khóc, huynh trưởng muội muội chắc chắn sẽ vui mừng chạy ra đón ta.

Trên mặt Nhạn Nhi cũng không thấy sự thất vọng, đợi hạ nhân thông báo xong, Nhạn Nhi thản nhiên nói: “Tỷ tỷ, Ninh đại ca, chúng ta vào thôi.”

Ba người bước vào Giang phủ, Giang phủ được xây dựa vào núi cùng rừng trúc, bên trong phủ đình đài lầu các, hành lang gấp khúc quanh co, cực kỳ trang nhã thanh tao, rất có vẻ phong tình của Giang Nam. Ta cùng Ninh Hằng đi sau Nhạn Nhi, Nhạn Nhi dẫn chúng ta đi qua hàng lang gấp khúc màu đỏ son, qua một đình đài (đình để nghỉ chân) mái hiên màu lục cột trụ màu đỏ, đi khoảng một nén nhang, thì dừng lại ở một tiểu viện rất tách biệt.

Nhạn Nhi nói: “Tỷ tỷ, Ninh đại ca, hai người tạm thời ở lại tiểu viện này, đợi lát nữa muội gọi mấy hạ nhân đến hầu hạ hai người. Muội ở phía nam rừng trúc đằng trước kia.” Dừng lại một lát, nàng cười với chúng ta: “Tỷ tỷ, Ninh đại ca, hai người cứ yên tâm ở lại chỗ này, có gì bất tiện thì cứ nói với muội.”

Ta chần chờ một lúc, đáp “Được”.

Sau khi Nhạn Nhi rời đi, ta và Ninh Hằng mới bước vào tiểu viện. Trong tiểu viện cũng có vẻ phong tình của Giang Nam, nhưng mà ta lại không có tâm trí thưởng thức. Từ lúc bước vào Giang gia đã bắt đầu cảm thấy Nhạn Nhi có chút kỳ lạ, ánh mắt nàng ấy chớp loé, không biết đang suy nghĩ những gì.

Ta hỏi Ninh Hằng: “Haizz, đầu gối, chàng có cảm thấy Nhạn Nhi có chút kỳ lạ không?”

Ninh Hằng trầm ngâm một lát, nói: “Nhạn Nhi ở Giang gia dường như không được sung ái lắm.”

“Việc này có thể nhìn ra được.”

Ta nhớ lại lúc trước Nhạn Nhi nói, phụ thân ốm đau nằm liệt giường, mẫu thân thì bỏ mặc chuyện Giang, hiện giờ có thể quản lý chuyện trong nhà chỉ còn lại Nhị nương Tam nương của nàng ấy, mà Nhị nương Tam nương lại không thích Nhạn Nhi. Cho nên, Nhạn Nhi về đến nhà tất nhiên không ai thấy vui mừng. Đúng là nhà nào cũng có khó khăn riêng.

Ta thở dài: “Đầu gối, chúng ta ở lại vài ngày rồi rời khỏi Giang gia đi. Nhị nương Tam nương của Nhạn Nhi không thích Nhạn Nhi, tất nhiên sẽ càng không thích chúng ta. Chúng ta ở đây lâu, nhất định không gì hay mà xem.”

Ninh Hằng gật đầu, “Ừ, chúng ta ở lại mấy ngày rồi rời khỏi Giang gia.”

Chương 51

Thật ra trong lòng ta có chút lo lắng, Nhạn Nhi đã là tiểu thư Giang gia, như vậy ước hẹn của phụ thân ta với chủ nhân Giang gia năm đó cũng biết được ít nhiều. Mà trước mặt ta Nhạn Nhi chưa bao giờ nói đến, chẳng biết là thực sự không biết hay là giả vờ không biết.

Chung quy ta vẫn thấy cô kỵ với Nhạn Nhi, có lẽ là vì ta ở trong cung nhiều năm, nên hiếm khi toàn tâm toàn ý tin tưởng một người. Ta sống hai mươi năm nay, trước mắt người có thể làm ta tin tưởng không chút cô kỵ cũng chỉ có Thường Trữ cùng đầu gối bị mất trí nhớ.

Ta ở lại Giang gia ngủ một đêm, nhưng ngủ không sâu, ta sợ ngủ rồi lúc tỉnh lại thì biến thành con dâu Giang gia. Hôm sau lúc tỉnh lại, Nhạn Nhi sai người đến truyền lời, nói là có việc tư quần chân nên bảo ta và Ninh Hằng tùy ý đi dạo trong Giang phủ trước.

Ta chẳng mấy hào hứng với việc thăm thú Giang phủ, nên lập tức kéo Ninh Hằng xuất phủ cùng ta du ngoạn.

Mấy ngày trước chỉ chăm chú phóng đi, phong cảnh ven đường cũng chẳng rảnh để thưởng thức, hiện giờ ở Giang Nam coi như đã ổn định, cũng nên thăm thú cẩn thận chơi bời thoải mái. Giang Nam như hoạ, vừa hay chính giữa mùa xuân, thảo trường oanh phi (cỏ mọc đầy chim oanh bay), dương liễu phát phơ, chim hót hoa nở, đẹp đến khó thể nói nên lời.

Chúng ta mướn một thuyền nhỏ du hồ, từ nhỏ ta đã từng muốn một ngày nào đó sẽ chèo thuyền du ngoạn trên hồ cùng người trong lòng mình. Lang quân chèo thuyền, còn ta ngồi cạnh cầm khăn tay thỉnh thoảng lau mồ hôi trên trán chàng, khói sóng mênh mang, ta và chàng hai người ngồi trên hồ chàng chàng thiếp thiếp, thật hạnh phúc.

Nay giấc mơ đã trở thành sự thật, tâm tình của ta tất nhiên là cực kỳ vui vẻ.

Khi chèo đến giữa hồ, Ninh Hằng kéo lại mái chèo, hân đưa ta một túi giấy, mắt mang ý cười nói: “Vừa rồi lúc nàng mướn thuyền ở nhà đồ, ta đã

mua ở ven đường. Sáng nay nàng chỉ uống một chén cháo, ta sợ nàng sẽ đói bụng.”

Ta vừa mở ra xem, bên trong có khoảng năm sáu khối Hạnh nhân tô. Ta vui vẻ cầm lấy một miếng Hạnh nhân tô bỏ vào miệng, khẽ cắn một cái, rất thơm rất giòn, ta mỉm cười nói: “Hương vị đúng là không tệ, đầu gối, chàng cũng nếm thử đi.” Dứt lời, ta rất tự nhiên đưa nửa miếng bánh Hạnh nhân tô còn lại đến miệng Ninh Hằng.

(*Hạnh nhân tô*)

Ninh Hằng há miệng cắn một miếng, ta cười tủm tỉm hỏi: “Ăn ngon không?”

Mặt Ninh Hằng lại đỏ lên, ta ngẩng đầu nhìn thấy hấn đỏ mặt lại muốn trêu chọc hấn, ta chớp mắt mấy cái, nói: “Đầu gối, chàng đỏ mặt gì thế? Ta đoán nhé, À... chẳng lẽ mặt đỏ là vì chàng và ta cùng ăn một miếng bánh Hạnh nhân tô?”

Mặt Ninh Hằng càng đỏ hơn.

Ta cười nói: “Haizz, chàng hôn ta nhiều như vậy rồi, chỉ còn thiếu mỗi động phòng thôi, chàng còn đỏ mặt gì nữa?” Ta nhìn hấn, lại nói: “Đầu gối, có phải chàng nhìn thấy cô nương nào cũng đỏ mặt không?”

“Không phải.”

Câu này rất vừa lòng ta, ta nhanh chóng nhìn khắp xung quanh, thấy không có bóng người, thì nhanh chóng nghiêng đầu hôn trộm lên mặt Ninh Hằng, “Đầu gỗ, sau này chàng không được phép nhìn mặt cô nương khác, liếc mắt cũng không được.”

“Được.”

“Chỉ được thích một mình ta.”

“Được.”

“Không được phụ ta.”

“Được.”

...

Ta phát hiện chỉ có nam nhân như đầu gỗ này mới thích hợp với ta, mỗi lần nghe hắn nói “được”, trong lòng ta lại thấy thoải mái dễ chịu trước giờ chưa từng có. Ta cười tủm tỉm tiếp tục nói: “Ngày mai thành thân đi.”

Ninh Hằng bất đắc dĩ nói: “Quán Quán, chờ một thời gian đi.”

Ta thấy hơi nghi hoặc. Đối với ta mà nói, ba tháng thì rất dài. Nhưng mà đối với người muốn làm giàu trong vòng ba tháng, lại rất ngắn. Ta ngạc nhiên nói: “Đầu gỗ, chàng định làm gì?”

Ninh Hằng cũng cười nói: “Ta phát hiện một cơ hội buôn bán, nếu nắm giữ được thì chỉ cần trong vài ngày là có thể làm giàu. Hiện giờ thời cơ chưa tới, chờ đến lúc thời cơ thích hợp, ta sẽ nói rõ với Quán Quán.”

Ta sững sờ. Ta vốn tưởng đầu gỗ chỉ biết hành quân đánh giặc, không ngờ còn có khả năng buôn bán.

Ninh Hằng cầm lấy tay ta, kiên định nói: “Quán Quán, ta nhất định sẽ để nàng mỗi ngày đều an nhàn, ta sẽ không để nàng phải chịu khổ.”

Giờ Mùi một khắc chúng ta lên đến bờ, ta và đầu gối đi đến một thực quán (quán ăn) tên là Sơn Trân lâu, chúng ta gọi một bình trà Long Tĩnh cùng mấy món điểm tâm, ăn uống no rồi thì thưởng thức cảnh hồ bên ngoài, gió xuân thổi khắp, người ngồi bên cạnh lại là người trong lòng, hôm nay ta đúng là có gió xuân lại càng thêm gió xuân.

“Quán Quán, nếu nàng thích Giang Nam thích Thái Hồ, chúng ta sẽ mua một gian nhà ở gần Thái Hồ, ở lại Giang Nam định cư.”

Ta chống cằm suy nghĩ, thật ra ta cũng không phải chưa từng nghĩ tới định cư lại Giang Nam. Giang Nam cách Kinh thành khá xa, mà phong cảnh như hoạ, dù xảy ra bất cứ vấn đề gì, cũng có Liên Dận và Nhận Nhi giúp đỡ. Nhưng mà nguyên nhân ta lo lắng chính là vì Giang Nam quá tốt, cho nên để vương các triều đại đều yêu thích Giang Nam.

Vạn nhất một ngày nào đó Hoàng đế hứng trí muốn đến Giang Nam, không may lại thấy ta và Ninh Hằng...

Ta rùng mình, ta vội vàng nói: “Chuyện này không vội, đợi chúng ta rời khỏi Giang gia rồi tính tiếp.”

Đột nhiên, nghe thấy một trận ồn ào từ xa vọng tới, ta nâng mắt nhìn ra ngoài, là một đám thiếu gia công tử cười toe toét bước lên lầu. Đám công tử thiếu gia này đều có bộ dạng ba lẳng nhăng, thực tế đang vây quanh một người nào đó, cách ăn mặc cao sang, ánh mắt ngả ngớn, bước chân phù phiếm (nhẹ nhàng như có như không), vừa nhìn qua đã biết là miệt mài quá độ. (gốc là túng dục quá độ: quan hệ quá độ)

Trong lòng ta khinh bỉ, ta thu ánh mắt lại, nhìn Ninh Hằng ngồi bên cạnh, thấy thoả mãn đến không thể thoả mãn hơn nữa. Về ngoài tuần lãg tính tình vô cùng tốt yêu ta như bảo vật trân quý, nam nhân như vậy đúng là có đốt đèn lồng soi cũng không tìm thấy.

Ta cười khanh khách rót chén trà Long Tĩnh cho Ninh Hằng, “Đầu gối, lát nữa chúng ta đi đâu nữa?”

Ninh Hằng nói: “Nàng muốn đi đâu?”

“Ừm, ta nghe người ta nói ở Giang Nam có một ngôi miếu Nguyệt lão, rất linh nghiệm, chúng ta đến đó bái lạy đi.” Từ trước đến giờ ta không tin chuyện quỷ thần, nhưng từ khi đầu gối trở thành người trong lòng, ta chỉ mong quỷ thần sẽ phù hộ ta và đầu gối trường tương tư thủ, bạch đầu giai lão (Cầm tay nhau, cùng nhau hạnh phúc đến già).

Lúc này, đám công tử thiếu gia kia không biết đang nói chuyện gì, mà bật cười ha hả, làm ta cũng thấy đau đầu. Ta định bảo Ninh Hằng gọi tiểu nhị đến tính tiền, thì chợt nghe thấy có người nói: “Ta nghe nói tỷ tỷ của hần có thiên hương quốc sắc sắc đầy nha, lúc nào mới để chúng ta đến Giang phủ nhìn một cái?”

Ta sững sờ, lại nghe thấy có người nói: “Chương Sinh, tỷ tỷ của hần có thiên hương quốc sắc cũng chẳng liên quan gì đến ngươi, ngươi đừng quên, tỷ tỷ của hần đã hứa gả cho Tổng Liên Dân.”

Tỷ tỷ ở Giang gia hứa gả cho Liên Dân...

Đây không phải là Nhạn Nhi sao? Ta giả bộ lơ đãng liếc qua, vừa đúng lúc người mà ta cảm thấy tưng dục quá độ kia mở miệng nói: “Tỷ tỷ ta tư sắc bình thường thôi, còn không bằng cô nương ở Xuân Hương lầu. Ta với nàng ta từ nhỏ đã đối đầu rồi, nhìn kiểu gì cũng thấy chán ghét. Đừng nhắc tới nữa, vừa nhắc tới ta lại thấy không thoải mái rồi.”

Trong lòng ta lạnh ngắt, phụ thân ta chẳng lẽ không có mắt nhìn người đến thế, ăn chơi trác táng như vậy sao đáng giá để ta gả đi? Muốn ta gả cho người như vậy, còn không bằng đập đầu vào tường!

Lúc này Ninh Hằng và ta liếc mắt nhìn nhau, ta nhỏ giọng, nói: “Đi thôi, chúng ta đến miếu Nguyệt lão.”

Chẳng biết hôm nay số ta có phải là số con rệp không, ta vốn định tỉnh bơ coi như chưa thấy tính tình vị hôn phu kia cùng Ninh Hằng đi qua đám

công tử thiếu gia, thì vị hôn phu kia lại gọi ta lại, “Vị cô nương eo nhỏ kia, nàng hình như không phải là người vùng này nhỉ.”

“Cô nương, nàng có biết Giang Nam chúng ta có một quy củ, không phải là người bản địa thì đều phải cho Tứ công tử của Giang gia chúng ta hôn một cái.”

“Đúng đúng! Bằng không sờ tay cũng được.”

“Ha ha.”

Khoé miệng ta giật giật, nhiều năm như vậy chưa từng bị người khác đùa giỡn, không ngờ lại bị hôn phu đùa giỡn, mà còn ngay trước mặt người trong lòng. Nếu là bình thường nhất định ta sẽ để hắn không có kết cục tốt, nhưng hiện giờ đã khác rồi, nếu không cẩn thận bị nhận ra, làm con dâu Giang gia chỉ là việc nhỏ, rơi vào tai Hoàng đế mới là chuyện lớn.

Ta kiềm chế sự tức giận trong bụng, chuẩn bị coi như không nghe thấy. Chỉ có điều ta vừa bước thêm một bước, kiếm của Ninh Hằng đã rút ra khỏi vỏ, chỉ vào Tứ công tử của Giang gia, đặt trên cổ vị hôn phu kia của ta, sắc mặt Ninh Hằng u ám, “Ngươi vừa rồi nói những gì?”

Một đám thiếu gia sợ tới mức cả người run run, còn thiếu chút nữa là tè ra quần.

Tứ công tử Giang gia kia rằng đã đánh lộn cộc, nhưng vẫn mạnh miệng, “Đắc tội Giang gia, ngươi có biết sẽ có kết cục thế nào không?”

Ninh Hằng lạnh nhạt nói: “Đùa bốn nương tử chưa xuất giá của ta, ngươi có biết sẽ có kết cục thế nào không?” Lời vừa dứt, kiếm của Ninh Hằng đã rung lên, Tứ công tử Giang gia kia sợ tới mức mặt trắng bệch, “Đại hiệp tha mạng, là ta sai là ta sai.”

“Xin lỗi nương tử chưa xuất giá của ta.”

“Đúng... Thật xin lỗi...”

Ta nghĩ thăm đường đường là con cháu Giang gia mà vô dụng như thế, ta vốn tưởng phụ thân hứa gả ta cho Giang gia chắc cũng có đạo lý của riêng mình, giờ xem ra phụ thân ta năm đó đúng là bị bảo kiếm ám ảnh rồi.

“Đầu gối, chúng ta đi thôi.”

Ninh Hằng lạnh lùng trừng mắt nhìn hấn, rồi mới thu kiếm lại cùng ta rời khỏi Sơn Trân lâu. Ra khỏi Sơn Trân lâu, ta nói với Ninh Hằng: “Đầu gối, sau này chúng ta ít tiếp xúc với người Giang gia thì tốt hơn.”

Về mặt Ninh Hằng nghiêm túc lại, “Vừa rồi ánh mắt nàng nhìn hấn có chút khác biệt.”

Trong lòng ta kinh hoảng, ánh mắt đầu gối thật sắc bén, ta hỏi: “Có gì khác biệt?”

Ninh Hằng nói: “Quán Quán, có phải nàng giấu diếm ta chuyện gì không?”

Hôn ước của ta và Giang gia, ta căn bản không muốn đầu gối biết. Đối với ta, tờ hôn ước kia đúng là một trò đùa. Nhưng về tình về lý, hôn ước vẫn là thật, nghe nói Tứ công tử Giang gia kia còn chưa thành thân, chẳng biết có phải đang đợi ta đến thực hiện hôn ước hay không.

Lúc này, ta chợt nghe thấy người đi bên cạnh nhỏ giọng nói: “Giang gia chuẩn bị bày tiệc rước, nghe nói là muốn xung hỉ cho Giang lão gia...” (xung hỉ; làm việc hỉ như cưới con dâu để giải trừ vận xui, tà khí)

Ta sửng sờ, chẳng lẽ Nhạn Nhi đã nói thân phận của ta cho Giang gia...

Lòng ta quỳnh lên, vội vàng kéo tay Ninh Hằng, “Đầu gối, chúng ta không đợi ba tháng nữa, chúng ta lập tức thành thân đi.”

Ninh Hằng nhìn ta, hấn nhẹ giọng hỏi: “Quán Quán, nàng làm sao vậy?”

Ta sống chết nắm chặt tay hấn, “Rốt cuộc chàng có muốn thành thân với ta hay không? Chàng chỉ cần trả lời ta là muốn hay không muốn.”

Ninh Hằng há hốc miệng, “Quán Quán...”

Ta bỏ tay hấn ra, trong lòng càng nghĩ càng thấy giận. Trước kia Ninh Hằng nói thích ta, kết quả là giao ta cho Hoàng đế, về sau khó khăn lắm mới trốn được khỏi Hoàng cung, hấn lại muốn bắt ta trở về. Hiện giờ hấn không nhớ được những chuyện trước kia, luôn miệng nói thích ta yêu ta, mà ta đường đường là một cô nương mà mấy lần mặt dày hỏi hấn có muốn thành thân hay không, nhưng hấn lại đều cự tuyệt. Mặc dù chủ ý của hấn là không muốn để ta chịu khổ, nhưng mà hiện giờ ta cực kỳ lo sợ, sợ nhất là Hoàng đế sợ thứ hai là Giang gia, ai có thể thông cảm cho ta chứ.

Ninh Hằng giữ lấy cổ tay ta, “Quán Quán, đừng tức giận.”

Ta giận giữ trừng mắt với hấn, “Chàng chỉ biết nói ta đừng tức giận! Muốn ta không tức giận, thì chàng thành thân với ta đi!” Lời nói vừa dứt, không ít người qua đường xung quanh đều liếc mắt tới, ta cảm thấy có chút quần bách, nhìn lại Ninh Hằng vẫn bộ dạng vẻ mặt đầu gối, trong lòng ta lại càng tức giận.

Ta định vung tay hấn ra, nhưng bắt đắc dĩ không đủ sức lực, ta trừng mắt với hấn, “Chàng buông tay ra.”

Ninh Hằng không chịu, hấn nhỏ giọng nói: “Ta buông tay, nàng sẽ càng tức giận.”

Ta hít sâu một hơi, “Chàng buông tay, ta không tức giận.”

Ninh Hằng nhìn ta, vẫn không chịu.

Ta nói: “Chàng nắm tay ta đau.”

Ninh Hằng quỳnh lên, vội vàng buông tay ta ra, ta lập tức rút về, xoay người bước nhanh về phía trước. Ninh Hằng theo sau, lúc hấn mở miệng

chuẩn bị nói chuyện, giọng nói lạnh lùng của ta cất lên: “Từ giờ trở đi, ta không muốn nghe chàng nói chuyện.”

Ta nghĩ thầm, đầu gối tính tình như vậy, thỉnh thoảng chơi một hai lần tạm thời coi như là tình thú, nhưng về lâu dài khẳng định ta sẽ bị tức chết. Nếu hiện tại không dạy dỗ cho cẩn thận, cuộc sống sau này không biết phải sống thế nào đây.

Chương 52

Lúc này ta chẳng còn hứng thú đến miếu Nguyệt lão nữa, đi dọc Thái Hồ một vòng rồi chuẩn bị quay về Giang gia. Dọc đường đi, Ninh Hằng quả thật không nói một lời, yên lặng đi sau ta.

Trong lòng ta cũng có mâu thuẫn, rõ ràng ta bảo Ninh Hằng không được mở miệng, nhưng hần không nói một câu nào, ta lại thấy tức giận. Ta lơ đãng liếc nhìn hần, bộ dáng hần như không biết phải làm sao.

Ta thu lại ánh mắt, nghĩ thầm để hần quỳnh lên, lạnh nhạt hần hơn bốn năm ngày, để cho hần rõ ràng có muốn thành thân với ta không.

Lúc về đến Giang gia, ta kinh ngạc, ta cùng lắm mới chỉ ra ngoài mấy canh giờ, mà vừa về trên cửa lớn đã dán chữ hỷ cùng đèn lồng đỏ. Hạ nhân đứng ở cửa khuôn mặt rạng rỡ chạy ra đón, “Ô cô nương, tiểu thư nhà chúng tôi đang ở tiểu viện chờ hai người.”

Ta đi theo hạ nhân đó, vừa đi vừa hỏi: “Giang gia có chuyện hỷ?”

Hạ nhân nói: “Đúng vậy, qua hai ngày nữa tiểu thư nhà chúng tôi sẽ phải gả cho Tống gia.”

Xem ra ta đa tâm rồi ... Ta nhẹ nhàng thở phào, đồng thời lại có chút nghi hoặc, Nhận Nhi trở lại Giang gia còn chưa được hai ngày, chẳng lẽ Giang gia thật sự là để xung hỷ nên mới vội vã gả Nhận Nhi đi?

Hạ nhân đó dẫn ta và Ninh Hằng đến tiểu viện rồi rời đi, ta vào tiểu viện, nhìn thấy Nhận Nhi đang ngồi một mình dưới gốc Hạnh hoa, dường như là đang sầu muộn. Nghe thấy tiếng bước chân ta, Nhận Nhi quay đầu lại nhìn rồi lập tức đứng dậy, cười chạy ra đón, “Lần này muội đúng là không chu đáo, qua mấy ngày nữa muội sẽ cùng tỷ và Ninh đại ca du ngoạn khắp Giang Nam.”

(*Hạnh hoa*)

Nói xong nàng kéo tay ta ngồi xuống ghé đá dưới cây Hạnh hoa, ta nhìn nàng, hỏi: “Muội với Liên Dận thành thân?”

Nhạn Nhi gật đầu.

Ta nói: “Sao lại vội như vậy?”

Nhạn Nhi cười nói: “Cũng không tính là vội, hôn sự này đã kéo dài hai năm rồi. Tỷ tỷ, ngày thành thân của muội và Liên Dận đã định là mấy ngày sau, ngay ở Giang gia, tỷ và Ninh đại ca nhớ phải tới đó.”

“Mở tiệc mừng ở Giang gia?”

Nhạn Nhi gật đầu nói: “Ừm, Nhị nương nó như thế có thể thêm hỷ.”

Ta thấy vẻ mặt Nhạn Nhi như đang miễn cưỡng cười, nghĩ thầm Nhạn Nhi cũng không thích Liên Dận lắm, nhưng mà nếu đổi lại là ta, chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi mà bị nhét lên kiệu hoa, ta nhất định không thể vui vẻ cười nói nổi. Dù sao ta và Nhạn Nhi đã ở chung hai năm, nói không có tình cảm là nói dối, nhìn thấy bộ dáng này của nàng ấy, ta thấy thương tiếc, ta nói: “Nhạn Nhi, muội không muốn gả cho Liên Dận?”

Nhạn Nhi nhẹ nói: “Không có chuyện có muốn hay không, phụ thân bệnh nặng, mẫu thân cũng mắc kệ muội, còn lại Nhị nương Tam nương không quý muội, dù hiện giờ muội không gả cho Liên Dận, thì sau này sẽ có Liên Dận thứ hai.”

Ta vỗ vỗ tay NhạN Nhì, “Liên DậN về ngoài thoạt nhìn hơi ngả ngón, nhưng trên đường đi ta thấy, hắN đốì xử với muộì rất tốt.”

NhạN Nhì khế cười: “Ừm, gả cho Liên DậN, đốì với muộì mà nói coi như cũng không tệ rồi.”

Gió xuāN thổi qua, hạnh hoa bay bay, ta nhìn về mặt NhạN Nhì, trong lòng chợt thấy thê lương. Ta tháo vòng tay ngọc bích trên cổ tay xuống, “Chiếc vòng ngọc này là mẫN thân ta đưa cho ta, muộì mấy ngày nữa đã thành thân rồi, ta dùng vật này là lễ chúc muộì cùng Liên DậN có thể bạch đầu giai lão.” (sống cùng nhau hạnh phúc đến già)

NhạN Nhì không cự tuyệt, nàng nhận lấy rồi nói: “Đợi đến lúc tử tử và Ninh đại ca thành thân, muộì và Liên DậN nhất định sẽ đưa đến đại lễ.”

NhạN Nhì không nói tới thì thôi, vừa nhắc tới ta đã thấy tức giận. Nhưng mà trước mặt NhạN Nhì, ta không nên phát giận với Ninh HằN, đành phải chuyển đề tài, nói: “Thời gian gấp như vậy, giá y đã đưa đến chưa?” (giá y: áo cưới)

“Chắc là đã đưa đến rồi.” NhạN Nhì cười, “Tử tử và Ninh đại ca sau này có tính toán gì không?”

“Trước tiên cứ đi ngao du khắp nơi đã, đến lúc thích hợp sẽ rời đi.” Ta giả bộ lơ đãng liếc nhìn Ninh HằN, nhẹ nói băng quơ: “NhạN Nhì, muộì sắp xuất giá, tử tử chẳng có gì dặn muộì. Nhưng mà muộì ngàn vạn lần phải nhớ, nếu sau này muộì với Liên DậN có gì không hợp nhau, thì không cần phải oan ức chính mình. Người ta nói hợp thì đến mà không hợp thì tán (ly tán), hơn nữa Liên DậN không phải là nhà duy nhất, có thể nhà tiếp theo muộì gặp còn tốt hơn.”

NhạN Nhì gật đầu nói: “Sự tiêu sái, cam đảm này của tử tử, muộì nhất định sẽ học theo.”

Sau đó NhạN Nhì và ta nói chuyện một lúc lâu, cuối cùng nàng ấy lặp lại lần nữa nhắc ta và Ninh HằN nhớ phải đến uống rượu mừng của nàng ấy cùng Liên DậN rồi đứng dậy cáo từ. Ninh HằN vẫn ngồi bên cạnh ta,

yên lặng không nói gì. Nhận Nhi đi rồi, hấn nhìn ta, đột nhiên dùng ngón tay chấm nước trà trong chén, viết mấy chữ bên bàn đá —— ta đi ra ngoài một lúc.

Viết xong, hấn lại ngẩng đầu lên nhìn ta.

Ta quay đầu không nhìn hấn, rất phối hợp đi về phòng. Qua một lúc lâu, ta len lén mở cửa sổ, nhìn ra, tiểu viện một bóng người cũng không có. Xem ra Ninh Hằng thật sự đi ra ngoài rồi, ta dậm chân một cái, thầm nghĩ: Ninh Hằng đúng là đầu gỗ!

Buổi tối lúc dùng cơm, Ninh Hằng vẫn chưa trở về.

Ta quyết định để nha hoàn đổ hết chỗ thức ăn còn lại.

Ninh Hằng đến giờ Thìn sáu khắc mới trở về, lúc ấy ta vẫn chưa đi ngủ, một mình ngồi trước bàn trang điểm hờn dỗi. Tiểu viện này không lớn, Ninh Hằng trở về ta nghe thấy rõ ràng, kể cả câu hấn hỏi nha hoàn ta chưa đi ngủ sao.

Nha hoàn đáp: “Ô cô nương vừa mới tiến vào phòng, chắc là vẫn chưa đi ngủ.”

Tiếng bước chân của Ninh Hằng tiến lại gần, ta nghĩ thầm đợi lát nữa hấn mở miệng bảo ta đừng tức giận, ta khẳng định sẽ đuổi hấn ra ngoài. Không ngờ Ninh Hằng chỉ đứng ngoài cửa, không nhúc nhích. Qua một lúc lâu, cũng không thấy hấn mở miệng nói chuyện. Ta thấy không kiên nhẫn nổi nữa, thì bóng đen chỉ chốc lát sau là không thấy nữa.

Ta sừng sốt, vừa định đứng lên bước ra ngoài xem rốt cuộc là sao, thì trên cửa xuất hiện bóng dáng hai con búp bê vải. Ta lại ngẩn người, lúc này thấy búp bê vải bên phải cúi đầu, vang lên giọng nói trầm thấp của Ninh Hằng: “Quán Quán đừng tức giận nữa”.

Bóng búp bê vải bên trái lắc lắc đầu, nghe thấy giọng nói Ninh Hằng cố ý làm cho cao lên, “Ta không tức giận.”

Bóng búp bê vãi bên phải tiếp tục cúi đầu, “Ta biết Quán Quán đang giận ta, cho nên mới không chịu để ta mở miệng nói chuyện.”

Bóng búp bê vãi bên trái tiếp tục lắc đầu, “Chàng là đồ đầu gỗ ngốc, chàng nói xem ta đang tức giận chuyện gì?”

Bóng búp bê vãi bên phải đầu cúi thấp hơn, “Đều là ta không tốt, lúc trước ta chỉ lo đến suy nghĩ của mình mà không để ý tâm tư Quán Quán. Ta đã suy nghĩ cả chiều, giờ đã nghĩ thông suốt rồi. Quán Quán đừng tức giận nữa, sau này ta nhất định sẽ không để nàng tức giận nữa.”

Bóng búp bê vãi bên trái rung đùi đắc ý, “Nếu chàng lại làm ta tức giận thì sao?”

Nghe thấy búp một tiếng, bóng búp bê bên phải đầu đập vào cửa, lại nghe Ninh Hằng nói rất kiên quyết rõ ràng, “Đập đầu tạ tội!”

Ta bị hành động này của Ninh Hằng làm cho dở khóc dở cười, ta thực sự không ngờ ta không cho Ninh Hằng mở miệng nói chuyện, hắn lại tìm biện pháp này để dỗ dành ta. Nhưng mà lúc này ta không mở miệng, mở to mắt xem Ninh Hằng chuẩn bị làm gì tiếp.

Bóng búp bê bên trái biến mất, bóng búp bê bên phải chậm rãi bay lên, nhưng vẫn tiếp tục cúi đầu, giọng nói trầm thấp của Ninh Hằng lại vang lên: “Quán Quán, ta có mấy lời muốn nói với nàng, nàng mở cửa ra, có được không?”

Ta mím môi, trong lòng hơi do dự.

Lúc này búp bê bên trái lại xuất hiện, giọng nói cao cao của Ninh Hằng vang lên: “Đầu gỗ đầu gỗ đầu gỗ, chàng có thích ta hay không?”

Búp bê bên phải gật đầu lia lịa, “Thích, ta thích Quán Quán, thích mi mắt Quán Quán, mắt Quán Quán, mũi Quán Quán, môi Quán Quán, tai Quán Quán, cổ Quán Quán, Quán Quán ...”

Nghe đến đó, ta rớt cuộc cũng không nhin được mở cửa cho Ninh Hằng.

Ninh Hằng ngồi xồm trước cửa phòng ta, hai tay giơ lên hai búp bê vải, vẻ mặt vui mừng nhìn ta, “Quán Quán.”

Ta cố ý lạnh mặt nói: “Chàng nói lớn tiếng như vậy làm chi, ngày mai tất cả mọi người ở Giang gia đều biết.” Dứt lời, ta xoay người bước vào trong, đi được vài bước lại không nghe thấy tiếng bước chân Ninh Hằng đi theo, ta quay đầu lại nhìn hấn, hấn dè dặt nhìn ta, nói: “Ta có thể vào không?”

Ta khẽ gật đầu không thể hiểu nổi.

Hai mắt Ninh Hằng sáng lên, nhanh bước theo ta.

Ta ngồi xuống, Ninh Hằng vô cùng nghiêm túc nhìn ta, ta nhin xuống không nhìn hấn, tay cầm lấy chén trà, chậm rãi uống một ngụm rồi lạnh nhạt nói: “Chàng muốn nói gì với ta?”

Hấn nói: “Quán Quán, cho dù hiện tại ta không thể để nàng có cuộc sống sung túc, nhưng chỉ cần một ngày có ta ở đây sẽ không để nàng phải chịu đói chịu khổ. Nàng tức giận ta sẽ dỗ dành nàng, nàng sinh bệnh ta sẽ chăm sóc nàng, nàng mất hứng ta sẽ cố gắng để nàng cao hứng, nàng mất ngủ ta sẽ cố gắng nghĩ cách để nàng ngủ ngon...” Hấn dừng lại một chút, suy nghĩ thật lâu, lại nói tiếp: “Ta sẽ nấu cơm giặt quần áo cho nàng, không để nàng phải động vào việc nhà một chút nào. Mùa hè ta sẽ cầm quạt đẩy lùi sự nóng bức, mùa đông ta sẽ thay lò sưởi làm ấm giường cho nàng. Ta sẽ không để nàng bị người khác ức hiếp, ta sẽ ở cạnh nàng mỗi khi nàng cần, ta sẽ để nàng mỗi ngày đều có thể cười vui...”

Lúc này Ninh Hằng lấy từ trong áo ra một túi tiền màu xanh da trời cùng một chiếc vòng tay, hấn đặt vào tay ta, “Còn nữa túi tiền này là toàn bộ gia sản của ta, tuy không nhiều lắm, nhưng sau này ta có thể đưa cho Quán Quán nhiều bạc hơn. Vừa rồi ta mới mua một vòng tay bạch ngọc, ông chủ cửa hàng nói đây là Dương chi ngọc, rất có linh khí, có thể làm người đeo an khang.”

Ninh Hằng đeo vòng tay bạch ngọc vào tay ta, ta nghe thấy hần nuốt nước miếng, “Quán Quán, chúng ta thành thân đi.”

Ta nhất thời không phản ứng lại được, Ninh Hằng nóng nảy, hần lại nói: “Ta hôm nay còn đến miếu Nguyệt lão xin xăm, lão phu tử đoán xăm nói chúng ta có nhân duyên trời định...” Hần lại cầm lấy hai búp bê vải, gật gù, “Quán Quán đừng tức giận nữa, gả cho đầu gối gả cho đầu gối đi...”

Ta bị chọc cho cười, ta cố ý phụng phịu hỏi: “Ai dạy chàng biện pháp này?” Ta không tin Ninh Hằng đầu gối như vậy lại có thể nghĩ ra biện pháp dỗ dành người khác như thế này.

Ninh Hằng thành thật nói: “Là Liên Dận.”

Ta biết ngay biện pháp dỗ dành như vậy, tuyệt đối không phải nghĩ ra một sớm một chiều. Ta nhìn vòng tay bạch ngọc trên cổ tay, “Hiện giờ chàng muốn thành thân, ta lại không muốn.”

Ninh Hằng có chút thất vọng nói: “Quán Quán còn đang tức giận?”

Hiện giờ ta tất nhiên không còn tức giận nữa, chỉ có điều qua lần này, ta phát hiện nam nhân đúng là không thể sủng ái, càng không nên làm theo ý hần, đặc biệt đầu gối là người bướng bỉnh như vậy. Ta lại chậm rãi uống một ngụm trà, rồi nói: “Sao đột nhiên muốn thành thân? Lúc trước không phải chàng nói...” Ta nâng chén lại khẽ nhấp một ngụm, rồi yên lặng nhìn hần.

Ninh Hằng nói: “Quán Quán tức giận, ta lập tức thấy lo sợ. Chỉ cần Quán Quán không tức giận nữa, những lời ta nói trước kia ... nàng cứ coi như ta chưa từng nói.”

Về mặt Ninh Hằng rất nghiêm túc, giờ khắc này ta có thể cảm nhận được đầu gối thích ta thật tâm thật lòng, mà còn để ta ở vị trí cao nhất trong lòng. Ta mềm lòng, “Được.”

Ninh Hằng đầu tiên sững sờ, rồi sau đó sắc mặt vui vẻ, hấn nắm thật chặt tay ta, “Quán Quán nguyện ý thành thân cùng ta?”

Ta gật đầu.

“Không tức giận nữa?”

Ta lại gật đầu.

Ninh Hằng mừng rỡ phấn khích, hấn hôn lên mặt ta một cái, “Quán Quán, chúng ta rời khỏi Giang gia xong thì thành thân.”

Ta lại cười nói đáp “Được”.

Chương 53

Sau khi ta và Ninh Hằng hòa thuận lại, thì càng lúc càng ngọt ngào. Ta và Ninh Hằng bàn bạc, chúng ta quyết định đợi sau khi Nhạn Nhi thành thân sẽ rời khỏi Giang gia, sau đó tìm một nơi non nước hữu tình rồi định cư.

Còn về chuyện ta và Ninh Hằng thành thân, ta định chọn một ngày tùy ý rồi bái đường là được, rượu mừng cũng không mà giá y (áo cưới) cũng không, toàn bộ ta đều không để ý, dù gì người ta muốn chỉ có duy nhất đầu gối này. Ninh Hằng cảm thấy như thế là oan ức cho ta, kiên quyết không nghe theo. Cuối cùng dưới sự thuyết phục của ta, Ninh Hằng đồng ý không bày tiệc rượu, nhưng giá y thì nhất định phải có.

Ta ngẫm nghĩ, cuộc đời này ta chưa từng mặc qua giá y đỏ thắm, có thể vì người mình yêu mặc một lần cũng không tồi.

Ta gật đầu đáp ứng.

Ngày Nhạn Nhi thành thân, Giang gia vô cùng náo nhiệt. Trời còn chưa sáng, ta đã bị tiếng khua chiêng gõ trống đánh thức, ta nhớ lại trước kia lúc Thường Trữ xuất giá còn náo nhiệt hơn, nửa đêm canh ba, trong cung đã bắt đầu bận rộn rồi, ta cũng bận đến nổi luống cuống cả tay chân, mãi đến khi Thường Trữ mặc giá y xong xuôi, ngượng ngùng phủ hỉ khăn bước lên hỉ kiệu mới ngừng lại được. Lúc đó ta đã nghĩ, nếu sau này ta có thể xuất giá, nhất định phải xuất giá lặng yên không một tiếng động, ồn ào như vậy đúng là làm người ta đau đầu.

Cũng may hiện giờ đầu gối đã đáp ứng, hai người chúng ta chỉ cần lặng lẽ bái đường thành thân.

Ta bị tiếng ồn đánh thức không ngủ lại được nữa, đành thức dậy định đi ra ngoài nhìn xem Giang gia náo nhiệt như thế nào. Vừa bước ra khỏi cửa phòng, ta đã nhìn thấy Ninh Hằng đang đứng dưới cây Hạnh hoa cách đó không xa đang nói chuyện với Nhạn Nhi. Lòng ta thoáng ngạc nhiên, sao lúc này Nhạn Nhi lại ở đây?

Ta đang định đi qua đó, thì Ninh Hằng đã nhanh chân bước về phía này, Nhạn Nhi gật đầu với ta rồi xoay người ra khỏi tiểu viện, ta hỏi: “Nhạn Nhi ở đây làm gì thế?”

“Bên ngoài trời lạnh, vào trong rồi nói”. Ninh Hằng kéo ta vào phòng, rồi nói: “Nhạn Nhi nói trên đường đi chúng ta đã chăm sóc nhiều cho muội ấy, mà muội ấy còn gọi nàng một tiếng tỷ tỷ, gọi ta là đại ca, nên lúc bá đường muốn dâng trà cho chúng ta.”

Ta ngạc nhiên, “Thì ra vùng Giang Nam là dâng trà lúc bá đường, ở Kinh thành ta thấy đều đêm đông phòng hoa chúc xong mới dâng trà.”

“Tập tục này dù phía Nam hay phía Bắc đều như nhau, lần này là Nhạn Nhi đặc biệt yêu cầu.” Dừng một chút, Ninh Hằng khẽ nói: “Quán Quán, hôm nay sao nàng thức dậy sớm vậy? Có muốn ngủ thêm không?”

Ta lắc đầu nói: “Ta không muốn ngủ nữa. Trước không nói đến chuyện này, vừa rồi chàng có nhận lời với Nhạn Nhi không?”

Ninh Hằng nói: “Ta nghĩ nàng sẽ không từ chối nên đã nhận lời.”

Điều này cũng đúng, nếu Nhạn Nhi đến nói với ta, ta cũng sẽ không từ chối. Chỉ có điều ta thấy hơi lo lắng, Giang gia ở vùng Giang Nam nói thế nào cũng là những người có thân phận có địa vị, Giang gia gả nữ nhi nhất định sẽ có không ít danh gia vọng tộc đến dự, lỡ như có người nhận ra Ninh Hằng là Ninh đại tướng quân hoặc nhận ra ta là Thái Hậu, kết quả đúng là khó có thể thu dọn được.

“Quán Quán?”

Ta hoàn hồn, Ninh Hằng chạm vào tay ta, “Sao tay nàng lạnh thế này?”

Ta cười cười, “Chỉ hơi lạnh thôi.”

Ninh Hằng nghe xong, vội vàng cầm áo choàng khoác lên người ta, sau đó rót một chén trà nóng đưa sang. Bên ngoài bỗng có tiếng gà gáy, ta

nhìn về mặt dịu dàng ấm áp của Ninh Hằng, trong lòng bỗng dung bình thản trở lại.

Hiện giờ Hoàng đế chiêu cáo thiên hạ Thái hậu đã mất, chuyện Ninh Hằng mất tích, Hoàng đế dường như cũng không sai người đi tìm kiếm. Xem ra tạm thời sẽ không có vấn đề gì lớn xảy ra.

Ta cầm khăn tay lau đi mồ hôi trên trán Ninh Hằng, cười nói: “Đầu gối, mỗi ngày chàng đều dậy sớm để luyện kiếm như vậy, không thấy mệt sao?”

Ninh Hằng cười, “Không mệt, chỉ thể võ công mới tăng cao, mới có thể bảo vệ tốt cho Quán Quán.”

Cho dù có nghe bao nhiêu lần đi chăng nữa thì ta vẫn cảm thấy ngọt ngào như rơi vào hũ mật, tất cả những căng thẳng sợ hãi trong lòng đều bị những lời này của đầu gối xua đi hết.

Có Ninh Hằng ở bên, ta cũng thấy an tâm.

Trong đại sảnh để bái đường xếp hai hàng ghế, một bên là người Giang gia, bên còn lại là người Tống gia. Nha hoàn bên cạnh Nhận Nhi ra hiệu, ta cùng Ninh Hằng ngồi xuống hai vị trí cuối cùng ở bên hàng ghế của Giang gia. Ta vừa ngồi xuống đã nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của Tứ công tử Giang gia, ta cười lạnh nhạt với hắn, thể hiện rõ phong thái vị hôn thê trên danh nghĩa của mình.

Vị Tứ công tử Giang gia đúng là thú vị, lúc ánh mắt quét về phía Ninh Hằng thì nheo lại, ngay sau đó hai hàng lông mày lập tức nhướng lên trên, rất là tức giận.

Ninh Hằng có phần bất mãn nói: “Quán Quán, hắn không phải người tốt gì, nàng đừng nhìn hắn.”

Ta thu ánh mắt lại, cười nhẹ nói: “Ta chỉ nhìn một lần thôi.”

“Một lần cũng không được.”

Đầu gối bỗng dưng ăn dấm chua, ta lại rất vui vẻ. Ta cười nhẹ một tiếng, đáp “Vâng”. Sự xuất hiện của ta và Ninh Hằng dường như dẫn đến không ít tiếng bàn luận của mọi người, có lẽ nguyên nhân là Ninh Hằng đang đi bên cạnh, ta hồ hững coi như không nhìn thấy.

Nhưng ta lại chú ý đến Nhị nương và Tam nương của Nhạn Nhi, mặc dù chưa gặp họ bao giờ, nhưng vừa bước vào đại sảnh, ta gần như ngay lập tức nhận ra thân phận của họ.

Nhị nương của Nhạn Nhi dung mạo rất đẹp, giống như một cánh hoa hồ điệp khẽ bay lượn giữa những quan khách, mỗi lần bà cất tiếng cười kiều diễm, ta lại nhin không được thấy khó chịu run cả cánh tay.

Tam nương của Nhạn Nhi thì tướng mạo bình thường, nhưng lại có một đôi mắt cực kì xinh đẹp. Chỉ có điều lúc bị bà ấy liếc nhìn, ta lại rùng mình. Sự âm trầm trong đôi mắt đó, đúng là làm cho người khác thấy sợ hãi.

Người nhà của Nhạn Nhi xem ra đều khó rất khó sống chung, trách sao Nhạn Nhi rời khỏi nhà hơn hai năm cũng chưa từng đề cập tới việc về nhà.

Phụ thân và mẫu thân của Nhạn Nhi đến giờ lành mới xuất hiện, phụ thân Nhạn Nhi không hổ là chủ nhân của Giang gia, mặc dù hiện giờ đang mang bệnh nặng trong người, cả người gầy trơ xương, nhưng lưng vẫn thẳng đứng, ánh mắt mạnh mẽ sắc bén, mơ hồ có thể thấy được khí thế làm mưa làm gió, một tay che trời năm đó.

Ngược lại, mẫu thân Nhạn Nhi quần áo mộc mạc giản dị, tay cầm tràng hạt, không nhìn được chút vui mừng nào trên khuôn mặt, dường như dù có phát sinh chuyện gì, bà ấy đều giữ dáng vẻ không vui không buồn như thế.

Phụ thân Nhạn Nhi vừa tiến vào, Nhị nương và Tam nương của Nhạn Nhi lập tức chạy qua, mỗi người đỡ một cánh tay, mẫu thân Nhạn Nhi mặt không chút thay đổi đứng sang bên cạnh.

Ta lại nhìn Tứ công tử đáng vẻ như miệt mài quá độ kia, nghĩ thầm Giang gia ngoại trừ Nhạn Nhi đúng là không người nào là người tốt. Ta đang nói thầm trong lòng, thì bên ngoài có người hô to – giờ lành đã đến.

Khách mời sôi nổi lùi sang hai bên, hỉ nung đỡ Nhạn Nhi đầu đã phủ hỉ khăn từ tốn đi vào, Nhạn Nhi toàn thân giá y đỏ thắm cùng Liên Dận cầm hai đầu dải lụa đỏ, Liên Dận mặc y phục tân lang cũng rất tuấn tú. Ta nghĩ lúc ta thành thân, Ninh Hằng nhất định càng tuấn lãng (anh tuấn, khôi ngô) hơn Liên Dận, trong lòng lập tức mừng vui khắp khởi.

Sau đó, ta hứng thú bưng bưng xem Nhạn Nhi cùng Liên Dận bái đường, rồi nhìn Liên Dận dùng hỉ xứng (gậy để nhắc khăn hỉ) nhắc hỉ khăn của Nhạn Nhi ra ngay tại chỗ, tiếp theo bọn họ bắt đầu dâng trà.

Bắt đầu từ phụ mẫu của Liên Dận, sau đó tới phụ mẫu của Nhạn Nhi, nhìn cảnh này trong lòng ta khó tránh khỏi thấy buồn ngủi. Phụ thân và mẫu thân ta đã sớm rời khỏi thế gian, Ninh Hằng lại là cô nhi, chúng ta thành thân, lúc nhị bái cao đường cũng không có ai để bái, xem ra chỉ có thể hướng về Kinh thành mà bái một bái thôi.

Lúc suy nghĩ của ta còn đang bay ra bên ngoài, thì Nhạn Nhi và Liên Dận không biết từ lúc nào đã đến trước mặt ta và Ninh Hằng, Nhạn Nhi cùng Liên Dận quỳ ngay ngắn trên đệm hỉ, Liên Dận hiếm khi nào không đùa giỡn như hôm nay, rất nghiêm túc dâng trà cho ta và Ninh Hằng, ta cười tủm tỉm uống hết. Lúc Nhạn Nhi dâng trà cho ta, ta cũng mỉm cười nhận lấy, sau đó tặng cho Nhạn Nhi một đôi hoa tai trân châu. Lúc Nhạn Nhi nhận lấy lại nói: “Cảm ơn đại tâu”

Ta ngây ngẩn cả người.

Nhạn Nhi vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh tiếp tục kính trà Ninh Hằng, nghe thấy Nhạn Nhi nói: “Đại ca, từ nhỏ huynh đã thương muội, hôm nay muội thành thân, huynh có thể trở về uống chén trà này, cho dù giờ phút này muội có phải chết đi, muội cũng cam nguyện.”

Những lời này của Nhạn Nhi không khác gì tiếng sấm kinh thiên động địa giáng xuống đại sảnh, đánh đến nỗi ta đầu vầng mắt hoa, thậm chí có

người sau lưng ta nói: “Đại công tử Giang gia trở về khi nào vậy?”

Lúc này, nghe thấy tiếng chén trà bị đổ, ta sững sờ nhìn qua, là mẫu thân của Nhạn Nhi đứng lên vẻ mặt không dám tin, run run nói: “Nhạn Nhi, con nói cái gì?”

Giọng nói Nhạn Nhi bình tĩnh: “Mẫu thân, con nói đại ca đã trở về rồi.”

Nhị nương của Nhạn Nhi nói: “Nhạn Nhi, người có bằng chứng xác thực không? Đừng tưởng rằng tùy tiện tìm người nào đó về là có thể mạo xưng con trai Giang gia.”

Ninh Hằng nhú mày, rồi lúc định mở miệng nói chuyện, thì Nhạn Nhi lại nói: “Mẫu thân, lúc đại ca năm tuổi đã mất tích, phải không?”. Mẫu thân Nhạn Nhi trả lời một tiếng: “Phải”. Nhạn Nhi tiếp tục nói: “Như vậy hiện giờ đại ca cũng phải hai mươi bảy tuổi rồi, Ninh đại ca huynh năm nay vừa đúng hai mươi bảy tuổi, có đúng không?”

Ninh Hằng gật đầu.

“Đương nhiên, tuổi tác cũng không thể chứng minh điều gì.” Ánh mắt Nhạn Nhi lúc này sáng rực, “Nhưng mà, mẫu thân người từng nói sau lưng đại ca có một vết bớt to bằng nắm tay, và trên hông bên phải còn có hai nốt ruồi song song. Ninh đại ca, những thứ này huynh đều có đúng không?”

Ta kinh ngạc đến nỗi không thể kinh ngạc hơn, trên người Ninh Hằng chính xác là có những thứ này, lúc đó ta còn tưởng vết bớt trên lưng hẳn là có khi ở trên chiến trường. Chỉ có điều lúc này ta càng kinh ngạc hơn là tâm cơ của Nhạn Nhi.

Ta vốn cho rằng Nhạn Nhi chỉ là một cô nương đơn thuần, không ngờ lòng dạ lại kín đáo như vậy. Chắc hẳn Nhạn Nhi đã sớm nhận ra Ninh Hằng là huynh trưởng của mình, nhưng nàng ấy chưa bao giờ mở miệng nói ra, ở trong cung thì có thể bỏ qua, thế nhưng rời khỏi Hoàng cung lâu như vậy rồi, nàng ấy một chữ cũng không nói, mà lại từng bước từng bước lặng lẽ thân nhiên dụ ta và Ninh Hằng đến Giang gia.

Nàng ấy chính là vì muốn ngay tại thời điểm này ở trước mặt mọi người tiết lộ thân phận Ninh Hằng.

Ta không khỏi cảm khái trước sự thấu hiểu của Nhạn Nhi đối với ta và Ninh Hằng, có lẽ Nhạn Nhi sở dĩ không muốn nói cho ta biết, nhất định là vì sợ ta biết rồi sẽ không chịu theo nàng ấy về Giang gia. Nếu như ta thật sự biết Ninh Hằng là trưởng tử (con trai trưởng) Giang gia, ta nhất định sẽ không đến Giang gia. Mặc kệ Ninh Hằng và Giang gia có nhận nhau hay không, ta nhất định sẽ chạy trốn nhanh hơn so với bất kì ai. Giang gia phú quý bậc nhất thiên hạ, nhưng nội bộ thì rối ren phức tạp, chưởng quản Giang gia nhất định cũng phải hao tâm tốn sức nhiều, Ninh Hằng nếu là con trưởng, Giang gia chắc chắn sẽ để hắn tiếp quản, một khi tiếp quản Giang gia, cả đời này thật sự không còn được thanh nhàn nữa.

Mà ta sở dĩ có ác cảm với việc làm con dâu của Giang gia cũng là vì đạo lý này, khó khăn lắm ta mới thoát khỏi Hoàng cung, sao có thể lại tự nguyện nhảy vào một dạng Hoàng cung khác nữa?

Mà ta nếu đã không nguyện ý, thì theo tính tình Ninh Hằng, nhất định ta đi đâu hắn sẽ theo ta đến đó. Hiện giờ Nhạn Nhi nói ra chân tướng này ngay trước mặt tất cả mọi người, ta trốn cũng không thoát, Ninh Hằng cũng trốn không thoát.

Ta hí mắt lại, Nhạn Nhi chợt dạ nhìn ta, rồi nhanh chóng co rúm người lại.

Chương 54

Sau những bằng chứng Nhận Nhi đưa ra, mẫu thân Nhận Nhi lập tức vui mừng đến phát khóc gọi “Con của ta”, dưới sự chứng kiến phần đông danh gia vọng tộc ở Giang Nam, Ninh Hằng nhận tổ quy tông, biến thành Giang Hằng.

Chỗ ở của ta từ tiểu viện biến thành chủ ốc (nhà ở cho chủ nhân), người của Giang gia đối xử với ta cực kỳ khách khí, nha hoàn hầu hạ ta cũng cực kỳ cung kính. Đối với những chuyển biến này, ta thật sự thấy khiếp sợ. Nhưng mà từ xưa đến giờ ta đều ký lại chi tắc an chi (tuỳ cơ ứng biến, sống ở đâu quen phong tục nơi đấy), khiếp sợ vài lần ta chẳng còn thấy kinh sợ nữa, yên tam thoải mái ở chủ ốc chờ Ninh Hằng trở về, à, không, hiện giờ đã là Giang Hằng.

Từ sau hôm Nhận Nhi tiết lộ thân phận trưởng tử (con trai trưởng) Giang gia của đầu gối trước mặt mọi người, ta và Giang Hằng vẫn chưa nói chuyện rõ ràng với nhau lần nào. Nha hoàn Giáp bên cạnh ta nói: “Đại công tử đang ở chỗ Đại phu nhân...”

Nha hoàn Ất nói: “Đại công tử đang ở chỗ lão gia...”

Nha hoàn Bính nói: “Đại công tử đang ở chỗ Nhị phu nhân...”

Nha hoàn Đinh nói: “Đại công tử đang ở chỗ Tam phu nhân...”

(*Giáp Ất Bính Đinh: tương tự như số đếm hoặc A B C, ở đây là nha hoàn A, nha hoàn B.. nói*)

Ta không đủ kiên nhẫn để nghe thêm nữa, không bao giờ mở miệng hỏi hành tung Giang Hằng nữa. Hiện giờ Giang Hằng đã trở thành trưởng tử (con trai trưởng) Giang gia nên không chỉ còn là đầu gối của riêng mình ta nữa, trong lòng ta có chút phiền muộn.

Ngày lại mặt Nhạn Nhi đến nhận tội với ta, nàng quỳ gối trước cửa, hai tay cầm một cây gậy, cúi đầu nói: “Tỷ tỷ, Nhạn Nhi đến thỉnh tội.”

Ngẫm lại ta cũng thật là ngốc, dọc đường đi ăn không ít dấm chua của Nhạn Nhi, sao ta lại không phát hiện Nhạn Nhi đối với đầu gối là tình cảm huynh muội chứ? Ta lạnh nhạt nói: “Không dám nhận không dám nhận.”

Nhạn Nhi nói: “Tỷ tỷ, dọc đường đi muội lừa tỷ và đại ca tới Giang gia là muội không tốt, nhưng mà muội không hối hận.” Nhạn Nhi bỗng dừng liếc nhìn, rồi để toàn bộ nha hoàn xung quanh đều lui ra.

Nàng nhỏ giọng nói: “Gia nghiệp của Giang gia, muội không thể để mất trong tay Tứ đệ Ngũ đệ. Muội tin tưởng năng lực đại ca, chỉ có đại ca mới có khả năng giữ lại gia nghiệp Giang gia.” Nàng mím môi, lại nói: “Huống hồ tỷ tỷ cùng đại ca không phải đã có hôn ước sao? Đại ca quay về Giang gia, tỷ chính là vị hôn thê danh chính ngôn thuận của đại ca.”

Nhạn Nhi quả nhiên đã biết vụ đánh cược giữa phụ thân ta và Giang gia, ta híp mắt, nói: “Trưởng nữ Tô gia đã chết trong trận cháy vào ngày mừng hai tháng giêng năm Nguyên Hoà thứ mười bảy ở trong cung.”

Ta cho rằng rời khỏi Hoàng cung, không có Hoàng đế không có Thẩm Khinh Ngôn thì sẽ không còn phải tính toán. Nhưng mà ta ra khỏi Hoàng cung, vẫn lại bị người khác tính kế, mặc dù Nhạn Nhi không có ác ý, nhưng mà ta vẫn không nuốt giận được.

“Nhưng... Nhưng mà...” Nhạn Nhi khịt khịt mũi, ngẩng đầu hai mắt đầm lệ nói: “Tỷ tỷ, tỷ đừng giận ta nữa.”

Sao trước kia ta không phát hiện Nhạn Nhi với đầu gối là huynh muội nhỉ? Ta tiếp tục lạnh lùng nói: “Ta sao dám giận ngươi.”

Nhạn Nhi giơ cao cây gậy nắm trong tay, “Tỷ tỷ, tỷ đánh muội đi. Đánh tới khi nào nguôi giận mới thôi.”

Ta liếc mắt, lại nói: “Ngươi là tiểu thư Giang gia, ta sao dám đánh ngươi.”

Nhận Nhi khóc như mưa, “Tỷ tỷ, tỷ đánh muội đi. Nhưng đừng giận muội.” Dừng lại một chút, nàng vừa khóc nói: “Nếu không muội tự đánh chính mình...”

Lời còn chưa dứt, tay phải Nhận Nhi đã cầm lấy cây gậy, nàng kéo tay áo trái lên, dùng sức vung cây gậy đến cánh tay trái. Ta giật mình ngây người, cánh tay trái trắng nõn của Nhận Nhi lập tức xuất hiện một vết hồng, nàng nói: “Từ nhỏ cha mẹ đã không thương muội, Nhị nương Tam nương cũng không thích muội, Tứ đệ cũng thỉnh thoảng bắt nạt muội, nếu không phải muội tập được một thân võ công, giờ này chắc đã sớm chôn sâu dưới lòng đất.”

Nhận Nhi lại khóc không thành tiếng nói: “Về sau gặp được tỷ tỷ và đại ca, cuộc đời này của muội lần đầu tiên cảm nhận được người khác quan tâm. Dọc đường đi muội tính kể tỷ tỷ và đại ca là muội không đúng, nhưng muội chung quy vẫn là con gái Giang gia, muội không thể vứt bỏ Giang gia không quản.”

Nhận Nhi lại vung cây gậy lên, ta nghe thấy vài tiếng vút vút vút vang lên. Ta biết rõ Nhận Nhi đang sử dụng khổ nhục kế, nhưng mà cẩn thận ngẫm lại, Nhận Nhi nói cũng có chỗ đúng. Ta nhìn Nhận Nhi khóc đến nước mắt đầy mặt, trên cánh tay lại xuất hiện vài vết đỏ tím ghê người, không khỏi mềm lòng.

Ta cân nhắc lại, tuy Nhận Nhi tính kế ta, nhưng tốt xấu gì sau này cũng là người một nhà. Mà người ta bảo người trong nhà không nên xa cách, làm khó Nhận Nhi tương đương với sau này tự làm khó chính mình.

Ta thở dài: “Đừng đánh nữa.”

Nhận Nhi vẫn dùng sức vung gậy lên, ta nói: “Nhận Nhi, ta không giận muội.”

Hai mắt Nhận Nhi sáng lên, “Thật sao?”

Ta gật đầu.

Nhận Nhi vui vẻ, vội vàng bật dậy, cả người bỏ nhào về phía trước ôm lấy ta, “Đại tẩu, người tốt nhất. Muội biết tẩu sẽ không phạt muội mà.”

Ta nở nụ cười.

.

Lúc ta thật sự nói chuyện được với đầu gối là sau khi Nhận Nhi rời đi chẳng bao lâu, lúc ấy ta đang ăn cơm chiều, trên bàn đầy các loại món ăn ngon. Ta uể oải cầm đũa chọc đông chọc tây, cảm khái ăn cơm một mình thật là cô độc, thì nha hoàn giáp ất bính đình đều mở miệng nói: “Tô cô nương, đại công tử đến.”

Đã hai ngày ta không gặp đầu gối, vừa nâng mắt đã nhìn thấy Giang Hằng, trong lòng cũng chẳng thấy vui mừng gì hết. Nha hoàn xung quanh rất hiểu chuyện tự mình lui xuống, ta nhìn Giang Hằng một lúc, rồi thu lại ánh mắt tiếp tục ăn cơm.

Giang Hằng ngồi xuống bên cạnh ta, khẽ gọi: “Quán Quán.”

Ta không thèm để ý tới hắn, múc một muống đậu hủ mình châu chậm rãi đưa vào miệng. Giang Hằng lại gọi “Quán Quán”, ta vẫn không để ý đến hắn.

(*Đậu hủ mình châu*)

Qua một lúc lâu, hắn múc cho ta một chén canh, nhỏ giọng nói: “Quán Quán, nàng đang trách ta hai ngày nay không ở cạnh nàng?”

Ta không phải người hẹp hòi như vậy, Giang Hằng vừa cùng người nhà nhận nhau, tất nhiên phải ở cạnh mẫu thân hẳn. Chỉ có điều nói là thế, nhưng ta vừa tưởng tượng đầu gối có mẫu thân lập tức quên luôn tức phụ (*nàng dâu*), trong lòng chẳng thấy chuyển biến tốt lên.

Ta nghĩ ngợi, cuối cùng mở miệng: "... Không phải."

"Quán Quán, nếu nàng không muốn ở lại Giang gia, ta sẽ đi cùng nàng. Nàng đi đâu ta sẽ đi đó, ta không muốn nàng không vui."

Nghe đầu gối nói thế, ta cũng không giận nổi nữa. Ta hỏi: "Chàng không cần phụ thân mẫu thân sao?"

"Ta đã từng đáp ứng Quán Quán, thà phụ người trong thiên hạ cũng không phụ nàng." Giang Hằng như đang lập lời thề, "Quán Quán, ta đã nói với nàng thì chắc chắn sẽ làm được, nàng đừng lo lắng."

"Chàng thật sự nguyện ý đi cùng ta?" Ta khẽ nói.

Giang Hằng trầm ngâm một lát, rồi mới nói: "Chúng ta thừa dịp ban đêm rời đi, Giang Nam không thể lưu lại nữa. Trước tiên chúng ta rời khỏi Giang Nam rồi bàn tiếp. Đợi ta viết một phong thư để lại, hành động này tuy không tuân theo hiếu đạo, nhưng..." Giang Hằng dừng lại, nhỏ giọng nói: "Sự vui vẻ của Quán Quán rất quan trọng."

Lời này nếu bị mẫu thân đầu gối nghe thấy, khẳng định ta sẽ trở thành tội nhân Giang gia. Ta nhìn ra được Giang Hằng muốn ở lại Giang gia, đêm đó khi nghe chủ mẫu Giang gia kia gọi một tiếng "Con của ta", ta thấy mắt hẳn đỏ lên.

Đầu gối lúc còn là Ninh Hằng thì là một cô nhi, chưa bao giờ được cảm nhận tình cảm gia đình. Hiện giờ là Giang Hằng, hẳn có phụ thân mẫu thân, hẳn mới nếm trải tình cảm gia đình, lẽ ra không thể rời đi nữa, nhưng hẳn lại nguyện vì ta mà bỏ đi.

Ta nhìn Giang Hằng, trong lòng cân nhắc, nói: "Thật ra không phải ta chán ghét Giang gia, chỉ là Giang gia trước kia có nhiều khúc mắc rắc rối."

Những khúc mắc trước kia không đề cập tới nữa, nay chàng đã là trưởng tử Giang gia, Giang gia có chàng, cũng là nơi ta không dứt ra được.”

Tương tâm bỉ tâm (*đặt mình trong hoàn cảnh của người khác*), đầu gối đã nguyện ý vì ta mà quên đi người nhà hấn, thì ta cũng có thể vì hấn ở lại Giang gia.

“Quán Quán nguyện ý ở lại Giang gia?”

Ta gật đầu.

Giang Hằng mừng rỡ, hấn ôm lấy ta, nói: “Quán Quán, nàng thật tốt.”

Ta nhớ lại trước đó không lâu Nhạn Nhi mới ôm lấy ta nói một câu y hệt, thì bật cười. Giang Hằng buông ta ra, hấn nói: “Quán Quán, hai ngày nay bận rộn, bận đến nửa đêm mới có thời gian nghỉ ngơi. Ta biết nàng trách ta hai ngày nay không ở cạnh nàng, đến lúc ngủ nàng cũng rầu rĩ không vui mừng ta đầu gối hư...”

Ta sững sốt, “Nửa đêm chàng tới phòng ta?”

Hấn gật đầu, nói: “Một ngày không nhìn thấy Quán Quán, trong lòng ta sẽ không thoải mái. Nhưng nàng đang ngủ, ta cũng không làm phiền nàng nên không đành thức.”

Ta nghĩ thâm lão gia tử Giang gia bắt đầu để đầu gối quen thuộc với người cùng gia nghiệp Giang gia, vừa mới bắt đầu tiếp nhận đã bận rộn đến thời gian ăn cơm cũng không có. Ta uể oải, đến sau này đầu gối thật sự tiếp quản gia sản Giang gia, vậy chẳng phải không có thời gian ở cạnh ta sao?

Lúc này Giang Hằng cầm tay ta, hấn nói: “Quán Quán, nếu nàng không vui thì cứ nói ra đừng một mình hờn dỗi. Ta muốn ở lại Giang gia, thứ nhất là vì chữ hiếu, thứ hai là vì Quán Quán. Ta không muốn Quán Quán đi theo ta chịu khổ, Giang gia có thể cho Quán Quán một cuộc sống đầy đủ. Nếu nàng trở thành người Giang gia mà không vui, thì cũng không theo ước nguyện ban đầu của ta.” Dừng một chút, hấn lại nói: “Sau này ta đều ở cạnh nàng, mãi cho đến già.”

Ta bật cười, “Hai ngày không gặp, chàng biến thành miệng nói trơn tru rồi.”

Đầu gối vội nói: “Đây đều là lời nói thật lòng của ta.”

Ta nhìn hấn, khẽ cười nói: “Ừ, ta tin chàng.”

.

Đầu gối nói phụ thân mẫu thân hấn đã biết quan hệ giữa chúng ta, chò thân thể phụ thân hấn tốt hơn một chút thì sẽ gặp ta. Tuy nói con dâu xấu chung quy vẫn phải gặp nhà chồng, nhưng lần đầu gặp chính thức, trong lòng vẫn có chút khản trương.

Lúc căng thẳng ta thường nghĩ lung tung, mà khó hoà hợp nhất trong thiên hạ này chính là quan hệ mẹ chồng nàng dâu. Mẫu thân đầu gối bất luận nhìn thế nào cũng thấy là người khó chung sống, cũng chẳng biết sẽ đối phó ta thế nào.

Sau đó ta nói phiên não này với đầu gối, đầu gối dờ khóc dờ cười nói: “Mẫu thân sẽ không làm khó nàng dâu.”

Có lẽ là thấy ta vẫn mặt nhăn mày nhú, đầu gối mới nghiêm túc nói: “Quán Quán, nàng là người trong lòng ta, làm khó nàng chính là làm khó ta, mẫu thân thương ta như vậy, tất nhiên cũng sẽ thương nàng. Nếu thật sự bị tủi thân uất ức, thì lúc về cứ nói với ta.”

Ta giận hấn lườm một cái, “Chẳng lẽ chàng có thể vì ta mà cãi nhau với mẫu thân chắc?”

Giang Hằng nhìn ta, nghiêm túc nói: “Ta sẽ không cãi nhau với mẫu thân, cũng sẽ không để nàng chịu uất ức. Quán Quán, tin ta, mọi chuyện cứ giao cho ta.”

Ta nói: “... Mọi chuyện đều giao cho chàng, thế thì ta làm gì?”

Giang Hằng mỉm cười, “Nàng muốn làm gì cũng được, chỉ cần mỗi ngày nàng đều vui vẻ.”

Lúc này ta mới phát giác hình như đầu gỗ sau khi nhận người thân thì càng trầm ổn hơn, giống như một tòa núi cao, mặc kệ gió táp mưa sa sấm sét vang dội, vẫn vững chắc như ban đầu.

Lúc mẫu thân đầu gỗ sai người đến nói muốn gặp ta, trong lòng ta đã không còn thấy căng thẳng nữa. Đầu gỗ nói muốn đi cùng ta, nhưng ta từ chối. Ta ngay cả Thái hậu cũng làm được, con dâu Giang gia thì có gì phải e ngại?

Ta uốn thẳng lưng, thân nhiên đi theo nha hoàn.

Viện mẫu thân đầu gỗ ở hơi hẻo lánh, cũng vắng lặng yên tĩnh, ta nhớ lại ngày Nhận Nhi thành thân, bà chỉ mặc một bộ quần áo đơn giản mắt chăm chú nhìn chuỗi tràng hạt, vẻ mặt lạnh nhạt, cứ như đã nhìn thấu hồng trần. Nhưng ngay khi biết con trai mình đã trở về, khuôn mặt bà lập tức biến thành hiền hậu, trong mắt tràn đầy tình cảm với đầu gỗ. Chỉ có điều đối với Nhận Nhi vẫn lạnh lùng thân nhiên như trước, thậm chí ta còn nghi ngờ Nhận Nhi không phải do bà sinh ra.

Dù sao theo ta được biết, đại đa số phụ nhân đều thương con trai nhiều hơn, dù sao con trai có thể nối dõi tông đường, con gái vừa gả ra ngoài thì như bát nước đổ đi. Cũng may phụ thân mẫu thân ta rất thương ta, thương hơn cả thương đệ đệ, nếu phụ thân mẫu thân lạnh nhạt với ta thế, trong lòng ta chắc chắn sẽ rất khó chịu.

Ta vừa bước vào mẫu thân đầu gỗ đã đứng dậy đón chào, vẻ mặt từ ái nắm lấy tay ta, khẽ sờ, hiền lành nói: “Ta nghe Hằng nhi nói con thể chất yếu nhược, sao còn mặc áo mỏng manh thế này? Liều cô, còn không mau đem áo choàng tới cho Quán Quán.”

Ta sững sốt.

Ta thật sự không ngờ mẫu thân đầu gỗ lại nhiệt tình với ta như thế, quả thực cứ như ta là con gái mất tích nhiều năm của bà vậy. Bà kéo ta ngồi

xuống ghế đệm, nha hoàn đứng bên cạnh lập tức dâng lên chén trà nóng, mẫu thân đầu gối lại nói: “Ta nghe Hằng nhi nói con thích uống Bích Loa Xuân, vừa hay chỗ ta có nhiều Bích Loa Xuân tốt, đợi lát nữa ta bảo Liễu cô đưa đến phòng con.”

“Quán Quán tạ ơn Giang bá mẫu.”

Bà cười nói: “Sao còn gọi là Giang bá mẫu? Quán Quán, con cũng sắp thành con dâu ta rồi. Con cũng gọi mẫu thân giống Hằng nhi đi.” Dừng lại, bà lại nói: “Nhạn Nhi đã nói với ta chuyện giữa hai con, đoạn đường này cũng may có con chăm sóc Hằng nhi, bằng không lúc sinh thời ta cũng không thể sum họp với Hằng nhi.”

Giang bá mẫu lấy khăn tay lau khóe mắt, lại nói: “Quán Quán, qua vài ngày nữa ta tìm người chọn một ngày tốt, sớm định ra ngày thành thân. Như thế, Hằng nhi cũng có thể an tâm, con cũng không thể cứ không danh không phận đi theo Hằng nhi.” Giang phu nhân vỗ vỗ tay ta, “Hài tử, khổ cho con rồi.”

Ta ngây ngốc gật đầu, nghĩ thầm không biết Nhạn Nhi rốt cuộc đã sáng tác truyện gì để kể cho mẫu thân nàng nghe. Dù sao Giang bá mẫu đối xử với ta tốt như vậy, cỡ lẽ cũng là yêu ai yêu cả đường đi.

Ta cúi đầu khẽ nói: “Không khổ cực.”

Về sau ta hỏi Nhạn Nhi đã kể truyện gì cho mẫu thân nàng nghe, thì Nhạn Nhi nhỏ giọng nói: “Đại tẩu yên tâm, muội không nói thân phận của tẩu cho mẫu thân nghe. Thật ra muội nói gì cũng không quan trọng, quan trọng là đại ca lưu tâm đến tẩu. Mẫu thân thấy đại ca lưu tâm đến tẩu, tất nhiên cũng không dám làm khó tẩu. Hiện giờ mẫu thân coi đại ca là bảo vật, tẩu lại là bảo vật trong lòng đại ca, mẫu thân cũng lập tức coi tẩu là bảo vật thôi.”

Ta nghe xong cảm khái, Nhạn Nhi lại nói: “Đại tẩu, phụ thân muội tuy ốm đau nằm giường, nhưng vẫn tỉnh táo như trước. Những truyện muội nói với mẫu thân, hẳn là không thể áp dụng lên phụ thân được.”

Ta nói: “Tuy ta nói với người nhà muội ta họ Tô tên Quán Quán, nhưng nếu có người cần thận tra lại, có lẽ cũng tìm hiểu được gì đó. Cho nên ta quyết định không giấu phụ thân muội.”

Giang lão gia thân là chủ một gia đình, từ tay trắng lập nghiệp đến giàu có một phương, cho nên sự quyết đoán cùng trí tuệ tất nhiên là hơn người bình thường. Nói chân tướng cho ông biết, vẫn là biện pháp tốt nhất.

Lúc ta đến gặp Giang lão gia, sắc mặt của ông đã tốt hơn rất nhiều, ông ngồi trên ghế dựa làm bằng gỗ tử đàn có khắc hoa khảm ngọc, đằng sau có hai hạ nhân khuôn mặt có vẽ trung hậu thành thật.

Ta đi vào, Giang lão gia đã phất tay cho hai hạ nhân lui ra.

Trong lòng ta có chút lo lắng, nhưng mặt ngoài vẫn tự nhiên thoải mái như trước thi lễ với văn bối. Giang lão gia bảo ta ngồi ở đối diện, rồi sau đó chậm rãi nói: “Cô họ Tô?”

Ta gật đầu nói: “Đúng vậy, văn bối họ Tô.”

Ánh mắt Giang lão gia dừng lại trên người ta, trong mắt ông chợt loé, “Tô gia ở kinh thành?” Ta hơi giật mình, Giang lão gia ho khan vài tiếng, ta rót một chén nước ấm, ông khoát tay, nói: “Xem ra Nhạn Nhi mất tích hai năm là ở trong Hoàng cung, con một bé gái cũng có bản lĩnh, năm đó phụ thân con nói con thông minh lanh lợi, giờ xem ra đúng là không giả.”

Ta nghĩ thầm Giang lão gia quả thật có ánh mắt sắc bén, một câu ta cũng chưa lộ ra, mà không ngờ ông đã đoán ra thân phận ta. Ta thấy thế cũng không vòng vo nữa, “Giang bá phụ quá khen rồi.”

Giang lão gia thở dài: “Có lẽ nhân duyên của con với Hằng nhi cũng là trời định rồi. Năm đó ta và phụ thân con rất ăn ý, vốn định kết làm thông gia lại không ngờ phát sinh chuyện lớn... Dù sao cũng thế, xem ra trời đã định con làm con dâu Giang gia. Ta dốc sức làm cả đời, giờ mệnh cũng chẳng còn bao lâu nữa, sau này con hãy thay Hằng nhi xử lý chuyện trong nhà Giang gia, thì ta chết cũng được nhắm mắt.”

Ta thấy kinh ngạc, Giang lão gia sờ cằm, thoải mái cười nói: “Nữ oa (*Bé gái*), con đã nghe đoạn thơ này chưa ——

Thiên đã không, địa đã không

Nhân sinh miếu miếu tại kỳ trung

Nhật đã không, nguyệt đã không

Đông thăng tây trụy vi thù công

Điền đã không, địa đã không

Hoán liễu đa thiếu chủ nhân ông

Kim đã không, ngân đã không

Tử hậu hà tằng tại thủ trung

Thê đã không, tử đã không

Hoàng tuyền lộ thượng bất tương phùng

Triều tẩu tây, mộ tẩu đông

Nhân sinh do như thái hoa phong.”

(*Dịch thơ

Trời cũng không, đất cũng không

Kiếp người mờ mịt ở bên trong

Nhật cũng không, nguyệt cũng không

Mọc đông lặn tây, ai nên công

Ruộng cũng không, đất cũng không

Đổi thay mấy lượt chủ nhân ông

Vàng cũng không, bạc cũng không

Lúc chết tay còn giữ của không

Con cũng không, vợ cũng không

Suối vàng chín nẻo chẳng tương phùng

Sáng chạy tây, chiều chạy đông

Đời người bận bịu giống con ong*)

Ta kính nể nói: “Giang bá phụ thật thông tuệ, con nhất định sẽ cố gắng học tập.”

“Sau này con và Hằng nhi sống với nhau thật tốt, những chuyện đã qua không cần phải nghĩ nhiều nữa.” Giang lão gia sắc mặt có chút uể oải, “Chờ sau khi con và Hằng nhi thành thân, ta sẽ bảo tổng quan giúp con quen với Giang gia.”

Ta đáp lời “Dạ”.

Chương 55

Hôn sự của ta và đầu gối quyết định là ngày mừng mười tháng sau, đúng lúc hoa đào tháng ba nở, đến thời điểm đó mà được làm tân nương tử thì quá tuyệt vời. Cách thành thân khoảng hai mươi ngày, ta vạch từng vạch để tính ngày, cảm thấy ngày trôi qua thật chậm.

Đầu gối cũng có cùng cảm nhận, mỗi ngày lúc cùng ta ăn cơm, đều nói thêm một câu: “Quán Quán, còn mười chín ngày nữa...” “Quán Quán, còn mười tám ngày...” “Quán Quán, còn mười bảy ngày...”

Đến ngày mừng một tháng ba, giá y (*áo cưới*) may gấp gáp cũng đã được đưa tới, vải dệt màu đỏ lóng lánh, kỹ thuật thêu tinh xảo vô song, đẹp đến mức làm ta khó dời mắt đi được.

Ta khẽ vượt lên giá y, trong tim nhu hoà như ánh trăng chiếu xuống bên ngoài kia.

Chỉ có điều mọi chuyện tiến hành quá mức thuận lời, nên làm ta thấy hơi bất an. Tối gần ngày kết hôn, Giang Hằng đột nhiên nói với ta: “Quán Quán, hôm nay phụ thân đã nói với ta hôn ước của chúng ta trước kia.”

Trong lòng ta kinh hoảng, mặt không chút thay đổi nhìn Giang Hằng, giả bộ bình tĩnh nói: “Ừ?”

Giang Hằng nói: “Lần trước lúc ở Sơn Trâm lâu nàng nhìn thấy Tứ đệ thì vẻ mặt biến đổi, lúc đầu ta cho rằng nàng và Tứ đệ có vấn đề gì đó. Đến giờ mới hiểu hoá ra lúc đó nàng coi hấn là vị hôn phu của nàng.” Hấn nói rất khẽ, “Tuy ta không nhớ được những chuyện trước kia, nhưng hôm nay lúc nghe phụ thân nói chuyện đánh cược năm đó, ta đã biết được thân phận trước kia của nàng.”

Khi nghe hết nửa câu sau ta mới nhẹ nhàng thở ra, ta hỏi: “Chàng đã biết hết rồi?”

Giang Hằng gật đầu.

“Thân phận trước kia của chàng cũng đã biết?”

Giang Hằng nói: “Ta chỉ hỏi thăm sơ qua cùng phán đoán thì cũng đoán được.”

Trong lòng ta nghĩ Ninh Hằng biến thành Giang Hằng, quả thật không giống nhau. Ta buông mắt xuống, lại nói: “Chàng còn biết gì nữa?”

“Nàng và Thường Trữ công chúa là tri kỷ, tình cảm vô cùng tốt. Còn...” Đầu gối đặt tay lên bàn tay ta, hần chậm rãi nắm chặt lại, “Nhạn Nhi nói ta biết, Hoàng đế thích nàng, mà ta lại đem nàng giao cho Hoàng đế.”

Trong lòng rung lên, nâng mắt nhìn Giang Hằng.

Hắn nắm tay ta thật chặt, “Quán Quán, ta không biết trước kia ta đã làm nàng đau lòng thế nào. Mà hiện giờ ta cam đoan với nàng, chuyện như vậy sẽ không có một lần nữa.”

Ta định rút tay về, nhưng đầu gối lại không chịu buông tay, trên khuôn mặt hần hiện lên vẻ khẩn trương, “Quán Quán...”

Ta nói: “Nếu chàng đã nghĩ thế, thì chàng sẽ làm thế nào?”

Đầu gối không cần suy nghĩ đã trả lời: “Bảo vệ Quán Quán, không để Hoàng đế cướp đi.”

Ta nhú mày, “Thật không?”

Đầu gối nghiêm túc gật đầu, “Thật, ta chưa bao giờ lừa Quán Quán.”

Không biết vì sao, rõ ràng đầu gối đã gật đầu cam đoan, nhưng trong lòng ta vẫn bất an như trước. Ta nhìn vẻ mặt kiên định của hắn, nghĩ thầm có lẽ đợi thành thân sau ta sẽ không còn bất an.

Mùng bốn tháng ba, ở Giang Nam có một trận mưa nhỏ. Qua một cơn mưa Giang Nam được tẩy rửa lại càng đẹp như tranh như hoạ, ta ngồi trong

phòng ngọt ngào đến phát hoảng, Giang Hằng lại đi ra ngoài làm việc, ta nghĩ đi nghĩ lại cuối cùng phải người đến Tổng phủ gọi Nhạn Nhi tới.

Nhạn Nhi tới rất nhanh, ta vừa mới thay xiêm y xong, nàng đã bước chân vào phòng ta. Nhạn Nhi cười vui vẻ gọi ta “Đại tẩu”, ta nhìn nàng, nói: “Ta thật sự buồn đến phát hoảng, muội cùng ta đi ra ngoài đi, được không?”

Nhạn Nhi cười cười nói: “Đại tẩu đã phân phó, Nhạn Nhi tất nhiên là không dám không theo.”

Đến Giang Nam lâu như vậy, ngoại trừ lần trước cùng đầu gối du ngoạn một ngày bên ngoài, thì ta vẫn chưa tinh tế thưởng thức phong cảnh Giang Nam, vừa hay hôm nay rảnh rỗi, có thể du ngoạn Giang Nam.

Ta và Nhạn Nhi không ngồi kiệu, mà tự cầm ô trúc bước ra khỏi Giang phủ. Du ngoạn ước chừng một canh giờ, ta cũng thấy hơi mệt, Nhạn Nhi đề nghị đến tiệm trà gần đó nghỉ một lúc.

Tiệm trà người đến người đi, cực kỳ náo nhiệt. Sau khi ngồi xuống, ánh mắt ta nhìn khắp xung quanh, đột nhiên nhìn thấy một phu nhân tay trái ôm bé gái, tay phải dắt bé trai, bụng cũng hơi nhô ra. Nhạn Nhi khẽ cười nói: “Đại tẩu xem bé trai này chắc tầm một hai tuổi, mà bé gái vẫn đang quần tã lót, bụng lại còn nhô lên, theo muội ấy, phu nhân này khẳng định đêm nào cũng là đêm xuân.”

Ta nói: “Nhạn Nhi muội sau khi thành thân, nói mấy lời này lại rất thuận miệng.”

Nhạn Nhi mặt không chút biến đổi nói: “Đại tẩu với đại ca dọc đường đi đều cùng phòng, chẳng lẽ lúc đó không phải là đêm nào cũng là đêm xuân sao? Theo thể lực của đại ca cùng sự săn sóc với đại tẩu, đại tẩu trong chuyện phòng the nhất định là như cá gặp nước.”

Ta nghĩ thầm Nhạn Nhi lúc chưa thành thân thì một chữ cũng không nói đến chuyện phòng the, vừa thành thân thì trái một câu đêm xuân phải một câu chuyện phòng the. Người sau khi thành thân đúng là bất đồng.

Lúc này Nhạn Nhi nháy mắt với ta, rất ái muội nói: “Đại tẩu, tẩu với đại ca một đêm bao nhiêu lần?”

Ta suýt nữa thì phun sạch nước trà trong miệng ra, ta ho khụ khụ, nói: “Nhạn Nhi, nhỏ giọng chút.”

Nhạn Nhi nháy mắt mấy cái, nói: “Ôi dào, đại tẩu đừng ngượng ngùng, mọi người đều là người đã qua chuyện phòng the. Muội đoán nhé, ba lần? Bốn lần? Năm lần? Sáu lần? Bảy lần?”

Ta rất tò mò: “Liên Dận một đêm có thể mấy lần?”

“Hai ba lần.” Nhạn Nhi rót cho ta một chén trà, lại nói: “Đại tẩu, tẩu nói cho ta biết đi, ta tuyệt đối sẽ không nói cho người khác biết.”

Ta nhìn Nhạn Nhi, trong lòng nghĩ nếu bị Nhạn Nhi biết ta và đầu gối cùng phòng lâu như vậy nhưng chuyện gì cũng chưa phát sinh, thì ngoài miệng nàng ta không nói gì, nhưng trong đầu nhất định sẽ cười nhạo ta.

Ta ra vẻ thần bí nói: “Muội đoán bao nhiêu?”

Nhạn Nhi duỗi năm ngón tay, ta híp mắt cười, cầm chén trà chậm rãi nhấp một ngụm. Nhạn Nhi khẽ hô: “Đại ca đúng là có bản lĩnh.”

Ta chỉ cười mà không nói.

Lúc này, chợt có một tiểu cô nương buộc hai búi tóc hai bên đi tới trước mặt, ánh mắt to tròn nhìn Nhạn Nhi, lại nhìn ta, giọng nói lạnh lạnh: “Người là Tô cô nương sao?”

Ta hơi sửng sốt, kinh ngạc nói “Đúng” .

Trong lòng bàn tay tiểu cô nương có một khối ngọc bội, nàng đưa tới trước mặt ta, “Vừa rồi có một vị phu nhân nhờ ta đưa cho cô, nói là cố nhân tới thăm.” (*Cố nhân: người xưa*)

Cố nhân...

Trong lòng ta rung lên, nhận lấy ngọc bội trong tay tiểu cô nương. Nhạn Nhi ngạc nhiên nói: “Đại tẩu, là vị cổ nhân ấy?”

Ta cẩn thận nhìn miếng ngọc bội trong tay, trong suốt, màu xanh ngọc quý hiếm, mặt trái có khắc một chữ “Quán”. Về mặt ta biến đổi, vội vàng hỏi tiểu cô nương trước mắt, “Vị phu nhân kia hiện đang ở đâu?”

Tiểu cô nương nói: “Ở sương phòng lầu hai trong Vân Dung các phía đối diện.”

Ta cho tiểu cô nương một chuỗi đồng tiền, lại nói “Cám ơn”. Nhạn Nhi lúc này lại hỏi: “Đại tẩu, là cổ nhân từ trong cung?”

Ta hạ giọng nói: “Là Thường Trữ. Nhạn Nhi, muội về trước đi, ta đi gặp Thường Trữ.”

Nhạn Nhi lại nói: “Đại tẩu, muội ở đây chờ tẩu. Một mình muội về phủ, đại ca nhất định sẽ lo lắng.”

Ta vội vã đi gặp Thường Trữ, nên cũng không cự tuyệt. Ta nắm chặt ngọc bội trong lòng bàn tay, vội vàng chạy sang Vân Dung các ở đối diện. Trong lòng thật sự sốt ruột, Thường Trữ tháng bảy có hỉ mạch, giờ là đầu tháng ba, nàng mang bụng to ngàn dặm xa xôi đến Giang Nam, lúc này Thường Trữ tới gặp ta, nhất định là có chuyện lớn xảy ra.

Ta vào sương phòng, vừa nhìn thấy Thường Trữ sắc mặt yếu ớt tái nhợt, hai mắt ta lập tức đỏ lên, cúi đầu gọi: “Thường Trữ.”

Thường Trữ hai mắt cũng đỏ lên, trong đôi mắt đẹp nước mắt vòng quanh, “Quán Quán.”

Ta chạy nhanh về phía trước, Thường Trữ cầm chặt tay ta, rung rung nói: “Quán Quán, ngươi sao lại ngốc như vậy. Ngươi không thích Thừa Văn ta sẽ thay ngươi chồng đỡ. Ngươi không biết đấy thôi, lúc ta nghe tin Phúc Cung bị cháy xong, linh hồn nhỏ bé của ta suýt nữa thì bay mất.”

Ta nghe Thường Trữ nói như vậy, nước mắt lại rớt xuống ào ào, “Thường Trữ, ta xin lỗi, làm ngươi lo lắng rồi.”

Hai người ôm nhau khóc rất lâu, đến khi nha hoàn phía sau Thường Trữ mở miệng nói: “Công chúa đừng khóc nữa, tiếp tục khóc nữa sẽ động thai khí mất.” Ta nghe nha hoàn nói xong, mới dứt khoát dừng khóc, nói: “Đúng rồi, Thường Trữ, ngươi không được khóc. Ngươi là người đang có thai, không được khóc cùng ta.”

Thường Trữ lấy khăn tay lau khoé mắt, vẻ mặt phức tạp.

Ta lại nói: “Sao ngươi lại đến Giang Nam?” Ta nhìn bụng nàng, nhúu nhúu mảy, “Phò mã đâu?”

Vẻ mặt Thường Trữ ảm đạm, nhưng nháy mắt sau nàng lại cười nói: “Gày đây ở phủ công chúa buồn đến phát hoảng nên muốn đi chơi đâu đó... Ta vừa đến Giang Nam, đã nghe người ta nói đại công tử Giang gia mất tích nhiều năm nay đã trở về, ngay sau đó lại nghe người ta nói Giang gia đại công tử sắp kết hôn, ta lập tức nghĩ tới ngươi.”

Chơi đâu đó... Cuối cùng lại đến Giang Nam. Khoảng cách từ kinh thành đến Giang Nam đâu phải chỉ hơn ngàn dặm? Thường Trữ nói là đến Giang Nam. Nàng ấy nhất định có tâm sự, ta đoán tám chín phần trên mười là liên quan đến Phò mã. Tính tình Thường Trữ ta biết, nàng ấy đã không muốn nói, thì có dùng dao cũng không cạy được miệng của nàng. Mà ta cũng không muốn chọc vào tâm tư của nàng, thuận theo lời của nàng ấy mà nói: “Lập tức đã nghĩ tới ta? Sao lại thế?”

Thường Trữ nói: “Lúc trước ta sớm đã nghi ngờ Nhạn Nhi bên cạnh ngươi, lập tức sai người đi tra, kết quả tra ra nàng ấy là tam tiểu thư Giang gia. Về sau ta lại nghe ngươi nói Nhạn Nhi muốn tìm huynh trưởng gì đó, lại thêm ta đã nghe qua về Giang gia, nên biết được người nàng ấy muốn tìm là đại công tử Giang gia. Sau đó, ta thấy nàng ấy đối xử với Ninh Hằng không bình thường, lại cẩn thận quan sát tướng mạo hai người bọn họ, cũng thấy khuôn mặt có vài phần tương tự, tiếp theo thì đoán ra Ninh Hằng chính là đại công tử Giang gia. Ban đầu ta cho rằng đây là chuyện nhỏ, nhiều nhất cũng chỉ là chuyện nói cho vui thôi. Không ngờ về sau lại phát sinh chuyện

như vậy...” Nàng sờ bụng, lại nói: “Sau khi người đốt cung, Ninh Hằng cũng mất tích, ta nghĩ các người nhất định là cùng nhau đi khỏi kinh thành.”

Thường Trữ đúng là thông tuệ, ta cảm thán mình đúng là không bằng.

“Quán Quán, Ninh Hằng hẳn đối xử với người tốt chứ?”

Ta mỉm cười nói: “Rất tốt.”

Thường Trữ véo má ta, nàng cười nói: “Lúc ở trong cung ta đã nhìn ra Ninh Hằng coi người là bảo vật, người gả cho Ninh Hằng, ta còn yên tâm hơn so với bất kỳ ai. Người xem xem, người bị Ninh Hằng chăm cho mập mạp mũm mĩm, sắc mặt cũng hồng hào. Trước kia hình như ta chưa từng thấy vẻ mặt toả sáng của người thế này.”

Ta sờ mặt mình, “Thật không?”

Thường Trữ gật đầu nói: “Đúng vậy, xem ra người rời khỏi Hoàng cung là đúng. Chỉ có điều...” Trên khuôn mặt nàng có thêm vẻ ưu sầu, ta nhỏ giọng hỏi: “Chỉ có điều gì?”

Thường Trữ hỏi: “Nghe nói ngày thành thân của người với Ninh Hằng định là ngày mừng mười tháng ba?”

Ta đáp “Ừ”.

Thường Trữ thở dài: “Quán Quán, nếu ta đã biết người ở đây, như vậy Thừa Văn chắc cũng đã biết rồi.”

Cả người ta run lên, trong đầu chợt có một màu đen bao phủ, ta mím môi, nói: “Hiện giờ toàn bộ vương triều Đại Vinh đều biết Thái hậu đã hoẵng thệ.” (*hoẵng thệ: chết*)

“Quán Quán, người đừng vội khấn trương.” Thường Trữ vỗ vỗ tay ta, “Ta thật sự không ngờ Thừa Văn lại có tình cảm sâu nặng với người, hôm đó, lúc thị về nghênh ra hai cỗ thi thể bị đốt thành tro từ Phúc Cung ra, hai mắt Thừa Văn đỏ lên. Từ lúc Thừa Văn còn nhỏ đến giờ, ta chưa từng thấy

hắn thất thố như vậy, đến ngay cả lúc tiên đế băng hà hắn cũng không như thế. Sau đó hắn bỏ qua lời can ngăn của mọi người, đưa thi thể của ‘ngươi’ vào trong cung điện hắn. Không ai biết rốt cuộc hắn làm gì trong điện, ta sợ Thừa Văn sẽ làm chuyện điên rồ nên xông vào trong, Quán Quán, ngươi có biết ta nhìn thấy gì không?”

Thường Trữ run lên nhè nhẹ, “Thừa Văn ôm thi thể ngồi trên mặt đất lạnh băng khóc như một đứa bé. Lúc đó ta mới nhớ ra Thừa Văn vẫn chỉ là một thiếu niên mười bảy tuổi. Quán Quán, tuy ta có lòng giúp ngươi, nhưng Thừa Văn là đệ đệ ruột của ta, ta thật sự không đành lòng nhìn hắn chết vật cùng đau khổ như thế. Cho nên, ta đã nói cho Thừa Văn.”

Ta nhỏ giọng nói: “Thường Trữ, ta không trách ngươi. Việc này ta cũng có chỗ sai.” Vừa nghĩ đến Hoàng đế ôm thi thể của ‘ta’ khóc không ngừng, trong lòng ta dâng lên áy náy. Ta từ nhỏ đã nhìn Thừa Văn lớn lên, đã đối xử với hắn như đệ đệ mình. Tình yêu nam nữ, ta chưa bao giờ nghĩ tới, càng không ngờ Thừa Văn lại có tình với ta.

“Quán Quán, ta không muốn ngươi khổ sở, nhưng mà ta cũng không muốn Thừa Văn khổ sở, da thịt trong lòng bàn tay cũng là da thịt.” Thường Trữ khẽ than một tiếng, “Ngươi cũng biết tính Thừa Văn, phạm là những gì hắn muốn hắn sẽ kiên quyết không buông tay. Cách mừng mười tháng ba còn có vài ngày, Quán Quán ngươi sớm thành thân cùng Ninh Hằng đi, cũng để Thừa Văn hết hy vọng.”

“... Ừ.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: không ít người đoán là tiểu Hoàng đế ~~

Nhưng lại là Thường Trữ ~~

Tiểu Hoàng đế sẽ lên sân khấu thôi ~~~

o(͡° ͜° ͜°)o mỗi lần sắp viết đến kết cục, ta cuối cùng lại luyến tiếc mỗi nhân vật trong truyện, cũng may mỗi lần viết xong một truyện, lại có thêm một truyện mới, có chờ mong mới ~~~

Truyện tiếp theo sẽ viết về Thường Trữ và Phò mã ~~~

Đội truyện này kết thúc xong, sẽ viết ~~

Chương 56

Sau đó ta cùng Thường Trữ nói chuyện phiếm rất lâu, cho đến lúc mặt trời lặn về phía Tây ta mới nhớ ra Nhạn Nhi vẫn còn chờ ở trong tiệm trà. Ta vội vàng nói lời tạm biệt với Thường Trữ, lúc chạy vào tiệm trà lại thấy đầu gỗ. Đầu gỗ vừa nhìn thấy ta, sắc mặt như được thả lỏng, trong mắt hiện lên vẻ nhu hòa, “Quán Quán.”

Ta ngạc nhiên nói: “Nhạn Nhi đâu?”

“Muội ấy vừa về rồi” Giang Hằng đặt xuống mấy đồng tiền xuống bàn, hần cầm lấy tay ta, “Chúng ta về nhà thôi.”

Ta cùng đầu gỗ bước ra khỏi tiệm trà, ta chợt thấy hiện giờ đầu gỗ hơi khác thường, đi được một đoạn ngắn, ta nhin không được hỏi: “Đầu gỗ, chàng sao lại ở tiệm trà?”

Lời nói của ta còn chưa dứt, Giang Hằng đã nắm chặt lấy tay ta, hần cúi đầu nói: “Nhạn Nhi sai người đến nói ta biết hôm nay nàng gặp cố nhân.”

“Sau đó?”

“Nàng và Thường Trữ công chúa tình cảm rất tốt, ta lo nàng sẽ cũng nàng ấy bỏ đi.”

Ta dở khóc dở cười, “Sao có thể chứ? Ngay thành thân của chúng ta đã định, giá y thiệp mời đều đã chuẩn bị xong, ta sao có thể bỏ đi với Thường Trữ chứ?”

Đầu gỗ mím môi không nói lời nào.

Trong lòng ta nghĩ hần sợ ta cả Thường Trữ bỏ đi, mà ta lại sợ hần nhớ lại những chuyện trước kia lại chạy theo chân Hoàng đế. Ta và đầu gỗ coi như giống nhau, tuy nói sắp đến ngày thành thân, nhưng hiện giờ ta và đầu gỗ có thể nói là khuyết thiếu vài phần an tâm.

Ta nhìn đầu gối, nảy ra một ý hay.

Ta giả bộ bất đắc dĩ buông tiếng thở dài, nói: “Hôm nay Thường Trữ đúng là có khuyên ta về cung, nàng ấy nói với ta bệ hạ vẫn không quên được ta, Thường Trữ cũng nhớ ta mà Giang Nam lại xa xôi như vậy...” Về mặt Giang Hằng lập tức căng thẳng, ta liếc nhìn, lại nói: “Thường Trữ còn nói chỉ cần ta và chàng còn chưa động phòng, thì nàng ấy vẫn tiếp tục khuyên ta về cung.”

Giang Hằng lập tức nói: “Còn sáu ngày nữa.”

Haizz, lúc ta nói đến hai chữ động phòng đã cố ý nhấn mạnh, mà đầu gối này sao vẫn không nghe ra ẩn ý của ta chứ? Ý của ta là động phòng quan trọng hơn, tốt nhất tối nay cá nước thân mật cho chắc chắn. Nhưng mà đầu gối vẫn là đầu gối, hẳn cố tình nghe không ra ý tứ của ta, xem ra chỉ có thể nói rõ.

Ta kéo kéo tay Giang Hằng, khẽ nói: “Ý của ta không phải như thế.”

Đầu gối khó hiểu nói: “Có ý gì?”

Ta kiễng chân đến gần sát tai hắn, nhỏ giọng nói: “Ý của ta là chúng ta đêm nay động phòng.”

Đèn lồng đã tắt lên, trên bầu trời sao đêm lấp lánh rộng khắp, lúc rời khỏi tai hắn thì thấy tầng đỏ ửng lan từ tai đến tận cổ hắn, hắn chớp mắt môi định mở miệng, thì ta lườm hắn, “Đầu gối, chàng mà nói cái gì thành thân xong mới động phòng thì sẽ làm ta tức giận.”

Giang Hằng ngậm miệng lại.

Ta mừng rỡ nói: “Việc này không nên chậm trễ, chúng ta hiện giờ quay về động phòng đi.” Dừng lại, ta lại nói: “Nên sớm hoàn thành chuyện này, nếu hôm sau ra được một oa nhi, thì càng tốt. Đến lúc đó chàng an tâm ta cũng an tâm, tất cả đều vui vẻ.”

Lúc trở lại Giang gia, vừa đúng lúc gặp Tứ công tử Giang gia Giang Dật đang định ra ngoài tầm hoa vãn liễu, Giang Dật nhìn thấy Giang Hằng rất không tình nguyện gọi một tiếng “Đại ca”, sau đó lại u oán gọi ta một tiếng “Đại tẩu”. Ta nghe mà trong lòng thoải mái, có lẽ là vì nguyên nhân yêu ai yêu cả đường đi, ta chợt thấy thật ra các công tử nhà giàu cũng không hư hỏng lắm.

Đầu gối rất có uy nghiêm của bậc huynh trưởng, hẳn nghiêm mặt giáo huấn Giang Dật, bảo hắn đi hoa lâu ít thôi. Giang Dật cũng nghe lời, đầu gối chỉ mới nói hai ba câu, hắn đã sờ mũi nói: “Đại ca nói rất đúng, sau này ta nhất định sẽ ít đi hoa lâu.”

Sau khi Giang Dật rời đi, ta nói với đầu gối: “Đầu gối, chàng rất có đáng dạy dỗ đệ đệ không ngoan.” Ta bỗng dưng nhớ tới Nhị nương cùng Tam nương của đầu gối, lúc trước Tam nương còn thuê sát thủ đến giết Nhạn Nhi... Lần này đầu gối trở về Giang gia trở thành trưởng tử (*con trai trưởng*) Giang tộc, Tam nương nhất định trong lòng sinh oán hận đầu gối. “Đầu gối, chàng phải cẩn thận Tam nương của chàng, bà ta đã có thể phái sát thủ đến giết Nhạn Nhi, tất nhiên cũng có thể làm thế với chàng.”

Giang Hằng nói: “Tam nương làm như vậy, chỉ là dựa vào gia phụ ốm đau nằm liệt giường, mẫu thân không quản chuyện Giang gia, hiện giờ bệnh tình phụ thân chuyển biến tốt, mẫu thân đã bắt đầu để ý đến sự vụ trong Giang gia, có lẽ Tam nương cũng không gây ra chuyện lớn gì. Hơn nữa Tam nương làm chuyện ác độc với Nhạn Nhi, ta đã thu thập chứng cứ. Đợi chứng cứ thu thập đầy đủ, có lẽ Giang phủ sẽ không còn vị trí Tam nương.”

Ta bĩu môi, nói: “Thật ra nói đến cùng đều là phụ thân chàng không tốt, nếu phụ thân chàng chỉ lấy một mình mẫu thân, nhất định sẽ không phát sinh những chuyện này.”

“Ta chỉ lấy một mình Quán Quán, có một mình Quán Quán là đủ rồi.”

Ta lườm hắn, “Thách chàng cũng không dám lấy người khác. Haiz, không nói những lời này nữa, chúng ta mau trở về phòng đi. Nhanh làm chuyện đúng đắn.”

Mặt đầu gỗ lại đỏ lên, ta lôi kéo hấn vào phòng, vừa đi vừa nói: “Nếu chàng dám nói một chữ không, từ nay về sau ta sẽ không để ý chàng nữa.” Qua mấy ngày chung sống với đầu gỗ, ta phát hiện đối phó với đầu gỗ thì tính tình phải mạnh bạo một chút.

Xem ra ta mạnh bạo là đúng, đầu gỗ đến giờ một chút phản kháng cũng không có ngoan ngoãn theo ta về phòng.

Tuy nhìn bên ngoài ta gần như là dâng trào, la hét muốn cùng đầu gỗ động phòng, nhưng thật sự, ta cũng vô cùng khản trương, bàn tay dưới tay áo đã hơi run run.

Mặt Giang Hằng từ lúc đi đến lúc vào phòng vẫn đỏ hồng, ta nhìn nhìn, mặt của hấn đỏ đến mức có thể nhỏ cả máu ra ngoài. Ta đưa tay sờ thử, ra vẻ thoải mái nói: “Đầu gỗ, thả lỏng một chút. Người không biết chuyện nhìn vào, còn tưởng ta đã làm gì chàng.”

Giang Hằng tội nghiệp nhìn ta, “Quán Quán, hiện giờ động phòng?”

Ta ho khụ khụ, “Chàng không phải lo lắng ta cùng Thường Trữ bỏ đi sao?”

“Quán Quán, ta gọi nha hoàn đem nước ấm vào cho nàng tắm rửa.”

Ta lạnh mặt: “Chàng đừng có kéo dài thời gian như vậy, việc này cuối cùng cũng phải làm, chúng ta tốc chiến tốc thắng.” Nói xong, trong lòng ta dâng lên cảm giác hào hùng, ta lại nói: “Mấy ngày nay chàng không phải đều ở bên ngoài buôn bán sao? Việc buôn bán bên ngoài không phải làm rất nhanh sao, chàng cứ đem chuyện phòng the làm như buôn bán đi.”

Giang Hằng mặt đỏ giống hệt như tôm luộc, hấn trầm mặc, đột nhiên cầm lấy chén trà nguội trên bàn hưng hăng uống một ngụm, hấn nói: “Quán Quán, ta...” Hấn dừng lại, lại hưng hăng uống một ngụm trà, “Ta...”

...

Ấm trà nguội trên bàn đều bị Giang Hằng uống sạch, khoé miệng ta giật giật, bất đắc dĩ nói: “Rốt cuộc là chàng muốn nói gì?”

Mặt Giang Hằng lại đỏ lên, trong lòng ta kinh hoảng, nhỏ giọng nói: “Chẳng lẽ... chàng có tâm vô lực?” Ta hoảng hốt, càng phát giác phán đoán của mình hình như là đúng. Lúc ở trong cung, đầu gối đã nói hẩn trước giờ chưa từng đến Thanh lâu, cảm thấy nơi đó là nơi ô uế. Về sau ta cùng hẩn ở trên giường cọ cọ sát sát vài lần, hẩn vẫn quân tử như trước làm người ta tức đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Có tâm vô lực... Có tâm vô lực...

Ta cắn răng nói: “Đầu gối đừng sợ, ta biết Giang Nam không thiếu đại phu chuyên trị bệnh có tâm vô lực ... Ngày mai, không, bây giờ chúng ta lập tức đi tìm đại phu.” Ta kéo tay đầu gối, đầu gối lật tay cầm lấy tay ta, “Quán Quán, không phải.”

“Haiz, chàng đừng lo lắng. Chúng ta đã tính là vợ chồng rồi, chàng không phải thẹn thùng.”

“Quán Quán, ta có tâm có lực.” Mặt đầu gối càng lúc càng đỏ, hẩn bỗng dưng buông tay ta ra, nói: “Nàng chờ một lát, ta đi lấy mấy thứ rồi quay lại...”

Ta sừng sốt, đầu gối đã quay đầu rời khỏi phòng. Ta cũng không biết đầu gối muốn đi lấy cái gì, dù sao đầu gối đã nói có tâm có lực thì ta cũng không cần lo lắng. Hơn nữa đêm dài đằng đẵng, không vội không vội.

Cho nên, ta gọi nha hoàn đem nước ấm vào, lại chọn một chiếc yếm đỏ thêu uyên ương cùng bộ váy lụa mỏng. Tắm rửa xong xuôi, lúc ta từ sau bình phong bước ra, Giang Hằng đã quay lại.

Hẩn ngồi trước bàn, trên bàn chồng chất đồ, sách có quyển tranh cũng có. Ta kinh ngạc đi tới, đầu gối cả khuôn mặt đỏ bừng ngẩng đầu lên, ánh mắt của hẩn dừng lại trên người ta, cả khuôn mặt lập tức lại đỏ thêm mấy phần, “Quán... Quán Quán...”

“Hửm?”

“Cẩn thận cảm lạnh.”

Ta nói: “Ta rất nóng.”

Trong mắt hấn có sự bối rối, dường như không biết nên nhìn đi đâu, vừa cúi đầu rồi lại nhanh chóng ngẩng lên. Ta kinh ngạc hỏi: “Chàng đang xem gì thế?”

Đầu gối gấp sách lại, hấn nặng nề khụ khụ mấy tiếng, “... Xuân cung.”

“Tìm ở đâu đến?”

“Trong phòng Tứ đệ.” Đầu gối lại ho khụ khụ, nói: “Phương diện này ta không tinh thông lắm, cũng không biết nên dùng lực độ nào cùng phương thức nào, nhớ làm bị thương Quán Quán, cho nên đến chỗ Tứ đệ mượn... xuân cung tìm hiểu chút...”

Ta nói: “... Chàng thật sự chưa quan hệ lần nào?”

Đầu gối đỏ mặt nói: “Đối với chuyện phòng the ta rất nghiêm túc, chỉ muốn... cùng người trong lòng cùng nhau mây mưa vu sơn.” (*mây mưa vu sơn – mây mưa ở non Vu: chỉ hoan ái nam nữ*)

“Quá tốt quá tốt, về điểm này chúng ta giống nhau.” Ta ngồi xuống ghé bên phải đầu gối, tùy tiện cầm lên một bức hoạ, “Chúng ta cùng nhau tìm hiểu...”

Ta mở bức hoạ ra, bên trong vẽ một nam một nữ, lấy tư thế nữ trên nam dưới để tiến hành mây mưa vu sơn, vẽ cực kỳ sinh động, ta gần như có thể nghe thấy tiếng thở gấp ưm a từ trong tranh vang ra. Ta chỉ thấy miệng khô lưỡi khô, mặt đỏ tai hồng, tim trong lồng ngực đập rất nhanh.

Mặt ta đỏ nóng lên, thoáng liếc nhìn đầu gối, cả người hấn cứ như vừa mới từ thùng nhuộm màu đỏ đi ra vậy.

Ta kéo kéo ống tay áo đầu gối, chỉ chỉ bức hoạ trên tay, “... Chàng xem thế này được không?”

Ánh mắt đầu gối căn bản không dám nhìn ta, hần khẽ nói: “Nàng thích như vậy?”

Ta cũng nói khẽ: “... Thế nào cũng được.”

Hai chúng ta lại trầm mặc một lúc lâu, ta nhỏ giọng nói: “Nghe nói nam nhân đều thích ở trên ...”

Đầu gối cũng nhỏ giọng nói: “... Ta thế nào cũng được.”

“Vậy thì... đến đi.”

Chương 57

Ta cùng đầu gối mới ném thử tư vị mây mưa, mà đã biến thành tham hoan... cho tới tận bình minh. Hôm sau lúc tỉnh lại mặt trời đã lên cao, cả người ta cực kỳ đau nhức, vừa mở mắt đã nhìn thấy đầu gối ngồi cạnh giường, trong tay cầm sổ sách, đang lật xem rất cẩn thận.

Ta ưm một tiếng, đầu gối lập tức gấp sổ sách lại, ngẩng đầu trong mắt là ý cười nhìn ta, “Tỉnh rồi?”

Ta vươn hai tay, đầu gối rất tự nhiên kéo ta đứng lên, ta như người không có xương sống miễn cưỡng dựa lên vai hắn, ta hắt xì một cái, “Giờ nào rồi?”

“Vẫn còn sớm, muốn ngủ thêm không?”

Ta nhìn ánh nắng chói chang bên ngoài, “Còn sớm sao? Hiện giờ chắc cũng là giờ Ty rồi.”

Giang Hằng lại cười nói: “Ừ, giờ Ty sáu khắc.”

Ta mắt tròn xoe nhìn hắn, giờ Ty mà nói là còn sớm, ngày thường là đã ăn cơm trưa rồi.”Haizz, đã đến giờ này, sao chàng vẫn còn ở đây?” Bình thường đầu gối chưa đến buổi tối nhất định sẽ không xuất hiện.

“Chờ nàng tỉnh dậy.” Tay hắn đặt lên eo ta, “Còn đau không?”

“Đau! Siêu đau! Cứ như bị xe ngựa nghiền qua vậy!”

Giang Hằng vội vàng xoa mặt ta, lại xoa xoa tay ta, vội nói: “Đều là ta không tốt, đêm qua không nên cùng nàng...” Hắn dừng lại, vẻ mặt áy náy lại nói: “Ta đi bảo nha hoàn mời đại phu đến xem.”

Ta nhanh tay giữ hắn lại, “Không cần! Haizz, đầu gối, làm gì có người nào vì chuyện này mà đi mời đại phu đâu. Đi bảo nha hoàn chuẩn bị nước ấm đi, tắm nước ấm chắc sẽ đỡ hơn...” Bỗng dưng, ta sững sờ. Ta tỉnh lại một lúc lâu, mà giờ mới phát giác đệm chăn đã đổi. Đêm qua đệm chăn

màu lam, hiện giờ lại biến thành màu vàng. Ta xốc chăn gấm lên xem, vết máu cũng không có.

Ta dở khóc dở cười nói: “Là chàng đôi chăn đệm?”

Giang Hằng gật đầu, “Ta biết nàng thích sạch sẽ, nhất định là không thích chăn đệm dính máu. Cho nên sáng nay lúc tỉnh lại ta đổi.”

Tâm tư đầu gối đúng là rất tinh tế, ngay cả điều ấy mà cũng bận tâm. Ta nhìn đầu gối, đúng là càng nhìn càng thích, ta vịn vai hắn, ngẩng đầu hung hăng hôn một cái.

Ta cười tủm tỉm nói: “Sau này mỗi ngày, chàng đều phải hôn ta một lần.”

Đầu gối mặt đỏ hồng, hắn nhỏ giọng nói: “Được.” .

Hồi trước không biết ta đã nghe ai nói, sau khi cá nước thân mật ngày tiếp theo da thịt sẽ trong veo như nước, giống như một tiểu cô nương mười sáu tuổi. Ta vốn không tin, nhưng sau một đêm xuân với đầu gối, khuôn mặt ta như toả sáng, sắc mặt cực kỳ hồng nhuận. Thường Trữ vừa gặp ta, lập tức hí mắt nói: “Quán Quán, đêm qua ngươi cùng Ninh Hằng đêm xuân liên miên.”

Ta cười một tiếng, nói: “Tàm tàm tàm tàm.”

Thường Trữ nói muốn tận mắt thấy ta thành thân rồi mới yên tâm về kinh, hiện giờ nàng ấy đang ở trong một biệt viện. Ta vốn định để Thường Trữ vào ở Giang gia, nhưng Thường Trữ nói nàng lần này đến Giang Nam ngoại trừ thăm ta thì còn muốn giải sầu, ở lại Giang gia khó tránh khỏi bất tiện.

Ta nghĩ ngợi một lúc rồi cũng không ép nữa. Cũng may Thường Trữ dẫn theo không ít nha hoàn và thị vệ, những người này ta nhìn thấy quen mặt, để bọn họ bảo vệ Thường Trữ, ta cũng yên tâm.

“Quán Quán, chờ người cùng Ninh Hằng sinh oa nhi xong, chúng ta lập tức kết thân cho oa nhi đi. Lần đầu đã không thành... Lần này bất luận thế nào cũng phải thành.” Thường Trữ cười, “Quán Quán người tốt nhất là sinh nữ oa nhi, nhưng mà tính tình trăm ngàn lần đừng giống Ninh Hằng, giống người là tốt nhất. Con dâu như vậy, ta nhất định sẽ thích.”

Ta cười nói: “Bát tự vẫn còn chưa đưa kìa.”

(*Bát tự: tám chữ (giờ ngày tháng năm sinh viết theo Thiên can và Địa chi) Là một cách xem số mệnh của Trung quốc. Người mê tín cho rằng giờ, ngày, tháng, năm con người được sinh ra đều bị Thiên can Địa chi chi phối. Mỗi giờ, ngày, tháng, năm sinh ấy được thay bằng hai chữ, tổng cộng là tám. Dựa vào tám chữ ấy, ta có thể suy đoán ra vận mệnh của một con người. Theo phong tục cũ, từ khi đính hôn, hai bên nhà trai và nhà gái phải trao đổi “Bát tự thiếp” cho nhau, còn gọi là “canh thiếp” hay “bát tự”.*)

“Người với Ninh Hằng nỗ lực thêm chút nữa là được ngay.” Về mặt Thường Trữ bỗng dưng nghiêm trọng, nàng cho lui hết nha hoàn xung quanh, nói thật nhỏ: “Quán Quán, đêm qua ta nhận được một bức mật tín.”

Ta hơi sững sờ, “Mật tín gì?”

Thường Trữ nói: “Tâm phúc của ta nói cho ta biết, mấy ngày trước Thừa Văn quyết định bãi triều nửa tháng, hắn muốn cải trang đi tuần thể sát (*thể nghiệm và quan sát*) dân tình. Đêm qua, hắn đã rời khỏi kinh thành.”

Trong lòng ta căng thẳng, “Thừa Văn cải trang đi tuần ở đâu?”

Thường Trữ nhìn ta, không nói lời nào.

Tim ta nháy mắt đã vọt lên tới cổ họng, “... Giang Nam?”

Thường Trữ thở dài nói: “Tám chín phần trên mười là Giang Nam.”

Thường Trữ vừa nói xong, ta lập tức kinh hoảng. Hoàng đế đã chiêu cáo bên ngoài Thái hậu hoảng thê, như vậy hiện tại sẽ không còn Tô Cẩn. Nếu Hoàng đế thật sự đến Giang Nam bắt ta về cung, đến lúc đó phỏng

chừng sẽ trực tiếp sắc phong. Nếu nói trước kia Hoàng đế cùng Thái hậu còn có khoảng cách, vậy thì hiện nay Hoàng đế cùng một cô nương về ngoài giống Thái hậu như đúc thì cự ly một bước cũng không có.

Ta kinh hoảng hoang mang lo sợ, Thường Trữ an ủi ta đừng lo lắng, nếu Hoàng đế thật sự bắt ta về cùng, nàng chắc chắn sẽ dùng toàn lực bảo vệ ta.

Ta tin Thường Trữ chắc chắn sẽ bảo vệ ta, nhưng mà ta cũng không muốn làm khó Thường Trữ. Muốn ta tính kế Hoàng đế Thường Trữ ngay trước mặt nàng, ta làm không được. Ta nghĩ trái nghĩ phải, thấy khẩn cấp phải tìm Giang Hằng thương lượng đối sách.

Ta vội vàng cáo từ Thường Trữ trở về Giang phủ, ta vừa mới vào cửa đã gặp Từ tổng quản. Hắn nhìn thấy ta thì vội vàng nói: “Đại thiếu phu nhân, nô tài tìm người rất lâu rồi. Đại công tử nhờ nô tài chuyển lời cho người, tối nay đại công tử sẽ về trễ hơn.”

Ta nhíu mày nói: “Hắn đi đâu?”

“Chuyện này... Đại công tử không nói.”

Trong lòng ta lúc này lại sốt ruột, sớm không về muộn sau không về muộn lại đúng vào thời điểm này về muộn, mày ta nhíu lại, “Hiện giờ hắn ở đâu?”

“Thưa đại thiếu phu nhân, nửa canh giờ trước nô tài gặp Đại công tử ở tiệm gạo.” Từ tổng quản trầm ngâm một lát, lại nói: “Xin Đại thiếu phu nhân yên tâm, Đại công tử bên ngoài chưa bao giờ trêu hoa ghẹo nguyệt, đến ngay cả bàn chuyện làm ăn cũng rất quy củ.”

Ta nở nụ cười, tùy tiện đáp lời, “Ừ, ta biết rồi.” Sau đó, ta vội vàng ra tiệm gạo Giang gia. Không ngờ ta vừa bước vào tiệm gạo, người trong cửa hàng lại nói ta biết Giang Hằng đến tiệm tơ lụa ở phố Đông. Ta còn chưa kịp nghỉ ngơi thở lấy hơi, lại vội vàng chạy tới phố Đông. Nhưng mà vừa đến tiệm tơ lụa, người trong cửa hàng lại nói Giang Hằng đến tiệm son phấn ở phố Tây.

Ta hít sâu một hơi, tiếp tục chạy đến phố Tây. Lúc ta chạy đến tiệm son phấn ở phố Tây thì đã là hoàng hôn, ta đầu đầy mồ hôi, một tay chống lên tủ, hỏi: “Giang Hằng đâu?”

Chường quầy tiệm son phấn là một vị cô nương, mày liễu mắt hạnh, vòng eo không bằng một vòng tay, nàng nhìn ta từ trên xuống dưới, hếch cằm hỏi: “Cô là ai?”

Ta thở hắt hên mấy hơi, nói: “Ta là nương tử chưa thành thân của hân.”

Cô nương chường quầy cười nhạo nói: “Hôm nay cô là người thứ tư nói như vậy, vừa vặn có thể hợp thành một bàn mã điều.”

(*Mã điều: Bài Mã điều là loại bài lưu hành từ niên hiệu Vạn Lịch thời Minh, đến đời nhà Thanh biến đổi thành bài Mặc Hòa, chỉ còn lại 3 môn/pho là Vạn tự, Sách tự và Văn tiền.*)

Ta sừng sốt, rồi lập tức hiểu ra.

Hoá ra đầu gối ở ngoài lại lắm hoa đào như vậy! Trong lòng ta tự dung thấy khó chịu, nhưng mà trước mặt người ngoài ta xưa nay đều không muốn để mất mặt mũi. Ta hít một hơi lạnh nói: “Năm ngày sau ta cùng Giang Hằng thành thân, cô cứ việc đến xem tân nương tử có phải ta hay không.”

Dứt lời, ta xoay người chuẩn bị rời đi, đi chưa được vài bước, cô nương chường quầy đã gọi ta lại, “Đại công tử một khắc trước đã đến Trân phẩm các.”

Ta dừng bước, cuối cùng nói lời cảm ơn.

Rời khỏi tiệm son phấn, ta không đến Trân phẩm các nữa. Nhiều lần để lỡ đầu gối ta đã phiền lòng đến cực điểm, hơn nữa lại nghe chường quầy cô nương nói biết được đầu gối có lắm hoa đào, tâm tình ta thật là rất tồi.

Ta mượn một cỗ kiệu quay về Giang gia.

Trở lại Giang gia, ta lập tức đóng cửa phòng. Ta lấy ra mấy con búp bê vải đầu gỗ dùng để dỗ dành ta, lần trước ta thấy hai con búp bê vải này thật thú vị nên giữ lại trong phòng, ta chọc chọc búp bê vải nam, “Đầu gỗ, chàng còn không về thì đừng có nghĩ đến việc bò lên giường của ta.”

Búp bê vải nam vẫn vẽ mặt cười ngây ngô, ta càng nhìn lại càng cảm thấy giống Giang Hằng, trong lòng ta lại càng khó chịu.

Ta ném búp bê vải đi, thuận tiện khoá cửa lại, rồi sau đó chui vào chăn.

Lúc ta ngủ mơ mơ màng màng, chợt thấy có người ôm lấy eo ta, có bàn tay mát lạnh khẽ chạm vào mặt ta, ta lập tức thanh tỉnh lại. Vừa mở mắt đã nhìn thấy Giang Hằng, hắn khẽ nói: “Quán Quán.”

Ta trừng mắt nhìn hắn, dùng sức đẩy hắn ra, sau đó lui vào phía trong giường. Hắn kéo ta lại, ôm vào trong lòng hắn, “Quán Quán, là ta không tốt.”

Ta đẩy ra không được, hắn lại nói: “Quán Quán, ta đã làm gì sai để nàng tức giận?”

Ta phát hiện mỗi lần ta tức giận, Giang Hằng đều chủ động nhận sai, mặc dù hắn không biết hắn rốt cuộc đã làm gì chọc ta tức giận. Ta há miệng cắn vai hắn, hắn khẽ run lên nhưng không nói gì, tay vẫn vòng qua eo ta.

Ta cắn xong tức giận trong lòng cũng dần dần biến mất, Giang Hằng khẽ hỏi: “Quán Quán, cắn có đau không?”

“Có! Vai chàng quá cứng.”

Giang Hằng nói: “Bụng ta hình như mềm hơn...”

Ta bật cười nói: “Ta không thèm cắn.”

Giang Hằng vui vẻ nói: “Quán Quán không tức giận nữa?”

Ta ngẩng đầu nhìn hấn, “Chàng nói xem chàng đã làm sai chuyện gì?”

Giang Hằng trầm mặc một lúc, rồi nói: “Ta... đêm nay về muộn?”

Ta thấy Giang Hằng đầu gối như vậy không thể nói vòng vo, chỉ có thể nói thẳng vào vấn đề. Ta chuyển người, tạo khoảng cách với đầu gối, ta nhìn chằm chằm hấn, hỏi: “Chàng ở bên ngoài có bao nhiêu cô nương thích chàng?”

Vẻ mặt Giang Hằng kinh ngạc, “Ngoại trừ Quán Quán, ta chưa từng thấy có cô nương nào thích ta.”

Ta ngẩn người, lúc này ta thật sự muốn gào thét, đầu gối này căn bản là gối đến mức nghĩ cả thế gian chỉ có một mình ta là cô nương, ta đúng là không nên tùy tiện ghen tuông, kết quả chỉ khổ chính mình.

“Quán Quán, trừ nàng ra không có người nào khác thích ta, ta cũng sẽ không thích cô nương khác. Cô nương khác không tốt bằng Quán Quán, Quán Quán so với cô nương khác đều tốt hơn.”

Ta bị hấn nói thấy hơi choáng váng, dù sao thấy vẻ mặt hấn rất nghiêm túc, nên ta cũng không so đo chuyện hoa đào nữa. Ta ho khụ khụ, lại nói: “Hôm nay lúc ta đến tiệm gạo, sau đó đến tiệm tơ lụa, rồi lại đến tiệm phấn son... Kết quả đều không gặp được chàng.”

Giang Hằng đau lòng nói: “Quán Quán sao không sai hạ nhân đi tìm ta?” Tay hấn chạm nhẹ vào chân ta, nhẹ nhàng xoa nắn, “Đi có mệt không?”

“...” Ta quỳnh lên toàn bộ những gì muốn nói đều quên hết, lúc này mới nhớ đến chuyện Thường Trữ nói với ta, ta kéo tay đầu gối, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Đầu gối, ta có lời muốn nói với chàng.”

“Ừ?”

Ta mím môi, trong lòng chuẩn bị sẵn tư tưởng, rồi mới mở miệng nói: “Hôm nay Thường Trữ nói với ta, bệ hạ muốn cải trang đi tuần, tám chín phần là sẽ đến Giang Nam...”

Cả người Giang Hằng cứng đờ.

“Đầu gối, chúng ta nghĩ biện pháp đi. Vạn nhất bệ hạ thật sự đến Giang Nam, nếu hắn bắt ta...” Giang Hằng bỗng đứng ôm lấy ta, ôm hơi mạnh tay, hắn cúi đầu nói: “Có lẽ bệ hạ sẽ không đến Giang Nam, chúng ta chỉ còn năm ngày nữa là thành thân. Kinh thành và Giang Nam cách xa như vậy, bệ hạ nhất định sẽ không đến kịp. Quán Quán đừng lo lắng.”

Có những lời này của Giang Hằng, ta lập tức an tâm.

Ta cọ cọ vào ngực Giang Hằng, gật đầu nói: “Ừ, qua đêm nay, thì chỉ còn bốn ngày. Hơn nữa nói không chừng lúc này trong bụng ta cũng đã có oa nhi ...”

Lời ta nói còn chưa dứt, Giang Hằng đã cúi đầu hôn.

Hắn vội nói: “Quán Quán, chúng ta cố gắng chút, oa nhi sẽ có.”

Ta thuận theo đầu gối, trong lòng tất nhiên là cực kỳ hy vọng nhanh có oa nhi. Nhưng mà không biết vì sao, cuối cùng ta cảm thấy đầu gối có chút kỳ quái, mà kỳ quái ở chỗ nào ta lại không thể nói ra.

Lúc đầu gối hôn đến cổ ta, ta đột nhiên hỏi: “Chàng vào phòng bằng cách nào?”

Hắn vừa cắn cổ ta vừa nói: “Vào bằng cửa sổ.”

Ta nghĩ ngợi, có lẽ là ta suy nghĩ nhiều quá rồi. Đầu gối không có điểm kỳ quái nào, chắc là ta suy nghĩ miên man thôi.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Mọi người xem, lần này là H thật đấy nhé ... Mọi chuyện đều không thể nói trước ~~~

Còn hai chương nữa là kết thúc ~~~

Tiểu Hoàng đế sẽ xuất hiện ở chương cuối cùng.

Chương 58

Mấy đêm nay đầu gối rất chủ động, mỗi khi đèn vừa tắt, cả người hấn đã tiến sát lại gần, tất nhiên là bắt đầu cá nước thân mật. Tuy rằng cảm giác rất thích, nhưng xương cốt của ta thật sự đau nhức, hôm sau lúc đi bộ thì nghiêng ngả lão đảo, tinh thần không tốt. Mẫu thân đầu gối thấy thế, khuyên nhủ một cách kín đáo ta với đầu gối —— có một số việc nên dừng ở mức vừa phải.

Ta và Giang Hằng nghe xong, cả hai khuôn mặt lập tức đỏ bừng.

Giang Hằng nói: “Mẫu thân, con sẽ chú ý.”

Ta ho nhẹ một tiếng, “Quán Quán cũng đã biết.”

Sau khi mẫu thân đầu gối rời đi, hấn áy náy nắm tay ta nói: “Quán Quán, chúng ta mấy ngày tới nghỉ ngơi, ta đã bảo hạ nhân hầm canh bổ dưỡng, đợi hầm xong, nàng uống một ít đi.”

“Được.” Ta thấy trên mặt đầu gối vẫn còn vẻ xấu hổ, thì an ủi: “Thật ra cũng không sao, là do thiếp thân thể hơi hư nhược, không liên quan đến chàng. Chàng đừng để trong lòng, ngày mai thiếp sẽ khoẻ lại thôi. Với lại... mấy đêm nay chàng tận tâm tận lực, thiếp cũng... thích.” Đến chữ cuối cùng, ta nói rất nhỏ nhẹ.

Giang Hằng nắm chặt tay ta, nói: “Hai ngày tới ta không ra các cửa hàng, ở nhà cùng nàng.”

“Không có vấn đề chứ?”

“Ừ, hôm qua ta đã bàn giao công việc mấy ngày tới rồi, không vấn đề gì.”

Trong lòng ta vui mừng, cười tủm tỉm đáp “Ừ”. Sau đó, hạ nhân bưng bát canh lên, đầu gối múc một muỗng nhỏ, thổi thổi rồi mới đưa đến bên môi ta, ta nở nụ cười rồi mở miệng ăn canh.

Ăn xong chén canh, bụng ta no căng, ta nhìn khắp xung quanh, rồi nói với đầu gỗ: “Chúng ta xuất phủ đi, thiếp muốn ra ngoài hít thở không khí.”

Mưa xuân vừa tạnh, trên mặt đất ẩm ướt trơn trượt, đầu gỗ cầm dù trúc đỡ ta ra khỏi Giang phủ. Có lẽ là vì vừa mưa xong, nên nơi nơi đều có vẻ tươi mới như vừa được tẩy rửa qua, chỉ ngửi thôi cũng làm ta thấy thoải mái.

Ta cùng đầu gỗ cười nói đi trên đường, ta vui vẻ nói chuyện, không ngờ tâm tư đầu gỗ lại không đặt ở đây, ta gọi đầu gỗ mấy câu mà cũng không phản ứng.

Ta nhíu mày nói: “Đầu gỗ, nếu chàng lo lắng chuyện cửa hàng, thì chàng cứ đi xem đi. Không cần phải đi cùng thiếp đâu.”

Giang Hằng hoàn hồn nói: “Không phải ta đang lo lắng chuyện cửa hàng, ta đang nghĩ chúng ta chỉ còn hai ngày nữa là thành thân, nhất thời cảm thấy có chút không thật nên mới suy nghĩ nhiều.”

Ta bật cười: “Sao lại không thật chứ? Không phải thiếp đang ở đây sao? Huống hồ nói không chừng trong bụng thiếp lúc này đã có oa nhi rồi.”

Giang Hằng khẩn trương nhìn bụng phẳng lì của ta, “Quán Quán, vừa hay lúc này đi qua hẻm Sơ Vũ có vị Chu đại phu, chúng ta đến đó bắt mạch.”

Ta nói: “Mới có vài ngày, cho dù có hỉ mạch cũng không bắt được.”

Giang Hằng nói: “Dù sao cũng chỉ vài bước chân, chúng ta đến xem một lát. Mà gần đây thân thể nàng hơi hư nhược, cho dù không chẩn ra hỉ mạch thì cũng để đại phu xem điều dưỡng thân thể thế nào.”

Đầu gỗ nói cũng không phải vô lý, cho nên ta thuận theo đi đến hẻm Sơ Vũ.

Chu đại phu sau khi bắt mạch cho ta, Giang Hằng vội hỏi: “Đại phu, nương tử của ta có hỉ mạch không?”

Chu đại phu liếc nhìn Giang Hằng, lắc đầu, đầu gối hơi thất vọng. Ta đã sớm biết kết quả này, cho nên cũng không để ý nhiều. Lúc này Chu đại phu sờ cằm, “Nhưng mạch tượng của vị phu nhân đây rất yếu, rất dễ bị cảm lạnh, không biết có phải trước đây đã từng bị bệnh nặng hoặc rơi xuống nước?”

Ta còn chưa kịp đáp, Giang Hằng đã mở miệng: “Từng rơi xuống hồ.”

Ta sửng sốt, ta nhớ chưa nói với đầu gối ta từng bị rơi xuống hồ, ta nhìn Giang Hằng, vẻ mặt hắn cũng không biến đổi gì, chẳng lẽ là Nhạn Nhi nói với hắn? Khả năng này cũng có thể, Nhạn Nhi chỉ hận không thể buộc chặt ta với đại ca của nàng ngày ngày đêm đêm đều dính lấy nhau, nói một số chuyện trước kia của ta tất nhiên cũng không sao.

Rời khỏi hẻm Sơ Vũ, ta cùng Giang Hằng đi một đoạn ngắn, ta hỏi: “Sao chàng biết thiếp từng rơi xuống hồ? Là Nhạn Nhi nói chàng biết?”

Giang Hằng nhìn lại, gật đầu.

Ta thấy thế thì cũng cười, “Muội của chàng đúng là chẳng có chuyện gì không nói cho chàng hết, ngay cả chuyện thiếp rơi xuống hồ cũng nói luôn.”

Giang Hằng cười một tiếng, nắm tay ta tiếp tục đi đường. Không ngờ một lát sau cơn mưa lại kéo đến, ta nhìn thấy phía trước có một tiệm trang sức liền kéo Giang Hằng đi tới tránh mưa thuận tiện nhìn xem có trang sức gì đẹp không.

Tuy ta đã có vô số trang sức quý giá đếm không xuể, nhưng những đồ đẹp thì con người tất nhiên sẽ không chê ít.

Ta nhìn trái lại nhìn phải, đột nhiên thấy một khối dương chi bạch ngọc, ta chỉ vào miếng ngọc nói với đầu gối: “Trước kia mẫu thân thiếp tặng thiếp một khối ngọc bội như thế kia, về sau ta tặng lại cho chàng, có lẽ bây giờ vẫn còn để lại phủ tướng quân của chàng, cũng chẳng biết chàng có đánh mất hay chưa nữa.”

Giang Hằng nói: “Nhất định không, Quán Quán tặng ta, chắc chắn ta cất rất kĩ.”

Bỗng dưng ta lại nhớ đến trước đây đầu gỗ tặng ta cây trầm gỗ, tiêu tốn bỗng lộc hai tháng liền, chỉ tiếc về sau bị ta ném vào hồ Hàm Quang. Ta khẽ thở dài: “Trước kia chàng cũng đã tặng tín vật định tình cho thiếp, là một cây trầm gỗ, còn tốn không ít bạc.”

Giang Hằng nhìn khắp xung quanh, ta cười nói: “Chỗ này không bán trầm gỗ.”

Hắn trầm mặc một lúc, rồi đột nhiên nói: “Quán Quán, nàng ở đây chờ ta một lát.” Dứt lời, hắn vội vàng bước vào màn mưa, ta ngẩn người. Lúc đầu gỗ quay về, mưa đã tạnh, ta đã chọn không ít đồ trang sức để lão bản đưa đến Giang phủ.

Đầu gỗ thờ dốc đứng trước mặt ta, đầu đầy mồ hôi, ta lấy khăn tay màu xanh lá thêu hoa lau mồ hôi trên trán hắn, hỏi: “Chàng vừa đi đâu thế?”

Đầu gỗ lấy ra một cây trầm từ trong vạt áo, cầm bằng hai tay. Ta cúi đầu nhìn, đúng là một cây trầm gỗ, làm bằng gỗ tử đàn loại tốt nhất, trên trầm có khắc một bông hoa lan, kỹ thuật khắc cực kỳ tinh xảo.

“Chàng đi mua trầm gỗ?”

“Ừ, mua ở Trân phẩm các.”

Ta chạm vào trầm gỗ, cảm giác rất tuyệt, ta vui vẻ nhận lấy, “Thiếp thích, rất thích...” Ta lại khẽ vuốt một lượt, “Trước kia chàng còn khắc chữ ‘Tô’ ở đuôi trầm.”

Giang Hằng cười nói: “Nàng nhớ lầm rồi, là chữ ‘Quán’.”

Ta híp mắt cười, “Giang Hằng, chàng nhớ lại chuyện trước kia từ lúc nào?” Vừa rồi ta chỉ thuận miệng thử một lần, không ngờ lại thử ra, “Đừng

có nói với thiếp Nhạn Nhi nói cho chàng, Nhạn Nhi căn bản không biết đôi trâm có khắc chữ. Nếu hôm nay thiếp không hỏi, thì chàng định gạt thiếp đến lúc nào?”

Giang Hằng hơi mở miệng, “Quán Quán, ta...”

Ta gạt tay hắn ra, trả trâm gổ lại cho hắn, hắn thật cẩn thận nắm chặt, ta tức giận: “Ta không muốn nghe chàng giải thích.” Ta định xoay người rời đi, thì Giang Hằng cầm lấy cổ tay ta, thuận thế kéo ta vào trong lòng hắn, ôm thật chặt.

“Quán Quán, ta nhớ lại những chuyện hèn mạt ta làm trước kia, thì chỉ mong ta và nàng mới quen nhau ở ngõ nhỏ thành Nam, sau đó chúng ta nhất kiến chung tình (*vừa gặp đã yêu*), chưa từng có những chuyện đau lòng...”

Tuy tức giận đầu gổ gạt ta, nhưng ta lại dễ mềm lòng, hơn nữa lúc này lão bản tiệm trang sức đang nhìn chăm chăm ta và Giang Hằng, chắc hắn trong lòng đang chờ xem chuyện hay. Ta dù có tức giận đến mức nào cũng không muốn mất thể diện trước mặt người ngoài, cho nên ta kéo đầu gổ ra ngoài.

Giang Hằng lật tay nắm lấy tay ta, nắm thật chặt, dường như chỉ sợ ta sẽ chạy mất. Hắn vừa định mở miệng, ta đã trừng mắt, “Hiện tại ngậm miệng, về phủ rồi nói tiếp.”

Vừa về đến Giang phủ, hắn vừa định mở miệng, ta lại trừng mắt, “Chàng muốn mất mặt trước mặt hạ nhân chắc?”

Giang Hằng yên lặng cùng ta trở về phòng, vừa về đến phòng, ta lập tức giật tay ra khỏi tay Giang Hằng, Giang Hằng hiền hoà tay đặt lên vai ta, nhỏ giọng nói: “Quán Quán...”

Ta im lặng không nói gì, hắn tiếp tục nói: “Quán Quán, ta không muốn làm nàng lo lắng, cho nên mới không nói với nàng.” Hắn từ sau lưng đi đến trước mặt ta, nắm tay ta thật chặt, “Quán Quán còn đang giận sao?”

Ta nhìn hắn rất lâu, cho đến khi hai mắt hắn biến thành âm đảm, thì ta mới mở miệng hỏi: “Chàng nhớ lại từ lúc nào?”

Hắn lập tức nói: “Mấy ngày trước, chính là lần đầu ta và nàng...” Hắn dừng lại, “Lúc hành lễ với Chu công.”

“Lúc ấy đã nhớ ra toàn bộ?”

“Lúc ấy nhớ lại một ít, hôm sau tỉnh lại thì nhớ ra toàn bộ.”

Ta nở nụ cười nhưng trong lòng không vui: “Hiện giờ chàng rất thành thật.” Ta nhớ lại lúc trước đầu gối đã từng hai tay dâng ta cho Hoàng đế, sắc mặt ta lập tức biến thành lạnh lùng, ta rút tay lại, gạt tóc trên trán, lạnh lùng nói: “Bệ hạ chuẩn bị đến Giang Nam, chàng quyết định lúc nào mới đưa ta cho hắn?”

Về mặt Giang Hằng đau khổ, “Quán Quán, trước kia ta xin lỗi nàng, nàng muốn mắng ta đánh ta giận ta cũng được, nhưng đừng nói những lời tổn thương thế kia.” Hắn thật cẩn thận đưa tay, dường như muốn chạm vào tay ta, do dự một lát, cuối cùng lại hạ tay xuống.

Giây lát sau, hắn nâng mắt nhìn ta, “Trong hộc tối ở thư phòng có một lọ Hạc đỉnh hồng, nếu nàng thực sự nghĩ ta có tâm tư đưa nàng cho bệ hạ, ta lập tức uống.”

Ta không nói gì, cuối cùng hắn lấy hết dũng khí cầm lấy tay ta, “Quán Quán, nàng tin ta. Hiện giờ ta chính là Giang Hằng.”

Lời của đầu gối đã làm ta động tâm, cuối cùng ta cũng buông lỏng, nhìn hắn một lúc lâu, “Ninh Hằng thì sao?”

Hắn nói: “Ta chỉ là Giang Hằng.”

“Theo thiếp được biết, trong kinh thành bệ hạ vẫn còn giữ lại chức quan của chàng, mà còn không nói đến chuyện chàng vô cớ mất tích, chàng thất trách rời khỏi kinh thành mấy tháng, nếu bệ hạ hỏi tội chàng, thì chàng làm sao đây?”

Hắn chậm rãi nói: “Việc này ta sẽ giải quyết, Quán Quán đừng lo lắng.”

Lúc này trong lòng ta đã không còn giận Giang Hằng nữa, thấy vẻ mặt chân thành của hắn ta cũng giận không nổi. Huống chi qua hai ngày nữa là ngày đại hỉ của chúng ta, ta cũng không muốn vì chuyện này mà mất vui, ta cắn môi hắn một cái coi như không còn tức giận nữa.

Giang Hằng đang ngây ngốc bị cắn môi, lập tức tinh thần dâng cao.

Ta cười cười, bắt đầu chờ mong ngày thành thân đến gần.

Mùng mười tháng ba, ta mặc lên bộ áo cưới đỏ hồng, đội khăn voan đỏ, cầm dải lụa đỏ cùng Giang Hằng bái đường trước mặt mọi người. Trong lòng ta cực kỳ căng thẳng, sợ chưa làm xong lễ đã có người đi đến hô một tiếng “Khoan đã”.

Lúc ta cùng đầu gối hành lễ bái thứ hai, thì quả thật có người hét một tiếng “Khoan đã”. Lụa đỏ rung lên, nghe thấy giọng nói quen thuộc đi từ xa đến gần, “Giang Hằng vạn lần không thể thành thân với nữ nhân này.”

Ta cẩn thận lắng nghe, lúc này mới nhận ra giọng nói này là Tam nương Giang Hằng, ta thấy hơi yên tâm. Nghe thấy bà ta nói: “Lão gia, người không biết nữ nhân này là ai. Nàng ta là...”

Giọng nói Giang lão gia tràn đầy tức giận, “Người đâu, kéo bà ta xuống. Con trai ta thành thân sao có thể để người nháo loạn?”

Nghe thấy Giang lão gia nói thế, ta hoàn toàn yên tâm. Tam nương Giang Hằng có lẽ đã biết được thân phận trước kia của ta, muốn học Nhạn Nhi vạch trần trước mặt mọi người, nhưng mà lại không đoán được Giang lão gia đã sớm biết rồi, hơn nữa còn ngầm đồng ý.

Giang lão gia tức giận, lời ông nói còn chưa dứt, ta đã nghe thấy tiếng a a ưm ưm của Tam nương Giang Hằng, có lẽ là bị người khác bịt mồm. Xem ra đến lúc này ta đã an toàn.

Ta hít sâu một hơi, Giang lão gia trầm giọng nói: “Tiếp tục đi.”

Sau đó ta cùng Giang Hằng bái đường rất thuận lợi, sau khi phu thê giao bái, cuối cùng ta cũng an tâm, ta buông dải lụa đỏ ra, dải lụa đỏ đã ướt một khoảng, trong lòng bàn tay ta đầy mồ hôi.

Hỉ nương đỡ ta về hỉ phòng, Giang Hằng cúi đầu khẽ nói với ta “Ta sẽ nhanh về phòng”, ta cúi đầu nở nụ cười. Lúc đi qua hành lang, hỉ nương lại dừng bước.

Ta ngây người, vừa định xốc khăn voan đỏ lên, thì giọng nói Thường Trữ đã vang lên phía trước, “Nếu người tự mình xốc khăn voan lên, thì thành điềm xấu đó.”

Ta buông tay xuống, mỉm cười nói: “Thường Trữ.”

Hỉ nương đứng bên cạnh đã tự động lùi sang một bước, xem ra hỉ nương này đã sớm bị Thường Trữ thu mua rồi, Thường Trữ thay hỉ nương đỡ ta, “Quán Quán, ta đưa người về hỉ phòng.”

Ta khẽ nói: “Được.”

Tay Thường Trữ trắng nõn thon dài, xương ngón tay rõ ràng, chạm vào có cảm giác mát lạnh. Ta nhớ lại lúc mới vào cung sống bị bệnh nặng, sốt đến mức hôn mê, miệng vẫn không ngừng gọi mẫu thân phụ thân, là Thường Trữ đã dùng bàn tay mang theo cảm giác lạnh này đặt lên trán sốt nóng của ta, cũng là hai tay này của Thường Trữ đã che chở bảo hộ ta giữa cung cấm phức tạp, dù cho ta đã làm Thái hậu, bất luận ta làm chuyện hoang đường đến mức nào, Thường Trữ vẫn đứng bên cạnh ta như trước, bên nhau như lúc trước.

Mắt ta ươn ướt, nghĩ đến sau này chẳng biết đến lúc nào mới được gặp Thường Trữ, thì mũi ta đỏ lên. Ta muốn mở miệng nói với Thường Trữ gì đó, thậm chí muốn xốc khăn voan đỏ lên để nhìn Thường Trữ, nhưng mà cổ họng như có gì đó chặn lại. Ta sợ ta khóc sẽ làm Thường Trữ khóc theo, Thường Trữ đang mang bầu, khóc không tốt cho oa nhi trong bụng.

Thường Trữ đỡ ta đi rất chậm, lúc này ta lại chỉ mong đường đến hỉ phòng dài một chút, lại dài một chút. Nhưng mà đường có dài đến đâu cũng có điểm kết thúc, Thường Trữ dừng bước, “Quán Quán, đến rồi.”

Ta khụt khịt mũi, Thường Trữ nắm lấy tay ta, “Quán Quán, hơn bất cứ ai ta thật sự mong người được gả cho một lang quân như ý. Ta chúc người cùng Ninh... Giang Hằng bạch đầu giai lão vĩnh viễn bên nhau.”

Ta gật đầu, trong giọng nói Thường Trữ còn mang theo tiếng khóc, “Quán Quán, nếu hấn bắt nạt người, người cứ quay về kinh thành ta sẽ thay người xử lý hấn. Cửa phủ Công chúa vĩnh viễn vì người mà mở.”

Nhấn nhìn suốt cả dọc đường thế mà vừa nghe lời này cuối cùng lại rớt xuống, ta thật cẩn thận tránh bụng Thường Trữ, nhẹ nhàng ôm lấy nàng ấy, “Thường Trữ, ta nhất định sẽ như vậy.”

Thường Trữ cáo biệt với ta, trong lòng ta nghĩ cuộc đời này có Thường Trữ làm tri kỷ, có đầu gối làm phu quân, ta đã thấy quá đủ rồi. Hỉ phòng cực kỳ yên tĩnh, bên ngoài khu chiêng gõ trống thật là náo nhiệt, ta nhớ Thường Trữ, nhớ đầu gối, lúc này cảm thấy vạn phần may mắn là Hoàng đế đã không tới phá rồi.

Ta đầu đội khăn voan ngồi trên giường, kiên nhẫn chờ Giang Hằng.

Cứ chờ mãi chờ mãi, mí mắt lại chỉ muốn khép vào, ta cố gắng mở to mắt, cuối cùng không chịu nổi nữa nhắm mắt lại ngã xuống giường.

Tác giả có lời muốn nói: $\sim(\geq \nabla \leq)/\sim$ ha ha ha ha, chỉ còn lại một chương cuối cùng ~~~~

Chương 59

Lúc ta tỉnh lại bên tai nghe thấy tiếng xe ngựa lộc cộc lộc cộc, ta lập tức kinh hoảng mở to hai mắt. Vừa mở mắt ra đã dọa ta suýt nữa nhảy dựng đụng phải trần xe ngựa, lúc này một khuôn mặt đang cười tủm tỉm nhìn ta phát hoảng, không phải ai khác mà chính là Hoàng đế, người làm ta lo lắng căng thẳng bấy lâu nay.

Trong nháy mắt mặt ta biến thành trắng bệch.

Hoàng đế ngồi thẳng lưng, cười tủm tỉm nói: “Ta vừa mới nghĩ nàng sắp tỉnh lại, thì ngay lập tức nàng mở mắt ra, thật là kỳ diệu.”

Đã lâu không gặp Hoàng đế, hắc gầy đi không ít, giọng nói biến đổi đôi chút, cũng cao hơn rất nhiều. Từ trước đến giờ ta vẫn coi Hoàng đế là đệ đệ mà đối xử, lúc này thấy hắc như thế, nói trong lòng không khó chịu là giả dối, nhưng sợ hãi khẩn trương cũng là thật. Ta giả bộ bình tĩnh ngồi dậy, ánh mắt Hoàng đế vẫn chưa từng rời khỏi ta, trong lòng ta tính toán, đi thẳng vào vấn đề: “Thừa Vãn, người...”

Hoàng đế xoay xoay nhẫn ngọc ở ngón cái, ngắt lời ta, “Vừa rồi dùng thuốc làm nàng hôn mê là bất đắc dĩ, lần đầu đi cướp người có chút không thành thạo.”

Lời ta định nói bị nghẹn trong cổ họng nhất thời không nói ra được.

Hoàng đế vén rèm nhìn ra cảnh sắc bên ngoài, “Phong cảnh Giang Nam đẹp vô cùng, trách sao Quán Quán lại lưu luyến như thế. Dù sao cũng chỉ đến thế...” Hoàng đế buông rèm, trong mắt tràn đầy ý cười nhìn ta, “Quán Quán chơi đùa bên ngoài mấy tháng rồi, những gì muốn chơi cũng đã chơi đủ, đã đến lúc theo ta về cung.”

Ta nói: “Toàn bộ vương triều Đại Vinh đều biết Thái hậu đã hoẵng thệ.”

Hoàng đế xoa cằm, “Ồ, Quán Quán muốn lấy thân phận gì để hồi cung? Ta đều có thể đáp ứng nàng.”

Ta nhìn chăm chăm hẳn, “Giang thiếu phu nhân.”

Sắc mặt Hoàng đế lập tức biến đen, “Ngoại trừ cái đó.”

Ta buồn bã nói: “Thừa Văn, ta vẫn chỉ coi ngươi là đệ đệ thông thường, không có tình ý gì cả.”

“Nhưng ta có.” Ánh mắt Hoàng đế thâm trầm sâu lắng, hẳn cố chấp nói: “Ta thích nàng, nàng là Giang thiếu phu nhân cũng được, Ninh phu nhân cũng thế, nàng phải ở lại bên cạnh ta.”

Ta nhíu mày, vẻ mặt Hoàng đế lại mềm mỏng, “Quán Quán, không có nàng ở Hoàng cung đêm đêm ta đều không ngủ được, cứ sống ở trong cung không tốt sao? Nàng muốn gió được gió muốn mưa được mưa, cho dù là muốn nam hầu ta cũng đáp ứng nàng. Cho nên, theo ta hồi cung, được không?”

Ta mím môi nói: “Ta chỉ muốn một mình Giang Hằng.”

“Không được.”

Ta liếc mắt nhìn cửa xe ngựa, trong đầu đang suy nghĩ hậu quả nhảy xuống, Hoàng đế lạnh nhạt nói: “Nếu nàng dám nhảy xuống xe ngựa, ta lập tức hạ chỉ bắt Giang gia.”

Ta run run thu lại ánh mắt, trong lòng nhằm tính thời gian, vừa rồi Hoàng đế kéo rèm lên bầu trời bên ngoài tờ mờ sáng, lúc ta vào hỉ phòng là khoảng giờ Tuất, có lẽ ta đã ngủ khoảng bốn canh giờ. Bốn canh giờ nói dài cũng không dài lắm mà bảo ngắn cũng không ngắn, tân nương không thấy đâu, đầu gối cùng Giang gia chắc chắn sẽ đi tìm, mà đầu gối có lẽ cũng đoán được là ai bắt cóc ta.

Chỉ có điều vấn đề là, trong thiên hạ này ai dám tranh cướp người với Hoàng đế? Cho dù đầu gối dám, nhưng đắc tội với Hoàng đế hậu quả rất nặng nề, thật sự là tiến lùi đều không được. Hiện giờ biện pháp tốt nhất là ta dùng tình cảm để cảm động hoặc nói lý lẽ làm Hoàng đế động tâm, làm cho

Hoàng đế thả ta trở về cũng không truy cứu tội đầu gối, từ nay về sau ta cùng đầu gối ở Giang Nam song túc song tê, thật sự mỹ mãn.

(*Song túc song tê: túc là ở chung một nơi, tê: cùng nhau bay lượn, dùng để so sánh những đôi nam nữ yêu nhau không thể xa cách mà như hình với bóng*)

Ta và Hoàng đế đã sống với nhau nhiều năm như vậy, tính tình của hắn ta tất nhiên biết rõ. Tuy có lúc hắn rất cố chấp, nhưng từ trước đến giờ đều không miễn cưỡng ta. Đợi một thời gian, hắn nhất định sẽ chấp nhận làm theo ý ta.

Vì vậy, ta im lặng ngồi trong xe ngựa không nói chuyện nữa, Hoàng đế nhắm mắt lại nghỉ ngơi, hai người đều tĩnh lặng.

.

Ngày tiếp theo, ta nói với Hoàng đế: “Thật ra ngươi cũng không thích ta, thứ ngươi muốn là chứng cứ trên người ta.”

Hoàng đế lạnh nhạt nói: “Lúc trước đã từng muốn, hiện giờ ta lại không muốn nữa. Ngươi có cũng được mà không có cũng thế, là thật hay là giả cũng được, bất luận thế nào Hoàng đế Đại Vinh chỉ có mình ta.”

Khí chất Hoàng đế quả thật ta không học được, ta thở dài: “Thừa Vãn, thật ra...”

Hắn nhìn ta.

Ta lại thở dài: “Không có gì.”

Hoàng đế cười tủm tỉm nói: “Quán Quán muốn nói gì?”

“Ta có một bí mật muốn nói với ngươi, nhưng trước khi nói ngươi phải đáp ứng với ta một điều kiện, quân vô hí ngôn.” (*vua không nói chơi*)

Hoàng đế vẫn cười tủm tỉm , “Mấy tháng không gặp Quán Quán, tính trẻ con của Quán Quán vẫn chưa mất đi, nàng biết rõ là không thể.”

Ta đã sớm biết sẽ bị Hoàng đế nhìn thấu, cho nên cũng không thấy thất vọng, nhếch môi cười, nói: “Mới trước đây Thừa Văn cũng thường nói như vậy với ta, bức ta đáp ứng không ít chuyện.”

Hoàng đế híp mắt, “Quán Quán, ta không muốn nghe những chuyện không có liên quan.”

Ta thấy Hoàng đế có chút tức giận thì lập tức dừng lại, nhỏ giọng nói: “Ta nói với ngươi là được chứ gì.” Hoàng đế lại khôi phục nụ cười, ta nói: “Cho dù ngươi nói không muốn chứng cứ, nhưng ta biết, sau khi đăng cơ ngày ngày đêm đêm đều thấy bất an, đáy lòng ngươi chung quy vẫn còn khúc mắc. Mà khúc mắc này chỉ có ta mới giải được...”

Hoàng đế nhìn ta chăm chú, ánh mắt thâm sâu đầy phức tạp.

Ta cúi đầu nói: “Phụ thân ta đúng là đã để lại chứng cứ cho ta, mới gần đây ta mới biết được. Nhưng mà ta đã tiêu hủy chứng cứ rồi, Thừa Văn, ngươi chính là chân mệnh thiên tử của Đại Vinh.”

Chứng cứ đúng là có tồn tại, năm đó sau khi đính hôn phụ thân viết một bức thư hôn ước gửi cho Giang Hằng trong đó có giấu huyền cơ, ta rảnh rồi không có việc gì làm quan sát rất lâu mới hiểu ra điều phụ thân để ta, theo bức thư ta tìm được chứng cứ và chứng nhân.

Chứng nhân đã nằm trong mồ, chứng cứ ta cũng không xem, mà lập tức thiêu hủy.

Thật ra Thừa Văn có phải là Hoàng đế chân chính hay không, đều không can hệ đến ta. Hắn là một Hoàng đế tốt, đây mới là điều quan trọng nhất. Để cho hắn an tâm, tính toán của ta mới thành được.

Trên mặt Hoàng đế không có biểu hiện vui mừng gì, hắn lạnh nhạt nói: “Quán Quán hiện tại có nói hết với ta, ta cũng sẽ không thả nàng.”

Trong lòng ta chán nản. Nói bí mật này cho Thừa Văn nghe, ta đã khẳng định hẳn không thích ta, nên cũng dùng bí mật này để Thừa Văn an tâm rồi thả ta về nhà.

“Quán Quán, ta cũng có một bí mật muốn nói nàg nghe...” Hoàng đế đột nhiên nói: “Thật ra...” Ta yên lặng lắng nghe, hẳn lại cười tủm tỉm nhìn ta, ta chờ rất lâu, hẳn mới nói: “Không có gì.”

Khoé miệng ta giật giật, Hoàng đế nói: “Nếu nàg đáp ứng với ta một điều kiện, ta sẽ nói cho nàg.”

Ta không để ý đến hẳn nữa, bắt đầu nhắm mắt nghỉ ngơi.

.

Ngày thứ ba ngày thứ tư ngày thứ năm... xe ngựa vẫn rong ruổi về phía Kinh thành, trên đường đi ta dùng đủ mọi cách, dùng tình cảm không động, nói lý cũng không nghe, mặt Hoàng đế vẫn không thay đổi ngồi uống trà, không hề có ý định buông tay.

Ta bắt đầu thấy sốt ruột, trong đầu cực kỳ nhớ đầu gối, thế nên liên tiếp vài đêm đều mơ về đầu gối. Cũng không biết Hoàng đế do thám thấy cảnh mộng của ta hay không, mà mỗi lần tỉnh lại đều nhìn thấy khuôn mặt hắc ám lạnh lùng của Hoàng đế đang nhìn ta.

Ta lấy tình để làm cảm động, dùng lý lẽ để nói rõ ràng hình như càng không có hiệu lực.

Ngày thứ mười, xe ngựa sử vào đến Kinh thành rồi chạy thẳng vào Hoàng cung, ta lo lắng đứng ngồi không yên, Hoàng đế chỉ nhìn ta mà không nói chuyện, ta nói với Hoàng đế: “Ta không muốn ở trong Hoàng cung, ta đến chỗ Thường Trữ ở.”

Hoàng đế không có chút phản ứng nào tiếp tục uống trà, vẫn không mở miệng nói chuyện.

Lúc này ta mới phát hiện trước mặt Hoàng đế ta căn bản không có khả năng đấu tranh, chỉ có thể tùy ý để Hoàng đế đưa ta vào cung, sau đó ở lại trong tầm cung hần.

Hoàng đế cho vài cung nữ thái giám mới tới hầu hạ ta, nghe nói các vị đại thần trong triều biết được Hoàng đế bấy lâu nay không gần nữ sắc đột nhiên đưa một vị cô nương hồi cung thì cực kỳ vui mừng, không quan tâm đến gia thế, tướng mạo hay tính tình, chỉ mong Hoàng đế thành thân ngay lập tức, mọi người đều sợ Hoàng đế là đoạn tú. (*đoạn tú: boy love*)

Những lời này đều là do cung nữ Nhược Xuyên hầu hạ ta nói ra, lúc ta nghe xong sắc mặt lập tức biến đổi.

Nhược Xuyên hâm mộ: “Bệ hạ lần đầu tiên đối xử tốt với nữ tử đấy, cô nương đúng là có phúc khí tốt.”

Phúc khí tốt cái đầu ấy! Không nói đến chuyện ta trước kia là Thái hậu, chỉ riêng trong lòng ta đã thấy khó chấp nhận được rồi, nếu thật sự bị Hoàng đế cưỡng ép, đối với ta mà nói chính là không theo luân thường đạo lý, không tuân theo tam tòng tứ đức.

Lúc Hoàng đế cùng ăn tối với ta, ta không còn tâm trạng để ăn nữa, cầm đũa gầy gầy bát cơm đặt trên bàn. Trong lòng thấy sầu khổ, thì một chút thêm ăn cũng không có. Hoàng đế bảo Ngự trù (*nhà bếp trong cung*) đổi món ăn vài lần, mà ta chúng quy vẫn ăn không nổi. Ta nhìn Hoàng đế, Hoàng đế lạnh lùng nói: “Quán Quán, cả đời này nàng phải ở cùng ta.”

Ban đêm lúc đi ngủ, ta vẫn không chịu để Hoàng đế nằm cùng giường, mà nằm lên ghế quý phi mới đặt thêm đệm sau tấm bình phong. Đến nửa đêm, ta nghĩ đã nửa tháng không được gặp đầu gối, mũi cay cay, nhỏ giọng nức nở vài tiếng.

Ngày hôm sau tỉnh lại, ta nghe thấy Nhược Xuyên nói Hoàng đế nổi trận lôi đình ở Ngự thư phòng, đám cung nữ hầu hạ đều kinh hoàng.

Bữa trưa, Hoàng đế vẫn giống mọi hôm đến dùng bữa trưa cùng ta, sau đó về mặt bình thần hần nói: “Giang Hằng hiện giờ đang ở trong thiên lao.”

“Cạch” một tiếng, chén trà trong tay ta rơi xuống, vỡ tan dưới đất. Hoàng đế vẫn bình tĩnh nói: “Lần đầu tiên Giang Hằng vì nàng chống lại ý ta.”

Ta kinh ngạc nhìn hấn, hấn lại nói: “Hoàng tử lần đầu tiên mắng ta vì nàng.”

Hấn đặt chén trà trong tay xuống bàn, “Ta cướp được nàng, nhưng tất cả mọi người đều không tán đồng.” Ta đang định mở miệng, thì hấn lại thản nhiên phân phó: “Nhược Xuyên, hầu hạ Tô cô nương cho tốt.”

Sau khi Hoàng đế rời đi, trong lòng ta vừa lo lắng lại hoảng sợ, lo lắng về thái độ của Hoàng đế hiện giờ, hoảng sợ là vì đầu gối đang ở trong thiên lao. Hoàng đế không nổi mạnh tay với ta, nhưng với đầu gối thì chưa chắc đã không mạnh tay.

Ta suy nghĩ cẩn thận, thấy việc khẩn cấp cần làm trước mắt là đến thiên lao gặp mặt đầu gối.

Hoàng đế nhất định sẽ không đồng ý để ta đi gặp đầu gối, cho nên ta không thể đi một cách quang minh chính đại. Nhưng nếu muốn vào thiên lao, lệnh bài của Hoàng đế bắt buộc phải có. Ngay lúc ta còn đang buồn rầu nghĩ cách phải làm sao mới lấy được lệnh bài thông hài trên người Hoàng đế, thì Thường Trữ tiến cung.

Thời gian Thường Trữ về đến Kinh thành chậm hơn ta nửa tháng, vừa về đến nơi ta đã nghe nói nàng ôm đau nằm trên giường, ta muốn đến thăm nàng ấy, mà Hoàng đế lại không cho phép. Ta nghĩ đại khái Thừa Văn biết chuyện gì đó mà ta không biết, mà chuyện ta không biết khẳng định là có liên quan đến phò mã. Hiện giờ được gặp lại Thường Trữ, khuôn mặt trang điểm cẩn thận cũng khó che được sự tiêu tụy, ta biết Thường Trữ không vui nếu ta can thiệp vào chuyện nhà nàng, nhưng mà ta không nhẫn nhịn được.

Ta hỏi: “Thường Trữ, oa nhi trong bụng ngươi là của Phò mã hay của nam hầu?”

Thường Trữ cười cười, “Không biết.”

Ta nghiêm túc nói: “Ngươi có biết.”

“Quán Quán, ta không muốn nói.”

Ta thở dài, “Tính ra, ngươi với Phò mã đã thành thân ba năm rồi, ba năm này, ta biết ngươi không hạnh phúc. Ngươi yêu Phò mã yêu quá cực khổ rồi, ta nhìn ra được, ngươi buồn ta cũng thấy buồn. Thường Trữ, cũng như vài ngày trước ngươi nói với ta lúc còn ở Giang gia, hơn bất kỳ ai ta muốn nhìn thấy ngươi hạnh phúc.” Ta cầm tay Thường Trữ, “Thường Trữ, ngươi xứng đáng có được một nam nhân tốt.”

Thường Trữ cũng nói: “Phu quân của ngươi còn ở trong thiên lao kia, ngươi vẫn còn tâm tư quản chuyện của ta cơ à.” Lúc này nàng ấy lấy từ trong ngực ra một khối lệnh bài bằng ngọc, còn nói với ta: “Đây là lệnh bài vào thiên lao. Cũng là mấy ngày trước ta mới biết Giang Hằng bị Thừa Văn nhốt vào thiên lao, ngươi đừng quá lo lắng, lúc ta mới tiến cung đã đến gặp Thừa Văn, chung quy hắn vẫn rất thương ngươi, cứ theo tính tình Thừa Văn, hắn nhất định sẽ không làm gì Giang Hằng đâu.”

Nàng vỗ vỗ tay ta, “Quán Quán, chuyện giữa ta với Phò mã ta sẽ xử lý tốt, ta sẽ không để chính mình không hạnh phúc. Ngươi không phải lo lắng đâu.”

Thường Trữ đã nói như thế, ta cũng an tâm.

.

Sau khi Thường Trữ rời đi, ta lập tức rời khỏi tẩm cung Hoàng đế chạy tới thiên lao. Ta vốn nghĩ cung nữ sẽ chặn ta lại, không ngờ đi đường vô cùng thuận lợi, không một ai tới ngăn cản ta.

Ta giờ lệnh bài Thường Trữ cho, bước vào thiên lao.

Đầu lĩnh thiên lao đưa ta đến phòng giam Giang Hằng, hắn mở khóa, yên lặng lui sang ra ngoài. Ta vừa nhìn thấy Giang Hằng, cũng không cần cố kỵ có người ngoài, mắt đỏ lên nhào vào người hắn.

Giang Hằng hơi kháng cự, “Quán Quán, người ta bản lĩnh.”

“Thiếp không ngại.” Đột nhiên nghĩ đến gì đó, ta vội vàng lui về phía sau, mở to hai mắt nhìn hắn từ trên xuống dưới, “Bệ hạ có truy cứu chàng thất trách không? Bệ hạ đã nói gì với chàng?”

Hắn duỗi ngón tay nhẹ nhàng lau đi giọt nước mắt còn đọng lại trên má, khẽ nói: “Không có, Quán Quán đừng lo lắng.”

Ta nói: “Thiếp sao có thể không lo lắng được!”

Hắn sờ đầu ta, nhẹ nhàng nói: “Quán Quán, qua một thời gian nữa, ta sẽ đưa nàng xuất cung.”

Ta hơi sững sờ, “Thật không?”

Hắn gạt đầu, bàn tay dừng lại trên mặt ta, nhẹ nhàng chạm vào, “Thời gian này nàng phải chăm sóc mình thật tốt, gầy như vậy, ta sẽ đau lòng.”

Ta hỏi: “Chàng định đưa thiếp xuất cung bằng cách nào?”

Giang Hằng trầm mặc một lúc, rồi nói: “Quán Quán, hãy tin ta.”

Ta nhìn chàng thật lâu, rồi mới gạt đầu nói: “Được, thiếp tin chàng.”

Đầu gối có chỗ khác thường không phải ta không nhận ra, chỉ có điều đầu gối đã không muốn nói. Chàng đã không muốn nói, ta cũng sẽ không ép chàng. Chàng đã nhớ lại những chuyện trước kia, cũng nguyện ý vì ta mà chống lại Hoàng đế chàng vẫn nguyện trung thành, tâm tư chàng đều đặt ở chỗ ta, chàng sẽ chỉ làm những chuyện tốt với ta thôi.

Sau khi trở lại tẩm cung, đã là lúc mặt trời lặn, Hoàng đế ngồi cạnh bàn phê duyệt tấu chương, có lẽ nghe thấy tiếng bước chân của ta nên ta vừa vào cửa hần đã nâng mắt lên nhìn.

“Truyền thiện.” (*Truyền cơm*)

Ta đứng yên ở cửa, nhất thời không biết nên vào hay không. Lúc này Hoàng đế có vẻ hơi mất kiên nhẫn, hần buông tấu chương trong tay xuống bàn, giọng điệu lộ ra sự không thoải mái, “Còn không mau lại đây?”

Ta nuốt nước miếng, ngồi xuống bên cạnh Hoàng đế. Cung nữ dọn tấu chương, mang bàn ăn lên, từng đĩa cao lương mỹ vị được cung nữ nối tiếp nhau bung vào, bày ra bàn xong xuôi lại nối đuôi nhau đi ra, lại còn rất cẩn thận đóng cửa lại cho Hoàng đế.

Trong điện chỉ còn lại hai người ta và Hoàng đế, Hoàng đế nhìn ta, “Dùng bữa đi.”

Ta cúi đầu yên lặng dùng bữa, Hoàng đế cũng yên lặng dùng bữa. Hoàng đế không nói chuyện, ta cũng không nói, trong điện cực kỳ an tĩnh. Ta biết Hoàng đế đã biết chuyện ta đến thăm Giang Hằng, hiện giờ hần không có biểu hiện gì, nhưng trong lòng nhất định là thấy không vui.

Ngay lúc ta đang suy xét tâm tình của Hoàng đế, thì Hoàng đế bỗng dừng cách một tiếng đặt bát đĩa xuống, trong lòng ta kinh hoảng, mặt không chút biểu hiện nhìn Hoàng đế.

“Quán Quán, nàng có biết Đại Vinh đã bao lâu không có chiến sự?”

Ta nghĩ cẩn thận, “Mấy năm gần đây vẫn đều quốc thái dân an.”

Hoàng đế gật đầu, nghiêm túc nói: “Gần đây biên cương có chiến sự.”

Ta hơi sững sờ.

Hoàng đế lại nói: “Bình quốc hạ chiến thư với Đại Vinh chúng ta, nhất quyết muốn phân trên dưới. À, đúng rồi, người lĩnh quân chính là thanh mai

trúc mã của Quán Quán, Thẩm Khinh Ngôn.”

Đã lâu không nghe thấy tên Thẩm Khinh Ngôn, không ngờ lại nghe được từ miệng Hoàng đế với cách thức như vậy.

Hoàng đế cười tủm tỉm nói: “Ninh khanh tuy thất trách, nhưng ta đã quyết định cho hấn một cơ hội lập công chuộc tội. Lần này để Ninh khanh lĩnh binh đi nghênh chiến đi.”

Ta hoảng sợ, gần như không cầm nổi đôi đũa trong tay. Chiến trường hung hiểm, chỉ cần hơi không chú ý là sinh tử trong nháy mắt. Đầu gối đã nhiều năm không làm soái lĩnh, lần này cứ thế mang binh đi ứng chiến...

Ta bỗng dừng nhớ tới vẻ mặt muốn nói lại thôi ở trong thiên lao, ta hỏi: “Nếu Giang Hằng khai hoàn, Thừa Văn có phải đã nguyện ý quên mọi chuyện trước kia?”

Hoàng đế gật đầu.

Ta nói: “Thừa Văn, ta chưa bao giờ cầu xin người, lần này...”

Vẻ mặt Hoàng đế biến thành lãnh đạm, “Không được.”

“Ta...”

“Quán Quán, ta sẽ không để nàng đi theo Ninh khanh.”

Sao Hoàng đế chỉ cần liếc mắt đã nhìn thấu suy nghĩ của ta thế này? Ta vội nói: “Rốt cuộc là người muốn thế nào?”

Hoàng đế hí mắt nói: “Quán Quán đừng vội, đến lúc đó nàng sẽ biết.”

.

Hoàng đế giam lỏng ta trong tầm cung hấn, nửa bước cũng không được ra, đến ngay cả Thường Trữ cũng không thể đến thăm ta. Thủ vệ bên

ngoài cung điện rất nghiêm ngặt, ta muốn chạy cũng chạy không được, ngay cả muốn ngóng chút tin tức cũng không có khả năng.

Qua nửa tháng, tình trạng của ta vẫn như thế. Trong lòng ta thật sự thấy buồn nản, ngay cả đến lúc ngủ, ta vẫn nằm trên ghế quý phi, còn Hoàng đế nằm trên long ý cách đó ba thước, ta đoán nửa ngày, cuối cùng mới mở gọi “Thừa Văn”.

Hoàng đế im lặng không nói gì.

Những lời ta định nói không muốn nuốt xuống nữa, “Mười hai tuổi ta vào cung, tính ra đã sống trong Hoàng cung gần mười năm rồi. Nhưng mà mười năm này ta không hề thấy vui vẻ, trước khi tiên đế băng hà, ta lúc nào cũng nơm nớp lo sợ ở Đông cung hầu hạ người, trước sau không ai thích ta, tất cả phi tần trong hậu cung đều coi ta là cái đinh trong mắt, ta cực kỳ chú ý lời nói cử chỉ, chỉ sợ không cẩn thận bị người khác bắt lấy nhược điểm. Về sau người đăng cơ, ta làm Thái hậu, mà ta vẫn thấy kinh hồn bạt vía, hai năm đầu ta chỉ sợ nhắm mắt lại đi ngủ thì sáng hôm sau không còn mở mắt ra được nữa. Mỗi ngày trời còn chưa sáng đã mặc vào xiêm y Thái hậu, quy củ cùng người lên triều, ta không hiểu gì về chuyện triều chính, cho dù có buông rèm chấp chính mấy năm ta vẫn như trước không hiểu chút nào, những điều ta nghe được đều không hay ho, lúc nào cũng phải đề phòng những người muốn hại ta... Thường Trữ xuất giá, người cũng bắt đầu kiêng kị ta, ta ở trong cung thấy thật tịch mịch, mỗi lần nhìn thấy chim chóc bay ra bên ngoài ta đều cực kỳ hâm mộ, trong lòng ta không thấy vui vẻ, nhưng mà ngày nào ta cũng phải tỏ ra mình đang rất vui vẻ. Thừa Văn, ta thấy thật khổ sở, chỉ cần một ngày sống trong Hoàng cung thì ta không bao giờ có được hạnh phúc.”

Nói đến đây, Hoàng đế vẫn không mở miệng. Mũi ta bắt đầu thấy cay cay, “Rồi về sau người cùng thái y bắt tay giả bộ ta có hỉ mạch... Ta biết người có lý của người, ta biết người kiêng kị ta cũng kiêng kị Thảm Khinh Ngôn, lúc ấy ta đã nghĩ bất luận thế nào, vở diễn này người muốn diễn thế nào ta sẽ cùng diễn thế đó, ta chỉ muốn giữ được tính mạng mà thôi. Nhưng mà về sau ta mới biết được Thảm Khinh Ngôn tính kế mình, dường như ai cũng đang tính kế ta, ta muốn kẻ khổ với Thường Trữ, nhưng Thường Trữ là hoàng tử của người, thời gian này nàng cùng Phò mã lại bất hòa, ta không

muốn làm nàng ấy đã buồn lại càng thêm phiền, chỉ có thể giữ kín trong lòng. Lần đầu ta cảm thấy đau lòng như vậy, là Giang Hằng đã chữa được những tổn thương trong lòng ta. Ta thích Giang Hằng, bởi vì hắn sẽ không tính kế ta, cho dù có hơi ngốc nhiều lúc cũng hại ta tức đến nuốt không trôi cơm, nhưng ta vẫn thích hắn. Những người trong cung đều có tâm kế sâu xa, Thẩm Kinh Ngôn cũng thế người cũng thế mà những cung nữ hầu hạ cũng vậy, chỉ có Giang Hằng toàn tâm toàn ý đối xử với ta. Hắn có thể vì ta mà đi học âm luật, thứ hắn không am hiểu nhất, cũng cam nguyện vì ta mà rời khỏi người thân vừa mới sum họp, còn có thể vì ta mà lao vào chỗ chết không chút ngần ngại. Giang Hằng như vậy, ta không thể buông tay cũng không nguyện buông tay. Thừa Văn, trong lòng ta người là người thân, giống như Thường Trữ vậy, cho dù người có tính kế ta, quấy phá ngày thành thân của ta, ta cũng không hề trách người.”

Hoàng đế vẫn không nói gì, nhưng ta biết những lời này hắn đều nghe hiểu, chỉ là hắn không muốn nói ra. Cứ theo tính tình Thừa Văn, qua vài ngày nữa có thể hắn sẽ nghĩ thông suốt. Ta im lặng một lúc lâu, nhắm mắt không nói gì nữa.

Ngày hôm sau lúc tỉnh lại, ta vừa mở mắt đã nhìn thấy Hoàng đế, trong mắt hắn có tơ máu có lẽ đêm qua ngủ không ngon, hắn nhìn ta, “Quán Quán, nếu không có Thẩm Kinh Ngôn cũng không có Ninh Hằng, nàng có lựa chọn ta không?”

Ta không cần suy nghĩ đã lập tức lắc đầu.

Án diệt môn Tô gia không luận đến Thẩm Kinh Ngôn có tham dự hay không, thì tiên đế cũng ngầm đồng ý. Sự nghi kỵ của Hoàng đế, ở các triều đại trước cũng không hiếm thấy, nhưng thân là người Tô gia bị diệt môn, ta hận tiên đế cũng oán ông ta. Cũng may hoạ không theo đến đời sau, ta nghĩ thoáng hơn một chút sẽ nhận ra được, ta chẳng hề oán Thừa Văn, nhưng muốn ta lựa chọn chung sống cùng con trai kẻ thù diệt môn nhà ta thì ta chắc chắn không làm được.

Hắn nhắm hai mắt lại, cả người ngả lên đệm ghế ở phía sau, “Những lời nàng nói tối qua, cũng chỉ để cuộc sự nhẫn tâm của ta thôi.”

Ta mím mím môi, hỏi: “VẬY... ta cƯỢC THẮNG KHÔNG?”

Hoàng đế trầm mặc rất lâu, đột nhiên nói: “BÌNH QUỐC ĐẠI BẠI TRƯỚC QUÂN TA, TUY LÀ THẮNG TRẬN, NHƯNG LẠI MẤT ĐI MỘT ĐẠI TƯỚNG.” HẮN CHẠM RÃI MỞ MẮT RA, VẼ MẶT NHƯ MỘT ĐỨA NHỎ ĐÃ LÀM SAI CHUYỆN GÌ ĐÓ, “QUÁN QUÁN, NINH KHANH... ĐÃ CHẾT TRÊN SA TRƯỜNG.”

Trong nháy mắt đầu ta trở nên trống rỗng, ta run run đứng lên, môi run đến không nói nên lời, “NGƯỜI... NÓI... NÓI... NÓI CÁI GÌ?”

“QUÁN QUÁN, NINH HẰNG ĐÃ CHẾT.”

NINH HẰNG... ĐÃ CHẾT?

Không... không có khả năng! Trước đây không lâu đầu gối còn nói sẽ đưa ta về nhà, chàng không thể chết được. Ta trừng mắt hung dữ nhìn Hoàng đế, “NGƯỜI GẠT TA!”

Hoàng đế nhìn ta với ánh mắt kỳ quái, ta nhìn thẳng hắN, MUỐN TỪ TRÊN MẶT HẮN TÌM RA CHÚT GÌ ĐÓ KHÔNG BÌNH THƯỜNG, NHƯNG MÀ KHÔNG CÓ, MỘT ĐIỂM KHÔNG BÌNH THƯỜNG CŨNG KHÔNG CÓ.

Bỗng dưng Hoàng đế nói: “QUÁN QUÁN, NINH HẰNG ĐÃ CHẾT, NÀNG HIỆN GÌỜ CHỈ CÒN LẠI TA.”

Ta đưa tay hất tất cả đồ đạc trên bàn xuống đất, tức giận nói: “CHO DÙ NGƯỜI TRÊN THẾ GIẠN CHẾT HẾT, TA CŨNG SẼ KHÔNG THÍCH NGƯỜI! TA CHỈ CẦN MỘT MÌNH ĐẦU GỖ.”

Chén sứ rơi xuống đất, phát ra tiếng vỡ thanh thúy. Ta tự nói với mình phải tỉnh táo lại, đầu gối đã đáp ứng dẫn ta rời khỏi Hoàng cung, chàng nhất định sẽ không nuốt lời.

Hoàng đế nói đầu gối đã chết, nhất định là gạt ta .

Ta hít sâu một hơi, nhìn Hoàng đế, nói: “TA MUỐN ĐẾN BIÊN CƯƠNG.”

Con người đen láy của hắn càng thêm thâm trầm, qua một lúc lâu, Hoàng đế vẫn không đáp lời ta, hắn chỉ yên lặng nhìn ta, mắt cũng không chớp một lần.

Ta lặp lại câu trên một lần nữa.

Hắn cúi đầu, “Trẫm cảm lên được thì cũng buông xuống được, người ta thua chính là nàng.” Dứt lời, chợt có một thái giám tiến vào, Hoàng đế nói: “Ta đã sai người đem thi thể Ninh hắng đưa về Giang gia, Tô Cán, sau khi nàng rời khỏi Kinh thành thì không cần trở về nữa.”

Ta nói: “Cả đời này ta sẽ không bước vào kinh thành nửa bước.”

Ta xoay người không chút do dự, đi theo thái giám ra khỏi cung đầu cũng không quay lại, rời khỏi Hoàng cung đã vây hãm ta hai mươi năm này. Trên đường quay về Giang gia, ta nhìn cảnh sắc không ngừng lui lại phía sau, trong lòng nghĩ: Hoá ra Tô Cán ta sống lâu như vậy, cuối cùng vẫn phải lẻ loi một mình, không có đầu gối, chẳng có một cái gì, cũng chỉ có một mình ta.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Chính văn đến đây là kết thúc... Tiếp theo là phiên ngoại...

Phiên ngoại

Ta cùng đầu gỗ thành thân đã hơn một năm, ta sống rất vui vẻ thoải mái. Giang Hằng chiều ta yêu ta, Giang gia từ trên xuống dưới đều tôn kính ta, ngay cả Nhị nương cùng Tứ công tử Giang gia cũng đối xử với ta khá khách khí.

Một hôm, ta cùng đầu gỗ rời khỏi giường, đầu gỗ đỡ ta xuống giường. Gần đây, chàng rất thích vẽ lông mày cho ta, tuy chàng tô vẽ không đẹp lắm, thỉnh thoảng chàng vẽ xong ta còn phải tự mình vẽ lại lần nữa, nhưng thú vui chốn khuê phòng này, ta vẫn muốn hưởng thụ.

Hôm nay đầu gỗ cầm lấy bút vẽ mày, đỡ lấy mặt ta vẽ lông mày, lúc vẽ lông mày chàng cực kỳ chuyên chú. Đợi chàng tô vẽ xong, ta mở hộp nữ trang ra, chọn một đôi hoa tai bằng đá thạch anh màu tím, đeo vào xong, đầu gỗ vẫn còn nhìn hộp nữ trang của ta.

Ta nhú mày nói: “Chàng đang nhìn gì thế?”

Đầu gỗ lấy từ trong hộp nữ trang ra một túi hương, chàng quơ quơ, nói: “Túi hương này thật tinh xảo.”

Ta ho khụ khụ, nói: “Đúng nhỉ.”

Lần đầu chàng nhìn thấy hộp nữ trang của ta lúc còn ở trong cung cũng nói như vậy, không ngờ lâu như vậy rồi mà chàng vẫn nói thế. Túi hương Như Ý này là Thẩm Khinh Ngôn tặng ta, lúc mang theo hộp nữ trang xuất cung cũng không nghĩ nhiều như vậy, không ngờ Giang Hằng lại nhận ra nó.

“Là... Thẩm Khinh Ngôn tặng nàng?”

Ta sững sốt, buột miệng nói, “Sao chàng biết?”

Đầu gỗ nói lạnh nhạt: “Ta đoán.”

Ta suýt bị sặc, nói: “Nếu chàng không thích, thiếp vứt đi ngay.” Dừng một chút, ta lại nói: “Thật ra, đến giờ thiếp không còn nhớ nổi hình dáng Thẩm Khinh Ngôn, đầu gỗ chàng không cần phải để ý đâu.”

Túi hương Như Ý là do ai tặng, chuyện này đối với ta không quan trọng chút nào. Quan trọng là, từ lúc nhìn thấy túi hương này, ta chưa từng thấy túi hương nào tinh xảo hơn nó.

Lúc này đầu gỗ đã bỏ túi hương Như Ý vào hộp nữ trang.

Chàng nhỏ giọng nói: “Nếu nàng thích, thì cứ để lại. Ta cũng không phải là người hẹp hòi.”

.

Thành thân rồi đến một lúc nào đó một người cũng có thể thay đổi, ví như đầu gỗ. Lúc chưa thành thân đầu gỗ không phải là người hẹp hòi, nhưng thành thân xong lại biến thành một đầu gỗ hay ăn dấm chua.

Ngay như chuyện túi hương này, chàng nói chàng không để ý chuyện ta giữ nó lại, kết quả là chàng ăn dấm chua, sau đó lại vì ta nói “Đầu gỗ, chàng thật nhỏ mọn” mà mấy ngày liên tiếp không chạm vào người ta.

Thật ra ta cũng là người hẹp hòi, ta thấy đầu gỗ như thế, ta cũng bắt đầu không nói chuyện với chàng nữa. Đối với chuyện giường chiếu hai người có thể nói là tương kính như tân.

(*tương kính như tân: vợ chồng kính nhau như khách*)

Đến đêm ngày thứ tư vẫn như thế, cho đến nửa đêm lúc ta mơ mơ màng màng mở mắt muốn xuống giường uống nước, thì phát hiện đầu gỗ vẫn đang nhìn ta, trong mắt phản chiếu khuôn mặt quen thuộc của ta.

Chàng cúi đầu gọi: “Quán Quán.”

Ta thấy đầu gỗ như thế, cũng biết là đã hết giận rồi. Ta bấu môi, tay véo hai má chàng, “Chỉ vì một cái túi hương Như ý, chàng giận đối ta bốn

ngày liền.”

Tay chàng đặt lên tay ta, năm ngón tay chậm rãi cầm lấy tay của ta, ta bĩu môi nói: “Đến thiếp còn chưa giận đối chàng lâu như vậy...”

Hắn nhỏ giọng nói: “Năm ngoái không phải nàng giận ta hết một tháng đó sao?”

Đầu gối không nói tới thì thôi, vừa nhắc tới ta đã muốn phát hoả.

.

Năm ngoái ta khóc hai mắt sưng đỏ lên về đến Giang gia, chuẩn bị làm quả phụ ngồi đốt giấy tang. Không ngờ vừa về đến Giang gia, Giang phủ lại giăng đèn kết hoa. Nhận Nhi chờ ngay ở cửa lớn nhìn thấy ta, vẻ mặt vui mừng đến phát khóc, vội vội vàng vàng thay áo cưới cho ta.

Ta mờ mịt bái đường một hồi, đến lúc bị tổng vào động phòng, ta mới phản ứng lại. Vừa mới nghĩ đến đây đã đưa tay giật khăn voan xuống, thì một bàn tay to lớn đã nắm lấy tay ta.

Sau đó đầu gối nói với ta, chiến sự ở biên cương tất cả đều là bịa chuyện. Lúc đó chàng tiến cung gặp thánh thượng muốn đưa ta về nhà, Hoàng đế đã cùng hắn đặt ước định, nếu ta biết đầu gối chết rồi mà vẫn còn muốn rời khỏi Hoàng cung, Hoàng đế sẽ thả ta rời đi.

Đầu gối là chua chát nói, Thừa Văn là một vị Hoàng đế tốt, hắn không đành lòng với ta, đối với chàng cũng có tình quân thần.

Lúc đấy sau khi biết hết mọi chuyện, trước tiên là vui mừng mà khóc, sau đó lại rầu rĩ không vui. Nói ta không biết thoả mãn cũng được, nói ta cái gì cũng được, ta lo lắng sợ hãi lâu như vậy, kết quả là hai người nam nhân liên hợp lại lừa ta. Trên đường từ Hoàng cung về Giang Nam, ta khóc đến nước mắt làm ướt cả xe ngựa.

Vì vậy, ta giận đầu gối hết cả tháng.

Đến giờ mới thôi, mỗi lúc nhớ lại những lời nặng nề với Hoàng đế, trong lòng ta lại thấy hổ thẹn. Không phải ta không có tình cảm gì với Thừa Văn, nhưng cũng không phải là tình yêu nam nữ mà là tình cảm gia đình, ta thật lòng coi Thường Trữ là tử muội, coi Thừa Văn là đệ đệ. Tuy Thừa Văn từng tính kế ta, cũng nháo loạn chuyện chung thân của ta, nhưng ta chưa từng oán trách hắn. Dù sao ngôi cửu ngũ chí tôn, thật sự có nhiều chuyện không biết nên làm thế nào.

Con người sống trên đời, chung quy có rất nhiều lời muốn nói mà nói không nên lời.

Có lẽ ta và Hoàng đế chính là một trong số đó.

.

Có lẽ thấy sắc mặt ta không tốt, Giang Hằng nắm lấy vai ta, ta hừ hừ hai tiếng, chàng tiến lại gần muốn hôn ta. Ta lại hừ vài tiếng, tránh đi.

Ta lạnh lùng nói: “Mấy ngày trước không phải không muốn chạm đến thiếp sao?”

Đầu gối nhận sai rất thoải mái, “Quán Quán, là ta không tốt, nàng đừng tức giận.”

Ta chậm rãi nói: “Nhưng mà thiếp vẫn còn đang giận.”

Thật ra ta và đầu gối sống chung lâu như vậy, bây giờ có thể nói là đầu gối hiểu ta khá rõ. Chàng vừa nghe ta nói xong, đã lập tức nằm lên giường chân tay xếp thành hình chữ ‘đại’, “Quán Quán, đến nguôi giận đi.”

Chữ Đại (大)

Ta lườm chàng, “Làm thế nào cũng được?”

Đầu gối nói: “Đúng.”

Ta sờ cảm, lấy dưới gối ra một bức xuân cung đồ, mở ra, “Ồ” một tiếng, “Như thế này cũng được?”

Đầu gối liếc mắt nhìn bức hoạ, lại nhìn ta, hai má dần dần đỏ lên, “... Đúng.”

Kết quả là, chiến tranh lạnh giữ ta và đầu gối mấy ngày nay đã kết thúc. Lại qua vài ngày nữa, lúc dùng bữa tối, đầu gối lại ôm một đồng túi hương về nhà, đủ các loại hình dạng, hương vị.

Miệng ta giật giật, “Đầu gối, chàng định mở tiệm bán túi hương sao?”

Chàng cố chấp hỏi: “Nàng thích loại nào nhất?”

Ta cẩn thận nhìn ngó, “Ồ, cái nào cũng đẹp.”

“Thích cái nào nhất?”

Ta tự hỏi một lúc, đưa tay ra chọn lấy một túi hương, “Cái này.”

Đầu gối vui vẻ ra mặt, lập tức cầm lấy túi hương trên tay ta bỏ vào hộp nữ trang, sau đó cầm lấy túi hương Như ý ném vào giữa đồng túi hương kia, chàng rất hài lòng nói: “Thế thì tốt hơn, tốt hơn nhiều.”

Ta dờ khóc dờ cười.

Tác giả có lời muốn nói: khả khả khả, truyện đến đây coi như là chính thức kết thúc. Phiên ngoại này là bản HE, muốn bản không HE, thì cứ để lại mail... Ngày mai ta sẽ gửi đến cho... ps. Đây là kết thúc của bản online và phiên ngoại bản online...

Kết thúc truyện xuất bản hơi khác so với bản online, có có phiên ngoại Hoàng đế, bởi vì kết thúc truyện xuất bản nên tạm thời không thể đăng lên, đợi truyện xuất bản xong, ta sẽ đăng. Cảm ơn tất cả độc giả đã đọc đến đây, cúi đầu một cái... Lại PS: Truyện tiếp theo là nói về Thường Trữ, ngày mai

sẽ đào hố... Để ăn mừng kết thúc truyện và mở hố mới, ngày mai những
độc giả nào cướp được tem truyện mới ta sẽ tặng một bản truyện 《 ai gia
》 có chữ ký, $\sim(\cong \nabla \cong)/\sim$ khả khả khả, mọi người cố lên...

(TOÀN VĂN HOÀN)

Table of Contents

[Chương 1:](#)
[Chương 2](#)
[Chương 3](#)
[Chương 4](#)
[Chương 5](#)
[Chương 6](#)
[Chương 7](#)
[Chương 8](#)
[Chương 9](#)
[Chương 10](#)
[Chương 11](#)
[Chương 12](#)
[Chương 13](#)
[Chương 14](#)
[Chương 15](#)
[Chương 16](#)
[Chương 17](#)
[Chương 18](#)
[Chương 19](#)
[Chương 20](#)
[Chương 21](#)
[Chương 22](#)
[Chương 23](#)
[Chương 24](#)
[Chương 25](#)
[Chương 26](#)
[Chương 27](#)
[Chương 28](#)
[Chương 29](#)
[Chương 30](#)
[Chương 31](#)
[Chương 32](#)
[Chương 33](#)
[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Phiên ngoại 1: Ghi chép của Hoàng đế](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44](#)

[Chương 45](#)

[Chương 46](#)

[Chương 47](#)

[Chương 48](#)

[Chương 49](#)

Table of Contents

<u>Chương 1:</u>	
<u>Chương 2</u>	
<u>Chương 3</u>	
<u>Chương 4</u>	
<u>Chương 5</u>	
<u>Chương 6</u>	
<u>Chương 7</u>	
<u>Chương 8</u>	
<u>Chương 9</u>	
<u>Chương 10</u>	
<u>Chương 11</u>	
<u>Chương 12</u>	
<u>Chương 13</u>	
<u>Chương 14</u>	
<u>Chương 15</u>	
<u>Chương 16</u>	
<u>Chương 17</u>	
<u>Chương 18</u>	
<u>Chương 19</u>	
<u>Chương 20</u>	
<u>Chương 21</u>	
<u>Chương 22</u>	
<u>Chương 23</u>	
<u>Chương 24</u>	
<u>Chương 25</u>	
<u>Chương 26</u>	
<u>Chương 27</u>	
<u>Chương 28</u>	
<u>Chương 29</u>	
<u>Chương 30</u>	
<u>Chương 31</u>	
<u>Chương 32</u>	
<u>Chương 33</u>	
<u>Chương 34</u>	

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Phiên ngoại 1: Ghi chép của Hoàng đế](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44](#)

[Chương 45](#)

[Chương 46](#)

[Chương 47](#)

[Chương 48](#)

[Chương 49](#)